

Giới thiệu Hoa Tàn Rồi, Có Nở Lại Được Không?

Tên: Hoa tàn rồi, có nở lại được không? (Quyển đầu của Tam Trường hệ liệt)

Thể loại: Trùng sinh, cổ đại, trạch đấu, sủng, HE

Tiểu Vũ có xuất thân vô cùng cao quý khi nàng là đại tiểu thư của phủ thừa tướng, phụ thân phụ thân cao như trời, lại có mẫu thân xuất thân là đích nữ danh môn thế gia, nàng sớm là đứa trẻ được bao bọc trong cảm y ngọc thực.

Nhưng đến một ngày, Tam đệ đệ của nàng xuất hiện.

Tuy nhiên rất nhanh sau đó thì nàng không còn thất đệ đệ không cùng mẹ ấy của nàng biến mất... Mẫu thân của nàng, vì sao lại bị đánh?

Phụ thân, phụ thân, tại sao người lại để bọn chúng đánh mẫu thân?

Mẫu thân, người tỉnh lại đi, người rất đau phải không? Mẫu thân?

Mẫu thân, mẫu thân đâu rồi? Tại sao lại bỏ Tiểu Vũ lại một mình? phụ thân, tại sao người không cứu mẫu thân? Ngoại tổ mẫu, tại sao người cũng không cứu mẫu thân của Tiểu Vũ?

Năm tuổi, mẫu thân bị đánh chết, nàng khi ấy chỉ là một đứa trẻ non nớt đã trải qua trải nghiệm đau khổ lớn nhất trong đời, là vết thương không thể nào lành trong tâm thức, rồi lại từ từ nhìn phụ thân yêu thương người phụ nữ khác, yêu thương đứa con gái khác... còn bản thân thì bị ghét bỏ, đuổi đến một biệt viện xa xôi lạ lẫm.

Mười sáu tuổi, nàng bị gả đến phủ Thượng thư, bị trượng phu ghét bỏ, mẹ chồng hành hạ, em dâu không ngừng chèn ép, qua hai năm sống không bằng chết, cuối cùng bị đẩy vào kỹ viện bán thân.

Cuộc sống nhơ nhuốc, gặp đủ loại người, cuối cùng cũng được cứu ra, là người nàng yêu từ khi thiếu thời - Nhị vương gia Mộ Trường Nguyên.

Thay da đổi thịt, trải qua những ngày bị hành hạ vì con đau dịch dung, cuối cùng trở thành Nhị vương phi, lần lượt trả thù những kẻ đã làm tổn thương nàng.

Đến khi tương như mọi thứ đã kết thúc, Trường Nguyên trở thành Thái tử, nàng lại bị vạch trần thân phận... vì bảo vệ nàng, Trường Nguyên bị phế, thân mang kịch độc, cuối cùng cũng không qua khỏi.

Nàng tự vẫn.

***

Tỉnh lại. Là một buổi sáng của năm năm về trước...

"Trường Nguyên, trùng sinh kiếp này, ta sẽ dùng cả tính mạng để bảo vệ cho chàng!"

***

Trích đoạn:

...

Tiểu Vũ còn định nói thêm gì đó thì Mộ Trường Nguyên đã đứng dậy, đi đến bên gốc một cây đào gần đó. Hắn nhún chân một cái, vói tay bẻ một cành đào nở đẹp nhất mà hắn thấy.

Sau đó, hắn cầm cành đào vừa rồi đưa cho Tiểu Vũ. "Tặng cho muội, sau này, đợi đến lúc muội gả đến đây... mùa xuân nào cũng có thể ngắm hoa đào."

Tiểu Vũ đón lấy cành đào, đồng thời hơi nhíu nhíu mày. "Muội có nói muội sẽ gả đến đây à?"

Mộ Trường Nguyên mặt không đổi sắc, tiếp tục nói. "Là gả đến Cẩn Ngọc Cung, mà Cẩn Ngọc Cung tới đây cũng không xa lắm."

Tiểu Vũ vẫn không hiểu, nghiêng nghiêng đầu: "Cẩn Ngọc Cung?"

Hắn khoanh tay: "Ừ, dễ hiểu một chút thì là..."

Tiểu Vũ nghi ngờ nheo nheo đôi mắt to tròn: "Là?"

"Gả cho ta."

Tiểu Vũ ngây ngốc: "..."

...

"Trường Nguyên, nếu muội làm chuyện có lỗi với huynh, huynh có giận muội không?"

Trường Nguyên gồi đầu lên đùi ta được một lúc, dường như đã hơi buồn ngủ, khẽ ngáp một cái, lười nhác đáp: "Giận chứ, phải giận chứ."

Ta dút tay ra khỏi mái tóc chàng, chậm chậm vuốt nhẹ cho chúng nằm yên rồi đặt tay lên vai chàng, vỗ nhịp đều đều. Giọng nói ta lúc này dường như cũng mềm lại, có chút mơ hồ, chắc ta cũng buồn ngủ rồi: "Huynh ngủ một lát đi, một chút nữa muội gọi huynh dậy."

"Ủm." Chàng không nghịch tay ta nữa, ngoan ngoãn xoay người ôm lấy eo ta, như một con mèo lớn lười biếng rúc vào chỗ ấm áp mà ngủ một giấc ngon lành.

Cảm giác này thật yên bình, yên bình mà ấm áp.

Cả đời này ta chẳng cầu gì, chỉ hy vọng "Nhất thế quân an".

...

"Trường Nguyên, muội cho rằng ở bên huynh không phải lựa chọn đúng đắn."

Đôi mày kiếm có xu hướng cau chặt hơn, giọng nói chàng sắc mùi nguy hiểm: "Thứ nhất, muội đang đánh trống lảng. Thứ hai, muội nói không phải lựa chọn đúng đắn là có ý gì?"

Ta rất nghiêm túc dùng ánh mắt kiên định nhìn thẳng vào mắt chàng: "Muội cảm thấy, ở bên cạnh huynh sớm muộn cũng sẽ bị sắc đẹp của huynh làm mù mắt!"

Trường Nguyên khước môi giật giật: "..."

"Thật mà, huynh xem, huynh quá tỏa sáng rồi!"

Chàng im lặng từ chối cho ý kiến.

...

Hy vọng mọi người có thể tiếp tục ủng hộ và hãy tin vào sự trở lại sẽ tốt hơn, hoàn thiện hơn của Wyn sau một năm vừa qua.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rồi, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Trùng sinh?

"Hoa tàn rồi, có nở lại được không?"

Thanh Vũ nghe thấy chính giọng nói khản đặc phát từ cổ họng của mình, đôi bàn tay nàng nắm chặt lấy tay người nằm trên giường.

Trên khuôn mặt kiều diễm, nước mắt cứ chảy dài xuống, từng hàng lại từng hàng, thấm hoen hết những lớp phấn son, rửa trôi hết những nét điểm trang tinh xảo.

Nước mắt ấy, không có cách nào kiềm chế, cũng không có cách nào ngăn lại, là đau thương thể hiện ra bên ngoài, cũng là đau thương thấm tận ruột gan. Mọi thứ lúc này trước mắt nàng đều là một màn mờ ảo, tất cả đều không nhìn rõ được nữa, duy chỉ có khuôn mặt của người nằm trên giường giờ khắc này đọng lại trong lòng sâu thẳm của nàng. Sâu đậm, chân thực.

Nam nhân nằm trên giường cho dù sắc mặt trắng bệch, thần thái hốc hác, nhưng vẫn có thể nhìn ra được một mỹ nam diện mạo xuất chúng, mỗi đường mỗi nét đều là kiệt tác của tạo hóa. Mày kiếm cao quý, mắt phượng sâu dài, mũi cao, môi mỏng, khuôn mặt cân đối hài hòa, tổng thể kết hợp lại tựa như một thứ bảo vật thủ công tinh xảo bậc nhất. Chàng nằm trên giường, trút từng hơi thở nặng nề, ánh mắt sâu thẳm như đáy giếng, phủ lên một màn sương mờ ảo mơ hồ không thể nhìn thấu. Trên khóe môi chàng vương lên một nét cười cao ngạo, lúc này dường như coi thường tất cả, coi thường cả sinh tử.

"Tiểu Vũ ngốc... nàng khóc cái gì?... Ta nói... ta sẽ không bỏ nàng... sẽ không."

Nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống, thấm ướt cả vạt cung trang lộng lẫy, nàng không còn suy nghĩ được gì nữa, đầu óc lúc này trống rỗng. Tất cả chỉ

còn lại sự hoảng hốt, sợ hãi, con người đen lấy kia co lại trong thoáng chốc, vì câu nói "Ta sẽ không bỏ nàng" mà run lên.

Đôi mắt của chàng lúc ấy dường như vì quá mệt mỏi mà khép lại, bàn tay trong tay nàng cũng vô lực mà trượt xuống. Thanh Vũ như vừa mới bước chân đã bước hụt, vội dang tay ôm chàng trọn trong lòng, khuôn mặt vô hồn như kẻ đã chết, giọng nói cũng ngắt quãng, xa xăm: "Trường Nguyên, chàng không được... nhất định không được... bỏ ta..."

Không có ai đáp lại.

Thời khắc này, Đông cung rộng lớn chỉ có Thanh Vũ và Trường Nguyên.

Nàng cất tiếng gọi chàng, nhưng chàng đã vĩnh viễn không thể trả lời được nữa.

Nói là nhất định không được bỏ nàng, nhưng cuối cùng, Trường Nguyên, thân là Thái Tử Đại Khuynh, vẫn không chống đỡ nổi cái gọi là "vận mệnh", trời bảo chàng phải chết, chàng không có cách nào sống.

Khó khăn lắm, hai người mới có thể ở bên nhau, vậy mà... tại sao?

Nếu có thể lựa chọn, nàng nhất định sẽ không cố chấp nữa, không muốn trả thù nữa, không hại người nữa, tất cả oán hận đều buông bỏ... Chỉ cần Trường Nguyên có thể bình an... cho dù không ở bên cạnh chàng cũng được...

Nếu sớm biết nàng sẽ hại chàng đến nước này, ngày đó chẳng thà chôn thân chốn thanh lâu... vĩnh viễn không quay trở về...

"Vận mệnh... là thứ gì chứ?"

Thanh Vũ ôm Trường Nguyên trong lòng, chính mình cảm nhận cơ thể của chàng lạnh dần, rồi lại lạnh dần...

"Ta không tin... Ta không tin chúng ta không chống lại được thứ gọi là vận mệnh."

Nàng điên rồi.

Phải, điên rồi.

Trường Nguyên, đời này không biết đã cứu nàng bao nhiêu lần, vậy mà nàng còn chưa báo đáp được cho chàng điều gì...

Một kẻ như nàng, lấy tư cách gì ở bên cạnh Trường Nguyên?

"Cầu xin chàng, Trường Nguyên, đừng đi có được không?"

Đừng đi.

"Mất chàng, ta sống một mình ở nơi lạnh lẽo này, còn có ý nghĩa gì?"

Không có chàng, sống chết có gì khác nhau?

***

Năm Đông Các thứ hai mươi, Trường Nguyên Thái Tử được Trán Vũ Hoàng Đế yêu thương nhất, bệnh nặng, qua đời.

Thái tử phi vì quá đau buồn, cũng uống thuốc độc tự vẫn.

***

"Tiểu thư! Đại tiểu thư! Người mau tỉnh dậy, sáng nay chúng ta còn phải cùng mọi người đi dâng hương ở Đàm Tâm Am!"

Đầu ta đau quá... khó chịu quá... Ai đang gọi ta vậy? Giọng nói này... sao lại nghe quen đến thế?

Ta cố mở mí mắt nặng trĩu, ánh sáng ban ngày tràn vào khiến tròng mắt đau rát, lấy tay dụi dụi mấy lần, đầu vẫn không ngừng đau như búa bổ. Cố gắng lắm mới có thể gắng gượng hơi hé mắt ra nhìn, mọi thứ xung quanh mờ hồ mờ ảo, mọi thứ bắt lộn là ánh sáng hay hình dạng đều tạo ra cảm giác không chân thực, bóng hình trước mặt ta lúc ấy lại là một người rất quen thuộc.

Ly Tâm, thị nữ thân cận nhất của ta khi ta còn là tiểu thư Thừa Tướng phủ.

Không đúng! Tại sao Ly Tâm lại ở đây? Ta... ta đang ở đâu?

Ta vùng dậy, đôi mắt căng ra hết cỡ, dùng con ngươi dường như đau rát đến mức nước mắt muốn trào ra nhìn kỹ mọi thứ xung quanh.

Quen, vô cùng quen thuộc. Đây chính là phòng của ta! Nhà của ta! là Thừa tướng phủ!

Ly Tâm trước mắt ta hơi bất ngờ, lùi lại một bước, dùng khuôn mặt nghi hoặc nhìn ta.

"Tiểu thư, tiểu thư sao vậy? sao trông sắc mặt tiểu thư có vẻ không được tốt?"

Ta bối rối lắc đầu, rồi lại dờ ra: "Ly Tâm? Em là Ly Tâm?"

Nàng gật gật đầu, đôi mắt tròn xoe sáng lấp lánh: "Dĩ nhiên em là Ly Tâm rồi, tiểu thư, sao hôm nay tiểu thư lạ thế?"

Không thể nào! Ta chợt nhớ đến chuyện cũ, đầu liền đau nhói, lòng mày cau chặt lại. Ly Tâm, Ly Tâm đã chết rồi! Năm đó, vì bảo vệ ta, Ly Tâm đã bị chính Đại phu nhân sai người đánh chết! Không thể nào!

Ta nghe thấy giọng mình run rẩy: "Ly... Tâm, nói... nói ta nghe... năm nay là năm nào?"

Sắc mặt Ly Tâm càng kì quái hơn: "Tiểu thư, tiểu thư đập đầu vào đâu rồi sao, năm nay là năm Đông Các thứ mười lăm!"

Dưới thời Mộ gia Trần Vũ Đế, niên hiệu Đông Các, năm thứ mười lăm.

Năm Đông Các thứ mười lăm?! Không thể nào! Chỉ vừa mới nãy, ta còn ở trong Hoàng Cung, đó đã là năm Đông Các thứ hai mươi!

Đầu óc quay cuồng, ta lại không khống chế được chính bản thân hỏi một câu ngớ ngẩn: "Ta... ta là Bạch Lư Thanh Vũ?"

Ly Tâm dường như đã hết kiên nhẫn đối đáp những câu hỏi kì quái của ta, khuôn mặt hơi nhăn nhó, nàng chống nạnh, giọng nói có phần suýt ruột. "Tiểu thư! Tiểu thư không phải Bạch Lư Thanh Vũ! Em mới là Bạch Lư Thanh Vũ! Em mới là Đại tiểu thư của Thượng thư phủ này! Vậy được chưa? Trời ơi, hôm nay tiểu thư bị sao vậy chứ?"

Chẳng lẽ...

Chẳng lẽ ta đã quay về lúc "ta" mười sáu tuổi? Ta nhớ, năm Đông Các thứ mười lăm ta mười sáu tuổi, đến năm Đông Các thứ mười sáu thì xuất giá... Ta nhớ, năm Đông Các thứ hai mươi, Trường Nguyên ra đi, ta không nỡ để chàng xuống âm ti lạnh lẽo một mình, nên đã đi cùng chàng...

Đáng lẽ ra bây giờ nơi ta đang ở, phải là dưới địa phủ, cùng với Trường Nguyên, chứ không phải ở đây, ngàn vạn lần không phải!

Chẳng lẽ... ta trùng sinh? Trùng sinh?

Ta xuống giường, bước chân thoảng lảo đảo đến trước gương đồng, tự ngắm nhìn khuôn mặt của mình. Đúng, không sai, người trong gương đó là "ta" năm mười sáu tuổi.

Trong gương đồng hiện lên một khuôn mặt quen thuộc, nhưng lại là khuôn mặt đã hơn hai năm qua ta chưa từng được ngắm nhìn.

Khuôn mặt trái xoan, mắt to và sâu, lông mày không tia nhưng rất tự nhiên, cánh mũi nhỏ nhắn, bờ môi căng mọng quyến rũ, gò má hơi cao, khi cười khe còn lộ ra má lúm đồng tiền nhân nhật. Khuôn mặt này cho dù không thể so sánh với đệ nhất mỹ nhân Bạch Lư Thanh Uyển năm đó, nhưng vẫn là một khuôn mặt thanh lệ đẹp đẽ, người khác nhìn vào một lần là sẽ không quên.

Không hề có vết sẹo dài trên trán năm mười bảy, cũng không có hình xăm liên hoa dưới tai năm mười tám tuổi.

Quan trọng nhất, đây chính là chân diện của ta, là khuôn mặt giống đến mẫu thân chín phần từ khi sinh ra, không phải khuôn mặt yêu kiều tinh xảo nhưng xa lạ mà ta mang năm đó.

Mọi thứ ta đã trải qua năm năm như một giấc mộng dài, ngủ một giấc dậy, ta vẫn là Bạch Lư Thanh Vũ năm đó, cho dù cuộc sống chịu nhiều tủi nhục, nhưng cũng chưa từng nếm trải đắng cay đau khổ của cuộc đời.

Bàn tay ta run run, chạm lên mặt mình, làn da thiếu nữ thật mềm mại, bắt giắc, nước mắt trượt xuống. Thế rồi lại như một kẻ điên, ta đứng phất dậy, vội vã chạy ra khỏi cửa.

Nếu thực sự thời gian đã quay trở lại, nếu vậy... chắc chắn chàng chưa chết, chàng vẫn còn là Trường Nguyên Vương tuần tú bất phàm, sống vô cùng khỏe mạnh vui vẻ tại Vương phủ của chàng.

Bây giờ trong đầu ta chỉ có một suy nghĩ, đó là đi tìm chàng! Tìm chàng, để có thể gọi chàng một tiếng "Trường Nguyên", để có thể nghe chàng gọi tên ta một lần nữa, để có nhào vào lòng chàng khóc nức lên như một đứa trẻ con, chàng sẽ an ủi ta, bao dung ta, dỗ dành ta như chàng đã từng...

Ta vội vàng đến mức quên mất, thời điểm này Nhị vương phủ chỉ là một nơi không chủ, vì Trường Nguyên vẫn còn ở Minh Nguyệt Thành chưa trở về.

Ta chạy đi, nước mắt vẫn không ngừng rơi, chỉ nghe sau lưng tiếng Ly Tâm hoảng hốt: "Tiểu thư! Tiểu thư! Tiểu thư đi đâu vậy?"

Chỉ là, chưa chạy ra khỏi biệt viện của mình, ta đã thấy choáng váng đầu óc, bước chân loạng choạng, mọi thứ dường như đảo lộn, hình ảnh trước mắt đan xen chồng chéo mà hỗn loạn. Ta không nhớ được rõ ràng, chỉ là hình như trước khi ta ngã đi dường như đã nhìn thấy một khuôn mặt, không mơ hồ mà rất rõ ràng, một khuôn mặt xinh đẹp tú lệ lay động lòng người. Ta nhớ, khuôn mặt khuyên quốc khuyên thành này, Đại Khuyên ngoài nàng ta ra thì không còn ai khác, chính là Nhị muội muội thân yêu của ta, Bạch Lư Thanh Uyển.

***

Lúc ta tỉnh lại, đã là ba ngày sau.

Lần này tỉnh lại ta không còn hoảng loạn như lần đầu nữa, ta bình tĩnh hơn, suy nghĩ kĩ tất cả mọi thứ.

Ta trùng sinh trở về năm năm trước khi chàng và ta chết, phủ Thừa tướng này có thể nói là nơi khởi đầu tất cả, đau đớn cả đời của ta, dường như chỉ dồn đủ vào năm năm ngắn ngủi này. Lúc chàng trút hơi thở cuối cùng trong lòng ta, ta cảm thấy hận ông trời vô cùng, hận thứ gọi là "vận mệnh" vô cùng, vì lúc nào Trường Nguyên cũng bảo vệ che chở ta, còn ta? một chút cũng chưa thể báo đáp cho chàng, cuối cùng còn đứng nhìn chàng vì ta mà chết, làm sao ta có thể yên lòng sống tiếp?

Có phải ông trời đã nghe thấy lời oán thán của ta, cho ta một cơ hội làm lại từ đầu? cho ta cơ hội báo đáp Trường Nguyên?

Không sai, nếu đã như vậy, ta không thể nào lại bỏ phí kiếp này nữa, nhất định ta sẽ bảo vệ chàng thật tốt, cũng bảo vệ chính mình thật tốt, sửa chữa tất cả sai lầm, chúng ta sẽ không có kết cục như vậy nữa!

"Trường Nguyên, trùng sinh kiếp này, ta sẽ dùng cả sinh mạng để bảo vệ chàng!"

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rối, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Đại phu nhân

Ta tỉnh lại, người đầu tiên đến thăm, lại là Đại phu nhân.

Đang ăn chút cháo trắng thì Đại phu nhân dẫn theo Nhị muội đến, bát cháo này, cuối cùng cũng không thể nuốt trôi được rồi.

Thanh Quang Viện của ta nằm ở phía tây của Tướng Phủ, chỉ là một biệt viện sơ sài hoang vắng. Trước khi ta được chuyển đến, nó vốn là một viện bị bỏ hoang sau một trận cháy lớn, tàn tạ đến mức không thể ở nổi, sau đó Lão phu nhân sai người sửa sang lại, cũng khá khang hơn được một chút.

Ta ở đây tuy có chút cách biệt với sự xa hoa mỹ lệ của Tướng Phủ, nhưng khá yên tĩnh, xung quanh trồng thêm một vườn hoa, nuôi một con mèo, hàng ngày có thể đọc sách, cũng không đến nỗi quá tẻ nhạt. Ngược lại, ta cảm thấy cuộc sống đơn giản yên bình này rất hợp với mình.

Nơi này chỉ có ta và Ly Tâm sống, không còn ai khác, lúc Đại Phu Nhân đến, Ly Tâm còn đang xuống bếp thay trà nên không có ai báo cho ta biết, hại ta đang ăn cháo cũng suýt nữa thì sặc.

Tính ra thì cũng đã lâu lắm rồi ta mới gặp Đại Phu Nhân.

Bà ta vẫn vậy, y như cái lần cuối cùng ta cùng bà và Bạch Lưu Thanh Uyển đứng đối diện nhau trên Đông Các Đài, vẫn là vẻ đẹp mặn mà sắc sảo như thế, vẫn là khí chất quý phái sang trọng như thế, nhưng lại che dấu đầy âm hiểm và thâm độc bên trong..

Đại Phu Nhân mặc một bộ y phục gấm màu lục thêu hoa văn mẫu đơn, tóc vấn cầu kì, trâm vàng khảm ngọc lưu ly trông rất đẹp mắt, mũi giày thêu hoa của bà ẩn hiện dưới chân váy mềm mại, từng bước tiến đến. Đúng là phong tư tước tước, chẳng trách mà phụ thân lại yêu thích bà ta đến như vậy.

Đại phu nhân nhìn ta, ánh mắt dịu dàng, làn mi cong dài hơi rủ xuống, mỉm cười từ ái: "Vũ Nhi, nghe nói con hôn mê ba ngày liền, cuối cùng cũng tỉnh lại, con thấy trong người thế nào rồi?"

Ta chưa vội đáp, ánh mắt di chuyển sang bóng hình uyển chuyển phía sau Đại phu nhân.

Nàng ta dường như cũng ý thức được ta đang nhìn tới, nhẹ chân bước ra. Nàng ta không quá cao, người lại thanh mảnh, vai nhỏ eo thon, dáng người nhìn qua rất đẹp mắt, đủ thanh tao, cũng đủ mong manh yếu mềm, khiến người ta rất muốn một lòng che chở.

Mà khuôn mặt kia lại còn có thể bóp nghẹt trái tim kẻ nhìn hơn tất thấy.

Một làn da trắng mịn như tuyết nổi bật lên đôi môi hồng căng mọng như cánh đào hé nở, gò má hơi ửng e ấp mê hoặc. Đôi mắt nàng ta cũng nhìn ta, một đôi mắt dài và sâu, con ngươi long lánh như mặt nước rung động khi gió qua, ướt át lôi kéo, uyển chuyển vây hãm, khiến ai lỡ lạc vào rồi sẽ không còn cơ hội thoát ra.

Vẻ đẹp của nàng ta lấn át hết tất thấy, khiến cho hoa bên đường nở đẹp đến mấy cũng phải ganh tị, trăng trên trời có sáng đến đâu cũng thấy không bằng, là thứ sức mạnh có thể dễ dàng có được tất cả mà không phải tốn một chút công sức nào.

Ta từng rất tự hào vì có một muội muội như nàng ta.

"Đại tỳ, muối đến thăm tỳ, tỳ thấy khỏe hơn chưa?"

Ta đặt bát cháo ăn dở lên bàn trà ở đầu giường, vén lại tóc mái, tươi tỉnh đáp. "Con không sao, mẩu thân và nhị muối không cần bận tâm."

Ta mang máng nhớ lại, kiếp trước cũng có cảnh tương tự như thế này. Cái ngày ta trọng sinh ấy, đáng lẽ ra là phải cùng Đại phu nhân và Bạch Lư Thanh Uyên đến Đầm Tâm Am cầu phúc, sau đó lúc về thì bị cảm nắng, mê man suốt mấy ngày liền. Đến lúc khỏe hơn được một chút thì Đại phu nhân cùng Bạch Lư Thanh Uyên đến thăm, tình cảnh giống hệt như lúc này.

Trong Tướng phủ này, ta chẳng qua chỉ là con gái của một tội nhân, nếu không nhờ có gia thế của nhà ngoại, chắc đã sớm bị đuổi ra khỏi phủ từ lâu, được giữ lại Thanh Quang Viện Tây này đã là may mắn lắm rồi. Lão phu nhân trước kia rất yêu thương ta, nhưng suy cho cùng người cũng không tha thứ được cho mẩu thân của ta, mỗi lần nhìn thấy ta đều khiến người không vui.

Ta bị đuổi đến đây, cuộc sống một mình gặp không ít khó khăn. Qua mười năm, cảm giác về sự tồn tại của ta ở Tướng phủ này trở nên đặc biệt thấp, nếu không có ai nhắc đến, có lẽ người ta đều sẽ quên rằng Thừa Tướng Bạch Lư Kính còn có một đứa con gái là Bạch Lư Thanh Vũ, Tướng phủ này còn có một Đại tiểu thư là ta. Thời gian trôi qua, ta không được coi trọng nên mọi người trong phủ đối với ta luôn không có mấy phần quan tâm, cung kính lại càng không. Chưa kể, người của Kính Vân Viện Đông - nơi Đại phu nhân làm chủ, còn đặc biệt ghét ta, không có việc gì cũng cứ đều đều đến gây chuyện phiền phức. Kiếp trước ta ngốc, không hiểu, nhưng chết một lần, chuyện gì cũng đã thông tường cả rồi.

Đại phu nhân luôn coi ta như cái gai trong mắt, cho dù mẩu thân đã sớm không còn, phụ thân cũng không thêm để ý đến ta nữa, nhưng tuyệt nhiên bà ta vẫn không tha cho ta. Lúc nhỏ thì luôn trách nắn, trừng phạt ta. Cho dù ta chẳng làm gì, cũng bị Đại phu nhân moi móc đủ thứ lỗi để trách phạt, ta luôn cảm thấy rất oan ức, rất tủi thân. Ta chỉ biết, mình trưởng thành từ rơi vọt trong tay Đại phu nhân, kìm ức của ta về bà ta không có một phần tốt đẹp, bà ta chưa từng dịu dàng với ta, hay chí ít chỉ là đối đáp bình thường, cũng chưa từng.

Lần đó là lần đầu tiên.

Lần đầu tiên Đại phu nhân đến thăm ta, còn quan tâm hỏi han. Kiếp trước, ta rất kinh ngạc, thậm chí còn lo sợ bà ta định làm gì ta, không ngờ sau lần đó thực sự bà ta đối với ta vô cùng quan tâm, vô cùng dịu dàng, còn cả Bạch Lư Thanh Uyên kia nữa, thái độ đối đáp với ta cũng khác hẳn. Nhưng bây giờ, ta một phần ngạc nhiên cũng chẳng còn, vì ta biết rất rõ, lý do vì sao Đại phu nhân lại đột nhiên đối xử với ta tốt như thế.

Đại phu nhân đối với vẻ lạnh nhạt của ta dường như đáy mắt thoáng ngạt ánh lên một tia ngạc nhiên, nhưng khéo léo không để lộ ra ngoài, bà ta vẫn giữ nụ cười hiền hòa, ngồi xuống ghé gối bên cạnh giường. Ta sớm đã không còn là Đại tiểu thư của Tướng gia mấy hôm trước nữa. Bất giác, ta không kiềm chế được một nụ cười tự giễu.

"Một đóa phù dung héo tàn trong Thượng thư phủ hóa thành thịnh để liên nở trong giông bão, thế sự xoay vần."

Thế nào là thế sự xoay vần? Ta đã sớm được lĩnh ngộ.

"Con sao vậy?" Tựa hồ như đã phát hiện ra nụ cười của ta có điểm bất thường, Đại phu nhân quan tâm hỏi.

Bạch Lư Thanh Uyên cũng có chút tinh ý, nắm lấy tay ta, dùng chất giọng êm ái của nàng ta nói: "Đại tỳ, muối và mẩu thân đều rất lo lắng cho tỳ."

Lo lắng ư? Đã muộn rồi.

Ta lắc đầu, nằm xuống, điều chỉnh tư thế cho thoải mái rồi kéo chăn lên ngang ngực: "Cảm tạ mẩu thân và muối muối có lòng, con thực sự có hơi mệt, có lẽ cần nghỉ ngơi thêm, ở đây cũng không có việc gì, mẩu thân và muối muối cứ về trước, nếu lỡ việc của hai người thì không được hay lắm."

Đối với sự đối đáp có phần xa cách này của ta, Đại phu nhân quả nhiên bày tỏ chút thái độ nghi ngờ, nhưng xem ra cũng không tiện nói nhiều, cuối cùng chỉ đành bỏ lại một câu "con nhớ phải giữ gìn sức khỏe" rồi sau đó dẫn Thanh Uyên ra về.

Mấy ngày hôm sau, ngày nào Đại phu nhân cũng đến thăm, ta bấm ngón tay, chắc cũng sắp đến lúc bà ta đem chuyện yến tiệc sinh thời ra nói rồi, nhưng trước đó, ta còn chuyện quan trọng hơn phải làm.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rồi, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Trường Nguyên Vương phủ

Kiếp trước, Trường Nguyên từng kể, vào năm chàng từ Minh Nguyệt Thành trở về Kinh thành, chính là năm nay, tháng tư, ngày mười bốn, chàng bị người của Tam Vương gia Trường Vũ hạ độc, suýt chút nữa mất mạng, phải ở trong phủ điều trị hơn nửa năm, cuối cùng mới không thể gặp ta sớm hơn một chút.

Ta đang ngồi ăn mấy quả lê trong phòng, vừa mới khỏe lại không lâu, mấy hôm nay nằm nhiều, người cũng có chút uể oải, xem ra cũng nên ra ngoài một

chút cho khuấy khỏa rồi.

"Đại phu nhân thấy tiết trời nóng bức, còn sai người mang lê đến đây cho ta, quả là có lòng."

Ly Tâm thấy ta nói vậy, còn tưởng ta nói thật, vừa gọt lê vừa cười đến tít cả mắt. "Tiểu thư, lần này người trải qua một cơn thập tử nhất sinh như vậy, xem ra Đại phu nhân thực sự đã quan tâm đến người hơn rồi."

Ta không đáp, chỉ mỉm cười, tiếp tục ăn lê. Lê này ngọt thật.

Đúng là rất quan tâm, mặc kệ là thật lòng hay là giả lòng đi, hậu đãi như vậy ta cũng nên vui vẻ mà hưởng thụ thôi.

Một lúc sau, ăn xong, Ly Tâm thu dọn vỏ lê rồi đi, ta đứng dậy, đến bên tủ sách cũ rút lấy một cuốn. Ta nhớ khi còn sống trong Tướng phủ, ta rất thích đọc sách. Lúc ta chuyển vào viện này, lão phu nhân cũng đặc biệt sai người sắp xếp tủ sách của người cho ta. Hơn trăm cuốn, đến năm mười hai ta đã đọc hết, sau này lại lấy những cuốn cũ ra đọc đi đọc lại, cũng lĩnh hội được không ít. Dù sao thì đọc sách cũng là một thói quen tốt, vừa có thể giết thời gian, lại vừa có thể biết được thêm vài thứ. Nhờ cái tủ sách này mà tháng ngày sống trong Tướng phủ mới không đến nỗi quá ảm đạm nhàm chán.

Ta mang sách ra ngoài hiên, thấy nắng đã bắt đầu lên, cẩn thận chọn một chỗ có bóng râm ngồi xuống, chậm chậm lật sách.

Cuộc sống nhàn nhã yên bình này đúng là khiến cho tâm trạng người ta thư thái, chỉ là ta cũng chẳng có phúc hưởng lâu, một thời gian ngắn nữa, mọi thứ sẽ kết thúc.

Ta cười nhạt, thờ dãi một hồi, tranh đấu là thứ khiến cho con người ta mệt mỏi nhất, nhưng có những người, từ lâu đã bị cuốn vào, từ lâu đã không còn sự lựa chọn nào khác. Ví như ta, ví như Trường Nguyên. Ta vẫn luôn thắc mắc, rốt cục quyền thế có gì hay? Để vị có gì tốt? Nhưng hẳn là những kẻ như ta không hiểu được chỗ hay chỗ tốt đó. Đúng là, mỗi người sống trên đời đều có những lập trường riêng biệt, những góc nhìn và tam quan khác nhau, ta vĩnh viễn không thể dùng suy nghĩ của bản thân để hiểu hành động của người khác. Có thể một số chuyện đối với ta thật sự rất vô vị, nhưng có người lại thấy nó rất thú vị, ta không thích, nhưng người khác thích. Vì thế ta nghĩ, bản thân cũng không cần thiết phải tốn thời gian để cố gắng thấu hiểu lập trường của người khác. Thay vào đó, nên đứng vững trên lập trường của chính mình, đó mới là điều cần làm.

Nghĩ lại, nhiều chuyện ở Tướng phủ này ta vốn đã không còn nhớ rõ nữa. Cũng không biết phụ thân lúc này thế nào, đã lâu lắm rồi ta không gặp người.

Không lâu sau thì Ly Tâm trở về, trên tay còn cầm theo một ấm trà mới. "Tiểu thư, người có muốn uống trà không?"

Ta không đáp, cũng không ngẩng đầu lên nhìn nàng, tiếp tục lật sang trang sau.

Ly Tâm có vẻ hiểu ý, liền bê ấm trà còn nóng vào phòng.

Đợi đến lúc ta đọc sách xong, đã đến quá trưa, người của Thực Viện cũng đã mang cơm đến.

Ta vào trong, ngồi xuống bàn ăn, chỉ là chưa kịp động đũa lại chợt nhớ ra một chuyện. "Ly Tâm, em xem ngày cho ta, hôm nay là ngày mấy?"

Ly Tâm vừa nghe thì đáp vâng, giơ ngón tay tính toán. Một lúc sau, nàng gật gù, nói: "Tiểu thư, hôm nay là mười hai."

Gật đầu một cái thay cho lời đáp, ta gấp một đũa rau bỏ vào bát.

Xem ra hai ngày nữa ta phải xuất phủ một chuyến. Thân là một đại tiểu thư lại bị thất sủng, bình thường nếu không có chuyện gì thì ta đều phải ở trong viện không được ra ngoài. Chuyện này có chút phiền phức, nếu ta vô duyên vô cớ ra ngoài, chắc chắn sẽ bị Đại phu nhân để ý. Suy nghĩ một lát, ta mới nhờ Ly Tâm cho mượn một bộ y phục.

Hai ngày sau, sáng sớm, ta mặc y phục của Ly Tâm, dặn dò nàng nếu Đại phu nhân có đến thì cứ nói ta còn mệt muốn nghỉ ngơi, không tiện tiếp khách. Sau đó ta xách làn ra khỏi phủ, giả làm thị nữ đi chợ buổi sáng.

Ra đến cổng phủ, ta vừa mới bước một chân qua ngưỡng cửa đã bị một trong hai tên lính canh cổng gọi giật lại. "Nô tì kia!"

Ta hơi giật mình, bước chân dừng lại, có chút căng thẳng. Lúc này không đáp lời mà cứ thế đi luôn thì chắc chắn không ổn. Ta đành cúi đầu thật thấp, cũng không xoay người lại, hơi ề giọng xuống: "Huynh đài, ta đi chợ."

Giọng tên lính gác cổng đầy vẻ nghi hoặc. "Đi chợ? Sớm vậy sao? Ngươi là người ở viện nào, tại sao trước đây ta chưa từng thấy ngươi?"

Ta đây hơn mấy năm rồi chưa ra khỏi phủ, ngày ngày đều ở trong Thanh Quang Viện đọc sách, người thấy được ta mới là chuyện lạ đấy!

"Ta là nô tì hầu hạ Đại tiểu thư, Đại tiểu thư mới ốm dậy, muốn ăn mấy thứ để bồi bổ, là Đại phu nhân sai ta đi mua đồ về làm cho tiểu thư."

Bình thường chuyện thị nữ đi chợ vốn dĩ là chuyện rất hiếm, bởi vì ngày nào cũng có lương thực từ các hàng buôn bên ngoài chuyển đến, như vậy cũng dễ tiện kiểm tra hơn. Nhưng nếu là do chủ tử đặc biệt dặn dò ra ngoài thì cũng không có vấn đề gì.

Ly Tâm cũng giống ta, rất ít khi ra khỏi phủ, hằng ngày nếu không phải ở Thanh Quang Viện hầu hạ ta thì cũng là đến mấy viện khác giúp đỡ các công việc vặt, tên nô tì này chắc chắn sẽ không biết nàng là ai, cũng không biết nô tì hầu hạ Đại tiểu thư rốt cục trông như thế nào. Ta còn nhắc đến Đại phu nhân, dám cá hẳn sẽ không dám làm khó dễ cho ta nữa.

"Thì ra là người ở Thanh Quang Viện Tây, thảo nào ta không biết người, thôi được rồi, đi đi."

Ta thờ phào một hơi, nhanh chóng nhấc chân rời khỏi Trương phủ.

Mà nói ra thì, ta thực sự không nhớ đường đến Nhị Vương phủ nữa rồi. Điều này nói ra thì có hơi mất mặt, chuyện là ta nhận biết phương hướng rất tệ, khả năng nhớ đường cũng bằng không, cũng có chút khổ sở. Không còn cách nào khác, ta đành phải vừa đi vừa hỏi đường. Qua mất khúc ngoặt, mấy khúc rẽ, trái trái phải phải, cuối cùng ta cũng đứng trước cổng lớn của Nhị Vương phủ.

Trương Nguyên là hoàng tử được Hoàng thượng yêu thương nhất, phủ đệ đặc biệt hoành tráng, hơn hai mươi gian viện lớn nhỏ, cổng lớn sơn son, hoành phi mạ vàng, long lẫy đến mức lóa mắt. Thế nhưng ta vẫn luôn cảm thấy tòa phủ đệ này không hợp với tính cách của Trương Nguyên, ngay cả Đông cung kia cũng không hề hợp, Cung Thừa Cản, Đông Các Đài, Điện Cần Chính, tất cả đều không hợp. Nơi chàng hợp nhất, có lẽ là căn nhà trúc trên núi Vân Linh ở Minh Nguyệt Thành. Trương Nguyên rất giống Thục Quý Phi, ôn nhu dịu dàng, hòa nhã thanh cao. Dù trong số các hoàng tử, chàng là người giỏi nhất, văn thao võ lược, kì tài hiếm thấy, cũng là nhi tử chiếm được nhiều tình cảm của Hoàng đế nhất, nhưng lại nhất định không chịu ngồi vào cái ghế Thái tử, mặc cho một Đại hoàng tử Trương Minh Vương ngốc ngếch cả tin cùng một Tam Hoàng tử Trương Vũ Vương chơi bời chác táng cùng nhau tranh giành. Tranh qua tranh lại, thiên hạ đại loạn, cuối cùng cũng chẳng ra đâu vào đâu.

Nhìn mấy tên lính canh cổng Vương phủ mặt mũi dữ tợn, ta cũng chẳng dám lượn qua lượn lại nhiều, nhanh chóng núp vào sau tượng Lân Sư dưới bậc tam cấp, chờ đợi.

Ta chờ, vì ta biết Trương Nguyên sẽ ra, hôm nay chàng có việc nhất định phải ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rồi, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Trùng trùng

Chờ chừng nửa tuần trà thì có một cỗ xe ngựa phủ gấm màu lục bảo đỗ lại ở trước cổng phủ. Sau đó không lâu, một nam tử dáng vóc cao lớn, thân mặc trường bào lụa màu xám nhạt, trên áo cánh thêu hoa văn vân tường cùng hộ vệ từ bên trong phủ bước ra.

Khuôn mặt người nam nhân ấy đẹp như ngọc khắc, ngũ quan rõ nét, mắt phượng lạnh lùng, mày kiếm cao ngạo, sống mũi cao, đôi môi mỏng, trên khóe miệng còn như ẩn hiện nét cười nhàn nhạt.

Ta nhất thời ngơ ngẩn.

Là Trương Nguyên.

Trương Nguyên... thực sự là chàng.. Trương Nguyên... Khác hẳn với sắc mặt trắng bệch thiếu sức sống trong Đông cung năm ấy, chàng hiện tại thần sắc tươi tỉnh, khí độ bất phàm, thậm chí trong ánh mắt sâu thẳm kia còn ẩn dấu vài phần bức người. Ta bất giác run rẩy, nhưng không phải run lên vì ánh mắt lạnh lùng kia, mà run lên vì không dám tin vào chính đôi mắt mình.

Trái tim trong lồng ngực đập như trống rền, mồ hôi ướt trán. Ta cũng không biết nữa. Giờ khắc này, ta đứng đây, nhìn chàng mà không dám chớp mắt. Ta sợ, rất sợ, sợ tất cả chỉ là một giấc mơ, là ảo ảnh, sợ chớp mắt một cái là chàng sẽ biến mất, sợ bóng hình chàng sẽ vỡ tan ngay trước mặt... Ta chỉ đứng cách chàng vài thước, nhưng lại xa như cả ngàn dặm, hai chân tê dại, không dám bước về phía trước, đứng khí dường như đã bị rút hết từ bao giờ không hay. Khóe mắt ta cơ hồ đã ướt ướt, mi mắt căng lên, sống mũi cũng cay cay, có lẽ ta sắp không kiềm chế được mà khóc lóc một trận.

Có thể gặp lại được chàng, người đã yêu ta còn hơn cả sinh mạng, ta thấy cổ họng nghẹn nghẹn, xúc động này nhất thời thực không thể diễn tả thành lời.

Trương Nguyên bước đến dưới xe ngựa, đang dặn dò cận vệ bên cạnh mấy câu, đợi người khênh bậc đỡ đến.

Ta dùng tay áo lau khô khóe mắt, hít một hơi thật sâu, xốc lại tinh thần, điều chỉnh lại trạng thái một chút rồi nhấc đôi chân vẫn còn đang tê dại lên. Bước, từng bước. Khoảng cách giữa ta và chàng ngày càng rút ngắn, hình ảnh chàng chân thực sống động đến mức khiến trái tim ta co lại như muốn ngừng đập.

"Mộ Trương Nguyên."

Trong thiên hạ, kẻ có can đảm gọi một Vương gia bằng khẩu khí như vậy tuyệt đối chỉ có thể dùng ba đầu ngón tay để đếm. Trương Nguyên có chút bất ngờ, dáng người cao lớn sững lại, ánh mắt nghi hoặc khẽ lướt qua khuôn mặt của ta, mang theo vài tia dò xét, trên mặt vẫn chung thủy không có chút biểu cảm gì. Mấy năm không gặp, chàng nhất thời không thể nhận ra ta cũng là điều dễ hiểu. Ta lại không một chút do dự nhìn thẳng vào mắt chàng, cong cong khóe miệng, khe khẽ mỉm cười. Ta hy vọng lần đầu gặp lại, có thể nhìn chàng bằng một ánh mắt trong trẻo nhất, đón chàng bằng một nụ cười ôn nhu nhất.

Khác với vẻ bình tĩnh "đến trời có sập xuống cũng không thêm chớp mắt" của Trương Nguyên, cận vệ của chàng - Diệp Phong, lại mang theo biểu tình

giận dữ cùng hung hăng sấn tới trước mặt ta, lớn tiếng quát. "To gan, ngươi là kẻ nào mà dám vô lễ với Vương gia như vậy!"

Ý cười càng đậm, ta lại tiến thêm một bước. "Điệp Phong, tính tình nóng nảy này của huynh, cũng nên kiềm chế lại một chút thì tốt hơn."

Nhắc nhở huynh ấy một chút cũng tốt, sau này Điệp Phong sẽ là người phò tá Trường Nguyên lên ngôi vị Thái tử, nhưng cũng chính vì bản tính có phần nóng nảy này mà tự hại mình mất mạng, thực sự quá đáng tiếc.

Điệp Phong nghe vậy nhất thời ngây ra không hiểu. Ta lại tiến đến, hơi nghiêng nghiêng đầu nhìn áo đôi mắt sâu thẳm không thấy đáy kia, thả giọng gọi: "Mộ Nguyệt."

Mộ Nguyệt, hai chữ này chính là tên chữ của chàng, do chính Thục Phi nương nương đặt. Trước đây lúc còn nhỏ, ta hình như vẫn thường gọi chàng là Nguyệt ca, nhưng sau này lớn rồi, cũng phải sửa đổi.

Xem ra Điệp Phong thực sự đã bị hai chữ "Mộ Nguyệt" dọa sợ đến mức ngây ngốc, trên mặt liên tục xuất hiện những biểu cảm kì quái, nhất thời đứng chôn chân tại chỗ, không hề nhúc nhích. Đến khi có phản ứng trở lại, việc đầu tiên Điệp Phong làm là rút gươm xoẹt một cái, thẳng tay điểm vào yết hầu của ta, trong giọng nói vẫn còn vài tia kinh hãi. "To... to gan! Cản trở! Điều dân, tên chữ của Vương gia là để kẻ như ngươi gọi sao! Chấn sống rồi phải không?"

Mũi kiếm chỉ vào yết hầu khẽ chạm đến da thịt, sự sắc bén của binh khí truyền đến khiến ta có chút rùng mình. Nhưng chết thì cũng chết một lần rồi, lúc này ta đã chẳng còn chút sợ hãi nào nữa.

Ta nhìn Trường Nguyên, ánh mắt chàng mờ mờ, dường như trải lên một màn sương trắng khiến người khác không thể nhìn thấu. Ta nghĩ, cũng có chút buồn cười, nhất thời có lẽ chàng cũng bị ta dọa rồi.

Nhưng sau đó, rất nhanh, đến mức ta cũng không phản ứng kịp, chỉ thoáng thấy tà áo bào xám thêm hoa văn vân tường bay lên, một bóng người cao lớn xuất hiện trước mặt, che khuất hết ánh sáng ban ngày nhàn nhạt. Vai ta bị người nào đó dùng sức nắm lấy, ra sức lay. Giọng nói nam nhân êm ái dễ nghe mang theo sự cao hứng không thêm che dấu từ trên đầu truyền xuống: "Hử? Nha đầu ngốc? Tiểu Vũ phải không? đúng! ta nhất định không nhầm! Muội là Tiểu Vũ!"

Hình ảnh Vương gia lãnh đạm "cho dù Thái Sơn có đổ cũng không run sợ" một khắc trước lập tức sụp đổ, chàng lúc này đang vô cùng xúc động ánh mắt sáng lấp lánh, hai tay lắc ta điên cuồng, đến mức như muốn lắc cho não ta bay ra ngoài.

"Vương gia, thỉnh ngài giữ thể diện chút đi." Ta thực sự có chút buồn cười, một Vương gia như chàng mà làm loại chuyện như vậy giữa ban ngày ban mặt thì còn ra thể thống gì.

Cho dù hình ảnh Vương gia lãnh khí đầy người, thâm trầm tao nhã trong mắt ta vốn dĩ đã bị Trường Nguyên tự tay đập sập từ lâu, thế nhưng ta cho rằng ở bên ngoài chàng cũng không nên thể hiện ra bộ mặt có phần xúc phạm người nhìn này...

Nghe xong lời ta nói, Trường Nguyên quả thực ngừng tay, không lắc nữa, đáy mắt chàng ánh lên những tia sáng lấp lánh trong suốt đẹp đến mức khiến cho người ta mê muội, cùng với đó là sự dịu dàng hiếm thấy, xem ra đang rất cao hứng, cứ như thể gặp lại ta là chuyện vui nhất cuộc đời vậy. Nghĩ đến đây, ta cảm thấy có một tia ấm áp đang lặng lẽ len lỏi vào sâu tận trong tim.

Trường Nguyên đứng đối diện, cách ta trong gang tấc, lúc này, khuôn mặt chàng rõ nét và chân thực đến mức khiến cho ta nhất thời không dám tin vào mắt mình. Ta không không chế được, chớp mắt mấy cái. Chàng nhìn ta, mỉm cười dịu dàng như gió xuân, vẻ ôn nhuận đến mức có thể mài ra thành nước. Vừa gặp đã bày ra cái vẻ phong tình vạn chủng ấy để làm gì chứ! Ta cũng cười, đôi mắt nheo lại thành hai mảnh trăng khuyết cong cong.

Ta cảm nhận được xung quanh, mọi người đều đã bị hào quang từ chàng chọc mù mắt, đang không ngừng bắn những tia nhìn vô cùng kinh hãi về phía này.

Không ngờ, chẳng đợi ta chìm đắm trong cái cảnh xuân lãng mạn này được bao lâu, câu tiếp theo, ngay lập tức đã đem về ngọc thụ lâm phong vừa rồi đập vỡ không một vết tích. "Dù sao trước mặt muội, thể diện của ta cũng chẳng ăn được, cần để làm gì."

Cơ hồ nghe thấy tiếng vỡ vụn răng rắc vang lên, ta ló mắt ra, nhìn thấy một loạt biểu cảm vô cùng kì dị của đám người Nhị vương phủ đang đứng cạnh xe ngựa đằng sau, ta chỉ đành cười khan một cách khó khăn.

Vương gia à, dù sao thì huynh cũng là một Nhị Vương gia đường đường chính chính đấy! Loại câu này cũng có thể nói mà không cần chớp mắt như thế sao, quả thực ta đây, bội phục!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rồi, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Tam hoàng tử Trường Vũ

Nhớ kiếp trước, hoàn cảnh ta và chàng trùng phùng, rất khác biệt.

Đó là năm Đông Các thứ mười sáu, tháng tám, sau khi ta xuất giá đến Thượng thư phủ nửa năm. Trong hội yến mừng Tết Trung thu được tổ chức ở Điện Chiêu Xuân trong Hoàng cung, ta thân là Đại thiếu phu nhân của phủ Thượng thư, cũng cùng với Lâm gia đến dự.

Khi ấy Trường Nguyên chỉ vừa mới khỏi bệnh, một thân trường bào thanh thiên ngồi bên cạnh Hoàng Thượng, khuôn mặt tuần tú có chút hốc hác, ánh mắt cũng thiếu mất vài phần linh khí. Ta bước từ cổng vào, đi bên cạnh Lâm Viên Kiều, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy nam tử ấy, đẹp như một bức tranh, bất giác đánh rơi quạt ngọc trên tay, cán quạt chạm vào nền đất, vỡ tan.

Chàng cũng nhìn ta, ánh mắt sáng rực mãnh liệt, muốn đứng lên rồi lại thôi, đến lúc chàng nhìn thấy Lâm Viên Kiều bên cạnh ta, gương mặt đã phủ lên một tầng mây đen.

Ta bối rối tránh né ánh mắt của Trường Nguyên, nhặt lên quạt ngọc đã vỡ, không cẩn thận làm đứt tay, lại bị Lâm Viên Kiều lạnh lùng lườm một cái. Dường như từ phía trên cao kia, có một luồng khí lạnh truyền tới, ta không dám ngẩng đầu nhìn, vụng về che đi vết máu trên tay. Trước mặt người khác, ta vẫn là thê tử chính thất của Lâm Viên Kiều, nếu không bảo vệ được thanh danh của hân chủ toàn, về phủ, ta sẽ khó sống.

Yến tiệc hôm đó, ta ngồi bên cạnh Lâm Viên Kiều, lẳng lặng cúi đầu, không dám nhìn người trên đài cao kia, hoàn toàn không để ý đến máu trên tay vẫn không ngừng chảy, cả một góc tay áo đã đỏ thẫm.

Chúng ta nhiều năm gặp lại, cả một câu chào cũng khó nói thành lời, cả một ánh mắt trao nhau cũng mang theo bất lực cùng rồi bởi khôn tả. Ta và chàng, vì trùng phùng quá trễ, mà ôm lấy toàn những đau thương dần vặt.

***

Ngồi trong xe ngựa, ta cẩn thận đưa tay vén rèm, nhìn qua cánh trính bên đường một chút rồi lại hạ rèm xuống. "Huynh đến Tam Vương phủ phải không?"

Trường Nguyên gạt đầu một cái, lười nhác dựa vào thành xe. "Sao muội biết? Mà cũng chẳng quan trọng, nói ta nghe xem, mấy năm qua muội sống thế nào?"

Ta an tĩnh ngồi trong xe, toàn tâm toàn ý ngắm nhìn khuôn mặt như ngọc khắc của Trường Nguyên, dù đó chỉ là những đường nét mờ mờ ảo ảo trong cổ xe ngựa thiếu ánh sáng nhưng vẫn đẹp khiến cho người ta mê mẩn. "Chẳng thế nào cả, cũng giống như trước khi huynh rời đi thôi."

Chàng nhào người qua, dùng tay gõ lên đầu ta một cái. "Ta sắp nhớ muội đến phát điên luôn rồi."

Ta lườm Trường Nguyên một cái, lạnh giọng nói. "Rõ ràng là do huynh đi mất, sao giờ lại bày ra điệu bộ như là ta mới là người đi vậy?"

Gõ đầu ta? Đi suốt ba năm, trở về liền gõ đầu ta nói "sắp phát điên"? Dĩ nhiên ta biết trọng điểm của câu này không phải là "sắp phát điên", nhưng ta vẫn muốn chất vấn chàng một phen, đây rốt cuộc là đạo lý gì?

Chàng không cọt nhả nữa, chỉ khẽ thở dài, chất giọng cũng trầm lại. "Ta xin lỗi, rồi kinh thành lâu như vậy."

Đúng đấy! Đi lâu như vậy, đến mức kiếp trước hại chúng ta phải chịu cảnh phân ly, hại ta sống trong Thượng thư phủ mà sống không bằng chết, tại chàng cả! Tại chàng đi lâu như vậy... Khỏe mất ta uon ướt, trong xe ngựa hơi tối, nên Trường Nguyên cũng không nhìn ra. Rất nhiều lần ta từng nghĩ, nếu như năm đó Trường Nguyên không đi Nguyệt Thành, có phải hay không chúng ta sẽ không rơi vào tình cảnh như vậy, nhưng ta chưa bao giờ trách chàng. Rõ ràng ta biết, đó không phải lỗi của chàng, nhưng ta dường như lại chẳng có bất cứ lý do gì để bám vào mà hy vọng đến một trường hợp bản thân sẽ thoát khỏi thống khổ, nên vẫn luôn cứ giữ trong lòng chuyện đó, nếu chàng không rời đi..

Nhưng sai một lần rồi, ta quyết sẽ không để mọi thứ lại đi vào vết xe đổ một lần nữa.

Mộ Trường Vũ, người so với ta còn sai hơn rất nhiều, càng sai lại càng lún sâu, ta chỉ hy vọng người có thể sớm tỉnh ngộ.

Ta dịu giọng. "Huynh không cần để tâm, muội cũng đâu có chuyện gì, chẳng phải vẫn lảnh lặn ngồi đây hay sao? Trái tại, huynh lại sắp không ổn rồi".

Trường Nguyên nghe xong hơi sững lại, nhưng cũng không bày tỏ ra phản ứng gì rõ ràng, chỉ thả giọng hỏi lại. "Ý muội là gì?"

Ta nhàn nhạt mỉm cười. "Nghe muội nói đây"

***

So với phủ đệ của Trường Nguyên, Tam Vương phủ này quả thực quá tầm thường rồi. Mộ Trường Vũ được sinh ra dưới gối một phi tần thất sủng nên Hoàng thượng đối với hân chủ nay cũng chẳng mặn mà gì, tính cách hân lại quá tùy tiện, vô thiên vô pháp khiến cho Hoàng thượng càng ngày càng không vừa mắt, tổng hân ra khỏi cung, dọn đến phủ đệ tòi tàn này.

Trước kia ta vẫn luôn thắc mắc, lý do gì mà lại khiến Trường Vũ một lòng đối nghịch với Trường Nguyên? năm lần bảy lượt muốn hại chết chàng? Cuối cùng đến năm Trường Nguyên ra đi, ta cũng tìm được câu trả lời.

Năm xưa mẫu phi của Trường Vũ Vương là Hiền Quý phi, vừa vào cung đã nhận được sủng ái vô cùng, qua hai năm từ phân vị tiếp dư nhỏ nhỏ đã thăng lên đến quý phi, trong Hậu cung lúc đó những nương nương phân vị cao đều không nhiều, Hiền Quý phi đã nghiễm nhiên trở thành vị nương nương

cao quý bậc nhất, chỉ đứng sau Hoàng hậu "hữu danh vô thực".

Vào mùa xuân năm thứ ba, mẫu phi của Trường Nguyên, cũng tức là Thục Quý phi sau này, tiến cung. Thục Quý phi nguyên lai là ái nữ độc nhất của thành chủ Nguyệt Thành Vân Lượng, một lần Hoàng thượng vì hành nhìn trúng, đã đưa bà về cung. Cuộc sống trong cung điện xa hoa lạ lẫm đối với Thục quý phi khi đó vẫn còn là Vân tài nhân chẳng có chút tư vị gì, bà một lòng chỉ hướng về phía quê hương Nguyệt Thành của mình, nhưng nhớ không thôi. Nhưng không ngờ chính vẻ ưu tư thanh nhã ấy của bà đã khiến Hoàng thượng này sinh tình cảm ái mộ khôn tả, dành hết tâm tư sủng ái, yêu thương.

Cuối cùng, chỉ qua một năm hai tháng, bên cạnh Hiền Quý phi đã xuất hiện thêm một vị Thục Quý phi ôn nhu lãnh đạm. Sau đó, hai người lại cùng một lúc mang long chủng, nhưng Hoàng thượng lại chỉ dốc tâm chăm sóc cho Thục phi, còn Hiền phi thì tuyệt không màng tới. Ngay cả đến ngày lâm bồn, Hoàng thượng cũng ở bên cạnh Thục Quý phi, còn Hiền quý phi lâm bồn vài ngày sau đó, lại không hề thấy bóng dáng Hoàng thượng. Để có thể hiểu, Hiền quý phi sớm đã thất sủng.

Đối với một phi tử thất sủng và một phi tử được sủng, số phận của hai đứa trẻ sinh cùng tháng lại không giống nhau. Sau này, Hiền quý phi bị giáng xuống tòng tam phẩm sung nghi, cùng với Tam hoàng tử Trường Vũ dần rơi vào quên lãng.

Mộ Trường Vũ luôn coi Thục Quý phi là kẻ đã đoạt hết tất cả tình cảm cùng sự quan tâm chăm sóc của Hoàng thượng đối với mẫu phi của hắn, đem tất cả oán hận đổ lên đầu bà. Cho đến khi bà chết đi, cũng đem oán hận ấy ghi lên người Trường Nguyên. Cuối cùng hắn vẫn là một kẻ hồ đồ đáng thương, kẻ đáng trách nhất, chính là Hoàng đế bệ hạ cao cao tại thượng kia, tình cảm bạc bẽo như nước chảy đá mòn, cứ chỉ lại mang oán hận đến đòi Trường Nguyên?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rối, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Đào hoa tiểu đông phong

Ta cùng Trường Nguyên xuống xe ngựa, chàng khoát tay ra hiệu cho đoàn xe lui đi, sau đó cùng ta và Diệp Phong hai bên tả hữu bước lên bậc tam cấp.

Từ trong phủ, một người đàn ông trung niên dáng dấp hơi gù, mặc bộ áo cánh dài của hạ nhân đi ra tiếp đón, dẫn đường cho chúng ta vào đại sảnh.

Từ ngoài sảnh, cách vài thước đã có thể nhìn thấy Mộ Trường Vũ thân khoác áo bào bằng gấm Từ Sa thêu hoa văn liên hoa đang đứng đợi sẵn. Hắn nhìn thấy Trường Nguyên thì khoan thai đi tới, tà áo khẽ động đều đều theo nhịp bước chân, hoa văn liên hoa như nhảy múa càng trở nên tinh tế sinh động khác thường.

Hoàng thượng vốn là một nữ nam tử nổi danh kinh thành, sau khi lên ngôi, dù đã nhiều năm trôi qua nhưng vẫn giữ được nét anh tuấn phong trần, mang phong vị khó nói thành lời. Ta hơi miên man nhớ về lần đầu gặp Hoàng thượng trong Ngự hoa viên năm đó. Người chơi đùa cùng Thất công chúa, đường như trút bỏ hết kim quang vô hạn cùng uy nghiêm của một thiên tử, người bày ra bộ dáng dịu dàng ấm áp của một người cha thương yêu con hết mực.

Cảnh tượng đó khiến ta cảm thấy chạnh lòng khi nghĩ đến phụ thân ta trước đây, ngày mẫu thân vẫn còn, cả nhà ta hình như cũng đã từng trải qua thời gian hạnh phúc như thế, phụ thân hình như cũng đã từng nhìn ta bằng ánh mắt từ ái như thế...

Nhìn nam tử phía kia một thân Từ sa tuấn lãng khác vời, lại bất giác ngược mắt nhìn nam tử phía trước. Suối tóc chàng đen tuyền óng mượt buộc hờ bằng một dải lụa trắng thêu hoa văn bằng chỉ kim tuyến buông trên khuôn vai rộng, dáng vóc chàng cao lớn như vậy, khiến cho người ta nhìn thấy liền không kim được mà muốn nép vào, mang đến suy nghĩ: không có nơi nào an toàn, ấm áp hơn trong lòng nam nhân này. Mà cái suy nghĩ này ta đã có dịp trực tiếp cảm nhận, thực sự là êm ái đến mức vừa chui vào lòng chàng liền không muốn chui ra, trực tiếp ở đó ngủ một giấc an nhàn vui vẻ.

Nhị hoàng tử Trường Nguyên ôn nhuận thanh cao như ngọc quý, Tam hoàng tử Trường Vũ tuấn lãng mê hoặc như hoa mai trên tuyết trắng, còn Đại hoàng tử, kiếp trước ta cũng từng gặp hắn vài lần, Mộ Trường Minh ngạo khí ngút trời vững vàng như Thái Sơn muôn đời không đổ. Nghĩ đến đây, ta cảm khái sâu sắc: Quả nhiên đều là huynh đệ cùng một lò, đều "hại nước hại dân" như vậy!

So với Trường Nguyên, công bằng mà nói, tư sắc của Mộ Trường Vũ không hề kém cạnh, nhưng nói về khí chất lại không bằng.

Hắn đi tới gần bọn ta, gương mặt trác tuyệt, trên môi treo một nụ cười hòa nhã, đuôi mắt cong cong vui vẻ hành lễ với Trường Nguyên. Vẻ mặt này của hắn đem lại cho người đối diện một cảm giác rất hòa ái dễ gần, không để ý mà buông lỏng cảnh giác trên mình. Lốp mặt nạ này vẫn luôn là vũ khí lợi hại của hắn, bất luận là kiếp này hay kiếp trước, khoác lên mình nụ cười vô hại hiền hòa đến thế nhưng tay lại vấy máu của bao nhiêu người, một kẻ thật đáng sợ. Đồng thời, ta cũng thực tán thưởng khả năng diễn kịch của hắn.

Âm giọng Mộ Trường Vũ chứa đầy vui vẻ. "Nhị hoàng huynh, nghe tin hoàng huynh mới quay về kinh thành, đệ thực sự vô cùng cao hứng, liền muốn mời huynh đến phủ cùng nhau uống trà, hàn huyên đôi câu, hoàng huynh, mời!"

Trường Nguyên gật đầu với hắn một cái, nhàn nhạt cười trả lễ, rồi lại không nhanh không chậm bước vào đại sảnh, theo hướng mời của lão quản gia ngồi xuống một ki gấm chính giữa sảnh. Thái độ của chàng như vậy, thể hiện rất rõ ràng rằng chàng cùng vị Hoàng đế này chẳng có mấy phần tình cảm. Ta cùng Diệp Phong đứng sau lưng chàng, Diệp Phong là hộ vệ thân tín luôn mang theo người của chàng, còn ta lúc này đang đóng vai từ nữ theo hầu.

Trước thái độ thờ ơ như vậy mà nụ cười trên môi Mộ Trường Vũ vẫn tươi tắn rạng rỡ như hoa nở mùa xuân, quả thật, da mặt vị Vương gia này cũng không phải là mỏng. Trong một khoảnh khắc, dường như trong ánh mắt của hắn xuất hiện tia trào phúng, rồi lại rất nhanh đã biến mất không còn chút tung tích, để lại chỉ là một đôi mắt trong trẻo như gương soi, đẹp đẽ vô ngần.

Hắn ung dung ngồi xuống ki gấm phía bên phải Trường Nguyên, ý cười vẫn nồng đậm không giảm, như là hắn đang thực sự vui đến mức không thể ngừng cười vậy. Bên ngoài đều nói Tam hoàng tử Mộ Trường Vũ là kẻ vô tâm vô phách, không có tiền đồ, suốt ngày chỉ biết chơi bời tùy hứng. Nhưng một kẻ hại người mà còn có thể ung dung vui vẻ như hắn, tâm cơ không thể tầm thường, thậm chí đem so với Đại hoàng tử thâm trầm lạnh lùng "có tiền đồ" kia nhất định còn hơn vài phần. Kiếp trước là ta đã đánh giá thấp hắn nên mới để Trường Nguyên năm lần bảy lượt bị hắn hại. Hiện tại, ta vô cùng hiểu kẻ trước mặt này. Hắn cơ trí có thừa, so với Trường Nguyên không có chút hứng thú với quyền lực lại vô cùng có dã tâm. Có thể nói, trên bàn cờ của quyền lực, kẻ vô hại nhất là hắn, kẻ lợi hại nhất là hắn, kẻ đáng sợ nhất cũng chính là hắn. Muốn nắm giữ ván cờ này trong tay, không thể không trừ bỏ Mộ Trường Vũ.

Mộ Trường Vũ sai người mang trà lên. Ngay lập tức, sau tấm bình phong ở phía trong, một ti nữ nâng khay trà uyển chuyển bước ra. Chén trà làm bằng sứ trắng men trắng, bên trên vẽ mẫu đơn đỏ rực, nhìn qua không quá trân quý nhưng cũng được coi là tí mỉ đẹp mắt. Trường Nguyên nâng chén trà, nhắc nắp lên, một mùi hương nhẹ nhàng dễ chịu theo hơi trà bay lên tỏa ra xung quanh. Mùi hương này thực sự là rất đặc biệt, giống như mùi hoa đào, nhưng lại dường như không giống lắm, không quá nồng đậm mà nhẹ nhàng vừa phải, khiến người hít vào đều cảm thấy vô cùng thư thái.

"Mùi hương của trà này rất tốt." Trường Nguyên vốn là người thích trà, cuối cùng vẫn không kìm chế được mà cất lời khen ngợi.

Mộ Trường Vũ vui mừng ra mặt. "Đệ biết Hoàng huynh là người thích trà nên đã đặc biệt chuẩn bị cho huynh loại trà này, không chỉ hương thơm mà mùi vị cũng rất đặc biệt."

Trường Nguyên khẽ nhướn mày, nhấp môi nếm thử, quả nhiên sau đó lại cất giọng tán thưởng. "Mùi vị cũng rất tốt, quả là một loại trà hảo hạng."

Nhìn thấy chàng hưng phấn như vậy, hắn nhiên là đã bị cuốn hút bởi tách trà này rồi.

Mộ Trường Vũ cũng nhấp một ngụm trà, trên mặt vẫn là ý cười không đổi. "Đệ là kẻ trần tục, uống vào chỉ thấy mùi vị nó dễ chịu hơn trà bình thường, không thể thực sự thưởng thức nó như Hoàng huynh, trà ngon như vậy để ở phủ đệ cũng phí, Hoàng huynh đã thích, đệ liền sai người mang đến phủ Hoàng huynh."

Trường Nguyên không có ý từ chối, lại nhấp thêm một ngụm trà, hơi tĩnh thần lại thưởng thức hương trà nhẹ nhàng. "Cảm tạ ý tốt của Hoàng đệ, ta quả thực rất thích trà này, chẳng hay tên của nó là gì?"

Mộ Trường Vũ tươi cười, ánh mắt như mặt hồ khẽ động, xao xuyến lòng người. "Tên nó là: Đào hoa tiểu đông phong."

Đào hoa tiểu đông phong. Cái tên thật hay, rất có phong vị. Ta khẽ nở nụ cười. Tam vương gia, ta thực tán thưởng thủ đoạn hoa mỹ của ngươi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rồi, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Thủy dạ

Đào hoa tiểu đông phong là thứ gì chứ? Trà ngon, không sai. Ta không kìm chế được ý cười nhàn nhạt lạnh lẽo trên khóe miệng. Ngon, ngon đến mức lấy được mạng người.

Trường Nguyên vẫn tiếp tục bình bình đạm đạm uống trà, đối với mấy câu chuyện phiếm nhạt nhẽo của Mộ Trường Vũ thì cũng đối đáp lại vài câu cho có. Một vị Hoàng tử lại ngồi đây uống trà nói mấy lời vô vị này đúng là tạo cho người ta cảm giác vô dụng đến đáng thương, quả nhiên là vô tâm vô phách, không có tiền đồ. Thế mới nói tên Tam Hoàng tử này diễn cũng quá tốt đi, từ đầu đến cuối đều hành xử không chút sơ hở, từng câu từng chữ, thậm chí từng ánh mắt nụ cười cũng không để lộ ra chút gì mờ ám không đúng, rất thành công diễn ra được bộ dạng của một tên Hoàng tử hiền lành vô hại, an phận thủ thường. Nếu không có kí ức của kiếp trước, ta khẳng định là sẽ bị tên này lừa triệt để.

Quan hệ giữa các Hoàng tử vốn không hề tốt, Trường Nguyên và Trường Vũ cũng không ngoại lệ. Vậy mà vừa từ Nguyệt Thành trở về, chàng đã chạy thẳng Tam Vương Phủ uống trà, điều này quả thực có chút gì đó không đúng lắm. Kiếp trước ta không để ý nhiều tới điểm này nên không hỏi Trường Nguyên, bây giờ mới cảm thấy, nghĩ thế nào đi nữa thì cuộc gặp gỡ này đúng là vô lý đến bất thường!

Trường Nguyên làm thế nào lại đồng ý đến đây cùng Tam đệ đệ không mấy thân thiết lắm này uống trà nói chuyện phiếm được chứ? Nhất định phải có nguyên nhân nào đó, chắc chắn là thế! Ta hơi nheo nheo mắt, đem một bụng đầy hoài nghi nhìn chàng, mỗi bữa khoản vẫn luẩn quẩn trong đầu không chịu dứt.

Lúc từ Tam Vương phủ về, nắng cũng đã lên. Mộ Trường Vũ bày ra vẻ mặt vô cùng lưu luyến tiễn chúng ta ra tới tận cổng phủ, cứ đứng đó nhìn theo rất lâu, mãi đến lúc xe ngựa đã đi khuất ta cũng thủy chung không nhìn thấy hắn quay vào.

Sợ Mộ Trường Vũ nghi ngờ nên ta không vào trong xe ngựa mà ngồi bên ngoài cạnh phu xe, Điệp Phong thì cười ngựa theo sau hộ tống.

Đi qua một chỗ ngoặt, vèn xe đằng sau đột nhiên bị vèn lên. Ta hơi ngạc nhiên quay lại, bắt gặp một gương mặt dịu dàng, ý cười ảm áp như gió xuân tràn đến cả đuôi mắt, đẹp tới mức nhất thời khiến ta quên cả thở.

"Mau vào đây!"

Ta mơ hồ cảm thấy gò má nóng ran, ngoan ngoãn chui vào trong xe, dù sao không gian bên trong cũng tối, Trường Nguyên sẽ không thể nhìn ra được biểu hiện trên mặt ta. Chàng ngồi tựa vào góc kiệu, chính ta cũng không thể nhìn rõ được trên gương mặt của chàng đang mang theo loại biểu cảm gì, chỉ nghe thấy chất giọng êm êm vang lên: "Trà ngon."

Ta bật cười. "Nó khiến huynh mất một mạng, huynh còn khen nó ngon?" Vị vương gia này, khẩu vị của huynh có phải hơi kì quái rồi không?

Chàng cũng cười khê, giọng nói thấp thoáng sự vui vẻ mà bình thường không có: "Có muối ở đây, ta còn sợ gì?"

Đáp hay.

Ta luôn cảm thấy Trường Nguyên đúng là nhân cách có phải có chút phân liệt không? Tại sao khuôn mặt khi ở cạnh ta và khuôn mặt khi đối đáp với người khác luôn ở hai thái cực như thế? Nhưng ta cũng cảm thấy rất vinh dự khi được là người cảm nhận bộ dáng này của chàng, rất gần gũi, không có chút cảm giác "hoàng tộc" chút nào. Có lẽ đó cũng là lý do chàng một mực tránh né ngại vị kia.

Thực ra nghĩ lại thì, kiếp trước chàng cũng không bị Đào hoa tiểu đông phong hại chết, chỉ bị rút mất nửa cái mạng, đóng cửa dưỡng bệnh vài tháng mà thôi, bất quá vài tháng ấy đã làm lỡ hẹn ước cả đời của chúng ta.

Chàng không hỏi, ta cũng không muốn nói nhiều, suy cho cùng có lẽ ta cũng không thuộc về thế giới này, không thể nói cho người khác quá nhiều. Đại ý là ta chỉ nói, Đào hoa tiểu đông phong là trà ngon hiếm thấy, ở chỗ Trường Vũ Vương cứ uống nhiều một chút, hẳn có muốn mạng tặng cũng không cần từ chối, đồ tốt ngại gì mà không nhận. Nhưng có một điểm phải lưu ý, đó là về đến phủ phải tập lúc huy hết Thủy dạ trong hồ sen.

Đào hoa tiểu đông phong hoàn toàn không phải một loại trà độc, dĩ nhiên cũng không bị trộn vào thứ gì không sạch sẽ. Mộ Trường Vũ là kẻ hành sự tỉ mỉ, hẳn đã phải tốn kha khá tâm tư vào kế hoạch lần này, hạ độc vị Hoàng tử được coi trọng nhất trong hoàng thất không phải là chuyện nhỏ. Nếu thành công thì không nói, nhưng nếu thất bại, bị tìm ra dấu vết, hẳn dù có mười cái đầu cũng không đủ chém. Vì thế, hẳn rốt cục cũng nghĩ ra kế có thể an toàn thoát khỏi diện nghi ngờ.

Trong Đào hoa tiểu đông phong có phần lớn cánh hoa đào đầu mùa còn đọng tuyết vào thời điểm lạnh nhất của mùa xuân, có tính hàn. Mà cây Thủy dạ bám vào Liên hoa lại là loài thực vật sinh trưởng mạnh vào mùa hè. Những đóa sen bị Thủy dạ kí sinh, đến lúc nở, mùa hương sẽ đặc biệt thơm. Thủy dạ vì thế được trồng như là một loại thực vật khuếch tán hương thơm của hoa sen vào mùa hè. Thế nhưng, hai thứ tương chẳng liên quan lại là một loại độc được vô cùng đáng sợ.

Nếu Trường Nguyên ngày nào cũng uống Đào hoa tiểu đông phong, cộng thêm việc đi qua hồ sen và thưởng hương hàng ngày, sức khỏe của chàng sẽ ngày càng đi xuống. Triệu chứng bên ngoài hoàn toàn không giống trúng độc, Thái y đến bắt mạch cũng chỉ có thể nói là do cơ thể Vương gia suy nhược, tính dưỡng một thời gian là sẽ khỏe. Thế nhưng ngược lại, thời gian trôi đi, chàng ngày một yếu hơn. Nhưng đến bước cuối cùng, Mộ Trường Vũ cũng tính thiếu một bước. Trường Nguyên dành thời gian hai năm ở Nguyệt Thành, đã từng bị côn trùng độc cắn một lần, suýt chút nữa thì mất mạng, sau đó cơ thể cũng hình thành được khả năng kháng độc. Cho dù vẫn chịu ảnh hưởng xấu của Đào hoa tiểu đông phong và Thủy dạ, thế nhưng trong vòng ba tháng mùa hè lại nhất thời không thể mất mạng. Sau đó sen tàn, bệnh của chàng cũng có dấu hiệu tốt hơn, sau hai tháng thì đã có thể dời giường đi lại.

Vấn đề đó, rốt cục Mộ Trường Vũ cũng không thắng.

Lần này, ta chủ động đến gặp chàng, nói cho chàng biết về Thủy dạ kia. Với khả năng của Trường Nguyên, dĩ nhiên sẽ đoán được Mộ Trường Vũ có tâm tư gì, ta cũng không cần thiết phải nhiều lời.

Trường Nguyên vén rèm lên nhìn sắc trời một lúc, ánh sáng bên ngoài hắt vào chiếu nghiêng nghiêng lên gương mặt dịu dàng của chàng, ánh mắt sâu thẳm thăm trầm không hề lay động, toát ra vài tia hàn khí.

Ta cũng dựa vào xe, tìm tư thế ngồi thoải mái nhất, nhẹ cong khoe môi. Trường Nguyên nghe ta nói, không một chút nghi ngờ, không một chút đề phòng, một lòng tin tưởng ta, cũng không hề chất vấn ta làm sao biết được tất cả những chuyện đó. Ta biết, trên đời này, cho dù bị cả thiên hạ ghét bỏ đi nữa vẫn sẽ luôn có một nam nhân bên cạnh tin tưởng và bảo vệ cho ta vô điều kiện. Chàng không hỏi, vì chàng hiểu ta, nếu ta muốn, ta sẽ tự nói, còn nếu không muốn, chàng sẽ không ép ta.

Lòng tin tưởng như vậy, chính là thứ khiến ta rung động nhất. Nếu hỏi vì sao ta yêu chàng, có lẽ là bởi vì chàng đã cho ta thứ mà ta luôn ao ước: lòng tin.

Bởi vì Trường Nguyên tin ta, nên ta cũng tin chàng.

Ta tin, chàng sẽ là một Đế vương tốt.

Đó là Thiên mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rồi, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Người cùng ta ngắm hoa nở (1)

Năm mươi tuổi, Thanh Vũ mới là một tiểu cô nương dễ thương xinh xắn, gương mặt thanh tú nhẹ nhàng, đôi mắt to tròn lanh lợi đáng yêu, hoa gặp hoa nở, người gặp người yêu.

Mùa xuân năm ấy tiết trời ấm áp. Thanh Vũ nửa nằm nửa ngồi trên sạp tre nước hiên viện, tay còn cầm cuốn sách cũ đang đọc dở, nhưng đã sớm ngủ gật từ lâu.

Đột nhiên từ vách tường, có một bóng áo xanh xuất hiện, là một thiếu niên tướng mạo khôi ngô, khuôn mặt tuấn tú xuất chúng, mũi cao môi mông, mắt phượng dài sâu không thấy đáy, mày kiếm cao quý, chỉ nhìn qua khí chất cũng biết thân phận không tầm thường.

Hắn nhảy từ vách tường xuống, nhìn thấy tiểu cô nương đang ôm sách ngủ gật trên sạp thì nhất thời sững lại. Sau đó lộ ra vẻ mặt bất lực, lắc đầu cười cười. Hắn không thể ngờ nổi bản thân đường đường là một hoàng tử tông thất mà lại có bộ dạng "trèo tường Trướng phủ" thế này. Còn cái người khiến hắn vất vả leo tường vào tìm lại đang... ngủ gật.

Nhị hoàng tử Trường Nguyên sửa lại áo bào dính bụi do leo vách tường, thông dong tiến đến bên sạp tre. Hắn không có ý định gọi Tiểu Vũ dậy, chỉ nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh, bộ dạng cẩn trọng như sợ dẫm phải đuôi mèo, không muốn chọc năng tính giấc.

Ngước lên nhìn sắc trời, hắn hít một hơi thật sâu. Thời tiết hôm nay đặc biệt tốt, không khí trong lành, trời xanh mây trắng, nắng nhẹ gió thanh, đặc biệt thích hợp để ra ngoài đi dạo. Mộ Trường Nguyên lại quay đầu nhìn nha đầu đang ngủ gật kia... thật là...

Nhưng nhìn những giọt nắng vàng như mật chảy trên vạt y phục màu thanh thiên của Tiểu Vũ, cùng với gò má bánh bao hồng hồng đáng yêu, lông mi dài như mảnh rù xuống thật xinh đẹp, hắn lại bất giác thấy đáng về ngủ gật này của nàng đặc biệt hợp cảnh, có cảm giác vô cùng hài hòa. Anh mắt di chuyển đến cuốn sách còn đọc dở trên tay nàng, lại không kiềm chế được ý tò mò, liền khẽ khàng nhắc lên xem thử.

"Bách thảo tập"

Một cuốn sách về y dược, Mộ Trường Nguyên từng nhìn qua một bản sao của cuốn sách này trong hòm sách của lão Thái y trong cung, cũng đã từng trộm lấy đọc thử, kết quả không thể cảm thụ nổi, nội dung thực sự quá phức tạp. Nhớ năm đó mới lên bốn, đọc sách câu hiểu câu không, cuối cùng nhàm chán quá cũng mang trả lại cho Lão thái y. Không ngờ bấy giờ lại nhìn thấy cuốn sách chung tựa ở đây, cũng chục năm rồi còn gì.

Mộ Trường Nguyên giở ra vài trang, nội dung đa phần nói về thảo dược chữa bệnh, tính chất, cách điều chế,... Gập sách lại, hắn chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngủ say, quen nàng cũng vài năm nay, hắn dĩ nhiên hiểu nàng không phải một tiểu cô nương bình thường, luôn có cốt cách thông minh hơn hẳn những đứa trẻ đồng trang lứa. Nhưng tuổi nàng mà có thể đọc những cuốn sách như thế này, cũng không khỏi có phần làm cho hắn ngạc nhiên, nhưng nhiều hơn là tán thưởng.

Nhớ năm đó, là nàng ở trong Quỳnh hoa yến đối cùng Mẫu phi hai câu, liền nhận được bao sự khen ngợi cùng ánh mắt ngưỡng mộ của người khác. Cũng ngay từ giây phút đó, hình ảnh một tiểu cô nương vẻ ngoài nhỏ nhắn đáng yêu nhưng thông minh hơn người đã in đậm vào trí nhớ của hắn.

Sau đó, nàng được Mẫu phi triệu kiến đến Khán Nguyệt Đài thưởng trăng, còn ban cho điểm tâm cùng trà sen, Mộ Trường Nguyên và Tiểu Vũ, chính là quen nhau từ đó.

Lúc đó nàng tám tuổi, hắn mười hai tuổi.

Về sau, nàng không có dịp vào cung nữa, nhưng Mộ Trường Nguyên không hiểu tại sao mới chỉ gặp nhau một lần mà lại khiến cho hắn suy nghĩ về nàng nhiều đến thế. Lúc nào trong đầu hắn cũng quán quanh hình ảnh tiểu cô nương xinh xắn lanh lợi có cặp mắt to tròn đáng yêu nhưng nói ra câu nào sắc bén câu ấy, không sao quên được.

Vậy là, hắn quyết định xuất cung tìm nàng.

Lần tiếp theo gặp mặt, là ở trên phố.

Xuất cung lần đầu, còn là bỏ trốn, Mộ Trường Nguyên đương nhiên nhìn cái gì cũng mới lạ, nhưng cũng chính vì thế mà bị một tên bán kẹo hồ lô bắt nạt công khai!

Chuyện không dài, chẳng qua là kẻ bán hồ lô đó nhét cây kẹo vào tay hắn, nói rằng nó rất ngon. Hắn cầm cây kẹo trong tay, còn nheo nheo mắt đánh giá. Lúc đó hắn nghĩ, chẳng lẽ nhìn hắn rất giống một đứa trẻ con ham đồ ngọt? Nhưng hắn đã lớn rồi, mười hai tuổi! Và trọng tâm là hắn ghét đồ ngọt!

Hắn đã có ý định trả lại cây kẹo cho tên bán hồ lô, nào ngờ tên đó lại đòi tiền? Đòi tiền? Nhưng hắn chưa ăn mà?! Ngay từ đầu cũng không phải là hắn muốn cầm, là do tên kia nhét vào tay cơ mà?! Hắn trốn khỏi cung, đâu có mang theo tiền!

Nhưng tên bán hồ lô rất cố chấp, nhất định bắt hắn phải trả tiền! Hắn không thèm tức giận, chỉ đứng đó lắc đầu nói mình không có tiền. Nhưng tên bán hồ lô nhất định không chịu buông tha, cục diện trở thành lờ lờ kéo kéo giữa phố đông người.

Lúc đó thì nàng xuất hiện.

"Bao nhiêu? Ta trả cho huynh ấy!"

Thế rồi nàng đưa cho tên bán hồ lô hai đồng, sau đó kéo hắn đi thẳng.

Hắn: "..."

Hắn vẫn kinh ngạc chưa tìm ra được câu nào để nói, mặc nàng kéo đến một con đường vắng.

Sau đó, tiểu cô nương giương đôi mắt to tròn nhìn hắn, nói. "Nhị Hoàng tử điện hạ! Sao điện hạ lại ở đây? Hộ vệ đâu rồi?"

Mộ Trường Nguyên thực sự không biết trả lời thế nào, hắn lựa chọn im lặng.

Trước sự im lặng ấy của hắn, Thanh Vũ hai tay chống nạnh, mày thanh nhú chặt, cuối cùng nói: "Điện hạ, điện hạ nợ ta hai đồng!"

"..."

"Nhìn dáng vẻ bây giờ của điện hạ chắc là trốn khỏi cung đi chơi, lúc này trên đường co co kéo kéo như thế, xem ra cũng không mang theo tiền... vậy thôi... lần sau gặp thì trả cho ta."

"..."

Tiểu cô nương này, thông minh như vậy...

Sau đó, Thanh Vũ không để ý đến hắn nữa, quay người ra khỏi con hẻm nhỏ. "Cáo từ."

Tiếp theo, không biết bằng một cách nào đó, tay hắn nắm lấy ống tay áo của nàng. Thanh Vũ nhất thời khựng lại. Mộ Trường Nguyên cao hơn nàng một cái đầu, bây giờ khoảng cách quá gần, muốn nói chuyện nhất thời phải ngẩng cổ.

Nàng nheo nheo mắt quan sát vị Nhị hoàng tử trước mắt, không nhanh không chậm hỏi: "Điện hạ, có chuyện gì?"

Về mặt Mộ Trường Nguyên xem ra không được tốt lắm, kì kì quái quái, không biết nàng có nhìn nhầm hay không, hình như mạng tai của hắn phẩm hỏng?

Tiếp theo, Mộ Trường Nguyên khó khăn nhả ra vài chữ yếu ớt: "Ta... không biết đường về."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rồi, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Tâm sự đêm khuya

Nhân gian đồn đại, Trần Vũ Đế là vị Hoàng đế ngàn năm có một, hậu cung ba nghìn mỹ nữ nhưng chỉ dành riêng ân sủng cho một người - Thục Quý Phi. Chuyện tình của họ được truyền tai nhau vô cùng sốt mướt cảm động, ai nghe cũng lệ tuôn ngàn hàng. Kết quả của cuộc tình thâm cung bí sử lãng mạn ấy, là vị Nhị Hoàng tử xuất chúng độc nhất - Mộ Trường Nguyên.

Người ta nói, Nhị hoàng tử sinh ra đã có mỹ mạo tuyệt luân, hơn nữa trí tuệ hơn người, học một hiểu mười, là kì tài hiếm thấy, thừa hưởng khí chất thanh cao tao nhã như trăng khuyết của Thục Quý Phi, là mỹ nam số một kinh thành.

Vị hoàng tử tưởng như chỉ xuất hiện trong cổ tích ấy cứ ngày một lớn lên, càng trưởng thành càng lãnh đạm ít nói, phong thái lạnh lùng cao ngạo như băng tuyết.

Như băng tuyết.

Khó băng tuyết ấy dường như đang vỡ vụn.

Ai mà tưởng tượng được, Mộ Trường Nguyên lúc này lại kéo tay một tiểu cô nương kém hắn bốn tuổi, mặt đỏ tai hồng ngại ngùng nói "Ta không biết đường về".

Dù sao sự thật so với đồn đại vẫn luôn khó chấp nhận. Thanh Vũ chậm chạp tiêu hóa hình ảnh mới của Nhị Hoàng tử, sau đó dùng tay nhỏ day trán.

"Được rồi, ta dẫn điện hạ về, nhưng chỉ đến cửa Hoàng cung thôi."

Thế là, Mộ Trường Nguyên theo Thanh Vũ về cung.

Đêm đó, hắn không ngủ được.

Bộ dáng đáng yêu của tiểu cô nương đó khắc sâu vào trong đầu hắn, chỉ cần hắn nhắm mắt lại một cái liền nhìn thấy ánh mắt ranh mãnh của nàng lúc nàng chống nạnh nói: "Điện hạ nợ ta hai đồng!"

"..."

Mộ Trường Nguyên canh ba còn mò vào điện Mẫu phi.

Hắn sợ Mẫu phi đã ngủ, lại không muốn đánh thức người, cứ đi qua đi lại trước cửa điện. Sau đó không biết bao lâu, cánh cửa đột nhiên mở ra.

Hắn giật bắn người.

Thục Quý Phi khoác áo gấm vàng, khuôn mặt không trang điểm nhưng vẫn vô cùng thanh tú, bất luận là đôi mắt hay bờ môi đều có vài nét giống Mộ Trường Nguyên. "A Nguyệt, con làm cái gì ở đây vào giờ này thế?"

Mộ Trường Nguyên vô cùng phiền não nhìn Mẫu phi, đáp. "Mẫu phi, con điên mất, người phải giúp con!"

Thục Quý Phi lần đầu tiên thấy bộ dạng kì quái này của nhi tử nhà mình, nhướn đôi mày thanh đầy vẻ hiểu kì. Nàng cười nhẹ. "Con vào trước đây."

Nàng gọi người thấp đèn, mang ít điểm tâm đến, nửa nằm nửa ngồi trên ghế quý phi, vẫn còn hơi buồn ngủ. "A Nguyệt, con nói xem, có chuyện gì?"

Hắn cầm chén trà, chống cằm đắm chiêu. "Con không ngủ được, trong đầu toàn là hình ảnh của một tiểu nha đầu."

Nghe nhi tử nhà mình nói xong, Thục Quý Phi tỉnh cả ngủ, nước trà trong chén sánh ra một nửa. Cái gì cơ? Con trai nàng thế mà đã biết tương tư rồi ư? Lớn sớm thế sao? A Nguyệt lúc nào cũng trưởng thành hơn những đứa trẻ cùng trang rất nhiều, điều đó nàng biết, nhưng cũng không đến nỗi thế chứ?

"Con... con nói... là ai?"

Mộ Trường Nguyên nhấp một ngụm trà, đặt chén xuống, mày kiếm hơi nhíu, khó khăn nhả ra bốn chữ. "Bạch Lư Thanh Vũ"

À...

Là Đại tiểu thư nhà Bạch Lư Tướng gia...

Tiểu cô nương vừa xinh xắn vừa có trí tuệ vượt trội hôm đó trong Quỳnh hoa yến đã cùng nàng đối hai câu, sau đó còn cùng nàng ăn điểm tâm thưởng trăng ở Khán Nguyệt Đài...

Lúc đó, Thanh Vũ ngấm trắng không cẩn thận đứng ở mép Đài bị trượt chân, suýt chút nữa ngã xuống hồ sen phía dưới, may có Trường Nguyên đỡ kịp. Sau đó... hai đứa cứ thế ôm nhau lăn vài vòng...

Thế là thành quen...

Khóe mắt Thục Quý Phi hơi giật giật.

Nhi tử nhà mình thế mà đã thích người ta rồi à?

"Con... thích Bạch Lư tiểu thư?"

Nghe xong câu này, miếng bánh lư ly trên tay Mộ Trường Nguyên vừa đưa tới trước miệng, đã lập tức rơi xuống đất.

Hóa đá.

Thục Quý Phi trông thấy nhi tử nhà mình phản ứng dữ dội như thế, buồn cười đến gập cả người. Xem ra nhi tử gốc vẫn chưa biết đã phải lòng con gái nhà người ta rồi... cái phản ứng này, đúng là buồn cười muốn chết! Ha ha ha...

"Mẫu... mẫu phi... người đừng cười nữa... mau nói cho nhi thần biết, thích cái gì chứ? con thích tiểu nha đầu đó sao?"

Thục Quý Phi cố nén cười, nghiêm chỉnh ngồi thẳng dậy. "Nhi tử gốc, loại thương nhớ đến mức không ngủ được mà con nói, chính là vì con đã... thích người ta rồi."

Cho dù con mới có mười bốn tuổi, còn người ta mười tuổi...

Thục Quý Phi trong lòng cảm khái, bọn trẻ bây giờ lớn nhanh thật!

Nghe xong, con trai ngoan của nàng lại hóa đá...

Nàng nhin không nổi, nén lại ý muốn lăn ra sàn mà cười, bước đến cạnh Mộ Trường Nguyên, xoa đầu hắn một hồi, nhẹ giọng nói. "Đồ ngốc yêu sớm này, nhưng mà thật ra cũng không phải là không tốt nha..."

Mộ Trường Nguyên nghe Mẫu phi nói thế, không nén được tò mò hỏi: "Tốt? Mẫu phi có ý gì?"

Bàn tay đẹp như ngọc hòa diễm của Thục Quý Phi rơi xuống mặt hắn, mạnh tay véo má hắn một cái. Hắn giật nảy người, tay ôm má không dám kêu đau.

"Ừ thì, ta cũng rất thích đứa trẻ nhà Tướng gia đó, rất lanh lợi đáng yêu. Nếu con cũng thích, thì mau theo đuổi đi, giữ thê từ từ bé, đến lớn liền có thể nước về, không sợ người ta chạy mất. Đó là chuyện tốt quá ấy chứ!"

"..."

Mộ Trường Nguyên gục ngã... thực sự mấy câu vừa rồi của Mẫu phi khiến hắn chịu đủ kích quá lớn...

...

Vài hôm sau, Mộ Trường Nguyên xuất cung lần nữa.

Hắn cầm hai đồng đến trả Thanh Vũ.

Thật ra trả tiền chỉ là phụ, chuyện chính... theo lời Mẫu phi của hắn... là theo đuổi thê từ... từ nhỏ...

Thực ra, Mộ Trường Nguyên là một thiếu niên da mặt mỏng, hắn vẫn chưa thực sự chấp nhận được tư tưởng của Mẫu phi... Nhưng mấy ngày qua, sáng nhớ chiều mong, đêm lại mơ thấy... Hắn thực sự phải thừa nhận một sự thật: có lẽ hắn đã thích Bạch Lư Thanh Vũ.

Hắn sắp không chịu nổi nữa rồi, liền muốn chạy đi tìm nàng ngay lập tức...

Điên mất...

Lại nói tiếp, hắn không biết làm cách nào để tìm được nàng, đành treo tường vào Tướng phủ, tìm từng viện một...

Cũng may bình thường hắn chăm chỉ học võ, thân thủ tốt, bay qua bay lại cũng không bị kẻ nào của Tướng phủ phát hiện ra, mãi đến khi hắn tìm đến một tiểu viện nho nhỏ ở phía Tây phủ. Dù sao hắn cũng không nghĩ Đại tiểu thư sẽ ở một nơi như thế, nên chỉ nhìn lướt qua rồi đi, không ngờ chưa kịp bay từ hòn giả sơn lên mái nhà, đã nghe sau lưng có tiếng người.

"... Nhị hoàng tử, điện hạ đến trả tiền sao?"

Cái giọng này... sao mà nghe quen thế.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rồi, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Có ẩn tình

Nói xem, dù gì cũng là Đại tiểu thư phủ Thừa Tướng, đường đường nhi nữ chính thất, lại sống ở cái biệt viện tồi tàn này, nói xem, có lý không?

Không! Tuyệt đối không!

Mộ Trường Nguyên nhảy từ hòn giả sơn xuống, nhìn tiểu cô nương mặc y phục màu sắc đơn giản đứng trước mặt. Nàng chống nạnh, tươi cười vui vẻ như hoa nở, hai mắt neho neho, tâm trạng có vẻ rất tốt.

Thịch!

Tại sao tìm hắn lại nhảy cái quái gì vậy?

Nhị hoàng tử trước nay đối với ai cũng lạnh nhạt giờ phút này đứng trước một tiểu cô nương mặt liền đỏ hơn cả ráng chiều phía sau lưng.

Hình tượng hoàn toàn đổ nát.

Thanh Vũ vẫn tươi tươi cười cười, chìa tay ra: "Điện hạ, tiền của ta?... Mà sắc mặt điện hạ có vẻ hơi lạ, điện hạ ốm sao?"

Mộ Trường Nguyên nghe xong giật nảy mình, lúng ta lúng túng cúi mặt lục lọi, vì tâm trạng rối ren loạn xạ nên móc mãi mới ra hai đồng lẻ. Hắn đặt vào tay Thanh Vũ, ánh mắt bất ngờ chạm vào đôi mắt sáng lấp lánh của nàng, tim của hắn liền ngừng đập!

Thanh Vũ cầm lấy hai đồng bạc lẻ, cẩn thận cất vào trong tay áo, rồi vẫn giữ vẻ mặt rất cao hứng ấy, hoàn toàn không để ý đến kẻ nào đó vẫn đang hóa đá, vui vẻ nhảy chân sáo vào biệt viện của mình.

Nhưng chưa đi được hai bước, nàng đã cảm thấy có gì đó sai sai, liền quay lại, quả nhiên Nhị hoàng tử vẫn đứng đó không rời một bước.

Từ góc độ này, nàng chỉ nhìn thấy tấm lưng thẳng tắp của hắn nhuộm đỏ trong ráng chiều phía chân trời, đẹp như một bức tranh. Thanh Vũ neho neho đôi mắt to tròn ngắm nhìn, thâm nghĩ, vị Hoàng tử ca ca này đáng người thật đẹp, lớn lên đảm bảo sẽ là một đại mỹ nam cho mà xem.

Nhìn sắc trời, lại thấy Mộ Trường Nguyên vẫn đứng im như tượng ở đó, Thanh Vũ tốt bụng nhắc nhở: "Nhị hoàng tử điện hạ! Mặt trời sắp lặn rồi, không còn sớm nữa đâu!"

Hắn: "..."

Tròn một khắc sau, Mộ Trường Nguyên mới cứng ngắc quay người lại, vẻ mặt bình thản đến kì dị, dù sao thì Thanh Vũ cũng đã dần quen với vẻ mặt đó của hắn rồi nên nhất thời cũng có chút... không thích ứng được?

Hắn đứng trong ráng chiều đỏ rực, không nhanh không chậm bước về phía nàng, khuôn mặt lạnh nhạt vô cảm, ánh mắt bình lặng như mặt hồ không một gợn sóng, hoàn toàn không thể nhìn ra là vui hay buồn.

"Ta ở lại uống chén trà rồi sẽ về."

Thành thực mà nói, phải thừa nhận rằng đáng vẻ không nhìn ra là tâm trạng gì này của hắn mang tính uy hiếp khá cao. Thanh Vũ mờ mịt nhìn vào ánh mắt sâu thẳm kia, không hiểu nàng có bị ảo giác hay không, nhưng hình như có hàn khí lạnh lạnh toát ra từ đôi mắt ấy?

"Vậy... điện hạ vào ngồi chút đã, để ta đi lấy trà."

Nhị hoàng tử muốn ở lại, chẳng lẽ Thanh Vũ nàng dám đuổi người? Không, nàng hoàn toàn không có lá gan ấy!

Mộ Trường Nguyên khẽ gật, bước vào bên trong viện, ngồi xuống sạp tre trước hiên. "Ta ngồi đây là được." Sau đó lại như phát hiện ra cái gì không đúng. "Người sống ở đây?"

Thanh Vũ còn đang định chạy đến Thực viện lấy trà, nhưng chưa kịp quay người đã nghe thấy Nhị hoàng tử hỏi một câu như vậy. Nàng nhìn quanh biệt viện của mình, nhún vai đáp: "Đúng vậy. Có phải điện hạ thấy rất lạ phải không? Tại sao ta là Đại tiểu thư lại sống ở một nơi tồi tàn thế này?"

Hắn rũ mi mắt, nhìn khóm hoa cúc nhỏ trong vườn, nói: "Đúng thế, nói thế nào cũng không thấy hợp lý, vừa rồi dạo qua nơi này một vòng, ta phát hiện rõ ràng Đại phu nhân và Nhị tiểu thư đều ở Kính Vân Điện phía Đông, ngay cạnh Thương Trạch Viện của Bạch Lưu Thừa Tướng. Cũng là nhi nữ chính thất, tại sao lại ở nơi xa chính viện như thế?"

Thanh Vũ quay đi, dường như không muốn nói đến vấn đề này lắm.

"Ta đi lấy trà cho điện hạ, chờ một chút."

Hắn không nói gì, im lặng ngồi trên sạp tre, nhìn bóng dáng nhỏ nhắn rời đi, trong lòng trào dâng cảm giác xót xa kì lạ.

Đợi đến lúc Thanh Vũ từ Thực Viện trở lại, đã không còn thấy bóng dáng Nhị hoàng tử đâu nữa.

Trên sạp tre, chỉ có một dải gấm thêu hoa văn tinh vân, vốn là thứ Mộ Trường Nguyên dùng để buộc tóc và một mảnh giấy nhỏ. Trên mảnh giấy có viết: "Ta sẽ lại đến."

Thanh Vũ cầm dải gấm và mảnh giấy nhỏ vào trong, ngồi trước gương đồng ngắm nghía hồi lâu. Dải gấm này thực đẹp, đường thêu rất tinh xảo sống động, hơn nữa chất liệu cũng là loại gấm thượng đẳng chỉ có trong cung mới thấy được, là vật vô cùng trân quý. Nàng cẩn thận lấy một cái hộp gỗ nhỏ đặt dải gấm vào đó, cất trong ngăn kéo tủ.

Vị Hoàng tử này, gần đây cứ xuất hiện liên tục. Thanh Vũ không không chế được cũng hay nghĩ đến Hoàng tử ca ca diện mạo đẹp như tranh vẽ đó. Ai cũng nói Nhị hoàng tử tính cách lạnh lùng khó gần, nhưng nàng thấy đâu phải vậy, hắn đáng yêu như thế cơ mà!

Nghĩ đến bốn chữ trong mẫu giấy nhỏ kia, Thanh Vũ không kiềm chế được vui vẻ cong cong khóe miệng.

"Mẫu phi, con có chuyện muốn hỏi người."

Hoàng thượng vừa mới đến tìm Thực Quý phi ăn cơm tối, ăn xong vì công việc còn nhiều nên đã về trước. Nhị hoàng tử liền đem theo bánh hoa cúc đến,

cùng Mẫu phi lên Khán Nguyệt Đài uống trà.

Hôm nay vừa đúng rằm, trăng sáng vàng vạc, đầy đặn hệt như cái bánh hoa cúc mà hần đang ăn. Thục Quý phi chậm chậm uống trà, lại thur thả ngắm trăng. "Con muốn hỏi gì?"

"Về Bạch Lư Thanh Vũ, lúc chiều con vừa đến Tướng phủ..."

"Con đến Tướng phủ?" Thục Quý phi nhướn mày. "Gặp đến thế sao? Mới có mấy ngày mà đã muốn tìm đến nhà người ta rồi à?"

"Mẫu phi..." Hần vô cùng đau khổ lấy tay đỡ trán. "Con mang tiền đến trả cho người ta thôi... Hôn nữa, người nghe này, trọng tâm là..."

"Ừ... Trọng tâm là gì?"

"... Người đừng ngắt lời con nữa"

"..."

"Con muốn hỏi về thân thể của Bạch Lư Thanh Vũ, hôn nữa ở Tướng Phủ có từng xảy ra chuyện gì nghiêm trọng hay không?"

Thân là Đại tiểu thư lại đến sống trong một biệt viện tồi tàn, hôn nữa lại không có nha hoàn theo hầu, chất liệu vải nàng mặc so với Đại phu nhân hay Nhị tiểu thư cũng đều kém xa, điều kiện như vậy, chắc chắn phải có lý do gì đó.

"Ừm, ngoài chuyện Đại phu nhân hiện giờ không phải là thân mẫu của Thanh Vũ ra, ta cũng không biết gì nhiều."

Đại phu nhân hiện giờ không phải thân mẫu của nàng?!

Mộ Trường Nguyên nhíu mày, im lặng chờ Mẫu phi nói tiếp.

Thục Quý phi cắn thêm một miếng bánh hoa cúc, tay ngọc xoa xoa chén trà.

"Ta nghe nói, thân mẫu của Thanh Vũ là ái nữ độc nhất của Hộ Quốc Công Dương đại nhân, năm Thanh Vũ lên năm thì vì bạo bệnh mà qua đời, sau đó Nhị di nương lên thay, trở thành Đại phu nhân bây giờ."

Hần đặt chén ngọc trong tay xuống. Dương gia là thế gia bậc nhất, có công hộ quốc mấy đời nay, cho dù trên Triều đình không có mấy thực quyền nhưng lại nhận được sự kính trọng vô cùng của hoàng thất. Hôn nữa hần biết được, trong tay Dương gia nắm binh phù triệu tập một nhóm sát thủ phục vụ Hoàng gia, là gia tộc rất có địa vị. Thân mẫu của nàng xuất thân từ Dương gia, nói gì đi nữa, Thanh Vũ bất tri bất giác cũng đã có được một cái gốc vững trãi. Nhưng Thanh Quang viện tồi tàn đó, rốt cuộc là vì sao?

"... Năm đó, nghe nói thân mẫu của Thanh Vũ là Dương Linh, thực chất không phải mất vì bạo bệnh, chẳng qua là do phủ Thừa tướng truyền ra như vậy, ta cũng không biết sự tình bên trong."

Ẩn tình, chắc chắn là có ẩn tình, hần siết chén trà trong tay, ánh mắt lạnh đậm nhìn vàng trắng vàng vạc trên trời, trầm nghĩ, nhất định phải tra cho ra mối hoài nghi này!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rối, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Người cùng ta ngắm hoa nở (2)

Mới đó mà đã hai năm.

Mộ Trường Nguyên đã mười sáu, Bạch Lư Thanh Vũ lên mười hai.

Ngày đó hần tìm đủ mọi cách để điều tra chuyện của nàng, cuối cùng cũng tra ra được chút tung tích. Hần dĩ nhiên hiểu, rõ ràng đó là chuyện riêng của Tướng phủ, đối với một hoàng tử tổng thất như hần mà nói, không có chút liên quan.

Từ khi sinh ra đến nay, đây là lần đầu tiên Mộ Trường Nguyên thực sự quan tâm đến một người không có chút liên quan gì tới mình. Chuyện của kẻ khác hần có thể mặc kệ, nhưng chuyện của nàng là ngoại lệ... Hôn nữa, Mẫu phi hần cũng nói, sau này sớm muộn Thanh Vũ cũng gả đến Cẩm Ngọc Cung của hần, chuyện của nàng đối với hần mà nói, chắc cũng không hoàn toàn tính là không liên quan đâu nhỉ?

Sau lần đó, cứ rảnh là hần lại đến Tướng phủ chơi, nhưng không cho nàng nói cho người trong Tướng phủ chuyện này. Hần chỉ đến Thanh Quang Viện thăm nàng chứ không đến thăm bọn họ.

Rốt cục, tiếp xúc nhiều như vậy, Thanh Vũ đối với hắn cũng thân thiết hơn.

Dưới sự rèn luyện của Thục Quý Phi, người ngoài nhìn vào chỉ cảm thấy Nhị hoàng tử càng trưởng thành càng lãnh đạm, không biết rằng thật ra hắn vô cùng dịu dàng, chẳng qua là phần dịu dàng ấy đã đặt hết lên mình Thanh Vũ, không còn dư dả thể hiện cho kẻ khác. Hơn nữa, với chiến lược theo đuổi thể từ từ nhỏ của Mẫu phi, hắn hiện tại đã không còn là đứa trẻ mười bốn tuổi da mặt mỏng ngày trước nữa, mà triệt để trở thành thiếu niên tuấn tú da mặt dày hơn cả tường thành.

So với hai năm trước mà nói, hắn đã thay đổi quá nhiều rồi.

"...Nguyệt ca"

Tiểu Vũ dụi dụi mắt ngồi dậy, trông thấy Mộ Trường Nguyên không ngạc nhiên mà bình thản hết như chuyện hắn xuất hiện ở đây là chuyện rất đời thường tình. Nàng vờn vai một cái, nheo nheo mắt nhìn lên bầu trời trong xanh, khoe miệng cong cong tạo nên một nét cười nhẹ nhàng đẹp mắt.

Mộ Trường Nguyên đặt cuốn sách xuống sập, cũng ngước mắt nhìn trời, nói: "Muội xem, trời đẹp như vậy, chỉ nằm đây ngủ gật thì thật lãng phí!"

Tiểu Vũ bĩu môi, nhìn Mộ Trường Nguyên một cái. "Xi, huynh nói vậy là có ý gì..."

Hắn bật cười, đứng dậy chỉnh lại vạt áo bào một chút. "Thì, trời đẹp như vậy, ta muốn đưa muội đi ngắm hoa"

"Hoa?"

Mộ Trường Nguyên đưa bàn tay ra trước mặt nàng, ánh mắt trong vắt như nước hồ thu khẽ sóng sánh gợn, ý cười nồng đậm đọng trên khóe môi cong cong. Tiểu Vũ hơi ngây người. Từ nhỏ, nàng đã nhận định Hoàng tử ca ca lớn lên sẽ rất tuấn tú, nhưng hình như về tuấn tú này, còn vượt xa hơn cả tưởng tượng của nàng.

"Đi, ta dẫn muội đi!"

Tiểu Vũ vẫn hơi ngây ngốc, nhưng theo một phản xạ vô điều kiện nào đó, hắn đưa tay ra thì nàng nắm lấy. Dường như ý cười trong mắt hắn càng sâu, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng, kéo nàng vào trong người mình. Mộ Trường Nguyên hơi dụng lực, Tiểu Vũ cảm nhận được những vết chai do luyện kiếm trong lòng bàn tay hắn, rồi lại rất nhanh đã rơi vào lòng hắn.

Tiểu Vũ phản ứng có chút chậm chạp, đầu óc hơi vang vẳng, gò má nóng bừng bừng, nàng cũng không hiểu nổi cảm giác này là gì nữa. Mộ Trường Nguyên lại cứ thế ôm lấy eo nàng, nhón chân một cái.

Kinh công của Nhị hoàng tử quả là rất tốt, trong tay ôm thêm một người mà bay qua bay lại vẫn nhẹ như lông hồng. Thoát cái, Mộ Trường Nguyên đã ôm Tiểu Vũ từ trong Trường phủ ra ngoài.

"Bám cho chắc, nếu ta mà có lỡ làm rơi muội ở đâu, lúc đó..."

Lần đầu lên cao thế này, sắc mặt Tiểu Vũ sớm đã lúc xanh lúc trắng, sợ đến mức ngây người, vừa nghe Mộ Trường Nguyên nói thế, nàng không suy nghĩ gì, lập tức quay vào lòng hắn vờn tay ôm thật chặt. Mà dáng người của Nhị hoàng tử thật quá tốt, mới thành niên mà đã cao lớn hơn người, Tiểu Vũ chui vào lòng hắn, vừa vận thoải mái, lại còn rất êm, nàng bất giác cọ cọ vào ngực hắn mấy cái...

Đầu gối người hắn bỗng chốc cứng đờ. "Tiểu Vũ... ngoan nào, đừng quậy..."

Nàng cũng nghe lời, ngoan ngoãn nằm yên không làm gì nữa. Mà phía trên này, mặt Mộ Trường Nguyên đã đỏ đến mức khó mà tả nổi.

Tiểu nha đầu này, lại làm hắn đỏ mặt rồi...

Nàng cứ rúc trong lòng hắn một hồi, cũng sợ chẳng dám nhìn lung tung, không ngờ rất nhanh đã đáp xuống. Chân tiếp đất, Tiểu Vũ còn có cảm giác hơi loạng choạng, nhưng vẫn luôn có cánh tay của hắn ở bên cạnh, nàng có muốn cũng không ngã được.

Mộ Trường Nguyên đợi cho nàng đứng vững, mới hoàn toàn buông nàng ra, sau đó liền xoa đầu nàng cười cười. "Sao nào, đã bị dọa chết khiếp chưa?"

Tiểu Vũ miễn cưỡng lấy lại cảm giác thăng bằng, cúi kinh lườm hắn một cái, bĩu môi: "Xi, xấu tính!"

"Thôi nào, nhìn xung quanh muội xem"

Tiểu Vũ ngoan ngoãn không đòi co nữa, ngẩng nhìn quang cảnh xung quanh một hồi.

Bốn phương tám hướng đều là hoa đào, đóa này cùng đóa khác xen nhau nở rộ che ngút tầm mắt, cây này nối cây kia trùng trùng điệp điệp, màu hồng phấn chen chút xanh non tràn đầy sinh khí mùa xuân, rộn ràng trải khắp không gian. Tất cả hiện ra trước mắt nàng là một biển hoa, một biển hoa đào!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Vũ ngập tràn hưng phấn, gò má hồng hồng, ánh mắt long lanh trong trẻo in rõ biển hoa đào mênh mông, hắn rất cao hứng đứng bên cạnh, hoa đào thì có gì để ngắm? Chẳng phải ở đây còn có người đẹp hơn cả hoa ư?

Tiểu cô nương mới mười tuổi mà đã rực rỡ thế này, không biết vài năm nữa còn có thể đẹp đến thế nào. Hắn thầm nghĩ, nàng nhất định sẽ là đóa hoa nở

đẹp nhất, đẹp hơn bất cứ đóa hoa nào trong vườn đào này, cũng đẹp hơn bất cứ đóa hoa nào của nhân gian.

Đóa hoa đó, hẳn sẽ chính tay chăm sóc, chính tay bảo vệ, chính mắt nhìn nó khoe sắc nở rộ.

Tiểu Vũ thực sự ngắm nhìn vườn đào đến say, vô cùng cao hứng chạy qua chạy lại một hồi, hoàn toàn quên mất vị Nhị hoàng tử nào đó ở bên cạnh.

Mộ Trường Nguyên bất đắc dĩ cười cười, đi đến bên bàn đá gần đó ngồi xuống, tay chống cằm ngắm nhìn nụ hoa nhỏ của hắn. Đúng là đáng yêu không chịu được mà!

Nàng vẫn còn nhỏ, còn ham vui, cứ để nàng chơi thêm một lúc cũng không thành vấn đề, nàng thấy thích là được.

"Con trai ngoan, hôm nay còn đưa người ta về nhà cơ đấy, tiến bộ vượt bậc nhỉ?"

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Mộ Trường Nguyên hơi giật mình quay lại, quả nhiên phía sau lưng không biết từ lúc nào đã xuất hiện Thục Quý phi.

"Mẫu phi, người làm con giật mình." Mẫu phi của hắn đúng là, lần nào xuất hiện cũng dọa người như thế, chẳng có chút động tĩnh gì. Thế mới nói, phi tần trong cung thật đáng sợ, phi tần trong cung lại biết võ công càng đáng sợ hơn, mà Mẫu phi của hắn thuộc dạng đáng sợ nhất trong tất cả các loại đáng sợ.

Thục Quý phi treo trên mặt một nụ cười hiền hòa như nước, ánh mắt dịu dàng ấm áp. "Con ấy, lén lút đưa Tiểu Vũ vào cung như thế, đúng là liều thật... nhưng ta thích!"

"... à... vâng... Mẫu phi thích là được rồi..."

Thục Quý phi vỗ vỗ vai hắn, ánh mắt đột nhiên biến hóa thâm sâu, nói: "Vậy... con định khi nào đến chỗ Phụ hoàng con xin tứ hôn...? Bản cung muốn bế cháu ~"

"Mẫu thân! Nàng mới mười hai tuổi... chuyện... chuyện đó vẫn còn xa lắm"

Mười hai tuổi, ít nhất cũng phải ba năm nữa!

Lại còn bế cháu... Hắn đối với vị Mẫu phi này luôn rơi vào tình trạng cạn lời như vậy, cũng chỉ có thể phiền muộn đưa tay lên đỡ trán...

Thục Quý phi chẳng qua chỉ là trêu một câu thôi mà đã chọc được nhi tử tốt thường ngày mặt lạnh như núi băng của nàng bồi rồi đỏ mặt, quả thực cảm giác này quá thành tựu rồi! Nàng che miệng nhin cười. "Được rồi, hoàng nhi ngoan, tiếp tục phấn đấu nhé ~".

Nói rồi, Thục Quý phi quay người uyển chuyển rồi đi, mỗi bước chân đều để lại vài tiếng cười khúc khích...

Hắn nhìn theo bóng lưng rung lên vì cười của Mẫu phi, cảm giác không nói nên lời.

Tiểu Vũ chơi mệt, cuối cùng cũng chạy đến tìm hắn. Nàng ngồi trên bàn đá, chống cằm nhìn hắn, ánh mắt sáng rực lấp lánh chói mắt. "Nguyệt ca, đây là đâu? Vườn đào này... đẹp như vậy... chẳng lẽ là ngự uyển trong Hoàng cung?"

Ồ, thông minh lắm, biết rồi còn hỏi hắn làm gì.

"Sao muội cái gì cũng biết vậy...?"

Nàng nhướn mày, kinh ngạc nói: "Thật sao? Chúng ta đang ở trong cung?"

Hắn gật gù, nhún vai một cái rồi chẳng nói gì nữa.

Tiểu Vũ còn định nói thêm gì đó thì Mộ Trường Nguyên đã đứng dậy, đi đến bên gốc một cây đào gần đó. Hắn nhún chân một cái, với tay bẻ một cành đào nở đẹp nhất mà hắn thấy.

Sau đó, hắn cầm cành đào vừa rồi đưa cho Tiểu Vũ. "Tặng cho muội, sau này, đợi đến lúc muội gả đến đây... mùa xuân nào cũng có thể ngắm hoa đào."

Tiểu Vũ đón lấy cành đào, đồng thời hơi nhíu nhíu mày. "Muội có nói muội sẽ gả đến đây à?"

Mộ Trường Nguyên mặt không đổi sắc, tiếp tục nói. "Là gả đến Càn Ngọc Cung, mà Càn Ngọc Cung tới đây cũng không xa lắm."

Tiểu Vũ vẫn không hiểu, nghiêng nghiêng đầu: "Càn Ngọc Cung?"

Hắn khoanh tay: "Ừ, dễ hiểu một chút thì là..."

Tiểu Vũ nghi ngờ nheo nheo đôi mắt to tròn: "Là?"

"Gả cho ta."

Tiểu Vũ ngây ngốc: "..."

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rồi, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 12: Hà Hình

Ủm, hình như ta vừa thiếp đi một lúc.

Trong giấc mơ ngắn ngủi ấy, ta thấy hình ảnh một tiểu cô nương nhỏ nhắn cùng một thiếu niên tuấn tú đứng trong vườn đào, thiếu niên ấy cười nói: "Gả cho ta."

Ta không kiềm chế được nét cười thoáng hiện trên gương mặt, Trường Nguyên vừa mới đánh thức ta, thông báo rằng sắp đến Tướng phủ rồi.

"Muội cũng rời đi được hơn một canh giờ rồi, bây giờ vào bằng cửa chính chỉ sợ sẽ gây chú ý." Sau đó, ta dùng ánh mắt thâm ý ngấp trăn bắn về phía Trường Nguyên, trên môi còn rất nguy hiểm treo một nụ cười nhẹ nhẽ. "Xem ra đành nhờ Nhị hoàng tử một chút rồi."

Trường Nguyên có vẻ hiểu ý ta, cười mà như không cười. "Rất sẵn lòng."

Chàng cho xe ngựa dừng cách Tướng phủ một ngã rẽ, rồi cùng ta đi bộ một đoạn đến bên vách tường phía Tây của Tướng phủ. Đứng bên vách tường cũ kĩ cao hơn hai thước, Trường Nguyên nhìn lên một lúc. "Đây, muội nói xem, hai năm rồi ta không leo, không biết có quên mất cách qua không nhỉ."

Ta chống nạnh. "Khinh công của huynh tốt như vậy, sẽ không đến mức không qua được chứ. Từ hồi mười tuổi huynh vẫn hay bay qua bay lại suốt mà."

"Ồ, là muội đang khen ta sao?" Sau đó ta còn chưa kịp phản ứng, người đã bị nhấc lên khỏi mặt đất. Chàng ôm lấy eo ta, vận lực nhún chân một cái.

"Tiểu Vũ này."

Lúc ta hỏi câu: "Sao cơ?" chúng ta vẫn còn đang trên không trung, nhưng đến lúc chàng nói: "Muội cứu ta một mạng..." chúng ta đã tiếp đất an toàn.

Chàng buông tay ở eo ta ra, đứng đối diện nhau, nói tiếp: "... ta nghĩ nên báo đáp muội gì đó."

Ta chỉnh trang lại một chút, hơi lơ đãng. "Hừ, không cần khách sáo..."

"Ta tình nguyện lấy thân báo đáp."

"..."

Trường Nguyên vẫn đứng thẳng, trên mặt không có chút biến sắc, chuyện "lấy thân báo đáp" được chàng nói ra ung dung như thể nói chuyện thời tiết, còn ta ngược lại cảm thấy... hơi choáng váng?

Không, thực sự là ta có chút choáng váng, cảm giác mặt đất hơi nhũn đi, chân đứng không vững, cố kiềm chế để không lao đảo, ta giữ nét mặt tươi cười đáp. "Muội không gả vào Cẩn Ngọc Cung đâu."

"Bây giờ ta chuyển đến Trường Nguyên Vương phủ rồi."

À phải, chàng không còn sống trong Cẩn Ngọc Cung nữa rồi. Ta giả bộ suy tư. "Chuyện gả đi ấy à... muội vẫn cần suy nghĩ..."

Trường Nguyên khoanh tay trước ngực, lại tiếp tục điềm đăm như đang đánh một ván cờ: "Không cần suy nghĩ... muội không cần gả. Ta gả cho muội."

"... Da mặt huynh... càng ngày càng dày..."

"Quá khen rồi."

"..."

Sau đó... ta ngắt...

***

Lúc tỉnh lại, ta đang nằm trên giường của mình, Ly Tâm ngồi bên cạnh.

"Tiểu thư, tiểu thư tỉnh rồi!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng sáng bừng, vẻ rất xúc động, sau đó lập tức chạy ra ngoài. Một lúc sau, có một người đi vào, nhưng không phải Ly Tâm Nhị vương gia.

Chàng nhìn ta, khoanh tay trước ngực, ta biết dù trên mặt không thể hiện điều gì nhưng ánh mắt bất an của chàng cho thấy chàng đã rất lo lắng. "Muội không khỏe sao không nói với ta?"

Ta cười trừ, cũng không biết nói gì hơn.

Trường Nguyên ngồi xuống bên cạnh, thuận tay liền gõ vào trán ta một cái, nhưng lực đạo rất nhỏ, không gây ra chút đau đớn nào. "Nha đầu ngốc này, vừa gặp đã làm một màn oanh liệt như thế rồi, thật đúng là làm ta lo muốn điên."

Trường Nguyên cũng biết xem mạch, chắc vừa rồi đã xem giúp ta, cũng biết được sức khỏe ta không có gì đáng ngại, chỉ là từ ngày trùng sinh về ta vẫn luôn có cảm giác không được tốt cho lắm, thỉnh thoảng vẫn hay bị nhức đầu chóng mặt, nhưng nghỉ ngơi một chút là ổn.

Chàng ngồi bên giường, chìa tay ra, mặt vẫn không đổi sắc. "Đưa tay đây nào."

Ta cười cười, đặt tay vào tay chàng, ngón tay chúng ta đan vào nhau, chàng siết nhẹ nhẹ, những nốt chai do luyện kiếm khế chà sát vào lòng bàn tay của ta. "Cũng đã lâu rồi không được nắm tay muội thế này, cảm giác thật tốt, lần này trở về ta nhất định sẽ không đi đâu nữa."

Ta âm thầm cảm nhận hơi ấm từ lòng bàn tay chàng, trong lòng trào dâng cảm giác ngọt ngào yên bình kì lạ. Có lẽ là do chàng đang ở đây, người mà ta đã suốt bỏ lỡ vào kiếp trước, rốt cục kiếp này cũng có thể cứu vãn được vận mệnh giữa chúng ta, ít nhất là cho tới thời điểm này. Ta hơi cong khóe miệng. "Nói cho huynh biết, muội nhớ huynh lắm đây."

"Ồ, cái đó thì ta biết."

Nhìn cái nụ cười tự mãn của chàng, ta hơi dùng lực, siết mạnh bàn tay chàng một cái. "Huynh cũng tự tin ghê."

"Ừ, nề tình muội nói nhớ ta, ta cũng muốn nói cho muội biết cái này..."

Chàng làm ra vẻ thần thần bí bí, mắt phượng nheo nheo, kéo dài thật dài âm cuối câu. Ta nhún mày. "Nói mau."

"Muội đoán xem?"

Đúng là đồ trẻ con này. Ta chính là không có hứng chơi với huynh đây! "Muội không thích đoán."

Chàng vẫn đứng đưng như không, còn dùng khuôn mặt trời sinh kiêu ngạo để uy hiếp ta. "Vậy thì thôi..."

"Ồ, vậy à, thế huynh nói hay không nói?"

"Không nói."

Ta lạnh nhạt rút tay ra, sắc mặt bây giờ hẳn là không tốt lắm, dùng ánh mắt hung dữ nhất để lườm chàng. "Nói, hay không nói?"

Nét cong cong nơi khóe môi của Trường Nguyên vẫn không hề suy chuyển, chỉ có trên trán thoáng thấy giọt mồ hôi nhàn nhạt trượt xuống.

"... Ta nói, ta nói mà..."

Bất nạt chàng thành công, ta vô cùng cao hứng nhưn mày hóng chuyện. Chàng ngồi thẳng dậy, mặt mày cũng nghiêm túc hơn hẳn, không còn vẻ cợt nhả vừa rồi, ánh mắt nhìn ta sâu không thấy đáy. Ta cảm thấy sức áp không nhỏ, cũng điều chỉnh lại tư thế, buông nụ cười trên môi xuống, chăm chú nhìn chàng.

"Là về chuyện Dương nhạc mẫu..."

Ta nhún mày: "Ai là nhạc mẫu của huynh?"

"À, thì tất nhiên là thân mẫu của muội - Dương phu nhân... mà đó không phải là trọng điểm, muội tập trung nghe, đừng ngắt lời ta."

Ta biết Trường Nguyên không nói đùa, chàng nhất định chuẩn bị nói ra chuyện quan trọng, nên cũng không đòi co thêm, im lặng lắng nghe.

"Ta vừa từ Nguyệt Thành về mấy ngày trước. Thật ra thiên tai ở Nguyệt Thành mới chỉ giải quyết được phân nửa, nhưng ta nhận được một số tin tức quan trọng nên phải trở về ngay, chuyện ở Nguyệt Thành có thể giao cho vài người tin cậy, cũng không thành vấn đề. Đáng ra trở về ta sẽ đi tìm muội đầu tiên, nhưng vì muốn điều tra cho rõ ràng chuyện kia trước, nên mới để muội chờ thêm vài ngày. Tới qua ta nhận được tin tức quan trọng, sáng nay liền đến Tam vương phủ để tìm vài thứ... Muội có biết Hiền Quý phi... à, là Hiền sung nghi, thân mẫu của Mộ Huyền có thân phận thế nào không?"

Ừm, nói về Hiền quý phi, ta quả thực không có quá nhiều ấn tượng, bất quá kiếp trước có gặp một lần trong cung, gương mặt cũng tính là kiều mĩ, nhưng so với Thục Quý phi thì còn kém xa lắm. Nhưng vì đó là Mẫu phi của Mộ Trường Vũ nên dĩ nhiên ta cũng đã từng tìm hiểu một chút.

"Là thứ nữ của phủ Trịnh Giám sử, gia thế bình thường, không có gì đặc biệt..."

Trường Nguyên gật đầu một cái, lại cười nhạt. "Muội dám chắc?"

Ta khó hiểu. "Chẳng lẽ còn có gì khác?"

"Trịnh giám sử có hai trắc thê, chính thê Lam thị không có con, trắc thê Trần thị lại có một nữ nhi, chính là Hiền sung nghi, còn trắc thê Hà thị còn lại, cũng không có con."

"Chuyện đó muội cũng biết, vậy thì sao?"

"Vậy mới nói muội ngốc, thật ra chuyện trắc thê Hà thị không có con là giả, bà ta có một đứa con gái, tên là Hà Hinh."

Hà Hinh? Ta kinh ngạc mở to mắt, bờ môi thoáng run rẩy không nói nên lời.

"... Chính là Đại phu nhân, người đang sống ở Kinh Văn Viện phía Đông."

Đúng vậy, cái tên Hà Hinh này, cả đời ta cũng không quên, kiếp trước, đó là thứ ám ảnh ta ngay cả trong giấc mộng, kiếp này, ta vẫn còn nhớ rõ vô cùng những gì bà ta cùng Bạch Lưu Thanh Uyển đã làm.

Trường Nguyên thờ dài, đưa tay chạm lên tóc ta, dịu dàng vỗ về. "Chuyện ta sắp nói ra, ta muốn muội phải bình tĩnh."

Ta hít một hơi sâu, đáp. "Được."

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rối, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Huyết thông?

Ta hơi mộng lung. Chuyện về Hà Hinh liên quan đến mẫu thân kiếp trước ta cũng đã biết được vài chuyện. Chỉ không biết chuyện Trường Nguyên sắp nói là chuyện ta đã biết, hay chưa biết?

Quả thực ta không hề biết Hà Hinh cùng Hiền Quý phi còn có dây mơ rễ má sâu xa như thế, thế nhưng nếu thực sự Trường Nguyên đã điều tra ra được chuyện gì, tại sao ở kiếp trước không hề thấy chàng nhắc đến?

Thời điểm chàng từ Nguyệt Thành trở về, sau đó đến phủ Tam Vương gia, tất cả đều trùng khớp với kiếp trước, cũng tức là những chuyện chàng sắp nói chính chàng ở kiếp trước cũng biết, nếu chàng biết, chẳng lẽ lại không nói cho ta?

Trường Nguyên ngồi bên giường, vẫn giữ vẻ mặt thâm trầm có phần nặng nề: "Hà Hinh là con gái của Hà thị, trắc thê của Trịnh Giám sử là sự thật, thế nhưng khi sinh ra lại bị vu là con hoang, cuối cùng đến Trịnh Giám sử cũng không tin tưởng, muốn đuổi cả hai mẹ con Hà thị ra khỏi nhà. Hà thị cuối cùng cắn răng vứt bỏ Hà Hinh để được ở lại phủ, Hà Hinh bị mang đến cho một quả phụ nghèo ở tiểu trấn bên ngoài kinh thành nuôi dưỡng."

Không ngờ Đại phu nhân, bà ta lại có quá khứ như vậy, bị chính mẹ ruột quay lưng, cũng đâu phải trải nghiệm dễ dàng gì.

"... Nhưng Hà thị vẫn chưa hoàn toàn từ bỏ đứa con gái này, vẫn bí mật cho người mang tiền đến nuôi dưỡng Hà Hinh."

Xem ra Hà thị cũng chưa đến mức cả con gái mình cũng nhẫn tâm vứt bỏ. Dù sao cũng là đứa con gái mình rút ruột đẻ ra, đối với người mẹ, là máu thịt, là xương cốt, sao có thể nói bỏ là bỏ chứ? Chẳng phải cũng giống như Hà Hinh đó sao, cả đời hại người như vậy chẳng qua cũng chỉ là muốn trải một con đường bằng phẳng nhất cho Bạch Lưu Thanh Uyển.

Trường Nguyên vừa kể vừa cẩn thận quan sát sắc mặt của ta, thấy ta không có phản ứng gì thì nói tiếp: "Đến năm mười bốn, Hà Hinh được đưa về kinh thành, làm người hầu trong Trịnh giám phủ một thời gian. Nhưng không bao lâu sau thì có người phát giác, lại bị đuổi ra đường lần nữa. Cuối cùng, Hà thị đành an bài gả Hà Hinh vào gia đình một văn quan nho nhỏ. Được hai năm, Hà Hinh lại trốn khỏi nhà chồng, sau đó biệt tăm biệt tích."

Ta kinh ngạc nhìn Trường Nguyên, không kiềm chế được muốn ngồi dậy, đầu liền truyền đến một trận đau đốn, thân người bất chi bất giác cũng hơi lão đảo. Chàng liền đỡ ta: "Cẩn thận, ta biết muội cảm thấy thế nào, người đàn bà cướp đi phụ thân muội lại là kẻ đã từng chung chăn gối với người đàn ông khác, muội chắc chắn không thể chấp nhận được. Thế nhưng chuyện không chỉ có thế..."

Ta để chàng đỡ, nửa nằm nửa ngồi trên giường, thấy đầu óc ong ong. Quả thực ta không thể chấp nhận được chuyện Trường Nguyên kể, cảm giác mọi thứ trở nên hỗn loạn, ta không biết bản thân đang tức giận, hay đang sợ hãi... hoặc có lẽ là cả hai. Tức giận, vì chuyện Hà Hinh như thế phụ thân lẽ nào lại không biết? Không, người nhất định là biết! Nhưng tại sao biết mà lại có thể đưa bà ta về? Lẽ nào lại vậy? Cha chẳng lẽ lại là người mù quáng như thế hay sao? Còn sợ hãi, sợ hãi vì ta không muốn chấp nhận, ta lúc này chỉ đang cực lực chối bỏ... mẫu thân ta đã vì một kẻ như vậy mà chết... cuộc đời ta cũng vì một kẻ như vậy mà bị hủy hoại...

Bàn tay ta bấu chặt lấy tấm trải giường, giường mặt co cứng, có lẽ thần sắc ta lúc này rất xấu, Trường Nguyên nói mọi chuyện không chỉ có thể, chẳng lẽ còn có chuyện gì kinh khủng hơn thế?

Làn mi của chàng dài như một tấm màn hơi rũ xuống, ánh mắt tối tăm, vừa đưa tay gạt lọn tóc vương trên má ta, giọng nói trải xuống trầm thấp mà ấm áp: "Muội đừng đau lòng..." Chàng lại nhẹ nhàng gỡ tay ta ra khỏi tấm trải giường, dùng năm đầu ngón tay thon dài đan lấy, như muốn truyền cho ta hơi ấm vô cùng từ đó, truyền cho ta sức mạnh có thể bước qua mọi khó khăn. Ta bắt giác đan chặt lấy tay chàng, áp chế đi cảm giác run rẩy. Đừng lo, đừng sợ, cho dù thế nào, Trường Nguyên cũng sẽ ở bên cạnh ta, không phải sao?

Chàng dùng cả tay còn lại úp lên mu bàn tay ta, dùng cả hai tay để an ủi ta. "Đừng như vậy, ta sẽ đau lòng..."

Rốt cuộc có lẽ chẳng có thứ gì có thể giúp ta an tâm bằng hơi ấm từ người nam nhân này, cơ thể có vẻ thả lỏng hơn, tâm trạng cũng bớt đi phần rối loạn. Ta nhìn chàng, không biết rõ lúc này ánh mắt mà ta dùng để nhìn chàng có vẻ thế nào, ta chỉ biết, giờ phút này, cả thế giới của ta chỉ có chàng. "Đừng lo, huynh nói tiếp đi, muội không sao." Chỉ cần chàng còn ở đây, ta sẽ không sao cả.

Trường Nguyên có chút chần chừ, nhưng cuối cùng cũng rũ mắt thờ dài, kể tiếp: "Lúc Hà Hinh trốn khỏi nhà chồng, bà ta đã mang thai rồi, sau đó không lâu thì được đón vào Thừa tướng đón về... ta đã điều tra cặn kẽ, nếu đối chiếu thời gian... hơn nửa khi sinh Bạch Lư Thanh Uyển, bên ngoài còn truyền ra chuyện Hà Hinh sinh non, vậy có thể kết luận... thật ra..."

Thật ra Bạch Lư Thanh Uyển vốn không phải là cốt nhục của phụ thân...

Ta bị suy nghĩ này của mình đã kích, lạnh người nhìn Trường Nguyên.

Quả nhiên, dừng lại một lúc, chàng khó khăn nói tiếp: "Bạch Lư Thanh Uyển là con gái của viên quan văn mà trước kia Hà Hinh sống chung."

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Ta đang nghe nhầm phải không?

Nhưng tin tức mà Trường Nguyên điều tra, trước nay đều chưa bao giờ sai sót, chàng vẫn luôn là người rất cẩn thận...

Ta thất thần di chuyển ánh mắt đến khoảng không vô định, cảnh vật chốc lát nhòe đi...

Đối với vị muội muội đó, ta từng có bao nhiêu phần ngưỡng mộ, bao nhiêu phần yêu thương? Đến mức kiếp trước cho dù nàng ta hại ta như thế nào, ta cũng không nở xuống tay tàn độc với nàng ta? Là vì ai mà ta lại tình nguyện gả đến Lâm gia? Vì ai mà ta dốc hết sức lực để bảo vệ?

Rốt cuộc là vì ai?

Kiếp trước, mặc cho nàng ta có đối với ta thế nào, lợi dụng ra sao, cho dù sau cùng ta biết được tất cả, cho dù có phẫn nộ, có tức giận, có uất ức, nhưng đã lần nào dồn nàng ta vào đường cùng chưa? Đã lần nào đuổi cùng giết tận nàng ta? Hay ta vẫn còn thương xót, vẫn còn nghĩ đến chuyện trong người ta và nàng ta chảy chung một dòng máu mà không nở xuống tay?

Còn không phải vì vị tiểu muội tốt như nàng ta hay sao?

Nhưng hóa ra mọi chuyện lại là như vậy.

Trong người ta cùng nàng ta chưa bao giờ chảy chung một dòng máu.

Từ đầu đến cuối, vẫn là ta tự cho rằng bản thân đã làm đúng, buông tha cho nàng ta biết bao lần, để nàng ta có cơ hội hại ngược lại mình...

Thật đáng cười biết bao.

Bây giờ cuối cùng ta cũng hiểu, tại sao Trường Nguyên kiếp trước không nói cho ta biết chuyện này. Nếu lúc đó biết được ta đã vì một kẻ không có chút quan hệ huyết thống nào mà năm lần bảy lượt tự đưa thân ra đầu sóng ngọn gió, gả đến Lâm gia, bán vào kĩ viện, phụ cả người ta yêu nhất, có lẽ ta nhất định sẽ phát điên đòi thất cổ tự vẫn. Bởi vì ta hận bản thân mình, ta hận mình quá ngu ngốc.

Bây giờ biết được chuyện này, có lẽ vẫn chưa quá muộn, ta còn một kiếp, một kiếp để làm lại tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rối, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Tìm lại thứ đã mất

Ta nhất thời không chấp nhận được tất cả những gì Trường Nguyên vừa nói, bây giờ trong đầu chỉ toàn một cỗ rối rắm cùng hoang mang. Chàng cũng im lặng, chỉ im lặng như thế mà đến gần kéo ta vào lòng vỗ về. "Ồn thôi... không sao... có ta ở đây."

Ta rúc vào trong lòng chàng, phát hiện khoe mắt đã uon ướ, cổ họng nghẹn ắng rất khó chịu, nú lấy tay áo chàng mà nức nờ.

Cho dù phản ứng của ta đối với chuyện này có chút không hợp lý, nhưng Trường Nguyên cũng tuyệt không hỏi gì thêm. Bởi theo lẽ thường tình, nếu ta không có tất cả quá khứ trước khi trùng sinh, nếu ta chưa từng vì nàng ta mà làm bao nhiêu chuyện như vậy, trải qua bao nhiêu đau khổ như vậy, thì ta ghe được chuyện nàng ta vốn dĩ không phải thân muội, đáng ra phải vô cùng kinh ngạc, vô cùng tức giận, ngay lập tức muốn chạy tới Kính Vân viện tìm Đại phu nhân nói cho rõ ràng. Thế nhưng đáng tiếc, ta lại không phải như vậy.

Là chính ta đã từng trải qua bao nhiêu thống khổ ấy vì nàng ta, là chính ta đã tự nguyện làm lá chắn che chở cho nàng ta bao nhiêu năm trời, cũng chính nàng ta đã vứt bỏ ta như vứt bỏ một kẻ vô dụng. Thế nên, cảm xúc lúc này của ta chỉ có đau đớn, chỉ có hối hận, chỉ có tự trách, chỉ có áy náy. Là ta áy náy với chính mình, áy náy với mẫu thân trên trời, cũng áy náy vì đã từng phụ Trường Nguyên.

Bạch Lưu Thanh Uyển, nếu đã một chút quan hệ cũng chẳng có, vậy thì kiếp này, ta nhất định phải giải quyết rõ ràng với người!

Trường Nguyên cứ ở bên cạnh ta như vậy hơn một canh giờ. Ta nhớ ngày trước khi còn nhỏ chúng ta cũng thường tựa nhau ngồi ở trên sạp tre trước hiên cùng đọc sách. Chẳng qua bất quá bây giờ là ngồi trên giường mà thôi, với cả chúng ta cũng chẳng đọc được quyển sách nào cả...

Dù sao cũng đã muộn rồi, tâm trạng ta lúc này tốt hơn nhiều, có rất nhiều thứ đã suy nghĩ thông suốt. Mà giờ này, ta hơi giật mình nhớ ra, hình như bọn Diệp Phong vẫn chờ ở xe ngựa của chàng... đã hơn một canh giờ rồi...

Ta thò tay sờ đến cái eo của người nào đó, mạnh tay dùng lực.

Sau đó người nào đó ngay lập tức giật bắn người nhảy dựng lên, đến lúc nhận định được bản thân vừa bị làm sao thì quay lại nhìn ta với ánh mắt đầy ai oán. "Được lắm! Bốn vương tôn công an ủi muội, vậy mà muội lại hành hung ta?"

Ta buồn cười: "Vương gia, ngài gọi đây là hành hung ư?"

Chàng đen mặt, gật đầu một cái: "Chính là hành hung."

Ta không nhịn được cười khúc khích, mặc kệ cái mặt càng lúc càng đen hơn đít nòi của chàng: "Huynh nhìn xem, mặt trời đã lên đến đỉnh đầu rồi, bọn Diệp Phong còn chờ huynh bên ngoài đấy! Mau về Vương phủ của huynh ăn cơm đi!"

Chàng nghe xong liền nhủ mảy: "Muội đuổi ta?"

Ta gật đầu rất đương nhiên, còn cười cười trêu chọc: "Muội đuổi huynh đấy!"

Chàng nghe xong, sững ra một khắc, rồi u u ám ám quay lưng đi, giọng nói bi oán quăng lại một câu: "Ta đổi, muội đuổi ta, ta đi về!"

Ta bị bộ dạng ấu trĩ của chàng chọc cười đến mức đau bụng, dĩ nhiên ta biết chàng có tình đùa để ta vui, ta cũng rất có tâm hòa theo: "Vậy Vương gia về nhé! Tiểu nữ không tiễn!"

Chàng đập từng bước thật mạnh xuống sàn nhà đáng thương, bộ dạng rất không cam tâm, trước khi đi khỏi cửa còn quay lại, khuôn mặt ủ dột tui thân như đứa trẻ bị trăn lột kẹo: "Muội thật quá đáng..." Sau đó ánh mắt chợt sáng lên, đổi sang giọng âm trầm nguy hiểm: "Đợi đến ngày muội gả đến Nhị vương phủ, xem ta làm sao chinh muội..."

Ta vội chen lời: "Này này này, ta còn lâu mới gả đến Vương phủ của huynh!"

Chàng hừ một tiếng, bất cần đáp: "Ai quan tâm?"

... Sau đó hất hàm phi người ra khỏi cửa, trực tiếp bay qua tường.

Ta quan tâm đấy...

"... Cái con người vô lý này..."

Buổi trưa ta không ăn được nhiều, cũng không có tâm trạng lắm. Ly Tâm cho dù là nô tì bên cạnh ta nhưng thường xuyên bị kẻ khác sai vặt, thường ngày cũng rất bận rộn, gần như cả buổi chẳng thấy mặt mấy.

Ta ngồi co gồi trên sạp tre, đến hứng thú đọc sách cũng chẳng còn, cứ chống cằm nhìn ra mảnh vườn nhỏ.

Kiếp trước sau khi được Trường Nguyên cứu ra, ta đã phải vứt bỏ dung mạo của bản thân, một lòng muốn báo thù, hại biết bao người... Nhưng cuối cùng, lại năm lần bảy lượt bỏ qua cho Bạch Lưu Thanh Uyển. Đúng là đáng cười.

Ta nhìn lòng bàn tay mình, khẽ thở dài. Rốt cuộc kiếp trước ta đã giết bao nhiêu người? Vì giúp Trường Nguyên ngồi vào ngôi vị Thái tử, ta đã phải tính kế bao nhiêu kẻ? Thế nhưng kẻ sống đến cuối cùng, không phải ta, cũng không phải Trường Nguyên, mà là kẻ đáng chết nhất - Hà Hình cùng Bạch Lưu Thanh Uyển.

Kiếp này trùng sinh, ta không muốn hại người nữa, nếu tiếp tục dùng những thủ đoạn bẩn thỉu để dành lấy thù mình muốn, ta so với kẻ trong Kính Văn viện kia cũng chẳng có điểm gì khác biệt. Vì bán rẻ lương tâm của bản thân, vì khao khát trả thù mà mang theo bao nhiêu ám ảnh dần vật, đến giấc ngủ cũng mơ thấy người bị ta hại muốn theo đòi mạng... Ta không muốn nữa.

Lần này, ta nhất định sẽ bảo vệ Trường Nguyên, cũng bảo vệ chính mình, lần lượt vạch mặt mấu tử Hà Hinh, khiến cho phụ thân phải hối hận vì năm đó đã khiến mẫu thân chịu án oan, nhất định sẽ khiến cho từng kẻ từng kẻ một phô bày bộ dạng xấu xí bản thỉu trước bàn dân thiên hạ.

Bạch Lưu Thanh Uyển, lần này ta sẽ không đau đầu nghĩ trăm phương ngàn kế để cướp đoạt những thứ của người nữa. Những thứ người có hiện tại, cho dù là mảnh vải rách cũng không thuộc về người, ta cũng không cần tốn công đòi lại.

Hà Hinh, bà khiến mẫu thân ta chết không nhắm mắt, ta cũng nhất định để phụ thân chính tay đuổi bà ra khỏi phủ Thừa tướng.

Phụ thân, người đưa người phụ nữ khác đến để bà ta hại chết mẫu thân, còn hồ đồ không phân biệt trắng đen, con muốn người suốt đời sẽ phải sống trong đau khổ dần vật.

Lâm Viên Kiều, người lợi dụng ta, coi thường ta, ta nhất định sẽ để cho mẫu thân tốt của người nhìn thấy bộ mặt ong bướm vô sỉ của người.

Hoàng hậu nương nương, người hại Thục Quý Phi, thao túng Đại hoàng tử tranh giành quyền lực vương triều, cuối cùng chính con trai mình cũng không cần, kiếp này ta muốn người phải thành tâm hối lỗi trước linh vị Thục Quý phi.

Mộ Trường Vũ, người lôi kéo thế lực, vì ngôi vị Thái tử mà tàn sát chính huynh đệ của mình, kiếp này ta sẽ giúp người tự tay buông xuống tất cả, bao gồm cả oán hận với Trường Nguyên, thoát khỏi thù hận, sống một cuộc sống thật ý nghĩa.

Còn tất cả những người đã từng hại ta, tất cả những người ta đã từng hại, kiếp này ta nhất định sẽ trả đủ, từng người một.

Nếu ông trời đã cho Bạch Lưu Thanh Vũ ta một lần trùng sinh thì ta cũng muốn cho bản thân một lần tìm lại chính mình, muốn giữ lại lương tâm của chính mình, sống với chính diện mạo và tâm hồn thật của chính mình.

Sống có nhân tâm, chết không hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rối, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Tặng y phục

Cứ ngồi ngẩn ngơ với đồng suy nghĩ lằng nhằng phức tạp, ta chẳng thèm để ý đến thời gian, không bận tâm mặt trời đã bắt đầu nhích sang phía Tây từ lúc nào.

Ly Tâm cũng vừa bị người của Phục viện sai đi giặt đồ, vừa mới trở về, vừa nhìn thấy ta ngồi trên sập đã nhào tới: "Tiểu thư, tiểu thư!"

Nhìn ánh mắt lấp lánh chói lọi của Ly Tâm, ta nhướn mày hỏi: "Có chuyện gì?"

Ly Tâm vẫn giữ nụ cười tít cả mắt: "Nô tì vừa rời ở Phục viện trông thấy Đại phu nhân đi lấy một bộ y phục bằng lụa Vân Sa vô cùng quý giá, nói là muốn tặng cho tiểu thư mặc đến Tiệc sinh thần Trường Minh Vương gia."

À, phải rồi, lụa Vân Sa. Ta vẫn giả vờ tỏ vẻ ngạc nhiên: "Thật sao? Mẫu thân cho ta đi dự Tiệc sinh thời Trường Minh Vương?"

Ly Tâm gật đầu thật mạnh mấy cái: "Đúng vậy, chính Đại phu nhân vừa rồi đã nói thế."

Kiếp trước, việc được tham dự Yến tiệc sinh thời của Trường Minh Vương là chuyện khiến ta vô cùng vui vẻ. Vì từ nhỏ đến lớn, ngoài Yến tiệc trong hoàng cung cần đầy đủ thành viên gia đình đến ra, ta gần như chưa bao giờ được đi dự các yến hội khác, vì thế, cơ hội có thể gặp ngoại tổ phụ vô cùng ít ỏi.

Đúng vậy, mục đích đi dự Yến hàng năm của ta chẳng qua chỉ là có thể có cơ hội hỏi thăm sức khỏe ngoại tổ phụ, có thể gặp được mọi người trong Dương gia. Dù sao, so với Bạch Lưu gia, Dương gia đối với ta còn giống một gia đình hơn nhiều. Ngoại tổ phụ rất yêu thương mẫu thân, bây giờ mẫu thân đã sớm không còn, nhưng vẫn chưa bao giờ quên rằng người còn có một đứa cháu ngoại là ta. Cho dù ta và người chẳng thường gặp mặt, hằng năm các dịp lễ tết người đều đích thân đến thăm, còn mang cho ta rất nhiều quà tặng. Ngoại tổ phụ, thực sự rất quan tâm đến ta.

Ngoài ra, yến tiệc ở Đại Vương phủ, ta còn có thể gặp một người.

Nhưng hiện tại ta với cái Yến tiệc ấy quả thực không có nhiều nhiệt tình, bởi vì kiếp trước, vốn dĩ ta chưa từng được đến Yến tiệc sinh thời nào cả.

Ta vẫn giữ vẻ hoan hỉ vừa rồi đứng dậy vào trong phòng, Ly Tâm vừa chạy theo lại vừa huyền thuyên đủ chuyện: "Tiểu thư, tiểu thư, yến tiệc lần này là mừng Đại vương gia vừa tròn hai mươi lăm tuổi, tất cả các danh môn thế gia trong kinh thành đều nhận được thiệp mời, hơn nữa Hoàng thượng và các vị nương nương chủ cung cũng sẽ đến Đại vương phủ, phải rồi, còn có Dương gia nữa, Dương Quốc công đại nhân chắc cũng sẽ đến!"

Ta gật đầu vài cái, đến bên giá sách bắt đầu lục tìm. Ly Tâm vẫn cứ như chú chim sẽ hót vang không ngớt: "Tiểu thư, lần này đến dự Yến, có thể mặc y phục lụa Vân Sa thượng hạng, với tư sắc của tiểu thư chắc chắn sẽ nổi bật hơn người, ở yến tiệc đó có rất nhiều công tử hào môn, hay tiểu thư cũng thử chọn một người rồi ngỏ ý với Đại phu nhân xem sao?"

Nghe được lời này của Ly Tâm, ta cũng cười cười, chợt nghĩ có lẽ Trường Nguyên cũng sẽ đến Đại Vương Phủ, nhưng hôn sự của chúng ta không thể mang đi hỏi Đại phu nhân được, người mà ta cần cầu, hừm... là Hoàng thượng kia.

Kiếp trước ta không thể đến Đại Vương phủ, nhưng kiếp này ta nhất định phải đi bằng được! Bởi vì ở đó ta có vài chuyện quan trọng nhất định phải giải quyết, hơn nữa Ly Tâm nói đúng, một yến tiệc lớn như thế vô cùng phù hợp để cầu được lương duyên.

Cuối cùng cũng tìm được cuốn sách mình cần, ta rút ra khỏi giá, đi đến bên án thư ngồi đọc. Ly Tâm nói nhiều cũng mệt, mà thấy ta chẳng có nhiều hứng thú thì cụt hứng, chạy đi làm việc khác. Ta còn một mình trong phòng, tập chung đọc nội dung trong cuốn sách cũ giấy đã ố vàng: "Thiên Phần Tập."

Đọc được một lúc, qua thời gian khoảng hai nén hương lại thấy Ly Tâm vội vàng chạy vào: "Tiểu thư, Đại phu nhân mang y phục đến."

À, đến rồi sao. Ta gật đầu với Ly Tâm một cái, gấp cuốn sách đang đọc dở lại, đứng dậy đi ra gian ngoài.

Đại phu nhân tối nay mặc y phục Tây Xuyên màu vàng đậm, trang điểm nhẹ nhàng, tóc vẫn kiểu thanh quan đơn giản nhưng trông vẫn vô cùng thu hút. Bà ta ngồi bên bàn thư thả uống trà, nghe thấy tiếng bước chân của ta thì mỉm cười dịu dàng, đặt tách trà xuống: "Tiểu Vũ."

Nụ cười từ ái này quả thực rất đẹp, ta cảm thán trong lòng, đáng tiếc lại là một thứ giả dối đáng kinh bỉ.

Nhìn người phụ nữ đáng vẻ phu nhân khí chất cao quý trước mặt, ta không hiểu vì sao bản thân lại mỉm cười vui vẻ bước đến, cho dù trong lòng một chút ý cười cũng không có.

Là người phụ nữ này, hại chết mẫu thân ta, lừa dối phụ thân ta, hủy hoại cuộc đời ta.

Ta hận bà ta, hận đến tận xương tủy, hận đến tận từng tác thịt, từng giọt máu, hận, hận đến mức bình thân.

Phải, chính là bình thân, bình thân mà đối diện, bởi vì hận, hận nên tâm không loạn, hận nên mới bình thân.

Ta cúi đầu hành lễ: "Mẫu thân, hôm nay mẫu thân lại đến thăm nữ nhi ư?"

Hà Hinh vẫn giữ nét cười nhàn nhạt nơi khóe môi, giọng mềm mại như nước: "Con ngồi đi. Hôm nay ngoài đến thăm con, ta còn mang đến cho con một bộ y phục."

Ta vừa dặn Ly Tâm đi lấy một ấm trà, vừa nghe Hà Hinh nói, lại tỏ vẻ ngạc nhiên, đáp: "Y phục? mẫu thân mang y phục gì đến cho con vậy?"

Hà Hinh mở chiếc hộp gỗ lớn trên bàn ra, phía sau lớp giấy lót mỏng ẩn hiện lớp lụa màu xanh lam mà ta thích nhất, cùng với đó là đường thêu chim họa mi tuyệt đẹp.

Lụa trong hộp vừa nhìn đã thấy mặt ngoài trơn bóng mềm mượt, khẳng định là thượng phẩm, vật quý giá như vậy mà Đại phu nhân lại đem đến chỗ ta, đúng là khiến cho người ta bất ngờ.

Ta ít nhiều cũng là tiểu thư xuất thân thế gia, cho dù chưa từng ăn thịt heo nhưng cũng không có nghĩa là chưa từng thấy heo chạy, vài may y phục của ta đều là loại lụa hạng ba tầm thường, so sánh với lụa Vân Sa thượng đẳng thực sự là cách xa cả mười vạn tám ngàn dặm.

"Lụa Vân Sa? Nữ nhi nghe nói thứ lụa này vô cùng trân quý."

Hà Hinh đắc ý lật tấm giấy phủ ra, bên trong quả thực là một bộ lễ phục màu lam vô cùng tinh xảo, giá trị liên thành. Bà ta dùng bàn tay đẹp đẽ đã gần hai chục năm chưa đựng lối việc nặng chạm lên tấm phần y phục thêu chim họa mi: "Đúng vậy, tiểu thư quả vẫn là tiểu thư, cho dù cuộc sống như vậy nhưng vẫn còn nhận ra được loại lụa quý này. Con xem, đúng là loại lụa tốt, lại may thành bộ lễ phục điểm lệ thế này, đúng là chỉ có khí chất thanh tao như Tiểu Vũ mới xứng đáng được mặc."

Y phục này đúng là đẹp khiến người ta say mê, nhưng kiếp trước ta đã từng thấy nhiều bộ y phục còn tinh tế hơn thế này nhiều, trong hoàng cung chẳng thiếu thứ gì, hơn nữa tất cả mọi thứ đều là thượng phẩm.

"Mẫu thân, thứ đồ quý giá đến vậy, con làm sao dám nhận?"

Ta quả thực đúng là làm gì có phúc được mặc bộ y phục tốt đến vậy?

Hà Hinh nhướn đôi mày liễu được vẽ vô cùng uyển chuyển, giọng nói mang vài phần trách móc: "Con nói gì thế, đây là y phục ta đặc biệt chuẩn bị cho con mặc đến Yến tiệc sinh thần của Trường Minh Vương gia vào đầu tháng sau, ngoài con ra, làm gì còn ai hợp với nó hơn?"

Ồ, chẳng lẽ người quên nữ nhi xinh đẹp khuynh thành của người rồi sao?

"Mẫu thân muốn con đến dự Yến tiệc mừng sinh thần của Đại vương gia?"

Hà Hinh gật đầu đáp phải, lại phủ tấm giấy lót lên, đóng nắp hộp lại: "Y phục này để ở chỗ con. Yến tiệc sinh thần đó ta còn muốn nhờ con một việc."

"Mẫu thân có gì dặn dò?"

"Ta muốn con dạy cho Thanh Uyển một khúc nhạc để nó diễn nghệ chúc mừng Trường Minh vương, con thấy sao?"

Yến tiệc lớn nào cũng thế, luôn có màn các tiểu thư danh môn trăm người trăm vẻ lên đài diễn nghệ thể hiện tài năng để nhận được sự tán thưởng, nếu may mắn, còn có thể lọt vào mắt xanh của vị hoàng tử nào đó... Mà Đại phu nhân, kiếp trước chính là cố chấp muốn gả Bạch Lưu Thanh Uyển vào phủ Đại vương gia.

Bạch Lưu Thanh Uyển, nàng ta thực ra cũng chẳng đến nỗi một khúc nhạc cũng không biết tấu. Là tiểu thư thế gia, ai mà chẳng phải học lễ nghi chữ nghĩa, cầm kì thi họa từ nhỏ, đến lúc thành niên đã có thể thông tường âm luật, am hiểu ca từ thi phú rồi. Nhưng kĩ nghệ của ta là do chính mẫu thân dạy, năm đó kĩ nghệ của Đại tiểu thư Dương gia phủ Hộ quốc công nổi tiếng khắp kinh thành, đến cả Hoàng thượng cũng không tiếc lời khen ngợi, cho dù lúc học ta còn rất nhỏ, nhưng có lẽ cũng có chút năng khiếu, học rất nhanh. Sau khi mẫu thân qua đời, ta vẫn giữ ngọc kĩ đàn của mẫu thân, rảnh rỗi thì đánh chơi vài khúc, đến bây giờ cũng miễn cưỡng được cho là có chút tài mọn, Đại phu nhân muốn ta dạy Bạch Lưu Thanh Uyển cũng không phải là không có lý.

Mà dạy nàng ta, bất luận là kiếp này hay kiếp trước ta đều cảm thấy chẳng có vấn đề gì: "Được, con sẽ dạy cho muội ấy."

Đại phu nhân mỉm cười hài lòng: "Vậy ngày mai ta sẽ dặn Uyển nhi qua đây."

"Vâng, vậy về diễn nghệ mừng sinh thần Vương gia, con chắc cũng cần chuẩn bị chứ ạ?"

Ánh mắt Hà Hinh ánh lên vài tia lạnh lẽo, nhưng cũng nhanh chóng biến mất. "Đúng, con cũng cần chuẩn bị một chút."

"Vâng, nữ nhi đã biết."

Sau đó Đại phu nhân cũng chỉ ở lại một lúc dặn dò vài câu, nói ta phải biết giữ gìn sức khỏe rồi dời đi.

Ta mang hộp y phục lụa Vân Sa vào hậu viện, nhét xuống gầm giường.

Đêm ấy, ta ngủ không được ngon. Dù sao, hôm nay phải gọi Hà Hinh trái một câu "mẫu thân", phải một câu "mẫu thân", không khỏi làm ta thấy khó chịu trong người. Ngày mai còn phải gặp Bạch Lưu Thanh Uyển. Về chuyện của Lâm Viên Kiều, ta cũng phải suy nghĩ thêm.

Yến tiệc ở Đại vương phủ đầu tháng sau, khẳng định sẽ rất náo nhiệt!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rồi, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Dạy nhạc khúc

Từ hồi còn bé tí, Bạch Lưu Thanh Uyển đã thích nheo nhéo bám theo ta làm trò, đòi chơi cùng ta, người ngoài không biết còn tưởng quan hệ tỷ muội giữa chúng ta tốt lắm.

Mà đúng là tốt thật, cho dù khi đó ta có cảm thấy hơi phiền phức, nhưng đối với nàng ta cũng không ghét bỏ, còn cho rằng đứa trẻ này thật đáng yêu. Bởi vì ta bị đuổi đến Thanh Quan viện từ khi còn nhỏ, ở bên cạnh không có người bầu bạn rất buồn chán, cho dù ngày ngày đọc sách nhưng sách suy cho cùng cũng chỉ là thứ vô tri, còn tiểu muội muội này mới là người biết nói chuyện. Bởi vậy nên cũng không biết từ bao giờ ta đối với nàng ta đã có chút tình cảm.

Lại nói, kiếp trước ta cái gì cũng không biết, quá hai mươi bị người ta lợi dụng mà vẫn còn ngây thơ lắm, không biết mẫu thân vì sao lại mất, cũng không biết Hà Hinh làm cách nào trèo vào Bạch Lưu gia. Vậy nên ta vẫn giữ lòng cung kính sùng bái Đại phu nhân, còn tình nguyện che chở cho Thanh Uyển, một lòng theo lời Đại phu nhân giúp nàng ta leo lên thượng vị.

Chỉ là đáng tiếc nàng ta chẳng có cái may mắn ấy, quyền rũ Đại vương gia không nổi, Nhị vương gia lại là... người của ta, khụ... còn tam vương gia ấy à, hẳn chưa chê nàng ta là đã tốt lắm rồi, nhưng nàng ta lại cho rằng hẳn không có cơ hội được Hoàng thượng để mắt tới, không có cơ hội kế vị ngai vàng, nên cũng không thêm tổn tâm tư để mắt tới hẳn. Vậy mới nói, Bạch Lưu Thanh Uyển đúng là, chẳng biết phải nói nàng ta ngu dốt hay đen đui nữa.

Thế nhưng mà có Hà Hinh trải đường thuyết phục Hoàng hậu nương nương, cuối cùng Bạch Lưu Thanh Uyển cũng trở thành Trường Minh vương phi. Chậc, thực sự mà nói, ta có ấn tượng rất tốt với Mộ Vân Huyền, hẳn là trưởng tử của Hoàng thượng, tâm địa thiện lương chất phác, trưởng thành chính

trực ngay thẳng, đáng tiếc lại có một vị mẩu hậu tâm tư quá sâu. Kiếp trước Mộ Trường Minh chỉ là một con cò dưới tay Hoàng hậu, đến cuối cùng chưa bao giờ được sống vui vẻ, hân sinh ra đã thích học võ, cầm quân đánh giặc, thiên hạ của hắn là chiến trường khốc liệt chứ không phải tranh đấu quyền lực phức tạp của triều đình. Nhưng Mộ Trường Minh lại là một đứa con hiếu thuận, từ nhỏ đến lớn đều coi lời mẩu hậu của mình nói là chân lý sống, chưa bao giờ dám cãi lại. Thế nên bất tri bất giác, hắn phải rước Nhị tiểu thư tướng phủ về nhà, nhưng người hắn yêu, chưa bao giờ là Bạch Lư Thanh Uyển.

Ta nhớ năm Đông Các thứ mười chín, biên ải phía Nam có chiến loạn, Mộ Vân Huyền đến Nam Thành chỉ huy quân đội chống giặc, sau đó trong một trận chiến khốc liệt đã mất tích một thời gian, về sau trở về kinh thành thì cứ như người mất hồn mất phách, có ngày đứng trước cửa sổ cả buổi trông về phía nam mà thờ dài... Sau này khi ta nhắc đến chuyện đó, Trường Nguyên lười nhác nằm trên đôn găm cười cười nói: "Đại hoàng huynh đó là mắc bệnh tương tư đấy thôi, nàng không biết đâu, hồi trước lúc phải lòng nàng, ta cũng như thế đấy, suốt ngày đứng ngẩn người rồi cười một mình. Ta nghe nói lúc khởi tranh với Nam Vinh, trong quân đội có một vị nữ tướng quân uy dũng hơn người, khi Đại hoàng huynh mất tích thì cũng rất trùng hợp chẳng thấy tăm hơi đâu... Ta thấy, có lẽ... mà nàng cũng hiểu đấy... chỉ đáng tiếc là con nhà võ như Tướng quân người ta dĩ nhiên ngạo khí ngút trời, sao có thể chấp nhận chung chồng với kẻ khác? Vậy nên có lẽ hai người họ đã cắt đứt lương duyên khi chiến trận kết thúc rồi."

Dù sao thì, Mộ Trường Minh cũng thật đáng thương. Mà vừa hay, chẳng phải tiệc sinh thời kia vị nữ tướng quân ấy cũng có mặt hay sao, hay là ta nhúng tay một chút, tác hợp cho bọn họ? Ta thấy chủ ý này không tồi!

***

Bạch Lư Thanh Uyển sớm không đến muộn không đến, lại đến đúng vào lúc ta đang chuyên tâm đọc sách, thật biết cách làm phiền người khác!

Ta chỉ mới biết chuyện nàng ta và ta không phải tỷ muội ruột thịt ngày hôm qua thôi, nhưng đến hôm nay mọi xúc động đã bị dẹp bỏ hết. Phải nói rằng ta khá bình tĩnh, mọi chuyện rồi tung trong đầu cũng đã sớm được thu xếp ổn thỏa, bây giờ thái độ đối với nàng ta như thế nào, ta đã có chuẩn bị.

Bạch Lư Thanh Uyển tao nhã bước vào chính viện, dáng người uyển chuyển khoác trên mình một tấm sa mỏng, bên trong là y phục Cẩm Hà màu xanh lục đẹp mắt. Có thể nói, diện mạo nàng ta rất xuất chúng, khuôn mặt trái xoan thanh thoát, đôi mắt đen láy lấp lánh như khảm cả trời sao, cánh mũi nhỏ nhắn vừa vặn, khuôn miệng tựa cánh đào chớm nở, e lệ kiều diễm, suối tóc đen tuyền như mực trải xuống đôi vai gầy thanh thanh, đúng là nữ nhi do Hà Hinh sinh ra, vẻ đẹp này quả thực xứng đáng là mỹ nữ nổi danh chốn kinh kì.

Dù sao ta cũng cảm thấy, nói gì thì nói, lòng dạ nàng ta cũng chẳng đến mức rắn rết gì, chẳng qua có người mẹ độc địa thủ đoạn như Hà Hinh nên đạo đức mới bị bóp méo đến xấu xí như vậy mà thôi.

Ta còn đang ngồi trên sạp trước hiên vừa tắm nắng vừa đọc sách, thấy Bạch Lư Thanh Uyển dẫn theo tỉ nữ ôm một cây đàn đến thì không đọc tiếp nữa, đặt sách xuống sạp, đứng dậy: "Muội muội đến học đàn sao?"

Nàng ta nghe ta gọi thì bước chân tiến tới nhanh hơn vài phần, gương mặt xinh đẹp sáng rỡ, tỏa ra thứ hào quang khó nói thành lời, tư sắc vô cùng động lòng, cúi người hành tiểu lễ: "Đại tỷ, mẫu thân nói tỷ đồng ý dạy đàn cho muội, muội rất vui!"

Ta trước thứ hào quang kia thực sự cảm thấy có hơi chói mắt, bất giác nheo lại, hướng nàng ta cười gật đầu: "Nếu đã đến thì không nên chậm trễ nữa, vào trong đi."

Nàng ta có vẻ rất hưng phấn, cảm tạ rồi dẫn theo thị nữ bên cạnh vào trong. Ta đi vào trước, để nàng ta ngồi chờ ở chính viện, bản thân thì đi vào nội viện mang cuốn "Thiên Phần Tập" đọc dở đặt lên thư án, sau đó đến bên một hòm gỗ, lấy đàn Ngọc kì của mẫu thân để lại mang ra ngoài.

Ôm đàn ra, thấy Cẩm Tú - thị nữ của Bạch Lư Thanh Uyển đã sắp xếp xong hai bàn đàn nhỏ ở ngoài hiên, chéch phía bên sạp tre. Ta bước đến, đặt đàn lên giá rồi ngồi xuống. Bạch Lư Thanh Uyển ngồi bên trái, nàng ta chờ Cẩm Tú kê cây đàn xa xỉ lên giá rồi dùng ngón tay thon dài nhẹ lướt qua từng sợi dây đàn. "Tỷ tỷ, diễn nghệ mừng sinh thời Đại Vương gia, tỷ sẽ dạy cho tiểu muội khúc gì?"

Ta khẽ chạm xuống mặt đàn, hơi ngửi ngửi một chút, khoe môi nhẹ cong lên. "Mừng sinh thân vào tháng năm, chọn khúc Liên Khai mà cổ mẫu ta sáng tác, muội thấy sao?"

Kiếp trước, khúc đàn mà ta chọn cho nàng ta không phải Liên Khai, mà là Phi Mã Tiêu Dao. Phi Mã Tiêu Dao là khúc nhạc mà cổ mẫu ta tấu trong ngày toàn quân Đại Khuynh ra trận đánh đuổi quân Bắc Dư vài năm trước khi bà gả đến Bạch Lư Gia. Khúc nhạc đó là một bản nhạc hào âm tráng khí, mang theo nhiệt huyết bùng bùng, năm đó trên cổng Thành đô, bà bận một thân bạch y dùng Phi Mã Tiêu Dao cổ vũ lòng quân, khiến cho khí thế ra trận của quân ta cao thêm mấy phần, oanh oanh liệt liệt đánh cho Bắc Dư thừa sống thiếu chết, mãi đến tận bây giờ cũng chưa từng dám hó hé gì đến chuyện động binh động đao lần nữa.

Kiếp trước ta một lòng hảo ý muốn giúp muội muội thu hút sự chú ý của Đại vương gia nên mới chọn cho nàng ta khúc này, ai mà không biết, Đại hoàng tử chỉ tại sa trường, là một vị tướng quân dũng mãnh hiếm thấy, vì thế, Phi Mã Tiêu Dao vừa vặn có thể gọi đến khung cảnh chiến trường khốc liệt, nhiệt huyết hào hùng, nhất định khiến cho hắn ta động lòng.

Quả thực là thế, đúng là khi đó Mộ Vân Huyền đối với Bạch Lư Thanh Uyển vì khúc nhạc này mà có vài phần lưu tâm, nhưng không nhiều đến nỗi yêu thích. Hoàng hậu nương nương lại nhìn ra được phần cao hứng của Đại hoàng tử, ngoài ra bên cạnh còn có tác động từ Hà Hinh, sau này thực sự ép Mộ Vân Huyền lập Bạch Lư Thanh Uyển làm vương phi.

Lần này ta quyết định phải thay đổi chuyện này, bắt đầu chính là từ khúc Phi Mã Tiêu Dao thay bằng Khai Liên, sau đó tìm vị nữ đại tướng quân kia, sớm thành toàn cho mối duyên dang dở của hai người từ kiếp trước. Bạch Lư Thanh Uyển muốn làm Đại vương phi thật ra cũng không ảnh hưởng gì đến ta, nhưng Mộ Vân Huyền đã không muốn, sao phải ép hắn? Hơn nữa, nàng ta cũng không xứng với ngôi vị ấy. Để nàng ta bước vào Đại vương phủ,

sau này việc đối phó với nàng ta cũng sẽ khó hơn rất nhiều.

Bạch Lư Thanh Uyển lúc này lại không nghĩ được nhiều đến thế, nghe nói là khúc nhạc do chính tay mẫu thân ta viết thì vô cùng hào hứng muốn học ngay. Ta tấu mẫu cho nàng ta trước, sau đó đọc cho nàng ta nghe âm phổ. Nhưng âm phổ do mẫu thân ta viết luôn luôn rất phức tạp, nếu không giải thích cặn kẽ thì sẽ không thể tấu được nhạc khúc, thế nên sau khi đọc âm phổ, ta còn phải vừa giải thích về âm luật, vừa chỉ điểm cho nàng ta cách thao tác, quả thực cũng rất mất sức.

Vẫn còn may là Bạch Lư Thanh Uyển có nền móng cơ bản vững chắc, hơn nữa tư chất cũng không tồi, học rất nhanh, mỗi ngày chỉ học một canh giờ, cả nhạc khúc dài hai khúc sau bảy ngày nàng ta đã tấu lên được một cách thành thạo uyển chuyển.

Sáng ngày thứ tám, cho dù đã học xong Khai Liên, Bạch Lư Thanh Uyển vẫn đến Thanh Quang Viện, còn mang theo một hộp gấm nhỏ trông rất tinh xảo. Vừa nhìn thấy ta đang tưới nước cho hoa trong vườn liền hành tiểu lễ: "Tỷ tỷ sáng hảo."

Ta cười qua loa, tạm gác lại công việc đang làm dở, bước ra khỏi vườn: "Muội muội sáng hảo. Sao vậy? Muội vẫn còn điều gì muốn hỏi ta về nhạc khúc ư?"

Nàng ta mỉm cười dịu dàng, đuôi mắt hơi rủ xuống trông vô cùng xinh đẹp hiền hòa, gò má hơi ửng: "Cảm tạ đại tỷ đã chỉ điểm, hôm nay muội đến là có chuyện quan trọng muốn nói."

Chuyện quan trọng? Ta hình như đã lơ mơ nhớ ra cái gì, nhưng lại không rõ ràng nấy: "Được, vào chính viện ngồi đi."

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rối, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Vòng tay phi thúy

Ta cùng Bạch Lư Thanh Uyển cùng ngồi trong chính viện, Ly Tâm vừa trở về mang theo một ấm trà sáng. Ta nhấp một ngụm trà, hương thơm thanh nhẹ bay lượn vẩn vơ trong không trung, khe khẽ luồn vào từng giác quan, cảm giác khoan khoái lạ lùng.

Bạch Lư Thanh Uyển cũng ngồi đoan trang trên ghế gỗ chạm hoa, tay nâng chén trà chạm lên bờ môi căng hồng mịn màng, vô cùng tao nhã nhấp một ngụm.

Chuyện nàng ta muốn nói, ta đại khái là cũng đoán được tám chín phần. Lúc này còn chưa nhớ rõ, bây giờ uống được chút trà ấm, đầu óc tiền thanh tỉnh hẳn lên. Ta vừa nghĩ, tâm trạng lúc này cũng rất thoải mái, hơi ngả người lên bàn, một tay chống cằm nhìn mấy lá trà đã bị cất vụn vẫn còn trôi lơ lửng trong chén sứ. "Ồ chỗ tỷ tỷ cũng chỉ có loại trà này, muội uống vào không biết có quen?"

Bạch Lư Thanh Uyển khẽ cong khóe miệng, nét cười xinh đẹp như hoa đào nở trong gió xuân: "Trà ở chỗ tỷ tỷ quả thực là mang phong vị khó nói, đúng là chủ nhân thế nào thì trà thế ấy, đều thanh tao nhã nhặn như vậy."

Lời này, ta nghe xong, chỉ mỉm cười mà không đáp, ngoài mặt đúng là đang cười rất hiền hòa, nhưng trong lòng một chút ý cười cũng không có, ánh mắt nhìn nàng ta cũng tỏ ra đôi phần lạnh nhạt. Ý nàng ta, chẳng lẽ ta lại không nghe ra?

Nhị tiểu thư Bạch Lư gia tư sắc điểm lệ, phong thái thanh tao, khí chất thoát tục, chỉ cần là người trong kinh thành này thì ắt đều biết đến danh tiếng nàng ta - Đệ nhất mỹ nữ Đại Khuynh.

Ta thầm cười trong lòng, đệ nhất mỹ nữ đúng là không chỉ có diện mạo khuynh thành mà đến cả lời lẽ nói ra cũng sâu sắc hơn người.

Nàng ta đặt chén trà xuống, tay cầm lên chiếc hộp nhỏ tinh xảo lúc trước vẫn còn đặt trên bàn, khẽ mở nắp hộp ra.

Bên trong là một chiếc vòng tay bằng ngọc phi thúy vô cùng trân quý, chất ngọc chỉ nhìn thôi cũng cảm nhận được sự mềm mại trơn bóng, màu sắc cũng đặc biệt sáng và trong hơn phi thúy bình thường.

Bạch Lư Thanh Uyển đưa chiếc hộp còn mở sẵn nắp cho Cẩm Tú, để Cẩm Tú thay nàng ta mang đến trước mặt ta.

Ta vẫn hồ hững đưa ngón tay về vẽ vài đường lên cái nắp trà bằng sứ trắng men trắng trông vô cùng mịn màng kia, chỉ nhìn lướt qua cái hộp được đưa đến trước mặt, một câu cũng ngại nói. Ly Tâm đứng lên trước, thay ta đón lấy hộp gỗ.

"Tỷ tỷ, đây là vòng tay phi thúy do Bắc Dur cống nạp, là tặng phẩm rất hiếm có, nhà chúng ta nhận được một đôi, tỷ tỷ xem, ở chỗ muội cũng có một chiếc, một chiếc này tặng cho tỷ."

Ta dời ánh mắt khỏi chiếc nắp chén trà bằng sứ, nhìn khuôn mặt thanh lệ trước mặt, đúng là một điểm cũng không giống phụ thân, dĩ nhiên lại càng không có chút nào giống ta. Ta tự cười vài tiếng trong lòng, Bạch Lư Thanh Vũ ngũ tử, rốt cục kiếp trước ngơ ngẩn cái gì mà có thể tin được nàng ta và người là tỷ muội chày chung một dòng máu vậy? mắt người có vấn đề ư?

Hiển nhiên, phụ thân người còn có thể yêu thương Bạch Lư Thanh Uyển không chút hoài nghi như vậy, mắt người xem ra đối với mắt ta kiếp trước đúng là kẻ tám lạng người nửa cân.

Ta không biểu hiện thái độ gì nhiều, một chút nhiệt tình với món quà đẹp đẽ này cũng không có, chỉ ra hiệu cho Ly Tâm đặt nó lên bàn.

Quan sát đến sắc mặt Bạch Lư Thanh Uyển một chút, vẫn là nét cười động lòng người chưa từng đổi khác, nhưng ánh mắt như nước hồ thu của nàng ta đã khẽ lay động, như có như không thoát ra một tia lạnh lẽo.

Ta cũng nhẹ nhàng nở nụ cười đáp trả.

Kiếp trước ta vô cùng thích chiếc vòng tay phi thủy này, đúng là nó rất đẹp, nhưng quan trọng hơn nó là thứ tiểu muội duy nhất tặng cho ta, hơn nữa chúng ta lại cùng đeo đôi với nhau. Khi đó lần đầu tiên ta ý thức được hóa ra tiểu muội lại đối tốt với ta như vậy, có lẽ hồi nhỏ ta đã quá lạnh lùng với muội ấy...

Nhưng những sự việc sau này đã chứng minh, ta khi ấy nhầm lẫn một cách triệt để!

Là chính nàng ta trong ngày đập ta đến kỹ viện, đứng trước mặt ta tháo chiếc vòng phi thủy quý giá ấy ra khỏi cổ tay trắng ngần, dứt khoát ném nó xuống nền đất lạnh ngắt, độc ác ním cười nhìn nó vỡ tan, nói: "Tỷ tỷ, giờ tỷ cũng như chiếc vòng này vậy, sớm đã là thứ đồ bỏ đi, không thể giữ lại được nữa."

Khi ấy ta bị đánh gãy chân, nằm dưới đất, nhìn lên, đó vốn là một khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành, nhưng đôi mắt trong trẻo kia lại toát ra thứ ánh sáng đáng sợ đến ghê người. Sau đó có lẽ thấy bản thân đập vòng ngọc trên tay còn chưa đủ, nàng ta nhắc chân, hướng cổ tay ta giẫm xuống.

Rắc... rắc...

Chiếc vòng ngọc mà chính nàng ta tặng cho ta, bị nàng ta khi ấy giẫm nát. Những mảnh ngọc vụn vỡ đâm đầy vào cổ tay ta, máu rỉ ra tanh nồng, đầu óc ta bỗng chốc quay cuồng, từng trận đau đớn ập đến. Nước mắt của ta, cũng không biết từ bao giờ đã rơi xuống đầy mặt... Tình cảm của ta dành cho nàng ta, đã bị chính nàng ta giẫm nát như chiếc vòng tay ngày đó, mà thứ đã nát, thì mãi mãi không bao giờ trở về nguyên vẹn được nữa.

Nỗi đau khi ấy trên cổ tay ta đến giờ đã không nhớ rõ, chỉ biết vì chuyện ấy mà sau này ta không bao giờ muốn đeo vòng trên tay nữa.

Đối với thứ này, ta bây giờ chỉ có chán ghét, không hơn.

Nhưng ta vẫn muốn đùa giỡn nàng ta thêm chút nữa, ý cười trên mặt càng đậm, giọng nói cũng chất chứa đầy hân hoan: "Món đồ thật đẹp, ta vô cùng yêu thích!"

Nét cười trên gương mặt nàng ta hình như thoáng giãn ra: "Đại tỷ thích là muội vui rồi!"

"Ừm." Ta lại nhấp thêm một ngụm trà, áp náy nói: "Món quà đẹp như vậy... ta lại không có gì để đáp lễ cho muội..."

"... Tỷ tỷ đừng khách sáo..."

Bạch Lư Thanh Vũ thoáng buông nét cười trên mặt xuống, ánh mắt lúc trước còn long lanh đẹp đẽ như mặt nước giờ đây là trùng xuống, làn mi dài cong cong khẽ rũ, chất chứa nỗi ưu sầu khôn tả.

Đúng kịch thật giỏi, ta thâm tán thưởng. Kiếp trước ta cũng chính là bị ánh mắt này của nàng ta đánh lừa.

Nàng khoát tay một cái với Cẩm Tú phía sau, Cẩm Tú lập tức cúi đầu một cái rồi đi ra bên ngoài. Sau đó, ánh mắt nàng ta lại di chuyển đến Ly Tâm đứng phía sau ta: "tỷ tỷ... muội muốn nói chuyện riêng với tỷ được không?"

Ta cũng gật đầu với Ly Tâm một cái, ra hiệu cho Ly Tâm rời đi.

Lúc này, trong phòng chỉ còn ta cùng Bạch Lư Thanh Uyển ngồi đối diện nhau.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rồi, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Thay người giả đến

Bạch Lư Thanh Uyển đột ngột đứng dậy, đi đến trước mặt ta, dứt khoát quỳ xuống.

Ta hoảng hốt vội từ trên ghế nhào người xuống, luống cuống đỡ nàng ta: "muội muội, muội làm gì vậy?"

Mà nàng ta một mực kiên quyết không chịu đứng dậy: "Tỷ tỷ nghe muội nói đã, muội có một thỉnh cầu, xin tỷ thành toàn, muội muội mới có thể đứng dậy."

Nàng ta cúi gằm mặt, hai tay nắm chặt lấy vạt váy mà quỳ dưới đất, không hề nhìn thấy được nụ cười châm chọc của ta lúc này.

Dù sao nàng ta đã muốn diễn, cứ để cho nàng ta diễn, ta cũng không ngại góp vui một chút đâu.

Ta lại như chân chừ một lúc, sau cùng mới ngồi trở lại trên ghế, giọng điệu rất lo lắng: "Muội muội có gì cứ nói, tỷ nhất định sẽ đồng ý."

Nghe được câu này của ta, chẳng cần nghĩ cũng biết nàng ta đắc ý như thế nào, liền ngay lập tức nhào tới, hay tay nắm tay lay ta, ngược khuôn mặt xinh đẹp lên, trên khóe mắt còn vương vài giọt nước mắt, vẻ mong mang đến mức tưởng như chỉ cần chạm nhẹ cũng có thể tan ra.

"Tỷ tỷ..."

Ta nhủ mảy, chạm vào khóe mắt vẫn còn ướt của nàng ta, giọng nói chất chứa đau xót: "Muội nói đi? Có chuyện gì?"

Nàng ta cắn môi, ngập ngừng mãi mới nói thành câu: "Tỷ tỷ... tỷ có thể giúp muội... gả cho Lâm thiếu gia... phủ Thượng thư được không?"

Ta nhướn mày, như không tin vào tai mình, qua một khắc mới rời rạc đáp lại: "Muội... nói sao?"

"Tỷ tỷ... muội biết làm thế này là không đúng... nhưng... Lâm đại thiếu gia diện mạo anh tuấn, văn võ song toàn, là một nam nhân xuất chúng... nhưng... người muội ái mộ không phải là Lâm thiếu gia... nhưng phụ thân lại nhất định muốn chúng ta kết thông gia với Lâm gia... tỷ tỷ... bây giờ chỉ có tỷ mới giúp được muội..."

Xi, cái gì mà diện mạo anh tuấn, văn võ song toàn, nam nhân xuất chúng? Vớ va vớ vẩn! Nếu thực sự tốt như thế, sao nàng ta không đi mà gả, lại đến đây cầu ta thay nàng ta gả đến? Hừ, tên đầu heo suy nghĩ bằng nửa thân dưới ấy mà anh tuấn cái nỗi gì? So với Trường Nguyên, một góc áo cũng không bằng!

...

Thôi được, ta thừa nhận, kiếp trước ta thực sự cảm thấy tên Lâm Viên Kiều đó rất ưu tú...

Nhưng đó là do ta ngốc, là do ta nhìn mặt bắt hình dong, do ta bị lời của người ngoài tác động có được không?

Ta đau thương ôm lấy nàng. "Tỷ... tỷ thực sự không biết phải làm thế nào... nhưng chuyện này... chúng ta hãy đến cầu xin với phụ thân... chắc chắn sẽ được mà..."

Nàng ta nằm trong lòng ta, tiếng khóc nức lên từng đợt, lắc đầu nguầy nguậy: "Không đâu... muội và mẫu thân đều đã đến cầu xin phụ thân rồi... chuyện kết thông gia với Lâm gia là chuyện không thể thay đổi... lần này phụ thân rất cương quyết."

Vậy là, do nàng ta không vừa ý Lâm Viên Kiều, nên muốn đến đây cầu xin ta thay nàng ta gả đến Thượng thư phủ, còn chiếc vòng phi thủy kia, là vật bồi thường đúng không?

Thật ra, đều sai cả.

Ngay từ đầu hôn sự này phụ thân ta một chút cũng không biết, mọi thứ đều là do Đại phu nhân đứng ra làm chủ. Bà ta muốn mượn thế lực Lâm Thượng thư để dành được sự ủng hộ trong triều đình, liên kết với Hoàng hậu nương trong hậu cung kia, đưa Đại Hoàng tử lên vị trí Thái tử. Mà ta, chính là thứ để bà ta đánh đổi lấy sự hỗ trợ từ Thượng thư phủ. Có được Lâm gia và Bạch Lưu gia làm hậu thuẫn, Hoàng hậu và Đại hoàng tử sẽ như hổ mọc thêm cánh, ngồi lên ngai vàng chỉ là chuyện sớm muộn. Nhưng để có được đôi cánh đó, Hoàng hậu phải để Đại Hoàng tử lập Bạch Lưu Thanh Uyển lên làm chính phi, đảm bảo sau này nàng ta có thể bước lên Hậu vị.

Tất cả đều là do Hà Hinh sắp đặt, mọi chuyện đáng lẽ ra không có chút sơ hở nào hóa ra lại tồn tại một yếu điểm trí mạng. À không, phải là hai mới đúng. Thứ nhất, chính là Tam hoàng tử Mộ Trường Vũ, không ai có thể ngờ được một hoàng tử thất sủng như hắn còn có thể đạp lên Đại hoàng tử mà ngóc đầu dậy, từng chút nhận được sự tín nhiệm từ phía Hoàng thượng, suýt chút nữa đã trở thành Thái tử.

Thứ hai, chính là Nhị hoàng tử Mộ Trường Nguyên. Một người vốn dĩ không có dã tâm với quyền lực, cũng chưa từng hứng thú với ngai vàng, nhưng vì ta mà san bằng tất cả, phá hỏng kế hoạch mà Hà Hinh sắp xếp bấy lâu, thành công đưa ta lên ngôi vị Thái tử phi.

Thế nhưng, cuối cùng người hại chết chàng lại chính là ta.

Kiếp trước chính là ta đã chấp nhận hôn sự này, nên mới tự mình phá hỏng tất cả. Kiếp này, có chết ta cũng sẽ không bước vào Thượng thư phủ một lần nào nữa, cứng nhất quyết không để Hà Hinh đạt được mục đích!

Ta ôm Bạch Lưu Thanh Uyển trong lòng, vỗ nhẹ vào lưng nàng, an ủi: "Không sao... muội bình tĩnh lại đi... sẽ còn có cách giải quyết mà."

Nàng vẫn khóc nức nở vô cùng đáng thương, giọng nói nặng nề cùng yếu ớt: "Tỷ tỷ... lần này chỉ có tỷ mới có thể giúp muội... chỉ có tỷ thôi... cầu xin tỷ... Muội thích Đại hoàng tử, đã thích chàng lâu lắm rồi... muội không muốn gả đến Lâm gia... tỷ tỷ... cầu xin tỷ..."

Người ta bất giác căng cứng lại, giọng nói xen vào phần kinh ngạc: "Muội... nói... Đại hoàng tử? Đại vương gia?"

Nàng ta thích Mộ Vân Huyền, chẳng thà nói nàng ta thích quyền lực sau lưng hẳn còn dễ ghe hơn.

"Tỷ tỷ... muội đã thích chàng từ lần đầu gặp mặt trong đại yến... mừng tiết Trung thu mười năm trước rồi... là chàng đã cứu một mạng của muội... từ đó đến bây giờ... muội vẫn..."

Trùng hợp quá nhỉ, hình như ta và Trường Nguyên cũng gặp nhau lần đầu trong cái đại yến đó đấy. Mà ta quả thực còn được Trường Nguyên cứu một mạng, chính là khi trượt chân ở trên Khán Nguyệt Lâu năm đó...

"Tỷ tỷ... cầu xin tỷ..."

nàng ta quả thực đã khóc đến tận tạt đáng thương, tóc tai rũ rượi, hốc mắt đỏ hoe sưng tấy, trên mặt không có chỗ nào là không đỏ rực lên, phấn son cũng bị nước mắt rửa trôi ít nhiều, loang loang lố lố... Ta dùng ánh mắt thương tiếc nhìn nàng ta, dù sao cũng là một đại mỹ nhân được người người ca tụng mà... sao lại có thể có bộ dạng này chứ?

Những lời cầu xin hòa lẫn với nước mắt không ngừng vang lên, ta đã bắt đầu cảm thấy đầu óc quay cuồng: "Nhưng... tỷ..."

Kiếp trước khi nàng ta quỳ xuống chân ta cầu xin, không phải ta không hoài nghi, không phải ta không do dự, mà là do ta quá tốt bụng, không nỡ để nàng ta phải gả cho người nàng ta không thích...

Còn ta thì sao? Tại sao ta lại đồng ý gả cho kẻ ta vốn còn chưa từng gặp mặt? Quả thực nghĩ lại... lúc đó tâm địa ta đúng là còn hơn cả bồ tát...

Cũng vì lời hứa với Trường Nguyên trước lúc chàng ra đi nên khi đối diện với lời cầu xin của Bạch Lư Thanh Uyển khi đó, ta không nhận lời ngay mà ra thời hạn ba ngày để suy nghĩ. Nhưng cuối cùng sau ba ngày trăn trở không ngủ được, ta cuối cùng cũng bị những giọt nước mắt ní non của nàng ta đánh gục.

Trường Nguyên, ta có lỗi với chàng!

Ta trấn tĩnh lại, không nghĩ đến chuyện kiếp trước nữa, cũng đã qua cả rồi. Bây giờ là lúc để ta thay đổi vận mệnh của chính mình.

Ta buông nàng ta ra, từ từ đứng dậy, ngồi ngay ngắn trên ghế gỗ chạm hoa như lúc đầu. Bạch Lư Thanh Uyển thấy ta đột nhiên đứng dậy, hơi giật mình, sau đó nhìn ta với ánh mắt khó hiểu, đến mức cả khóc cũng quên mất: "Tỷ tỷ...?"

Ta lúc này vô cùng bình tĩnh, ánh mắt nhìn nàng ta cũng rõ ràng hơn bao giờ hết, còn chính nàng ta, hình như lại đang bị bộ dạng này của ta dọa đến ngáy người. Trong lòng, ta thầm cười kinh bỉ.

Lại một tiếng "tỷ tỷ..." hơi khàn khàn vang lên, ta không đợi nàng ta nói hết câu, cất giọng cất ngang: "Được."

Một câu trả lời dứt khoát, ngắn gọn và xúc tích.

Bạch Lư Thanh Uyển nhất thời ngây ngốc.

Nàng ta không khóc nữa, chỉ nửa ngồi nửa quỳ dưới đất, ngược đôi mắt còn lóng lánh nước nhìn ta trân trân, khuôn miệng nhỏ nhắn hơi mở ra, dường như muốn nói gì, nhưng cuối cùng vẫn là không thể thốt nên lời.

Nàng ta đang kinh ngạc, kinh ngạc vì sao ta lại đồng ý nhanh như thế.

Ta mỉm cười ngọt ngào: "Tỷ sẽ thay muội gả vào phủ Thượng thư, muội không cần lo lắng nữa, đứng lên đi."

Không đáp, nàng ta một câu nửa chữ cũng không thể bật ra khỏi khuôn miệng đang mấp máy kia, hai đồng tử tròn xoe hơi co lại.

Ta thầm cười khúc khích, vẻ mặt này của nàng ta cũng giải trí lắm!

Ta đứng dậy, cúi xuống đỡ nàng ta từ trên đất lên, còn rất ân cần chỉnh lại váy áo cho nàng ta: "Nhìn muội khóc như vậy tỷ rất đau lòng, dù sao chúng ta cũng là tỷ muội, chuyện muội thỉnh cầu sao ta có thể không giúp cơ chứ?"

Ta thừa nhận, ta đang rất thảo mai)

Bạch Lư Thanh Uyển bây giờ có lẽ là đang cảm động đến run rẩy lên rồi, được ta đỡ dậy nhưng đáng đứng cứ xiêu xiêu vẹo vẹo, mãi cho đến khi ngồi được xuống ghế mới miễn cưỡng lấy lại được chút tinh thần.

Nàng ta cầm tách trà trên bàn, uống một ngụm lớn. Uống trà xong, chắc cũng đã tỉnh táo hơn, nàng ta nhanh chóng điều chỉnh lại nụ cười hài hòa trên gương mặt xinh đẹp, cho dù hốc mắt có hơi sưng, hồng hồng, trên mặt còn loang những vết phấn trôi nhưng dường như không hề làm tổn hại đến nhan sắc khuynh thành của nàng ta. Con người nửa khắc trước còn tàn tạ đến đáng thương, bây giờ đã khôi phục được vẻ bình tĩnh nhu hòa.

Nàng ta nhìn ra với ánh mắt đong đầy cảm kích, nước mắt lại bắt đầu ứa lên chỉ chực về thành một đường trên mặt, giọng nói run run: "Tỷ tỷ... cảm tạ tỷ tỷ đã chấp thuận lời thỉnh cầu này của muội... tỷ tỷ... muội thực sự không biết lấy gì báo đáp..."

Ta lại dùng ngón tay vẽ vẽ lên nắp chén trà, dường như không để tâm đến những gì nàng ta vừa nói lắm, chỉ thoải mái đáp: "Chẳng phải muội vừa tặng ta vòng tay phi thúy sao?"

Bạch Lư Thanh Uyển hơi bối rối: "Tỷ tỷ... muội tặng vòng tay cho tỷ... không phải là ý đó..."

Không phải là ý đó thì là ý gì?

"Không sao, tỷ tỷ không để tâm, dù sao ở Tướng phủ này, tỷ chỉ có một người muội muội là muội thôi, tỷ giúp muội cũng là điều nên làm mà."

Ta lại tự tán thưởng lòng bao dung của bản thân, khoe miệng cong cong vui vẻ.

Khuôn mặt Bạch Lư Thanh Uyển cũng giãn ra không ít, nụ cười càng thêm mê hoặc: "Đại tỷ đúng là tốt với Uyển Nhi quá!"

Ta gật đầu một cái, lại nhấp trà. Nhìn sắc trời bên ngoài, nắng đã lên, chắc cũng không còn sớm nữa, hôm nay ta còn muốn đọc lại vài cuốn sách, không thể dây dưa thêm với nàng ta được, bèn lên tiếng đuổi người: "Muội xem, trí nhớ tỷ cũng kém quá, hôm nay tỷ còn muốn luyện đàn để chuẩn bị chúc mừng Sinh thời Đại vương gia nữa, đã là ngày hai mươi mốt rồi, đến yến hội cũng chỉ còn hai tuần nữa thôi. Muội có muốn ở lại cùng tỷ luyện đàn không?"

Nàng ta uyển chuyển đứng dậy, hướng ta cúi đầu: "Vậy muội muội không làm phiền đại tỷ nữa, ở chỗ mẫu thân muội còn có chuyện, muội trở về trước."

"Được, vậy muội muội đi cẩn thận."

Bạch Lư Thanh Uyển quay người ra khỏi cửa, cùng Cẩm Tú trở về Kính Vân viện.

Ta ngồi trên ghế vờn vai một cái, Ly Tâm lại chạy vào: "Đại tiểu thư, vừa rồi nhị tiểu thư nói gì vậy? Nó kì hình như trông thấy Nhị tiểu thư khóc?"

Ta lại cầm chén trà lên, đáp qua loa đại khái mấy câu, Ly Tâm đầu óc đơn giản cơ bản là chẳng hiểu gì, cuối cùng bị một câu "Ta muốn đọc sách, em đi tưới hoa đi" của ta đuổi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rối, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Tùy Phong

Buổi tối, dùng bữa xong, thấy bên ngoài gió mát, ta liền ra sạp tre trước hiên hóng gió.

Nếu tính toán một chút, không bao lâu nữa là đến ngày mừng hai tháng năm, chính là ngày tổ chức Yến tiệc mừng sinh thời Mộ Trường Minh ở phủ Đại Vương gia.

Yến tiệc lần này ta có rất nhiều dự định, nhưng nếu không cẩn thận một chút, mọi thứ rất có thể sẽ đổ hết xuống sông xuống bể.

Đầu tiên, ta rất cần đến sự giúp đỡ của Trường Nguyên. Dù sao hiện tại người ta nghĩ đến ngoài chàng ra thì chẳng còn ai cả, lúc mười sáu tuổi bị nhốt ở Thanh Quang viện này cả ngày đi lại với bốn bức tường, quan hệ của ta quả thực không được rộng cho lắm.

Ta hơi nghĩ ngợi, neho mắt nhìn phía vách tường một cái, rồi lại lấy tay sờ sờ chóp mũi. Ta cũng không chắc suy đoán của mình chính xác, thế nhưng cứ chờ một chút nữa xem sao.

Khoảng thời gian uống một chén trà, trên vách tường thực sự xuất hiện một bóng người.

Đêm nay nhiều mây, không có trăng.

Bóng dáng cao lớn của ai đó từ vách tường sà xuống mặt đất, một đợt gió thổi qua, tà áo xám phiêu diêu trong không trung.

Ta dù chưa nhìn rõ mặt, nhưng có thể khẳng định đó là ai, bởi vì kẻ có nhà hừng trời tường Tướng phủ ngoài ăn trộm ra chắc chắn chỉ có người đó. Mà chỗ ta quá xa chính viện, lại xơ xác tàn tạ, cho dù là trộm đi nữa, cũng sợ là chẳng thêm ngó đến đây.

Khoe môi ta khẽ nhếch lên, cong cong, nhìn bóng dáng cao lớn ấy vừa phui bụi đất bám trên y phục vừa thông thả bước tới gần mình.

Người đó dừng bước trước mặt ta, ánh sáng từ chính viện đằng sau lưng lúc này hắt lên khuôn mặt anh tuấn như tạc, ta bất giác ngẩn ngơ. Một sống mũi cao, một đôi môi mỏng, ánh mắt sâu thẳm thăm thẳm mênh mông như chứa cả biển trời, sóng tóc mềm mại đổ xuống trên đôi vai rộng đầy nam tính, đôi bàn tay với từng ngón thon dài đẹp để như một thứ bảo vật đưa đến trước mặt ta, giọng nói thấp thoáng ý cười: "Tiểu Vũ, đúng là nhớ muội muốn chết mà, nào, lại đây ôm huynh một cái nào."

Nụ cười có chiều hướng méo đi, ta khoanh tay trước ngực, hơi cao giọng đáp: "Ai thèm ôm huynh, ngồi xuống đi, đúng lúc muội có chuyện cần hỏi đấy."

Trường Nguyên nghe xong liền ịu xịu xuống, trề môi oán trách: "Hừ, chúng ta đã một tuần không gặp rồi còn gì, sao muội có thể đối xử với ta lạnh lùng như thế chứ!"

Ta không thèm để ý đến mấy câu ầu trĩ của chàng, nhích mông sang một bên chừa ra chỗ trống, vỗ vỗ xuống: "Nào, ngồi xuống, ngoan."

Chàng giữ nguyên bộ dạng không can tâm ngồi xuống sập tre, ta nhìn cũng thấy buồn cười, nghĩ chắc nên dỗ chàng một chút, liền vỗ lên đùi mình: "Muốn nằm một lát không?"

Chàng nghe xong, ánh mắt nhìn ta liền sáng lên, nụ cười vui vẻ như hoa nở tràn đến cả khóe mắt, liền tục gật đầu: "Muốn muốn, ta muốn."

Ta làm mặt nghiêm túc: "Nằm hay không, muội đối ý đấy!"

Chàng nghe thế liền ngả người ngay xuống sập, gối đầu lên đùi ta, đến khi tìm được tư thế thoải mái nhất thì nhìn ta chớp chớp mắt: "Nằm thế này thoải mái hơn nằm trên giường nhiều, hay tối nào ta cũng đến chỗ muội ngủ được không."

Ta dứt khoát đáp: "Không!"

Chàng lại nở một nụ cười lưu manh, nheo nheo mắt nói: "Ừ, cũng đúng, sau này thành thân rồi ngày nào ta cũng có thể gối đầu lên đùi muội rồi, không cần chạy đến đây, cũng không cần phải trèo tường nữa."

Ta đưa ta nghịch nghịch lọn tóc mềm mại của chàng, cảm thấy từng sợi tóc trượt trong tay mình rất thoải mái. "Hừ, ai nói sẽ thành thân với huynh."

Trước đây Trường Nguyên luôn đến chỗ ta rất đều đặn, bình thường thì cứ cách ba ngày lại đến vào buổi chiều, cách năm ngày đến vào buổi sáng, cách tám ngày đến vào buổi tối, thành ra chờ bóng dáng chàng xuất hiện bên vách tường cũng trở thành một thói quen trong cuộc sống của ta, không cách nào bỏ được.

Nhưng mà đây chỉ là thói quen trước khi chàng đến Minh Nguyệt Thành thôi, sau này... chàng đã không còn đến nữa.

Thế nên lần này trùng sinh, chàng lại có thể tránh được bệnh ở kiếp trước, ta muốn thử xem, chàng có còn đến chỗ ta như trước kia đã từng không.

Đáp án là có. Chàng đến rất đều đặn, vì chỗ của ta bình thường chẳng có ai lui đến, thế nên chàng bay ra bay vào rất thuận lợi, cũng chưa từng bị ai để ý. Có một lần chàng đến đúng lúc ta đang dạy Bạch Lưu Thanh Uyên tấu khúc, chàng cũng rất có ý tứ không làm phiền, trực tiếp trèo lên mái nhà nghe đàn, đến lúc Bạch Lưu Thanh Uyên đi rồi thì lại trèo xuống...

Nhìn nam nhân gối đầu lên đùi mình đang mỉm cười rất vui vẻ, ta cũng cảm thấy lòng mình dâng lên cảm giác ngọt ngào êm ái, chúng ta có lẽ kiếp này sẽ thực sự được ở bên nhau, ở bên nhau từ đầu đến cuối, mãi mãi không xa rời, sẽ vậy chứ?

"Trường Nguyên này, Yến tiệc mừng sinh thần Đại vương gia đã phát thiệp ra rồi đấy, huynh cũng đến chứ?"

Chàng cầm lấy tay của ta, vừa nghịch nghịch ngón tay ta vừa đáp: "Có chứ, phụ hoàng cũng đến, ta không thể vắng mặt được."

Ta gật gù, lại nói: "Ừm, này, muội nghe nói Đại Khuynh có một vị nữ tướng quân vô cùng dũng mãnh, ra trận còn mạnh mẽ hơn cả nam giới, huynh biết không?"

"À, muội cũng biết Túc Phong tướng quân Hiên Viên Tịch à, ta nói muội nghe, cái hiệu "Túc Phong" ấy là chính phụ hoàng phong tặng đấy, danh tiếng của bà ấy trên chiến trường quả thực không nhỏ đâu."

Hừ, cái tên Túc phong này ta đã từng nghe qua, nhưng người ta muốn hỏi chắc chắn không phải là bà. "Ngoài Túc Phong tướng quân ra thì sao?"

Trường Nguyên nghĩ ngợi một lát mới trả lời: "À cũng có, chính là trưởng nữ Túc Phong tướng quân - Tùy Phong tướng quân Dương Tịch Phong. Nàng ta tính đến bây giờ mới có mười bảy nhưng đã từng ra trận cùng Túc Phong tướng quân hai lần rồi, lần nào cũng cùng quân sĩ đại thắng trở về, vô cùng vẻ vang, sau đó liền được phong lên hàng tướng, hiệu Tùy Phong. Nói đến nàng ta thì... nàng ta còn là đường tỷ của muội đấy, sao lại mang ra hỏi ta?"

Đường tỷ? Ta nhũm mày... trong trí nhớ của ta, ta chỉ có một vị đường tỷ...

Đó là con gái của Đại huynh mẫu thân - Dương Bằng bá bá, hồi nhỏ ta từng bị mấy đứa trẻ khác trong gia tộc bắt nạt, tỷ ấy liền vung tay một cái, nháy mắt đã khiến đám lộn nhộn kia sợ hãi bỏ chạy thực mạng.

Bất quá đó đã là chuyện từ khi ta ba tuổi, đến bây giờ không thể nhớ rõ ràng được nữa. Chưa kể, hằng năm vào cung tham dự yến tiệc, ta cũng chưa từng có dịp gặp lại vị đường tỷ này...

...

Chẳng lẽ đường tỷ oai phong của ta ngày đó chính là người Mộ Vân Huyền kiếp trước ghi lòng tạc dạ...?

Chúng ta... thế này cũng quá có duyên đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rồi, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Phấn độc

Trường Nguyên vẫn mân mê bàn tay ta, dường như có chút lơ đãng: "Sao vậy? Có chuyện gì à?"

Ta ngược nhìn sắc trời đen kịt, một làn gió mát lại thổi qua, mái tóc buộc hờ bỗng chốc xõa tung. "Cũng không có gì... mà nói vậy, yến tiệc đó Dương tỷ tỷ cũng đến chứ?"

"Chắc sẽ đến chứ, Dương Quốc công cũng đến đấy, đã nhận thiệp rồi."

Một tay ta nắm trong tay chàng, tay còn lại tiếp tục đan vào mái tóc mềm mại mát rượi như nước của chàng, những lọn tóc đen bóng cứ thế chảy xuống len lỏi giữa kẽ tay, cảm giác vô cùng khoan khoái.

"Trường Nguyên này, có chuyện muội muốn nhờ huynh giúp một chút, được không?"

Chàng nở nụ cười rạng rỡ, nheo nheo mắt gật đầu: "Chỉ cần là việc muội muốn, nói đi"

Ta hơi nghĩ ngợi một lát: "Ừm... thế này, huynh chuẩn bị giúp muội một bộ lễ phục, màu sắc không cần quá rực rỡ, cũng không cần cầu kì, đủ nhìn là được."

Trường Nguyên lắng tai nghe, cũng không tỏ ra biểu cảm gì nhiều, giọng nói nhàn nhả: "Được, bao giờ muội cần?"

"Cuối tháng."

"Lúc đó ta sẽ mang tới."

Ta hài lòng, lại nghe tiếng gió lùa vào tán cây xào xạc vui tai, tâm hồn lúc này vô cùng thư thái: "Trường Nguyên, nếu muội làm chuyện có lỗi với huynh, huynh có giận muội không?"

Trường Nguyên gổi đầu lên đùi ta được một lúc, dường như đã hơi buồn ngủ, khẽ ngáp một cái, lười nhác đáp: "Giận chứ, phải giận chứ."

Ta rút tay ra khỏi mái tóc chàng, chậm chậm vuốt nhẹ cho chúng nằm yên rồi đặt tay lên vai chàng, vỗ nhịp đều đều. Giọng nói ta lúc này dường như cũng mềm lại, có chút mơ hồ, chắc ta cũng buồn ngủ rồi: "Huynh ngủ một lát đi, một chút nữa muội gọi huynh dậy."

"Ừm." Chàng không nghịch tay ta nữa, ngoan ngoãn xoay người ôm lấy eo ta, như một con mèo lớn lười biếng rúc vào chỗ ấm áp mà ngủ một giấc ngon lành.

Cảm giác này thật yên bình, yên bình mà ấm áp.

Cà đời này ta chẳng cầu gì, chỉ hy vọng "Nhất thế quân an."

***

Sáng hôm trước Bạch Lưu Thanh Uyển vừa đến cầu chuyện hôn sự, sáng sớm hôm sau Kính Vân viện đã cho người mang đồ đến. Là vài bộ y phục bình thường nhưng chất liệu khá tốt, một ít đồ trang điểm và trang sức các loại. Ta hiểu ý của Đại phu nhân, gửi đồ đến một mặt là tỏ ý cảm kích, một mặt là muốn nhắc nhở ta, muốn có một cuộc sống dễ chịu, nhận được hôn sự tốt, tất cả đều là nhờ ta có một vị muội muội tốt như Bạch Lưu Thanh Uyển.

Hôn sự tốt, đúng là tốt thật.

Xem qua một hồi, xong xuôi, ta giao hết cho Ly Tâm sắp xếp. Dù sao ta sống hơn mười năm, chưa từng có những thứ đó vẫn sống rất ổn, trong mắt ta, đồ tốt đến mấy nhưng là đồ của Kính Vân viện, ta đều không có hứng thú.

Ly Tâm dần xếp chỉnh chu một lượt liền vui vẻ đến bên sạp tre chỗ ta đang ngồi đọc sách, vừa ngắm vườn hoa đơm nụ sắp nở, nở nụ cười rạng rỡ như ánh mắt trời chói chang: "Tiểu thư người xem, hoa chúng ta trồng sắp nở rồi, chắc sẽ đẹp lắm."

Ta đang mãi đọc sách, cũng chẳng có tâm tư lắm, đại khái đáp: "Ừ, chắc sẽ đẹp lắm."

Ly Tâm nghe ta đáp, chắc đã nhận ra ta không để tâm lắm đến chuyện nàng vừa nói, cũng không nói gì tiếp nữa, tiếp tục im lặng ngồi bên sạp tre đưa

mắt nhìn ra vườn hoa nhỏ.

Mãi đến khi ta đã đọc xong sách, mới gấp lại định mang vào trong cất, Ly Tâm mới như nhớ ra cái gì, lên tiếng: "Tiểu thư, bộ lễ phục bằng lụa Vân Sa lần trước Đại phu nhân mang tới, sao vẫn chưa thấy tiểu thư mặc thử lần nào."

À, ta nhớ là đã nhét nó xuống dưới gầm giường rồi.

"Không có hứng thú."

Ly Tâm nhìn ta vẻ khó hiểu: "Nô tì thấy nó rất đẹp mà, chắc sẽ hợp với tiểu thư lắm đấy, tiểu thư mau thử xem!"

Ta chẳng nói gì nữa, chỉ lắc lắc đầu đi vào nội viện.

Đằng sau lưng vẫn thấy tiếng Ly Tâm gọi với theo: "Tiểu thư, tiểu thư..."

Ta không muốn thử bộ y phục đó, nó rất đẹp, nhưng ta hoàn toàn không có chút hứng thú nào.

Thứ phẩm trên người ta thường dùng rất nhẹ, là La Hoa phấn bào chế từ cỏ và hoa Tiểu Đôn Tử, mùi hương cũng rất nhạt, người bình thường nếu không tiếp xúc quá gần thì sẽ không thể ngửi ra được. Nhưng chi tiêu vật phẩm các viện đều do Kính Vân viện quản lý, cả La Hoa phấn ta dùng cũng vậy, trước khi đến tay ta đã bị Kính Vân viện kiểm tra qua một lượt rồi.

Mà trên bộ y phục kia cũng có rắc một loại phấn mùi hương cực nhạt, là Diệu Ninh phấn - loại phấn được trộn từ thảo mộc do người trấn Diệu Ninh ngoài thành bào chế, có tác dụng khử mùi hôi cho quần áo, làm sạch y phục.

Thế nhưng thành phần của La Hoa phấn và Diệu Ninh phấn kị nhau, chỉ cần tiếp xúc một lần là sẽ phát sinh phản ứng, bộ y phục đẹp đề đó, ta thử xong không quá mười ngày sẽ biến thành đồng vải rách không nhìn ra bộ dạng.

Tất cả những thứ đó ta đều biết được qua "Thiên Phấn Tập." Trong đó viết, La Hoa phấn có mùi hương của hoa Tiểu Đôn Tử dịu nhẹ, hơi ngọt, trong khoảng cách một bước chân mới có thể nhận ra, nhưng cũng không rõ ràng, mùi hương cũng dễ nhầm lẫn với Thiên Diệp phấn làm từ hoa Thiên Diệp. Còn Diệu Ninh phấn là một loại phấn dân gian, thường được dùng trong các hộ dân nghèo, trong thành phần có chứa rất nhiều thảo dược đại không tên, mà lại khác với La Hoa phấn. Hai thứ gặp nhau, có thể khiến y phục phân hủy trong mười ngày, làn da người mặc cũng theo đó mà bị dị ứng, mẩn đỏ.

Kiếp trước chính vì ta không đề phòng nên mới làm hỏng bộ y phục đó, tiếp theo không những bị phụ thân trách phạt mà còn bị cấm cửa ở nhà, không thể đến dự Yến tiệc ở phủ Đại vương gia. Lần này ta đã có kinh nghiệm, cất nó vào chỗ khuất tầm mắt, cũng không hy vọng nó bị cô nhóc Ly Tâm táy máy lấy ra xem thử. Từ lúc Đại phu nhân đưa đến, ta chưa từng chạm vào, cũng không có ý định chạm vào, ta chẳng tiếc một bộ y phục tinh xảo, ta chỉ tiếc tiền bỏ ra để trị bệnh mẩn đỏ ngoài da thôi.

Nhớ lần đó hai loại phấn kị nhau gây ra phản ứng, ta quả thực vô cùng thâm Y phục hỏng thì thôi đi, đến cả da cũng hỏng nốt... Mấy ngày đầu chỉ là vài nốt nhỏ hơi khó chịu giống như muỗi đốt thôi, ai ngờ ngày càng nhiều, đến ngày thứ mười thì nhìn đâu cũng thấy những nốt ban đỏ nổi bần bật, thời tiết lại nóng, thực sự là dày vò đến phát điên... Nói thật, có đêm ta quá ngứa, còn có ý định chạy đến Ngưng Bích viện nhảy ùm một cái xuống hồ tắm...

Vậy đấy, làm gì có chuyện Đại phu nhân lại tốt bụng như thế, cái gì cũng có lý do của nó cả thôi. Hơn nữa, chỗ ta có bộ lễ phục may bằng lụa Vân Sa, chỗ Bạch Lưu Thanh Uyển còn có bộ lễ phục may bằng gấm Hoa Yên chỉ dành riêng cho phi tần trong hậu cung, so với lụa Vân Sa còn quý giá hơn nhiều.

Lần này, ta đã quyết sẽ đến Đại vương phủ bằng được, hơn nữa, bộ y phục kia, ta cũng sẽ không mặc.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rồi, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Cách nhìn

"Thình an mẫu thân."

Đại phu nhân rũ hàng mi dài được chuốt tinh xảo, khẽ gật đầu: "Được rồi, vào trong đi, ta có chuyện muốn nói với con."

Ta đáp một tiếng "Vâng" rồi cùng Đại phu nhân đi vào chính viện, Ly Tâm rất nhanh nhẹn đi pha trà trước, Hoàn Xuân - thị nữ thiếp thân của Đại phu nhân cũng không đi vào theo mà đứng ở ngoài đợi.

Hôm nay vừa tròn ba ngày sau chuyện Bạch Lưu Thanh Uyển đến chỗ ta khóc lóc, mục đích chuyến viếng thăm lần này của Đại phu nhân, dĩ nhiên ta hiểu rõ.

Hà Hình ngồi trên hoa ý ở vị trí chính viện, trên khuôn mặt được tô vẽ tỉ mỉ không có nhiều biểu cảm, chỉ nhàn nhạt nhìn ta.

"Vũ nhi, mẫu thân cũng chẳng lòng vòng làm gì, chuyện mấy hôm trước Uyển nhi đến tìm con, con đừng để trong lòng."

Ta mỉm cười, nhẹ nhàng đáp: "Sao mẫu thân lại nói vậy?"

Hà Hinh không biến đổi sắc mặt, một tay vuốt lấy ống tay áo bên kia, giọng nói vẫn điềm đạm "Chuyện đó do phụ thân con làm chủ, muốn kết thông gia với Lâm Thượng thư, Uyển Nhi lại không muốn, ta vốn cho rằng chuyện để con đi thay nó là chuyện tốt... nhưng..."

Không có một phản chân thành.

Mấy hôm trước còn gửi đến cho ta bao nhiêu y phục và trang sức, sao hôm nay đã nói những lời này?

"... Ta thấy quá thiệt thòi cho con."

Nụ cười dường như càng sâu hơn, ta nhìn thẳng vào tận đáy mắt của Hà Hinh, đáp: "Con không thiệt thòi, mẫu thân đừng nói vậy."

"Nhưng..." Ánh mắt Hà Hinh thoáng nét bối rối, đôi mày ngài hơi nhướn, sắc mặt có vẻ rất áy náy.

Ta vẫn vậy, giữ nụ cười không đổi trên môi, tâm tình lại bình thản: "Chuyện con đã đồng ý với muội muội, sao có thể nuốt lời?"

Ánh mắt Hà Hinh dao động rất khẽ.

"Nếu con đã nói vậy..."

Ta nhìn người phụ nữ này, từ đầu đến cuối, chẳng có chút cảm giác gì. Chán ghét không phải, hận thù cũng không phải, khinh thường cũng không.

Chỉ đơn thuần là không có cảm giác gì. Đối với loại người này, không đáng nhận được bất cứ cảm giác gì từ ta, không xứng.

Bà ta sống nửa đời bằng sự lừa dối phụ thân, cho dù đã hại chết bao nhiêu người nhưng lại là kẻ sống đến cuối cùng. Nhưng ta cho rằng, tâm can bà ta có lẽ cũng chẳng dễ chịu gì.

Ta cũng từng, nên ta hiểu.

Sai một lần rồi lại sai nữa, cứ sai, lại tiếp tục lún sâu, đến lúc không thể rút chân ra được, chính bản thân mình cũng không còn là một con người nữa rồi. Đến lúc sinh cũng không sẽ không tàn sát đồng loại của mình.

"Vậy... chúng ta sẽ nói chuyện với lão gia, vài hôm nữa để Lâm công tử đến đây, hai bên gặp nhau một chút."

Lâm Viên Kiều sẽ đến, đây chính là trọng tâm của cuộc nói chuyện.

Ta không đáp, nhìn ra cửa thấy Ly Tâm đang bụng khay trà bước vào.

Nàng đặt một chén trà xuống bên Đại phu nhân, một chén còn lại đặt xuống chỗ ta, sau đó cũng rất nhanh đã ôm khay ra ngoài.

Ta nhìn chén trà trong tay, men sứ trắng bóc láng mịn, sờ vào vô cùng thích tay, lại dùng đầu ngón tay vẽ vẽ lên nắp chén trà: "Theo mẫu thân an bài, mẫu thân nói thế nào nữ nhi nghe thế đó."

Đại phu nhân nghe xong, cũng chẳng nói gì thêm, thông thả dùng nắp sứ gạt lá trà, nhấp một ngụm.

Đối với Đại phu nhân, cho dù ta không phải do bà ta sinh ra, nhưng ta luôn giữ thái độ chừng mực, lúc nhỏ vì bị bà ta đối xử tàn nhẫn nên cũng không có nhiều tình cảm, nhưng sau chuyện ta ốm mấy ngày, bà ta luôn quan tâm hỏi han khiến ta cũng gần gũi hơn vài phần.

Ta đã tin bà ta, đã tin Bạch Lưu Thanh Uyển.

Không ngờ cuối cùng bà ta lại phản bội lại lòng tin tưởng đó của ta.

À cũng không trách bà ta, trách thì trách ta đã đặt lòng tin sai người.

Đến bây giờ đối diện, lòng ta lại bình lặng như mặt hồ không gợn chút sóng. Hận thù Hà hinh kiếp trước ta cũng đã trả đủ, kiếp này hà tất phải cố chấp? Cho dù đến cuối cùng vẫn là bà ta hại ta cùng Trường Nguyên trải qua sinh ly tử biệt, nhưng nếu không như thế, làm sao ta có thể quay về đây một lần nữa?

Vậy nên, có lẽ ta phải cảm kích bà ta mới đúng.

Kiếp này, ta sẽ không chủ động hại người, nhưng chuyện của mẫu thân, ta nhất định phải làm rõ ràng phải trái. Mẫu thân của ta tuyệt đối không thể chịu oan ức như vậy.

Hà Hinh đặt chén trà xuống bàn, âm thanh của chén trà sứ chạm vào mặt gỗ vang lên rất khẽ, khuôn mặt bà ta giãn ra không ít, ánh mắt cũng nhu hòa

hơn, trên khóe miệng còn đọng nụ cười nhàn nhạt: "Vũ Nhi, không ngờ con lại hiểu chuyện như thế, ta cùng Uyển Nhi không biết phải cảm kích con thế nào. Trước đây ta vẫn luôn hà khắc với con, là ta có lỗi."

Giả dối.

"Mẫu thân nghiêm khắc với con, con phải biết ơn mới đúng, mẫu thân đừng nói vậy. Về phần muội muội, nếu muội ấy đã có người muội ấy thích, con cũng chỉ làm chuyện con cần làm."

Sắc mặt Hà Hinh hơi biến đổi, có lẽ cũng nghe ra chuyện "đã có người muội ấy thích", giọng nói cũng khản trương hơn một chút: "Uyển Nhi đã nói con nghe rồi?"

Bạch Lưu Thanh Uyển so với Hà Hinh thì kém hơn một phần thông minh, chuyện về Đại hoàng tử lúc đó là do nàng ta quá nóng lòng cầu cạnh ta nên mới nói ra. Nhưng khẳng định Đại phu nhân không hề muốn nàng ta nói ra, vì hiện tại để cho ta biết được chuyện đó vẫn là quá sớm. Lần này để Đại phu nhân biết được, đến lúc trở về nhất định nàng ta sẽ gặp rắc rối.

Ta chậm chậm nhấp trà, vị trà hôm nay hơi nhạt nhưng rất thanh, uống vào rất dễ chịu.

"Là Đại vương gia."

Đại hoàng tử Mộ Trường Minh.

Hà Hinh và Bạch Lưu Thanh Uyển luôn nghĩ trong ba người con trai của Hoàng đế, Mộ Trường Minh sẽ là người bước lên ngôi vị Thái tử. Thật ra cũng không sai, Nhị hoàng tử không có hứng thú với vương quyền, Tam hoàng tử không được coi trọng, chỉ còn lại Đại hoàng tử là trưởng tử, lại văn võ song toàn, có tài có trí, có Hoàng hậu nâng đỡ, là lựa chọn hợp tình hợp lý nhất.

Nhưng vẫn còn một điểm, lại là điểm yếu trí mạng của hắn: không có tâm cơ.

Mộ Vân Huyền thông minh có thừa, nhưng đối với tranh đấu quyền lực, tầm nhìn của hắn không đủ rộng, cũng không đủ sâu. Nếu không có Hoàng hậu nương nương bên cạnh, hắn vốn dĩ sẽ không cùng Mộ Huyền tranh giành đế vị. Nhưng hắn lại là một đứa con hiếu thuận.

Hà Hinh tay cầm chén trà đã hơi siết, làn da lộ ra điểm trắng xanh nhưng khuôn mặt vẫn bình tĩnh như cũ: "Đối với Đại vương gia, Uyển Nhi đã có lòng ái mộ từ lâu, nhưng nó không hiểu rằng nó khoảng cách giữa ngài và nó cách xa thế nào. Chuyện này, con cũng đừng để tâm."

Xa? Cho dù xa hơn nữa thì đã sao? Gả ta vào Lâm gia, có được mối liên kết hai gia tộc ủng hộ Đại hoàng tử, đế vị của hắn sẽ nắm chắc đến tám chín phần, Hoàng hậu nương nương chẳng lẽ lại chối từ? Hoàng hậu nương nương là một người thông minh, dĩ nhiên sẽ không.

Mà thậm chí là hiện tại, Bạch Lưu Thanh Uyển là đệ nhất mỹ nữ kinh thành, đối với Đại hoàng tử, chẳng lẽ lại không xứng?

Xứng chứ, trong mắt kẻ khác đúng là rất xứng, trai tài gái sắc, quả là lương duyên khó tìm.

Hôm nay Hà Hinh nói như vậy, lại chẳng biết bao lâu nữa ta đã phải gọi nàng ta một tiếng Đại vương phi.

Chuyện đòi khó lường.

"Nhị muội có tài có sắc, nếu có thể cùng Đại vương gia, con cho rằng rất xứng, trên Yến tiệc thể hiện một chút, biết đâu có thể được Đại vương gia chú ý?"

Hà Hinh gật đầu một cái, tâm tình có vẻ khá hơn, đáp: "Là lương duyên của nó, ta cũng chỉ có thể giúp đỡ hết khả năng, còn con là đại tỷ, nếu có thể thì hãy giúp nó một chút."

Ta ngắm nghía mấy lá trà vụn đang trôi nổi trong chén, khói trắng phả ra mùi hương thanh dịu, đi vào khứu giác vô cùng dễ chịu, giọng nói dường như cũng nhẹ hơn mấy phần: "Con sẽ cố gắng, khúc Khai Liên con dạy cho Nhị muội là một khúc nhạc rất tuyệt diệu, Nhị muội đã học được, con tin Nhị muội có thể lọt vào mắt xanh của Đại hoàng tử."

Sắc mặt Hà Hinh tốt hơn trông thấy, có vẻ hài lòng với câu trả lời của ta, đáy mắt lảng xuống, bà ta lại dùng tay chạm lên vạt áo thêu hoa chậm rãi vuốt ve.

"Tỷ muội của con có thể thân thiết giúp đỡ nhau như vậy, đó là phúc của Tướng phủ chúng ta."

Ta mỉm cười, đầu hơi nghiêng nghiêng: "Vâng."

Suy cho cùng, Khai Liên cũng là khúc nhạc do chính mẫu thân viết, ta dạy cho Bạch Lưu Thanh Uyển nhưng không hề dạy hoàn chỉnh, đoạn hay nhất đã giữ lại, khiến nó trở thành một khúc nhạc bình thường, nghe qua rất hay, nhưng ý nghĩa rời rạc, cũng chẳng có gì đặc biệt. Nhưng với mỹ mạo của nàng ta, lời kéo ánh mắt của nam nhân cũng chẳng phải khó khăn gì.

Bất quá, ba vị Hoàng tử đều lớn lên trong Hoàng cung, bản thân nơi đó đã không thiếu mỹ nhân, cái thiếu chính là mỹ nhân nhưng có cốt cách. Nàng ta lại không có.

Bọn họ không phải nam nhân bình thường, cũng sẽ không nhìn nữ nhân bằng con mắt bình thường.

Nếu không có Phi Mã Tiêu Dao, Mộ Vân Huyền sẽ không để ý đến nàng ta, dĩ nhiên, Mộ Huyền và Nguyệt Ca cũng sẽ không.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rối, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Tin tưởng

Đại phu nhân ngồi thêm một lát rồi cùng Hoàn Xuân ra về, ta đứng dậy tiễn bà ta ra đến cửa viện mới quay vào trong.

Nhìn thấy một bóng áo xanh ngồi vắt vẻo trên cành cây cổ thụ trước hiên, mái tóc xõa tung theo gió nhảy múa trong không trung, vài sợi đen bóng vương trên gò má trắng như bạch ngọc, ta thoáng giật mình. Nam tử vẫn ung dung đưa mắt ngắm vòm lá xanh vời vọi, khuôn mặt tuấn tú dường như ngưng đọng lại trong khoảnh khắc, mang theo vẻ lạnh nhạt mà tao nhã xuất thần.

Ta đứng trước hiên, ngược mắt nhìn một hồi lâu, một làn gió mát khẽ thổi qua, mon man nơi gò má mát rượi khoan khoái. Hít sâu một hơi, chợt cảm thấy không khí hôm nay tốt hơn hẳn so với mọi ngày.

Trường Nguyên ngồi ngưng thần hồi lâu, cuối cùng vẫn là không kiên nhẫn được, ngoái đầu nhìn ta phía dưới, mày kiếm khẽ cau, giọng nói ảm ức như trẻ con: "Tại sao muội không gọi ta?"

Ta cười cười khiêu khích, hỏi lại: "Tại sao muội phải gọi huynh?"

Muốn lên tự lên, muốn xuống tự xuống.

"..." Trường Nguyên mở miệng, trông mắt lại khẽ lay chuyển, dường như muốn nói gì, nhưng lại dường như chẳng biết nói gì.

Nét cong trên môi ta sâu thêm mấy phần.

Chàng cứ chần chừ như thế mất một lúc, cuối cùng cũng xụ mặt một đồng, tự mình lăn xuống.

Nói là lăn, thực ra là đáp đất một cách rất đẹp mắt.

Ta khoanh tay trước ngực, nhìn chàng chỉnh lại y phục, nói: "Huynh làm Vương gia cũng rảnh rồi quá nhỉ, tối này chạy tới chạy lui."

"Muội nói rảnh thì chính là rất rảnh" Chàng vừa nói vừa ung dung bước tới; "Hơn nữa, hôm nay ta cũng không đến đây để chơi."

Nhìn thần sắc Trường Nguyên có phần nghiêm túc, ta cũng hơi căng thẳng, biết là lại có chuyện. Chàng bước tới bên sạp tre, thư thả ngồi xuống dựa lưng vào bức vách đằng sau, nhắm mắt dưỡng thần: "Muội nhớ lần trước ta nói ta đến Tam vương phủ là để tìm vài thứ không?"

Ta cũng đến ngồi xuống, co chân lên khoanh thành một vòng, chống tay nhìn hàng lông mi đen dài của chàng, lông mi nam nhân mà còn dài hơn cả nữ nhân, đúng là yêu nghiệt.

"Ừm..." Hình như đúng là có chuyện này "Muội nhớ... sao rồi? Huynh tìm thấy cái gì?"

Mắt chàng vẫn nhắm, chỉ có hàng lông mi cong cong là khẽ rung nhẹ, bờ môi mấp máy: "Mộ Huyền là kẻ rất cẩn trọng, lúc đó ta nhận lời đến phủ hắn uống trà, muốn mượn chuyện đó để đòi sự chú ý của hắn, phái người đến tìm kiếm manh mối trong thư phòng hắn... Nhưng cái tên hồ ly ấy, chắc cũng đã nhìn ra chuyện gì rồi."

Ta hơi cau mày, quả nhiên chuyện hôm đó chàng đến chỗ Mộ trường Vũ là có mục đích riêng.

"Thế nào?"

"Tìm được vài bức thư riêng, ngoài ra không còn gì khác, dù sao hắn cũng là kẻ cẩn thận, những thứ quan trọng hơn không thể dễ dàng để kẻ khác tìm ra."

Chàng ngừng lại một lúc, như suy nghĩ điều gì, rồi lại nói tiếp: "Mấy hôm nay ta đã đi giám định bút tích, mấy bức thư đó có thư của Hiền Sung Nghi. Trong thư của Hiền Sung Nghi có nhắc tới chuyện Hà Hinh là đứa con gái bị đuổi ra khỏi Trịnh phủ năm đó, ngoài ra không còn gì khác."

Vậy cũng coi như là không thu thập được gì nhiều cả.

"Lần này Mộ Huyền chắc chắn muốn cùng Đại hoàng huynh tranh giành đế vị, nhưng kẻ tàn nhẫn như hắn, tuyệt đối không thể..."

Tuyệt đối không thể để hán ngồi lên ngai vàng, đó sẽ là họa của muôn dân.

Hóa ra tâm tư của Mộ Huyền, Trường Nguyên sớm đã nhìn ra.

"Muội lại cho rằng, Đại vương gia cũng không hợp với đế vị."

Trường Nguyên nhủ mảy, mí mắt khẽ mở, đôi mắt sâu thẳm tối tăm như đáy giếng, giọng nói cũng mang theo vài phần lạnh nhạt: "Muội có ý gì?"

Ta mỉm cười, không e ngại nhìn thẳng vài đáy mắt chàng, kiên định nói: "Đế vị đó chỉ có huynh mới có thể ngồi. Muội cho rằng huynh cũng hiểu rõ, Đại vương gia tâm tư quá đơn giản, chẳng lẽ huynh thực sự muốn nhìn Đại huynh mình lên ngôi rồi để Hoàng hậu phía sau giặt dây?"

Lần đầu tiên nhắc đến chuyện kế vị với chàng, là chủ đề và chàng luôn không muốn nhắc tới, ta đã cương quyết như thế.

Đại Hoàng tử lên ngôi, nếu Đại Khuynh không biến thành một đất nước khắp nơi chiến tranh khói lửa thì vương triều do Hoàng hậu và Tô thị làm chủ cũng sẽ lung lay chao đảo. Đến lúc đó rồi, chẳng lẽ Hoàng Hậu còn có thể dung được Mộ gia trong mắt hay sao? Bất luận là Trường Nguyên hay Mộ Huyền cũng sẽ không được sống yên ổn. Thời thế thay đổi, trải qua gió tanh mưa máu e là điều không thể tránh khỏi. Dân chúng lầm than, rồi vận mệnh quốc gia dân tộc sẽ đi về đâu?

Trường Nguyên nghe xong, thần sắc cứng ngắc, mảy kiếm cau chặt đến nỗi như sắp không thể giãn ra, ánh mắt càng lúc càng tối tăm: "Muội cũng biết, ta không muốn vì đế vị mà dẫm đạp lên huynh đệ của mình."

Cho nên chàng lựa chọn từ bỏ. Thà từ bỏ, còn hơn phải dấn thân vào những tranh đấu vương quyền khốc liệt, còn hơn là phải sống trong cảnh huynh đệ tương tàn.

Ta vẫn nhìn vào mắt chàng, thẳng thắn không tránh né: "Huynh không thể cứ mãi trốn tránh, đó là trách nhiệm của huynh."

Ta biết, chính chàng cũng hiểu rõ, Mộ Huyền và Mộ Văn Huyền đều không thể kế vị.

Nên giờ khắc này, nghe ta nói, chàng đã xao động.

Ánh mắt chàng nhìn vào sâu như vực thẳm, thế nhưng lại hắt lên thứ ánh sáng yếu ớt, như một phút yếu đuối, lại như run sợ: "Nhưng ta không thể... ta không muốn..."

Mộ Trường Nguyên cũng có lúc thế này.

Ta cảm thấy trong lòng dâng lên một cảm xúc khó chịu không thể gọi tên, đau xót, buồn bực. Ta không quen nhìn thấy chàng như vậy. Ta dang tay ôm lấy chàng, vỗ về vào vai chàng: "Muội... xin lỗi."

Chàng cũng luống cuống đưa cánh tay ôm lấy ta, bàn tay vùi vào áo, siết chặt, khuôn mặt ghé vào cổ ta, giọng nói vang lên phả vào tai, ấm nóng, thỏn thức: "Ta ghét vương vị, ta ghét Hoàng cung, làm Hoàng đế, ta sẽ phải để cho muội sống trong Hậu cung cùng một đám nữ nhân khác, ta không thể. Tiểu Vũ, ta không thể... Ta không thể để muội chịu khổ, không thể để muội bị người khác bắt nạt. Tình cảm của ta cũng không thể chia sẻ cho ai khác... Cuộc sống trong Hoàng cung rất khổ cực..."

Chàng lo cho ta.

Trong lòng ta trấn động, trái tim trong lồng ngực nhộn nhạo, đập loạn bất chấp nhịp thở, cơ thể khẽ run lên không kiểm soát được, toàn thân nóng ran không rõ lý do. Khóe mắt cay cay.

Ta vô thức siết chặt vòng tay hơn, vùi mặt vào lưng chàng, cảm nhận nhịp thở của chàng, khuôn ngực phập phồng, mùi trúc nhàn nhạt, bờ vai rộng mà vững chắc, ấm áp đến tận tâm can. Ta chỉ hy vọng, chúng ta sẽ mãi mãi ở bên cạnh như thế này, mãi mãi không rời xa.

Ta cũng đã từng nghĩ đến, ta muốn ở bên cạnh chàng, nhưng lại không hề muốn phải sống một cuộc sống xa hoa nhưng giả dối trong Hoàng cung lạnh lẽo.

Ta đã nhìn thấy Thục Quý phi, Hiền Sung nghi, Hoàng Hậu nương nương... cuộc đời của họ chôn vùi trong Hậu cung cũng chẳng tốt đẹp gì.

Nếu có thể, ta hy vọng được cùng chàng trở về Nguyệt Thành, chúng ta sẽ cùng sống ở ngôi nhà trúc trên núi Vân Lĩnh, cùng nhau nắm tay trải qua nửa đời nhàn hạ vui vẻ, không màng đến thế tục.

Nhưng đứng trước quốc gia dân tộc, vận mệnh xã tắc, dù là ta hay chàng, cũng không thể ích kỉ.

Chàng có trách nhiệm mà chàng cần gánh vác, ta sẽ gánh vác trách nhiệm đó cùng chàng.

"Muội không sợ... Trường Nguyên, muội không sợ."

Ta không sợ, chỉ cần có chàng ở bên cạnh, ta sẽ không sợ bất cứ điều gì.

"Trường Nguyên, đó là trách nhiệm của huynh... muội ở bên cạnh huynh... cùng huynh gánh vác... muội không sợ."

Ta không nhìn thấy khuôn mặt chàng lúc này, chỉ biết bờ vai ta dựa vào khẽ run lên, chàng đáp lại bằng một thứ giọng hơi khàn khàn: "Tiểu Vũ... ta..."

"Nguyệt Ca..." Ta gọi chàng là Nguyệt Ca, giống như năm năm trước cũng từng như vậy. "Huynh muốn bảo vệ con dân Nguyệt Thành, quê hương của Thục Quý phi, không phải sao? Con dân Nguyệt Thành cũng là con dân Đại Khuynh, chẳng lẽ huynh nhẫn tâm trơ mắt nhìn họ tắm thân trong tanh phong huyết vũ? Trường Nguyên, vận mệnh con dân Đại Khuynh là trách nhiệm đặt lên vai huynh."

Trường Nguyên im lặng.

"Nguyệt Ca, huynh phải mạnh mẽ."

Ta mơ hồ cảm giác bàn tay chàng túm lấy vạt áo của ta khẽ nơi lỏng, giọng nói phảng phất như gió vờn qua tai: "...Được."

Ta hơi lùi lại, đối diện với khuôn mặt của chàng, nhìn sâu vào ánh mắt chàng. Tĩnh mịch như đêm, cô lạnh như tuyết.

Ta thoáng rung mình.

Bất cứ ai cũng sẽ sợ ánh mắt này của chàng, nhưng ta sẽ không.

Ta gọi tên chàng: "Nguyệt Ca."

Chàng cũng nhìn ta, ánh mắt đen láy sâu thẳm ấy trong suốt như gương, khiến ta tựa hồ soi được bóng dáng của chính mình. Bờ môi chàng mím chặt, hơi tái đi.

Ta kiên định nhìn chàng: "Huynh phải tin muội."

Chàng im lặng, nhưng ánh mắt như mặt hồ khẽ xao động.

"Muội sẽ luôn ở bên cạnh huynh."

"Được, ta tin muội."

Sau đó, chúng ta đều im lặng.

Im lặng đối diện. Im lặng nhìn nhau.

Ánh mắt chàng dịu lại, ôn hòa, sáng lấp lánh như khám cả trời sao.

Giờ khắc này, chàng lựa chọn tin tưởng ta, chúng ta lựa chọn tin tưởng nhau.

Cứ ngồi như vậy, cũng không biết qua bao lâu thì chàng trở về phủ.

Ta vẫn ngồi trên sạp tre, ngược mắt nhìn bầu trời trên cao, nắng đã lên, ánh sáng ngập tràn khắp không gian lúc này chiếu rọi vào lòng ta muôn ngàn cảm xúc không thể diễn tả.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rối, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Gặp lại

Vài ngày mà Đại phu nhân nói trôi qua rất nhanh, hôm nay chính là lúc tên khốn Lâm Viên Kiều đến Thừa Tướng phủ gặp mặt.

Ta chọn một bộ y phục trong số y phục mà hôm trước Đại phu nhân sai người mang đến, vẫn một kiểu tóc đơn giản, ngồi trước gương đồng kẻ mày. Ly Tâm ở bên cạnh giúp ta chọn lựa trang sức, nàng nhìn qua đồng trăm gài một lượt, cầm lên rồi lại đặt xuống, đắn đo một hồi mới gờ cây trâm vàng khám ngọc phi thúy hình cánh hoa lên ướm vào búi tóc ta.

Ta nhìn lại đôi mày được kẻ kéo léo một hồi, thấy đã ổn mới đặt bút kẻ mày trên tay xuống, nhìn cây trâm vàng đã được gài lên tóc mình qua tấm gương đồng trước mặt.

"Cây này không được" Ta ngăn Ly Tâm, gỡ cây trâm ấy xuống.

Sau đó lướt mắt thấy một cây trâm bạch ngọc tạc hình lá trúc, cầm lên đưa cho Ly Tâm: "Gài cái này đi."

Ly Tâm đón lấy cây trâm bằng ngọc từ tay ta, đôi mắt to tròn đen láy lộ vẻ khó hiểu hỏi: "Tiểu thư, cây trâm này có phải hơi đơn giản quá không?"

Ta soi mình qua chiếc gương đồng, nhìn thấy thiếu nữ qua tấm gương điểm trang nhẹ nhàng, tóc vấn rất thanh nhã, khoe môi mỉm cười nhàn nhạt đáp lời Ly Tâm: "Bề ngoài đơn giản nhưng có nội hàm, em gài cho ta đi."

Ly Tâm vẫn hơi ngây ngốc, có vẻ không hiểu lời ta nói, chỉ dạ một tiếng rồi gài cây trâm bạch ngọc lên búi tóc của ta.

Ta lại chọn thêm một bộ điều màu lục cùng một đôi khuyên nhỏ, đều đưa cho Ly Tâm giúp mình đeo lên, bản thân ngồi trước gương đồng, trong bàn tay nắm hờ một dải lụa xám chất liệu mềm mại đẹp mắt. Hoa văn tường vân tinh xảo, đơn giản mà phóng khoáng, nhìn qua cũng có thể biết được đây là dải lụa buộc tóc của nam nhân.

Chính là dải lụa Trường Nguyên dùng để buộc tóc. Lần đầu tiên chàng đến Tướng phủ, lúc rời đi đã để lại dải gấm này cùng bốn chữ: "Ta sẽ lại đến."

Trước đó chưa bao giờ có ai hứa với ta rằng sẽ đến cùng ta, chàng là người đầu tiên.

Thế nên sau này, chàng đối với ta cũng có vị trí đặc biệt hơn người khác.

Dải gấm này kiếp trước đến lúc xuất giá ta vẫn mang theo, đối với ta, sự tồn tại của nó cũng giống như Trường Nguyên, có nó bên cạnh cũng như có chàng bên cạnh, chàng là nguồn động lực lớn nhất của ta, đồng thời cũng là sự an ủi duy nhất dành cho ta.

Cuộc sống đau đớn ở Lâm gia, bây giờ nhớ lại dường như vẫn khiến cho từng tác da thịt của ta nhói đau, ruột gan cồn cào, sống lưng lại lạnh toát.

Những ngày tháng ấy, ta rốt cục đã kiên cường đến mức nào mới có thể vượt qua.

Có lẽ cũng như loài cỏ dại, cho dù bị tảng đá lạnh lẽo vô tình đè lên cũng gắng gượng tiếp tục sống qua ngày.

Nếu trong kí ức không xuất hiện một thiếu niên ấm áp mà dịu dàng như nắng thu ấy, có lẽ ta đã sớm buông bỏ hy vọng. Ta sống, chẳng qua chỉ là mong bản thân có thể nhớ đến chàng nhiều một chút. Chết rồi, chút kí ức tươi đẹp ấy, chút hy vọng bé nhỏ ấy cũng sẽ chẳng còn.

"Tiểu thư!" Giọng nói lạnh lạnh trong trẻo của Ly Tâm lọt vào tai kéo ta khỏi những hồi ức cũ kĩ, ta hơi giật mình: "Sao vậy?"

Ly Tâm đã giúp ta chỉnh trang xong, đứng bên cạnh thu dọn đồ đạc, cất những thứ trang sức cùng dụng cụ trang điểm đi, vừa nói: "Tiểu thư, em thấy dạo này tiểu thư có vẻ trầm tĩnh hơn trước, ngoài những lúc Nhị vương gia đến thăm, gần như cả ngày em chẳng thấy tiểu thư nói câu nào, hơn nữa hình như tiểu thư còn hay ngẩn người."

Hóa ra Ly Tâm cũng để ý nhiều như thế, ta nhìn nàng, mỉm cười dịu dàng: "Là do con sốt lần trước, từ sau khi tỉnh dậy ta vẫn luôn thấy cơ thể có phần không được khỏe, em cũng đừng lo lắng."

Ly Tâm thu dọn xong, ngồi bên bàn nhìn ta một lúc, vẻ mặt có phần lo lắng, đôi mày thưa hơi cau cau: "Tiểu thư, người càng nói thể càng làm nô tì lo lắng, dạo gần đây tiểu thư lạ lắm, hôm trước Nhị tiểu thư còn bẽ nguyên khuôn mặt sưng đỏ vì khóc rồi khỏi chỗ tiểu thư nữa..."

Ta nhớ lại bộ dạng lê hoa đái vũ của Bạch Lưu Thanh Uyển liền thấy đau đầu, nụ cười có phần cứng nhắc: "Chuyện đó... Ly Tâm, em phải phân biệt, có những chuyện em không nên biết..."

Ta muốn bảo vệ nàng, không hy vọng nàng biết được quá nhiều chuyện.

Nếu nàng không biết, cũng không dính dáng, không dính dáng thì sẽ không vì ta mà chết.

Ly Tâm nghe xong, mỉm môi không nói, nàng cup mắt, hồi lâu sau mới lại lên tiếng, giọng đã nhỏ đi nhiều: "Nô tì biết tội... chuyện của chủ tử không được phép can dự... chỉ là nô tì lo lắng cho tiểu thư."

Ta thờ dãi, cũng chẳng biết phải làm sao, đưa tay vỗ tấm lưng nhỏ bé của nàng an ủi: "Thôi nào... em theo ta từ năm ta lên mười, cũng ở đây sáu năm rồi... chúng ta bề ngoài là chủ tớ nhưng tình cảm còn hơn cả tỷ muội ruột thịt, hôm nay chuyện ta không muốn em biết thì em không nên biết, ta chỉ muốn tốt cho em."

Tấm lưng dưới bàn tay ta khẽ run lên, Ly Tâm ngẩng đầu nhìn ta, ánh mắt đen láy như mặt hồ bị một đợt cuồng phong cuốn qua, rung động mãnh liệt, môi nàng mấp máy, từng từ từng chữ đều nhòe đi vì xúc động: "Tiểu... tiểu thư... nô tì... nô tì..."

"Được rồi, đứng dậy đi, ta phải đến Chính viện bây giờ, không đi ngay sẽ muộn mất."

Ly Tâm nghe xong liền luôn cuống đứng dậy, khoe mắt còn hoen đỏ, hai gò má hồng hồng trông rất đáng yêu. "Tiểu thư..."

Ta cũng đứng dậy, vẫy tay áo choàng một cái, rũ mi nhìn đường thêu hoa văn đẹp mắt trên y phục của mình, mũi giày ẩn hiện dưới nếp váy, từng bước đều đặn di chuyển trên nền gạch lát đá đen: "Được rồi, em đi theo ta, chúng ta phải đi bây giờ."

"Vâng..."

Ta dẫn theo Ly Tâm phía sau rời khỏi Thanh Quang viện đến Đông Chính viện - nơi tiếp khách của Tướng phủ, đi mãi đến hơn hai khắc mới đến nơi,

cũng bởi chỗ ta ở với nơi này cách nhau quá xa.

Đứng trước Đông chính viện, ngược mắt nhìn bức hoành phi với nét chữ đầy phóng khoáng trên cửa viện, ta điều chỉnh tư thế, hít một hơi sâu, nhắc chân bước vào.

Phía trong đại sảnh đã có vài người ngồi từ trước, không khí có phần căng thẳng.

Ta đảo mắt một lượt, ở đây lúc này tất cả đều là những gương mặt quen thuộc.

Phía bên trái, Đại phu nhân ngồi ghế đầu tiên, bà ta hôm nay mặc một bộ y phục bằng gấm Từ Sa, hoa văn trang nhã nhưng vẫn toát lên khí chất sang trọng khác với, khuôn mặt được điểm trang tỉ mỉ nở một nụ cười nhu hòa như nước, ánh mắt dịu dàng từ ái như ánh trăng thanh giữa đêm hè nhìn về phía ta.

Ngồi ghế kế tiếp sau Đại phu nhân là nữ nhân với diện mạo xinh đẹp đến mức khiến cho người ta ngáy dại, một đôi song đồng tiền thủy dễ dàng cướp đi hồn phách bất cứ ai, ngoài nhị muội Bạch Lưu Thanh Uyển của ta ra, cả kinh thành này chắc cũng chẳng tìm ra được nữ tử nào có được vẻ "tiền tư ngọc sắc" như vậy nữa.

Quả nhiên, nam nhân ngồi ở phía bên phải kia hai mắt đang dán lên người nàng ta, không sao rời đi được. Hắn có diện mạo tuấn tú ngôi khô, mái tóc búi cao gài một cây trâm bằng gỗ đàn nạm ngọc rất tinh tế, trên thân khoác bạch bào, trông ra vô cùng thanh tao nhã nhặn, có khí chất của một thế gia công tử xuất thân danh môn. Ta không muốn thừa nhận nhưng Lâm Viên Kiều quả thực cũng có phần ưa nhìn.

Nhìn ánh mắt của hắn dành cho Bạch Lưu Thanh Uyển phía đối diện, ta thầm cười kinh bỉ. Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, xem ra cho dù ta có sống lại bao nhiêu kiếp đi nữa thì việc tên Lâm Viên Kiều là một tên đốn mạt vẫn sẽ không bao giờ thay đổi.

Bên cạnh Lâm Viên Kiều, ngồi ở ghế đầu tiên hàng bên phải là một vị phu nhân tuổi ngoài tứ tuần, mái tóc điểm vài sợi bạc được búi theo kiểu truyền thống của phu nhân nhà quý tộc, cho dù gương mặt kia chất lên mấy lớp phấn nhưng vẫn không thể che đi hết những vết tích của thời gian để lại, bà không cười, cũng không có bất cứ một biểu cảm gì. Lạnh lùng mà nghiêm nghị, lại toát ra khí thế khiến người khác bất giác sợ hãi.

Ta chợt cảm thấy sau gáy lạnh toát.

So với Hà Hinh, ta sợ người đàn bà này hơn nhiều. Bởi cho dù Hà Hinh có độc ác thâm hiểm đến mức nào, bà ta cũng chưa từng công khai ra tay trước mặt người khác. Còn người đàn bà này chính là người từng không chút biểu cảm, giương mắt ra lệnh cho hạ nhân đánh gãy chân ta, lại lạnh lùng đến cùng cực, cầm bát thuốc Tán Nhân Cốt đồ vào miệng ta.

Đại phu nhân Lâm gia, mẫu thân của Lâm Viên Kiều, Trác Đình.

Người ta vẫn nói, con hư tại mẹ, ta lúc này chợt nghĩ, có khi nào tên Lâm Viên Kiều ấy đạo đức suy đồi như thế là tác phẩm của Đại phu nhân Trác thị?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rối, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Bên hồ Sen

Đại phu nhân ôn hòa lên tiếng: "Vũ Nhi, con ngồi đi, đợi lão gia tan triều rồi chúng ta cùng Lâm phu nhân và Lâm Đại công tử ăn một bữa cơm."

Lời Đại phu nhân vừa dứt, Lâm Viên Kiều cũng ý thức được có người bước vào, thu lại ánh mắt với Bạch Lưu Thanh Uyển, thờ ơ nhìn đến phía ta. Chỉ là, trong khoảnh khắc đó, con ngươi trong mắt hắn bất ngờ rung động, vẻ xúc động xuất thần hiện rõ trên khuôn mặt tuấn tú.

Ta cúi người hành lễ với Trác Đình và Hà Hinh sau đó từ tốn đi tới vị trí bên cạnh Bạch Lưu Thanh Uyển ngồi xuống.

Đại phu nhân tiếp tục tươi cười niềm nở nhìn Lâm phu nhân phía đối diện: "Lâm phu nhân, phu nhân xem, Đại tiểu thư Tường phủ ta có phải rất xinh đẹp đúng không? So với Uyển Nhi, Vũ Nhi có phần ôn nhu trầm tĩnh hơn."

Lâm phu nhân đặt chén trà trên tay xuống, ánh mắt lướt nhìn ta từ đầu đến cuối dò xét một hồi, sau cùng mới neho neho mắt, khuôn mặt hài lòng hơi giãn ra: "Đại tiểu thư rất có khí chất, thanh nhã như hoa sen trong hồ, có được hai nữ nhi đều là tuyệt thế giai nhân thế này, Bạch Lưu phu nhân cũng thật có phúc."

"Lâm phu nhân quá lời rồi."

Ta đón lấy chén trà mới từ tay một thị nữ mang đến, mở nắp gậy gậy lá trà trong trên một hồi, cảm thấy cuộc nói chuyện này vô cùng nhàm chán.

Mấy câu khen qua khen lại sáo rỗng vang lên trong tai ta một cách dứt đoạn, lòng bùng, ta cũng lười để ý, nhấp một ngụm trà, là trà Long Tĩnh - loại trà ngon nhất trong kinh thành, mười lượng bạc đổi lấy một lượng trà khô, vô cùng giá trị. Vị trà đậm đà thấm tận xương tủy, thanh mà không đắng, niếm một

lần liền nhớ cả đời.

Đúng là khác hẳn loại trà nhạt ở chỗ ta. Đang thầm khen trà ngon, ta lại nghe tiếng Hà Hình lọt vào tai mình: "Hiện giờ ở Ngưng Bích Hồ chỗ tệt phủ có hoa sen đang nở rất đẹp, chắc cũng phải một lúc nữa lão gia mới từ Cung về, ngồi đây cũng ngọt ngào, chi bằng chúng ta đến Ngưng Bích hiền ăn chút điểm tâm thưởng hoa, cũng tiện cho con trẻ cùng nhau giao lưu."

Trác Đình không đáp, chỉ khẽ gật một cái tỏ ý đồng tình, thế là chúng ta năm người cùng kéo theo một đám thị nữ đến Ngưng Bích hiền ngắm sen.

Quả nhiên đúng như lời Đại phu nhân nói, giờ này mới là cuối tháng tư nhưng bạch liên ở Tướng phủ nở sớm, bây giờ đã trắng cả Ngưng Bích hồ. Làn nước trong hồ trong xanh mát rượi, in bóng từng đóa sen trắng tầng tầng lớp lớp, những dải nắng hạ xiên xuống đáy hồ phản chiếu lên thứ ánh sáng lấp lánh khiến cho người ta phải che mắt, màu sắc đen xen vô cùng huyền ảo. Màu trắng của hoa sen, màu lam của nước hồ in bóng mây trời, màu xanh lục của lá sen biêng biếc, màu vàng nhạt của nắng tỏa ra hơi thở ấm áp, tất cả hòa quyện, cùng nhau tô vẽ nên một bức tranh phong cảnh làm say đắm lòng người.

Cũng đã lâu rồi ta không có dịp đến đây ngắm hoa, cảnh sắc nơi này đã thay đổi nhiều.

Ta dời mắt khỏi hồ sen, nhìn đến tòa đình viện cũ kỹ phía sau những hòn giả sơn chập chùng.

Tám hoành phi "Ngưng Bích Viện" bám đầy rêu phong ẩn khuất sau một dàn dây leo dài chấm đất, mọi thứ về nơi này dường như đã là kí ức của quá khứ dày đặc bụi bặm, lúc đó ta còn là Tiểu Vũ ba tuổi nhỏ bé ngây thơ, ngày ngày cũng mải mê và phụ thân chơi đùa bên hồ. Ngưng Bích Viện này, chính là nơi ở cũ của ta và mẫu thân.

Như có như không buông một hơi thở dài, ta buông mắt không suy nghĩ nữa, chuyện đã qua rất lâu rồi dù có muốn cũng không thể vãn hồi điều gì. Hồi ức thuộc về quá khứ, thứ đã qua thì hãy để cho nó qua đi.

Trác Đình cùng Hà Hình sống vai nhau đi ở phía trên cùng, dường như đang nói chuyện gì quan trọng lắm, ta nghĩ, có lẽ không ngoài chuyện hôn sự của ta cùng Lâm Viên Kiều và chuyện hợp lực củng cố địa vị của Đại hoàng tử.

Ta cảm thấy, hình như từ lúc dời Đông Chính Viện đến đây, vẫn luôn có ai đó quan sát mình. Cảm giác bị nhìn ngó quả thực không dễ chịu, ta hơi cau mày, cảnh giác nhìn xung quanh.

Lúc lướt qua một khuôn mặt khôi ngô, ta thoáng dừng lại, cơ miệng cứng ngắc không biết nên miêu tả tình hình lúc này thế nào. Ánh mắt ta cùng hắn giao nhau, hắn ngay lập tức hơi giật mình nhưng không hề có ý né tránh, thậm chí khóe môi còn cong lên một nụ cười quyến rũ.

Phải dùng từ "quyến rũ" để hình dung, đúng là ta đã hơi nổi da gà, nhưng Lâm Viên Kiều dường như không hề biết chữ "liêm sỉ" viết thế nào, ánh mắt tràn ngập xuân tình miên man tiếp tục dán lên người ta.

Ta rùng mình, sợ nếu nhìn thêm một chút nữa sẽ không kiềm chế được ý kinh tởm trên khuôn mặt liền vội vàng nhả mảy quay đi, nhưng vào mắt người khác, rất có thể lại bị nhìn thành bối rối đỏ mặt... Vừa mới chưa đầy nửa khắc trước, hắn dùng chính ánh mắt đó để nhìn Bạch Lưu Thanh Uyển... Bây giờ lại...

Bạch Lưu Thanh Uyển bên cạnh có lẽ cũng vừa nhìn ra gì đó, ghé đầu sát vào tai ta nhỏ giọng thì thầm: "Tỷ tỷ, tỷ xem, muội không gạt tỷ đúng không, Lâm đại công tử quả thực rất tuần tử."

Ta cho rằng, năng ta đã nhìn thấy tình cảnh kì quái vừa rồi, sau đó ngộ nhận là ta nhìn trúng Lâm Viên Kiều.

Ta cũng chẳng biết phải đáp sao, cứng ngắc gật đầu mấy cái, nàng ta lại cười khê, rót vào tai ta thêm mấy câu: "Tỷ tỷ, muội thấy Lâm đại công tử cũng có ý với tỷ. Tỷ xem, người ta đang tiến lại kia..."

Có ý với ta?

...

Nửa khắc trước người hắn có ý chính là ngươi đấy, sao bây giờ đã biến thành ta rồi?

...

Ta cảm thấy đầu óc hơi ong ong, tiếng bước chân nhịp nhàng truyền tới, quả thực có ai đó đang tiến gần đến.

"Bạch Lưu tiểu thư?"

Nghe thấy giọng nam nhân vang lên phía bên, ta cùng Bạch Lưu Thanh Uyển nhất thời quay lại nhìn.

Lâm Viên Kiều vẫn giữ nụ cười hòa ái dễ gần, đuôi mắt còn hơi nheo lại, ánh nắng chiếu tới đáy mắt hắn, hắt lên tia sáng vàng nhạt nhạt như có nhưng không, lấp lánh dễ chịu khiến cho người ta như bị cuốn vào.

Bạch Lưu Thanh Uyển bên cạnh hình như đã hơi ngây người.

Ta buồn cười, đối diện với Lâm Viên Kiều đã thế này, không biết tới khi gặp Mộ Vân Huyền mà nàng ta "thảm thương trộm nhớ" suốt bao nhiêu năm, nàng ta liệu có trực tiếp ngất xỉu?

So với Lâm Viên Kiều, Mộ Vân Huyền khẳng định là đẹp hơn rất nhiều. Ngất xỉu? cũng dám lắm!

Ta phản ứng nhanh hơn một chút, mỉm cười hướng Lâm Viên Kiều: "Lâm đại công tử."

Bạch Lưu Thanh Uyển nghe xong, cũng theo ta cất giọng ngọt ngào: "Lâm đại công tử."

Lâm Viên Kiều dừng ánh mắt ở trên khuôn mặt của Bạch Lưu Thanh Uyển một lúc rồi gật đầu: "Hai vị tiểu thư, chúng ta hình như còn chưa chính thức làm quen, tại hạ Lâm Viên Kiều, hôm nay có duyên gặp gỡ, quả thực vô cùng may mắn!"

Người lớn hai nhà hẹn gặp, có duyên cái khi gì?

"Công tử quá lời rồi, tỷ muội chúng ta xem ra cũng rất may mắn mới làm quen được với người nữ mao như công tử đây." Bạch Lưu Thanh Uyển đứng bên mỉm cười ngọt ngào.

Ta không nói gì, cũng không có gì để nói. Đứng gần hần một chút thôi đã thấy ngọt ngào không thở nổi. Quay đến hướng hồ sen, đưa mắt nhìn làn nước trong xanh phản chiếu ánh nắng lấp lánh gọn sóng, như có như không nở nụ cười nhu hòa: "Thật đẹp."

Dường như hai người bên cạnh nói gì đó qua lại dăm câu, ta lúc này cũng không để tâm lắng nghe lắm.

"Bạch Lưu tiểu thư, trông nàng cũng đẹp như sen trắng trong hồ vậy."

Lại đến rồi. Ta cố gắng không chế cơ mặt không nhăn nhó, hít sâu vào một hơi, thấy phía kia Hà Hinh và Trác Đình đã ngồi dưới mái hiên bên hồ cùng ăn điểm tâm, phía bên này còn ta cùng hai người Bạch Lưu Thanh Uyển và Lâm Viên Kiều.

"Công tử quá khen rồi, ta làm sao sánh được với những đóa hoa đó."

Lâm Viên Kiều lại cố ý nhích đến sát hơn: "Bạch Lưu tiểu thư đừng khiêm tốn thế, được so sánh với nàng là vinh hạnh của bọn chúng."

Bạch Lưu Thanh Uyển cũng gật đầu, uyển chuyển đứng dựa người vào thành hồ bằng đá, giọng cất lên mềm mại như nước: "Đại tỷ, Lâm công tử nói đúng đấy."

Ta chẳng biết đáp sao, bèn im lặng cười một cái.

Đột nhiên, eo bị một bàn tay khê chạm vào. Ta sa sầm mặt.

Khăn lụa trong lòng bàn tay đã bị vo nát, ta tức giận đến mức khê run lên, nhắc chân tránh ra chỗ khác. Nhưng bàn tay kia lại không hề biết điều, thấy ta tránh ra, không dừng lại mà cố ý kéo ta lại gần hơn.

Bạch Lưu Thanh Uyển đã rời đi từ lúc nào không hay.

Chợt, một đợt hơi nóng phả đến bên mặt, giọng nam nhân gần trong gang tấc: "Vũ Nhi, tại hạ nói nàng cũng giống như những đóa sen kia là thật lòng, cơ thể nàng thơm hút hồn hết như chúng vậy."

Ta không kiềm chế được nữa.

Không đẩy ra, cũng không tránh né, ta quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Lâm Viên Kiều: "Công tử, xin hãy tự trọng."

Giọng nói của ta lúc này bình tĩnh mà lạnh lẽo đến thấu xương, khuôn mặt thờ ơ nhưng ánh mắt nhìn nam nhân trước mặt lại tràn đầy kinh bi xen lẫn chán ghét cùng cực. Đối với hần, chỉ cần thờ chung một bầu không khí thôi cũng khiến ta buồn nôn.

Cơ thể Lâm Viên Kiều thoáng sững lại, bàn tay đặt bên eo ta cũng bất giác rút về, ánh mắt hần nhìn ta kinh ngạc trợn lên, khuôn mặt lại hơi tái đi.

Ta lợi dụng lúc Lâm Viên Kiều còn chưa định thần lại, nhanh chóng nhắc chân dời đi, bản thân hần vẫn đứng nguyên tại chỗ. Ta không có tâm tư để ý loại người này, dứt khoát quay lưng, một ánh nhìn cũng lười bỏ thí.

Lâm Viên Kiều có diện mạo, có danh tiếng, có địa vị, nữ nhân luôn phải ngã vào lòng hần. Mà bản thân hần đối với việc dụ dỗ phụ nữ cũng chưa hề thất bại, thái độ của ta vừa rồi đối với hần có lẽ là một đả kích không nhỏ.

Bạch Lưu Thanh Uyển đã sớm nhìn ra ý tứ của Lâm Viên Kiều nên mới trốn mất dạng như thế, cũng là cố tình đẩy ta ngã vào lòng hần, việc này đối với nàng ta cùng Hà Hinh, chỉ có lợi chứ không có hại.

Nhưng nàng ta hoàn toàn không biết, ta đối với tên Lâm Viên Kiều này không thể nảy sinh một chút hảo cảm nào. Trong mắt ta, hần là một tên vô sỉ, không hơn.

Đảo mắt một vòng, cuối cùng cũng tìm được bóng dáng của Bạch Lưu Thanh Uyển dưới hiên, nàng ta đang ngồi ăn điểm tâm cùng Đại phu nhân và Trác

Đình, ba người cười nói rất vui vẻ. Ta cũng đến, cúi người thi lễ rồi ngồi xuống bên cạnh Bạch Lưu Thanh Uyển.

Lâm Viên Kiều cũng theo đến, ta cảm nhận được hân vận luôn nhìn mình, thế nhưng ta hoàn toàn không có tâm trạng nhìn lại, chỉ rừ mi cắn một miếng bánh hoa quế thơm ngọt.

Cả bàn năm người, ta lại là người ít lên tiếng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rối, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Phụ thân

Đại phu nhân vừa nhìn chiếc bánh hoa quế trong tay, vừa cười cười hướng Lâm Đại phu nhân trò chuyện: "Lâm phu nhân, tiệc sinh thời Đại vương gia chắc phủ Thượng thư cũng đến dự chứ?"

Trác Đình giữ một nụ cười nhàn nhạt, lúc nào cũng có vẻ không mấy nhiệt tình, đều giọng đáp: "Lâm gia đã nhận thiệp mời rồi, yến hội mừng sinh thời thứ hai mươi lăm của Đại vương gia, không đến thì thật không phải phép."

Hà Hinh gật đầu một cái: "Cũng phải, xem ra Đại vương gia rất được Bộ hạ quan tâm, lần này lại tổ chức Yến hội linh đình tới vậy."

Tốt xấu gì Trường Minh Vương cũng là trưởng tử của Hoàng thượng, cho dù người không đặt nhiều tình cảm vào hân như đối với Trường Nguyên nhưng so với những hoàng tử khác cũng đã là rất ưu ái rồi. Lần sinh thời này lại đặc biệt linh đình đến mức khiến cho người ta nghĩ rằng, Hoàng thượng muốn long trọng mang ngôi vị Thái tử ra làm quà mừng sinh thần cho Đại hoàng tử.

Lâm gia cũng là muốn bám vào Trường Minh Vương để leo lên, đôi bên lợi dụng lẫn nhau, như vậy cũng là thỏa đáng.

Ta vừa ăn bánh vừa nghĩ ngợi, nhưng dù thế nào cũng không thể tập trung cho nổi, càng ngồi càng cảm thấy khó chịu vì ánh nhìn chòng chọc của Lâm Viên Kiều. Ta cắn được một miếng bánh lưu ly, nhả mảy quết mất tới. Lâm Viên Kiều không hề ngạc nhiên, mắt hân cong cong thành hai mảnh trắng khuyết, môi còn nở nụ cười ôn nhu nhìn ta một cách vô cùng hứng thú. Ánh nhìn này khiến ta nổi da gà.

Lúc này, trong đầu ta có một suy nghĩ vụt qua: Nam nhân luôn có khao khát chinh phục mãnh liệt, đối với người phụ nữ càng đẩy hân ra, hân sẽ càng ham muốn có được.

Ta khẽ nheo mắt đánh giá, sẽ không phải Lâm Viên Kiều thực sự có hứng thú với ta đấy chứ?

Cười nhạt một tiếng, ta lại đưa mắt nhìn sen nở trong hồ. Thế thì đã sao chứ, tâm tình của hân chưa bao giờ là vấn đề ta cần để tâm đến. Hân thấy thú vị thì cứ để hân thử tiến đến xem sao, hân bước một chân, ta sẽ chặn một chân của hân. Nghĩ thế, độ cong trên khóe môi càng lớn hơn.

Cứ ngồi như thế qua gần nửa canh giờ, Hoàn Xuân uyển chuyển bước từ bên ngoài vào hiên, cúi đầu hành lễ một lượt rồi dừng lại ở trước mặt Đại phu nhân: "Đại phu nhân, lão gia đã về tới, Thực viện cũng chuẩn bị xong xuôi, lão gia mời Lâm Đại phu nhân, Lâm Đại công tử, phu nhân và hai vị tiểu thư đến Thương Trạch Viện dùng cơm."

Đại phu nhân nghe xong gật đầu một cái, khoát tay khiến cho ống áo bào rộng bay lên rồi lại như một con diều đứt dây rơi xuống, Hoàn Xuân cúi đầu thối lui ra khỏi Ngưng Bích Hiên.

"Vậy Lâm phu nhân, mời phu nhân đến chỗ lão gia chúng ta dùng một bữa cơm."

Vẫn giữ thái độ lãnh đạm, trên khuôn mặt cũng không có nhiều biểu cảm, Trác Đình khẽ gật đầu. Sau đó, tất cả năm người đồng loạt đứng lên, theo sau Hà Hinh cùng Trác Đình tiến về phía Thương Trạch Viện.

Ngưng Bích Viện nằm phía bên phải Thương Trạch Viện, đi khoảng nửa khắc là đã đến nơi, nhìn chéo sang bên trái một chút sẽ thấy Kính Vân Viện - nơi ở của Đại phu nhân cùng Bạch Lưu Thanh Uyển.

Đã lâu không đến, chỗ này so với năm xưa đã thay đổi thật nhiều. Lặng lẽ buông một hơi thở dài, trên khóe môi thờn nợt nụ cười bất đắc dĩ, ta bước chân qua ngưỡng cửa Thương Trạch Viện.

Từ ngày ta trùng sinh đến giờ, ngọt cũng đã gần một tháng nhưng chưa một lần gặp lại phụ thân, lúc này bước từng bước trên con đường lát sỏi tiến vào bên trong Thương Trạch Viện, ta nhất thời không thể kiềm chế cảm xúc dâng lên trong lòng.

Phụ thân, người có còn nhớ đến đứa con gái này không?

Có lẽ là không.

Khi ta trải qua cơn thập tử nhất sinh, hôm mê suốt ba ngày ba đêm, phụ thân cũng chưa từng tới thăm dù chỉ một lần.

Có lẽ, người đã sớm không cần ta nữa rồi. Sự tồn tại này của ta trong mắt người, cũng giống như mẫu thân đã sớm mất kia, mỏng manh như làn sương buổi sớm, chỉ cần mặt trời chiếu tới tia nắng ấm áp là sẽ ngay lập tức tan biến không còn một vết tích. Hoặc cũng có thể là giống như Ngưng Bích Viên cũ kỹ, sớm đã bị năm tháng vùi chôn đến nhạt nhòa trong tâm trí người, cũng không biết bao giờ sẽ bị lãng quên, tới khi nào mới được nhớ đến.

Cũng không biết dáng vẻ của phụ thân qua bao nhiêu lâu không gặp đã trở thành thế nào? Ta bối rối lục tìm trong kí ức của chính mình khuôn mặt phụ thân lần cuối cùng gặp mặt ở kiếp trước. Ngày đó, trong ngoài Tướng phủ nhuộm một màu đỏ rực, không khí hân hoan vui vẻ, ngoài cửa còn có thể nghe được tiếng pháo đốt giòn tan, tiếng cười nói nhộn nhịp. Rõ ràng rất hân hoan. Thế nhưng ta lại như một kẻ đã chết.

Ta chỉ nhớ, khoảnh khắc từ biệt phụ thân, ta không khóc. Rất buồn, nhưng ta đã không khóc. Bởi trước mắt ta khi ấy, ánh mắt cuối cùng người dành cho ta chất đầy sự thờ ơ và lạnh lẽo, giá lạnh trong đôi mắt ấy khiến ta không thể khóc, nó khiến ta run rẩy, khiến ta sợ hãi, cũng rút hết phần sinh khí cuối cùng trong cơ thể ta. Bất luận thế nào, người cũng là phụ thân của ta, cũng là nam nhân mà mẫu thân đã yêu bằng cả tấm chân tình, vì thế cho dù thế nào, ta cũng không thể ghét bỏ người. Nhưng dường như người đã ghét bỏ ta rồi.

Khuôn mặt nghiêm nghị của người đàn ông trung niên xuất hiện trước đại phòng kéo ta trở lại thực tại. Tuổi quá tứ tuần, làn da hơi sạm, khuôn mặt đậm lộ ra vài nét phong sương, nhưng bất chấp những nếp nhăn của tuổi tác, ánh mắt kia vẫn sáng rực lạ thường, người đàn ông này tuổi niên thiếu cũng từng là mỹ nam tử nổi danh chốn kinh thành, là bằng hữu chí cốt của Đường kim Thánh thượng.

"Lão gia." Hà Hình nhún chân hành tiểu lễ, Trác Đình cũng khẽ cúi đầu, cất giọng chào hỏi. Lâm Viên Kiều không biết từ lúc nào trong tay xuất hiện một cây quạt xếp, lúc này hắn gấp quây, cung tay khinh lễ: "Bạch Lưu Thừa tướng."

Phía này, Bạch Lưu Thanh Uyển không hề che dấu sự vui mừng trong ánh mắt, nàng ta kích động gọi một tiếng "Phụ thân" rồi lao đến ôm lấy cánh tay ông.

Chỉ có ta là im lặng.

Phụ thân. Phụ thân. Phụ thân à.

Trong lòng có thể gọi rất nhiều lần nhưng giờ phút này ta lại không thể cất lên thành tiếng. Cổ họng nghẹn ứ, ánh mắt cũng trở nên thất thần.

Hà Hình hơi nhăn mày nhắc nhở: "Vũ Nhi, mau đến thỉnh an phụ thân con."

Ta sực tỉnh, bước đến trước mặt ông, nhún chân run rẩy nói: "Nữ Nhi thỉnh an phụ thân."

Ông vẫn đang nở một nụ cười hiếm thấy triu mến nhìn Bạch Lưu Thanh Uyển bên cạnh, lúc này nhìn thấy ta ánh mắt lại thoáng vẻ thờ ơ hờ hững: "Ừ"

Ta cúi đầu, cũng không nói gì thêm.

Phụ thân cùng mọi người đi vào trong ngôi xuống chiếc bàn tròn đã sớm bày đầy thức ăn, ta cũng chỉ có thể cứng ngắc đi theo.

Bữa cơm diễn ra khá vui vẻ, vì lúc ăn cơm hạn chế nói chuyện nên mọi người cũng không lên tiếng nhiều, chỉ đôi lúc gấp cho nhau vài thứ, cất lời đùa vài câu. Trác Đình vẫn giữ thái độ lạnh nhạt đúng mực dùng bữa, thỉnh thoảng gấp cho Lâm Viên Kiều món cá sụn tuyệt hảo thích ăn nhất. Phụ thân cùng Đại phu nhân lại có vẻ thoải mái hơn cả, nét mặt ông dịu dàng đi nhiều, ánh mắt yêu chiều nhìn Bạch Lưu Thanh Uyển bên cạnh ta, cũng quan tâm gấp đồ ăn cho nàng. Đại phu nhân vẫn là người cười nói nhiều nhất, lại rất khéo léo, cho dù thế nào cũng không làm cho người khác cảm thấy khó chịu, bà ta còn rất quan tâm gấp đồ ăn cho ta. Phụ thân được Đại phu nhân nhắc khéo, cũng miễn cưỡng gấp cho ta mấy món.

Bất quá, mấy món mà phụ thân gấp đều là những thứ ta ghét ăn.

Nhưng ta cũng chẳng thể đòi hỏi gì hơn, vậy cũng đủ rồi.

Ta lẳng lặng đưa những thứ bản thân không thích vào miệng, chậm rãi nhai, nuốt, trong miệng dường như không cảm nhận được mùi vị gì.

Đây có lẽ là lần đầu tiên sau khi ta trùng sinh, ta cảm thấy ghen tị với Bạch Lưu Thanh Uyển. Nàng ta có mẫu thân quan tâm chăm sóc, cũng có phụ thân che chở bảo vệ, họ mới thực sự giống một gia đình. Còn ta, cái gì cũng không phải.

Cho dù nàng ta thậm chí còn không phải là cốt nhục của phụ thân.

Ta vô thức siết chặt đôi đũa trong tay... Nếu phụ thân biết được nữ nhi ông yêu thương nhất không phải là nữ nhi do mình sinh ra...

Cơm trong miệng khô khốc khó nuốt.

Bữa cơm kết thúc, mọi người lại ra ngoài uống trà tán gẫu, sau đó, Trác Đình dẫn theo Lâm Viên Kiều cáo từ ra về.

Trước khi về, Lâm Viên Kiều đi qua ta, còn như vô tình chạm vào eo ta, giọng nói như có như không truyền đến: "Bạch liên hoa, ta sợ không đợi được đến lúc chúng ta thành thân đâu."

Ta không biết câu "bạch liên hoa" của Lâm Viên Kiều còn có ý gì khác không, cũng không muốn để ý, nhú chặt mày, môi vô thức mím chặt, trong lòng

lúc này càng thêm khó chịu.

Trác Đình và Lâm Viên Kiều đi khỏi, ta cũng muốn ra về, thế nhưng phụ thân lại giữ ta lại.

"Một kẻ như ngươi mà cũng muốn gả đến phủ thượng thư?"

Ta nghe, hướng ánh mắt trống rỗng nhìn ông.

Khuôn mặt phụ thân đã không còn điểm nhu hòa dịu dàng như khi ông nhìn Bạch Lư Thanh Uyển, lúc này chỉ có lạnh lùng cùng sự chán ghét không buồn che dấu. Hình ảnh ấy như con dao sắc nhọn cứa vào tim ta, đau đến nghẹt thở.

Hà Hình nhìn phụ thân: "Lão gia sao lại nói thế, Vũ Nhi tài sắc vẹn toàn, lại có lễ độ, có điểm nào không xứng với Lâm Đại thiếu gia?"

Phụ thân nghe xong liền cau mày, hồi lâu cũng không lên tiếng. Ta như bị sự im lặng ấy bóp nghẹt, ánh mắt dần trở nên đờ đẫn nhạt nhòa, bàn tay nắm chiếc khăn lụa run lên, chua xót, sợ hãi xâm chiếm ý thức.

Phụ thân, người ghét con đến thế ư?

Cũng không biết qua bao lâu, phụ thân cuối cùng cũng đứng lên, buông ra một câu "Tùy phu nhân" rồi khoát ống tay áo đi vào nội phòng.

Đại phu nhân thấy phụ thân đã đi khuất lại quay sang chỗ ta, một giọng thương xót cất lên: "Vũ Nhi, con cũng đừng buồn quá... con cũng biết... lý do phụ thân con khắc nghiệt với con như vậy."

Lý do?

Ta biết.

Dĩ nhiên là ta biết.

Bởi vì phụ thân vẫn luôn nghĩ mẫu thân ta chính là người đã hại chết tam đệ đệ - cốt nhục nối dòng duy nhất của Bạch Lư gia.

Ta cười bất lực, lao đảo đứng lên khỏi ghế: "Mẫu thân, Vũ Nhi xin cáo lui về Thanh Quang Viện trước."

Hà Hình cũng không tiện giữ ta lại: "Được, vậy con về trước đi."

Cất bước chân nặng nề trở về Thanh Quang viện, lúc này lòng ta ngổn ngang trăm mối.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rồi, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Hèn mọn một lần chỉ cầu chàng quay đầu(1)

"Tiểu Vũ, lại đây với mẫu thân nào!"

Trước hiên, một tiểu hài tử bụ bẫm xinh xắn, hai má hồng hồng tròn tròn như hai cái bánh bao nghe tiếng gọi liền đáp "Dạ" một tiếng rồi lao vào vòng tay mẫu thân đang đứng bên trong.

Dương Linh dang tay đón lấy Tiểu Vũ, ánh mắt âu yếm nhìn hài tử trong lòng, trên môi nở nụ cười ấm áp ngọt ngào: "Tiểu Vũ, con nói mẫu thân nghe, hôm nay con đã học được những gì?"

Tiểu Vũ giương đôi mắt tròn xoe sáng ngời lên nhìn nàng, khoe môi trẻ con nở nụ cười vui vẻ rạng rỡ như nắng ban mai, giờ ngón tay đến trước mặt, vừa đếm ngón tay vừa đáp: "Dạ, con học được Tam Tự Kinh, Nữ Tắc, còn có cả Hoa Tâm Tập, mẫu thân mẫu thân, Tiểu Vũ có giỏi không?"

Ý cười trong mắt Dương Linh càng thêm nồng đậm, tình cảm chứa chan không hề che dấu, nàng đưa bàn tay trắng như men sứ lên, xoa đầu hài tử trong lòng, gật gù: "Giỏi, Tiểu Vũ là giỏi nhất."

Tiểu Vũ được khen rất vui vẻ, đôi mắt sớm đã vì cười mà nheo lại thành hai mảnh trăng khuyết cong cong, ôm cổ mẫu thân, giọng nói của trẻ con trong trẻo cất lên mừng rỡ niềm hân hoan hạnh phúc: "Mẫu thân, Tiểu Vũ giỏi như vậy, phụ thân sẽ thích Tiểu Vũ phải không?"

Một đứa trẻ như Tiểu Vũ lúc đó không thể nhận ra Dương Linh đang ôm mình toàn thân cứng đờ, nụ cười trên môi đông cứng lại, như một thứ đồ thủy tinh mỏng manh lúc này rơi xuống đất, vỡ nát.

Ánh mắt lấp lánh nàng phút chốc như khóm lửa bị người ta dập tắt, lụi tàn thê lương. Ngay cả chính Dương Linh cũng không thể không chế được lúc

ấy cất lên chất giọng khản đặc mà đầy đau đớn như thế: "Ừ, phụ thân sẽ thích Tiểu Vũ nhất."

Tiểu Vũ từ nhỏ đã rất thông minh, mà nói là thần đồng cũng chẳng quá, hai tuổi học chữ, ba tuổi đọc sách, trí tuệ của một đứa trẻ như nàng khiến bao người phải ao ước ghen tị. Lúc này, Tiểu Vũ nhạy cảm đã thoáng nhận ra thái độ của mẫu thân có gì đó không đúng, nhưng suy cho cùng nàng vẫn chỉ là một hài tử, không thể chỉ là thái độ đó không đúng chỗ nào.

Nhăn đôi lông mày ngắn cùn, ánh mắt Tiểu Vũ cũng sâu hơn lúc trước mấy phần: "Mẫu thân... sao vậy?"

Dương Linh nhìn nàng, cũng chỉ có thể nở nụ cười bất đắc dĩ mà không biết nói gì.

"Đại phu nhân!" Tiếng thị nữ từ bên ngoài truyền tới, nghe rất quen, Tiểu Vũ nhận ra ngay đây là thị nữ thiếp thân của mẫu thân - Khánh Ngọc.

Dương Linh nghe giọng Khánh Ngọc gấp gáp như thế, trong lòng thoáng có dự cảm không lành, mày thanh khẽ nhíu: "Có chuyện gì?"

Khánh Ngọc từ bên ngoài tiến vào, bước chân vội vàng rối loạn, đầu cúi thật thấp không nhìn rõ biểu cảm. Đến trước mặt Dương Linh, Khánh Ngọc lập tức quỳ sụp xuống, đôi vai run lên từng hồi, giọng nói mỏng manh như sắp khóc đến nơi: "Phu nhân, bên... bên ngoài... ở hồ sen phát hiện... có... có xác hài tử... là..."

Đồng tử đen láy của Dương Linh co lại, nàng bắt giác siết chặt nắm tay, cũng ôm chặt Tiểu Vũ hơn như muốn bảo vệ. Trong lòng nàng hiện lên một khuôn mặt nam hài bộ bẩm đáng yêu chỉ vừa mới biết đi được vài tháng, lòng thoáng run rẩy... Nếu... chẳng lẽ...

"Là ai?" Dương Linh hỏi, giọng nói xen vào cả sự sợ hãi lẫn sốt ruột.

Khánh Ngọc quỳ trên đất run rẩy giật mình, lại đột nhiên đập đầu một cái thật mạnh, giọng nói của nàng lúc này như muốn khóc òa: "Phu nhân, là tam thiếu gia! Là tam thiếu gia!"

Tam thiếu gia!

Ba chữ ngắn ngủi đánh thẳng vào ngực Dương Linh một đòn chí mạng, nàng bỗng chốc dờ ra, cũng quên cả phản ứng.

Tiểu Vũ nằm trong lòng Dương Linh khẽ cựa quậy, vừa rồi cũng đã nghe toàn bộ, nhưng lại có vẻ không được rõ ràng lắm, Khánh Ngọc nói... ý nàng là tam đệ đệ của Tiểu Vũ chết trong Ngưng Bích Hồ?

Không đợi Tiểu Vũ tiêu hóa được hết tin tức đáng sợ này, Dương Linh đã đột ngột đứng thẳng dậy, lao ra khỏi biệt viện, tiến về phía Ngưng Bích Hồ bên ngoài. Tiểu Vũ trong lòng không an, lật đật chạy theo.

Lúc đến bên hồ, chỉ nhìn thấy ở bên kia, một đám người đang quây lấy gì đó trên bờ, nháo nháo nhác nhác, vô cùng khẩn trương, xem ra "thứ" kia rất quan trọng.

Mất thấy mẫu thân cứ như kẻ mất hồn đi tới bên đám đông kia, Tiểu Vũ cũng theo sau, đến gần rồi, đám hạ nhân xung quanh nhận ra sự xuất hiện của Đại phu nhân cũng tránh sang một bên, cúi đầu thật thấp.

Nhờ không gian được mở ra, Tiểu Vũ nheo nheo đôi mắt to tròn, nhìn thấy dưới đất là một hài tử nhỏ bé đang nằm bất động. Khuôn mặt bầu bĩnh, cái mũi cao cao kia... chính là tam đệ đệ của nàng, Bạch Lưu Thanh Quân.

Người xung quanh nói... Thanh Quân đã chết rồi... chết vì đuối nước.

Tiểu Vũ còn nhỏ, thường ngày không tiếp xúc với tam đệ đệ này quá nhiều nên thật ra cũng không có mấy tình cảm gì, tối thiểu chỉ biết nhận mặt mà thôi. Vì thế, lúc này, Tiểu Vũ không hiểu vì sao mẫu thân lại quỳ sụp xuống trước thi thể tam đệ đệ mà khóc... Mẫu thân của Tiểu Vũ mạnh mẽ kiên cường như thế... bây giờ lại khóc...?

Mấy chuyện tiếp theo, Tiểu Vũ không biết vì nàng đã sớm được Khánh Ngọc dẫn về hậu viện của Ngưng Bích Viện, đóng cửa không cho ra ngoài. Từ hôm đó, Tiểu Vũ cũng không gặp lại mẫu thân nữa.

Có một lần, Tiểu Vũ lén trốn ra ngoài tìm mẫu thân, nhưng tìm quanh Ngưng Bích Viện đều không có, thế là nàng nghĩ có lẽ mẫu thân đã đến chỗ phụ thân bên đến Thương Trạch Viện tìm. Đúng là mẫu thân đang ở Thương Trạch Viện, có điều, nhìn mẫu thân quỳ trước sân đường, Tiểu Vũ sợ hãi dùng tay nhỏ ôm chặt cái miệng muốn la lên vì hoảng hốt của mình.

Dương Linh đã mấy ngày không ăn không ngủ, quỳ trước sân Thương Trạch Viện chứng minh sự trong sạch của mình, nhưng... người đàn ông đó vẫn không tin nàng..

Hắn không tin nàng trong sạch.

Gương mặt tiểu tụy xanh xao, ánh mắt thất thần hướng đến vị trí chủ vị giữa sân trống rỗng mà người đàn ông đó thường ngồi, nàng thấy hoàn cảnh lúc này của mình thật buồn cười, buồn cười đến đáng thương.

Bờ môi khô nứt nẻ khó khăn vẽ nên một nụ cười tự giễu, bàn tay nàng giờ đã không còn sức để siết lấy nữa, buông thõng trên mặt đất lạnh giá, cái lạnh ấy ngấm vào tận xương thịt, làm đóng băng con tim yếu đuối thôi thóp lúc này.

Dương Linh tự cười bản thân sao lại bất lực đến thế? sao lại vô dụng đến thế?

Nàng thể chất yếu kém, lần đầu sinh nở khó khăn đã suýt lấy đi tính mạng của nàng, đời này không thể sinh cho hần một đứa con trai là nàng có lỗi với hần. Vì thế, khi hần đón người phụ nữ khác về, nàng cũng không có mấy may phản đối, thậm chí, nàng còn đối xử rất chu đáo với nàng ta..

Hà Hinh mang thai lần đầu, sinh được một nữ hài, hần đã thất vọng bao nhiêu, nàng còn ở bên cạnh hần ngày đêm an ủi động viên, cũng thường xuyên đến thăm nom sức khỏe cho tiểu thiếp của hần. Dương Linh hiểu, nàng không thể sinh con được nữa, thế nhưng người phụ nữ này thì có thể.

Cho dù Dương Linh có đau đớn bao nhiêu khi nhìn thấy người đàn ông mình yêu ân ái với người phụ nữ khác, nàng cũng không thể tỏ ra đố kỵ, ghen ghét, nàng chỉ có thể dấu đi những giọt nước mắt lặng lẽ giữa đêm lạnh cô đơn. Nàng cứ nghĩ cho dù Hà Hinh có xuất hiện đi chăng nữa, giữa nàng và hần vẫn còn tồn tại tình nghĩa phu thê kết tóc, vẫn tồn tại tình yêu son sắt vắng vặc như trắng, vẫn còn đó những lời thề non hẹn biển giữa hai người, mọi thứ sẽ không có gì thay đổi cả...

Nàng đã tin như vậy.

Nhưng sự thật lại giống như một gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt Dương Linh không chút kiêng nể, mọi tình cảm hạnh phúc yêu thương trước đây cũng tựa như bột nước tan đi không để lại chút dấu vết. Hần lại có thể công khai ở trước mặt nàng ôm ấp chiều chuộng tiểu thiếp, thứ còn lại hần dành cho nàng chỉ là ánh mắt lạnh giá khiến toàn thân nàng run rẩy.

Đến khi Hà Hinh sinh được con trai, Dương Linh đã hoàn toàn trở thành một Đại phu nhân hữu danh vô thực, đã sớm bị hần quăng ra sau đầu. Nhưng cho dù thế, đứa con trai kia cũng là cốt nhục nối dòng của Bạch Lưu gia, nàng vẫn sẽ yêu thương và chăm sóc nó, cho dù nó có không phải do nàng sinh ra đi nữa.

Nàng bảo vệ Tiểu Vũ, cũng bảo vệ Thanh Quân và Thanh Uyển, nàng coi chúng đều như con ruột của mình, chưa bao giờ thiên vị cái gì.

Thế nên khi nhìn thấy thi thể bất động của Thanh Quân nằm trên nền cỏ nhuộm đầy bùn đất hôi hám, nàng đã khóc...

Rất lâu rồi nàng mới khóc... Mất đi Thanh Quân cũng chẳng khác nào cắt đi một khúc ruột của nàng, đau đớn đến văng vắt đầu óc, cuối cùng nàng cũng khóc đến mức ngất đi.

Ai ngờ khi tỉnh lại, người trụ cột gia đình đã rất lâu chưa từng gặp mặt lại đứng trước giường của nàng, vẫn là khuôn mặt anh tuấn như thuở đầu gặp gỡ, nhưng tình cảm trong ánh mắt hần dành cho nàng đã sớm không còn nữa, thay vào đó chỉ còn sự lạnh lẽo thấu tận tâm can, thậm chí còn ẩn hiện sát khí khó che giấu. Hần đang kiểm chế, kiểm chế để không ngay lập tức lao đến bóp chết nàng.

Dương Linh nhìn hần, khó nhọc nở nụ cười khổ sở, nàng là người thông minh, dĩ nhiên biết Bạch Lưu Kính đang nghĩ gì. Chỉ là người đàn ông này, nếu là khi trước sẽ không bao giờ nghi ngờ nàng. Nhưng hiện tại mọi thứ đã thay đổi, hần lại dùng ánh mắt này để đối diện với nàng, nàng hiểu, trong lòng hần đã sớm khẳng định là nàng làm.

Hần không tin nàng nữa.

Giọng nói của hần giá lạnh không mang theo chút tình cảm nào, chỉ có một nỗi không thể che giấu: "Tại sao nàng phải độc ác như thế?"

Dương Linh đau đớn nhắm mắt, nàng không muốn nhìn khuôn mặt ấy thêm nữa, độc ác ư? Hần nói nàng độc ác ư?

Nàng không trả lời, Bạch Lưu Kính dường như cũng đứng trước giường nàng rất lâu.

"Nàng hại Thanh Quân, ta bắt nàng phải đền mạng!" Sau cùng, hần gằn lên một câu như thế rồi quay người bỏ đi.

Đền mạng? Trên khóe mắt nàng, một giọt lệ ấm nóng mang theo nỗi thống khổ đau đớn xé gan xé ruột trượt xuống, nụ cười méo mó đến tệ hại. Đền mạng? Mạng này nàng không tiếc, thế nhưng nàng đi rồi, ai sẽ chăm sóc Tiểu Vũ?

Đến khi vừa xuống giường được, Dương Linh lập tức đến Thương Trạch viện, quỳ trước sảnh đường, nàng không làm, nàng chỉ hy vọng hần tin nàng.

Nhưng đã ba ngày rồi, hần thậm chí còn không thèm liếc nàng lấy một cái.

Dương Linh cắn môi, con đói đánh vào tâm trí, khiến cho đầu óc nàng văng vất muốn ngất đi, thế nhưng nàng lại cố chấp giữ mình tỉnh táo, bóng lưng nàng thẳng tắp kiên cường nhưng lại cô độc đến đau lòng.

Đánh đổi cả cái mạng này, kiểu ngạo cả đời chỉ hèn mọn một lần, cầu hần quay đầu, dù chỉ một cái.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rối, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Hèn mọn một lần chỉ cầu chàng quay đầu(2)

Khánh Ngọc lúc đưa Tiểu Vũ vào hậu viện của Ngưng Bích Viện đã dặn nàng tuyệt đối không được ra ngoài, cũng không được chạy đi tìm mẫu thân, không được đến Kính Vân Viện. Thế nhưng Tiểu Vũ không nghe, lúc này đứng ở trốn đằng sau cột rèm lớn bên trong đại sảnh Thương Trạch Viện nhìn mẫu thân mình xanh xao tiêu tụy, nàng vừa lo vừa sợ, nhưng cũng không dám bắt nháo, chỉ im lặng đứng đó không nhúc nhích.

Tiểu Vũ rất muốn chạy ra ôm lấy mẫu thân, nhưng nàng vốn là đứa trẻ biết nghe lời, nên lúc này nàng sẽ không làm thế. Nàng chỉ đứng cắn răng nhìn mẫu thân một lát rồi lặng lẽ quay về Ngưng Bích Viện.

Vừa về tới, Tiểu Vũ đã thấy Khánh Ngọc đang đi qua đi lại đầy lo lắng, chắc đang tìm mình. Nàng cũng không tránh, một mạch chạy tới dùng hai bàn tay bé xíu núp vào áo Khánh Ngọc, ngược đôi mắt sâu hun hút không giống đôi mắt của một đứa trẻ nhìn lên chất vấn: "Khánh Ngọc, người nói cho ta, mẫu thân tại sao lại quỳ trước sảnh chỗ phụ thân?"

Khánh Ngọc chưa kịp vui mừng vì tìm thấy Đại tiểu thư đã tái mặt vì nghe câu hỏi này, vội vã khiến nàng lắp bắp: "Tiểu thư... Đại phu nhân... chỗ đó... tiểu thư."

Đôi tay bé nhỏ dưới vạt áo Khánh Ngọc siết càng chặt hơn, đầu ngón tay mím mồm đôi màu trắng toát, ánh mắt Tiểu Vũ dường như có như không tỏa ra khí thế bức người: "Nói mau!"

Khánh Ngọc trước khí thế này đã sợ hãi lại càng thêm bối rối, cũng không biết phải nói sao. Tiểu Vũ lại có vẻ không thể kiên nhẫn hơn nữa, thấp giọng gắt: "Còn không mau nói sự thật?"

Khánh Ngọc cho dù thế nào cũng chỉ là kẻ tôi tớ, lời chủ tử không thể không nghe, huống hồ, Đại tiểu thư lại kiên quyết đến thế. Nàng run rẩy quỳ xuống trước mặt Tiểu Vũ, cúi đầu thấp đến nỗi trán chạm xuống nền gạch lạnh cóng, giọng nói đầy thấp thòm ngắt quãng: "Tiểu... tiểu thư... là... lão gia kết cho phụ nhân... tội mưu hại... mưu hại cốt nhục nối dòng... nên... nên phụ nhân đến đó quỳ đê... chứng minh sự trong sạch..."

Con người trong đôi mắt Tiểu Vũ co lại, cơ thể bé nhỏ cứng đờ không thể cử động, nàng nghe Khánh Ngọc nói xong, đầu vầng mắt hoa, một mực lắc đầu không muốn tin: "Không! Sao phụ thân có thể làm thế! Không thể nào! Người lừa ta!"

Thấy phản ứng dữ dội của Tiểu Vũ, Khánh Ngọc sợ hãi vội dập đầu thật mạnh xuống đất: "Tiểu thư, đều là sự thật! Tiểu thư!"

"Ta phải đi tìm phụ thân! Không được! Ta nhất định phải hỏi phụ thân!" Nàng chỉ bỏ lại câu đó rồi loạng choạng chạy ra khỏi Ngưng Bích Viện. Bước chân vội vàng, cũng không biết đã vấp ngã mấy lần Tiểu Vũ mới lần được tới Thương Trạch Viện.

Lúc đến nơi, trong sảnh đường một khắc trước vốn chỉ có Dương Linh lúc này đã đầy thêm bốn người.

Trên vị trí chủ tọa là lão phu nhân, phía bên còn có phụ nữ nàng, nhị di nương và tiểu muội muội Thanh Uyển.

Mẫu thân nàng, lúc này đang bị trói.

Tiểu Vũ chỉ kịp lướt mắt qua nhìn mấy người trong phòng một cái, còn chưa kịp nói gì đã bị ai đó phía sau chụp lấy, dùng tay bịt miệng, lôi ra ngoài.

Tiểu Vũ tức giận dấy dựa, tay đâm chân đá vào không trung, nhưng sức người trưởng thành vẫn nhiều hơn, kéo được nàng đến bên cạnh cánh cửa trốn vào.

Đến lúc người đó nỡ lòng tay hơn, Tiểu Vũ mới định thần nhìn rõ, đây là Khánh Ngọc vừa rồi còn run rẩy quỳ lạy ở Ngưng Bích Viện. Khánh Ngọc vẫn bịt miệng nàng, hai tay kẹp chặt không cho cử động, khuôn mặt nàng phức tạp, ánh mắt lộ ra tia bối rối cùng lo lắng. Nàng thấp giọng ghé sát vào tai Tiểu Vũ: "Tiểu thư, người không thể ra đó được, lão gia rất tức giận, nếu người ra đó... chỉ sợ..."

Chỉ sợ tiểu thư cũng sẽ liên lụy.

Trước khi đi, phu nhân đã dặn dò rất kỹ nói Khánh Ngọc phải bảo vệ thật tốt cho Đại tiểu thư, nàng cho dù vì hành động hỗn xược vừa rồi mà bị đánh chết cũng ngàn vạn lần không thể để Đại tiểu thư vào đó.

Đôi mày ngắn của Tiểu Vũ nhíu lại thật chặt, lại ra sức giãy dựa, cái đầu ngo ngậy không thôi, ánh mắt chất chứa tức giận không thể kìm nén.

Dù thế, Khánh Ngọc vẫn cắn răng kìm Tiểu Vũ thật chặt, một mặt lắng nghe động tĩnh bên trong.

Giọng nói trầm thấp lãnh đạm vang đến: "Tiện nhân, người còn có chấp?"

Nhận ra giọng nói của phụ thân, Tiểu Vũ hơi dừng động tác. Lời này... phụ thân đang mắng ai?

Tiếng cười nhạt của nữ nhân vọng ra, kèm theo giọng nói hơi khàn khàn: "Cố chấp? Người cố chấp phải là chàng mới đúng! Dựa vào cái gì mà chàng nói ta hại Thanh Quân?! Dựa vào cái gì!"

Là giọng nói của mẫu thân, cho dù đã nhiễm chút trầm đục nhưng Tiểu Vũ vẫn nhận ra được.

Chẳng lẽ vừa rồi... là phụ thân mất mẫu thân?

"Tiện nhân"?!

Tiểu Vũ ngây người, nàng không tin...

Hà Hinh ngồi trên ghế ôm Thanh Uyển, khuôn mặt đung đỏ vì khóc, tròng mắt vẫn long lanh ầng ầng nước như có thể trào ra bất cứ lúc nào.

"Lão gia, lão gia đừng như vậy... có thể... có thể chỉ là Thanh Quân... vô ý trượt chân..." Nói đến đây, Hà Hinh không kìm chế được nữa, lại bắt đầu thút thít.

Bạch Lưu Kính nhìn Hà Hinh khóc đến thương tâm, tay nắm chặt thành quyền, trong ánh mắt lửa giận bùng thêm mấy phần, hần nghiến răng nói: "Vô ý? Hoang đường! Quân Nhi còn nhỏ như vậy, lúc nào ra ngoài cũng phải có người đi theo, làm sao có thể ngã xuống hồ mà không ai hay biết?! Thường ngày người hầu bên cạnh trông nom Quân Nhi đều là người của Đại phu nhân, lần này, nói nhẹ là tắc trách, nói nặng là cố tình!"

Lão phu nhân ngồi bên trên vẫn lặng lẽ lật phật châu, nhắm mắt không nói nửa lời.

Dương Linh giương ánh mắt trống rỗng vô hồn lên nhìn người đàn ông đang ngồi trên ý gấm, trái tim giờ phút này đã rách nát đến mức không thể cảm thấy đau được nữa.

Hắn nói vậy, tức là cho dù thế nào, nàng cũng là kẻ có tội.

Nhưng nàng làm sao biết được những người hầu thường ngày ở bên cạnh chăm nom Thanh Quân lúc đó đi đâu chứ? nàng cũng đã dặn dò kĩ lưỡng rồi, nhưng... sao lại xảy ra chuyện?

Chợt nàng nhớ đến lời Khánh Ngọc lúc trước, Hà Hinh từng gặp mặt mấy thị nữ chăm nom tam thiếu gia, thương cho họ không ít vàng bạc, nói là muốn cảm tạ vì đã đối xử tốt với nhi tử của nàng ta.

Hoi chuyển dời ánh mắt sang phía Hà Hinh vẫn đang cúi đầu rơi nước mắt, Dương Linh khe khẽ cười nhạt.

Hồ đừ không ăn thịt con, nàng chỉ hy vọng bản thân đã đoán sai.

Nhưng sai hay đúng, xem ra bây giờ cũng không còn quan trọng nữa.

Quyết định nằm ở nam nhân kia, nhưng nam nhân kia, giờ phút này lại muốn lấy mạng nàng.

Nàng mệt rồi.

Cuối cùng, hắn cũng không quay đầu.

"Dùng gia pháp." Lão phu nhân từ nãy tới giờ chưa hề lên tiếng lúc này đã từ từ nhấc mí mắt, lạnh nhạt buông một câu.

Bạch Lưu Kính nhìn Lưu tổng quản, ánh mắt tối tăm, nói: "Lấy gia pháp, gọi người đến dùng hình."

Mã tổng quản hơi tái mặt, bước nhanh thối lui, một lúc sau khi quay trở lại trên tay đã cầm một cây roi sắt. Đi theo sau còn có một hạ nhân làm công việc nặng nhọc.

Quý lâu đã khiến đôi chân Dương Linh tê liệt, nhện đói cũng khiến nàng mất hết sức lực, đến giờ chống chọi chỉ còn lại chút hơi tàn, nàng biết, dùng gia pháp, mạng này hôm nay khó giữ.

Nàng chết không đáng tiếc, chỉ có nỗi bận tâm về nữ nhi bé bỏng mới gần sáu tuổi của mình vẫn không sao nguôi ngoai được. Nàng đi rồi, ai sẽ chăm sóc, ai sẽ bảo vệ Tiểu Vũ đây?

Lần cuối cùng, nàng hướng ánh mắt về phía Bạch Lưu Kính, khuôn mặt xanh xao hốc hác lúc này thậm hại đến mức khó tưởng tượng. Mơ hồ cảm thấy hai dòng lệ ấm nóng chảy xuống, nàng cố hết sức mỉm cười. Nụ cười ấy khiến ánh mắt Bạch Lưu Kính thoáng biến đổi.

Tên hạ nhân đã cầm roi sắt tiến đến phía sau lưng Dương Linh, dơ lên thật cao, như dùng hết sức bình sinh để giáng xuống một đòn.

"Bốp!"

Chỉ một đòn thôi mà mang theo đau đớn như tróc xương tróc thịt, lực phủ ngũ tạng cơ hồ đảo lộn giãy xéo lên nhau, Dương Linh gập người phun ra một ngụm máu tươi. Cho dù đau đớn khiến nàng muốn ngất đi, nhưng lần này, nàng vẫn muốn kiêu ngạo, từ từ ngẩng đầu lên nhìn Bạch Lưu Kính. Khóe môi nhuộm đỏ bởi máu me tanh nồng không ngừng chảy ra, trong đôi mắt nàng hần lên những tơ máu chẳng chịt. Nàng cười, một nụ cười méo mó quý dị khiến cho kẻ khác phải run rẩy sợ hãi.

Nhắc khóe môi một cách khó nhọc, Dương Linh có thể cảm nhận hơi thở của chính mình lúc này đang tàn dần, giọng nói cũng trở nên mơ hồ: "Hãy... chăm sóc... Tiểu Vũ."

Một roi nữa lại giáng xuống.

Nàng lại phun ra thêm một búng máu tươi.

Chỉ trong chốc lát, phần y phục trước ngực Dương Linh đã bị máu nhuộm đỏ rực, xung quanh nàng, vết máu văng lung tóe khắp nơi.

Nhưng nàng vẫn kiên cường đến phút cuối, mỉm cười nhìn hân.

Kể cả khi đã không còn thở nữa, nàng vẫn mỉm cười.

Dương Linh, nàng đã chết không nhắm mắt.

Sau đó, lão phu nhân thở dài một tiếng, sai người đem thi thể Dương Linh đi mai táng cẩn thận. Lão phu vẫn chậm chậm lật phật châu trong tay, vịn vào thị nữ bên cạnh ra về, Hà Hình sau đó cũng ôm Thanh Uyển rời khỏi.

Khánh Ngọc chọn lúc thích hợp nhất, lén lút bế Tiểu Vũ đã sớm ngất xỉu chạy về Ngưng Bích Viện.

Bước chân nàng thất thủ, cứ mỗi lúc nghĩ đến âm thanh nặng nề giáng xuống của roi sắt trong phòng vọng ra, trái tim của Khánh Ngọc lại đập chậm một nhịp. Nàng lo sợ nhìn hải tử trong tay, lúc đó Tiểu Vũ điên cuồng quấy đạp, cắn xé nàng muốn vùng ra, chính nàng cũng suy tởm chút nữa không thể giữ được.

Bộ dạng Tiểu Vũ vừa trợn mắt giàn dụa nước mắt vừa kêu lên những tiếng "ư... ư" đau đớn đến tâm tan phế liệt khắc sâu vào tâm trí Khánh Ngọc, cho dù nhiều năm sau đó, nàng cũng không bao giờ có thể quên được.

Dù sao... Tiểu Vũ cũng chỉ là một đứa trẻ...

Đại sảnh rộng lớn, tất cả đã rời đi, không ai biết có một nam nhân đang ôm đầu gục trên nền đất, hân co người bất động như gốc cây già cỗi mất hết sức sống, bóng dáng tĩnh lặng đơn độc mà thê lương đến nhường nào.

p/s: Đọc chương này sẽ có rất nhiều người muốn chửi Bạch Lưu Kính... nhưng dĩ nhiên, tác giả không hề có ý ngăn cản. Hãy chửi hân đi! Tên tra nam! Chửi đi vì cuộc đời cho pépp

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rối, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Mục đích của tiệc mừng sinh thần

"Mẫu thân!!!"

Ta giật mình bừng tỉnh từ trong cơn mộng mị, trái tim trong lồng ngực đập nhanh như muốn nổ tung, vội vã thở dốc không ngừng, đầu óc lúc này lại bắt đầu đau như bị người ta dùng búa nện thật mạnh. Ta siết lấy góc chăn trong tay, tiếng rãng va vào nhau lập cập hòa lẫn với tiếng thở nặng nề trong màn đêm tĩnh mịch trở nên thật cổ quái. Thân thể ta lúc này căng cứng đờ đẫn, cảm xúc trống rỗng không nói nên lời.

Lại là giấc mơ đó.

Lại là cơn ác mộng đó.

Đã từ lâu lắm rồi ta không còn mơ thấy cái ngày mà mẫu thân ra đi nữa, tại sao đột nhiên hôm nay cơn ác mộng ấy lại trở về?

Có phải do ban ngày ta đối diện với phụ thân nên ban đêm về mới mơ thấy hay không?

Ta cũng không biết nữa, run rẩy đưa hai tay ôm lấy đầu, nhận ra sau lưng mình mồ hôi thấm ra lạnh toát khó chịu, ngồi được một lúc rồi cũng phải xuống giường thay áo.

Vì tỉnh dậy từ trong cơn ác mộng mà cơn buồn ngủ của ta cũng bay sạch, bây giờ nằm lại trên giường không sao ngủ được, cuối cùng ta đành chán nản khoác thêm một lớp áo ngoài, lén mò ra ngoài hiên ngắm trăng.

Khí lạnh bên ngoài khiến đầu óc ta thanh tỉnh hơn, mùi đất mát rượi trong không trung sộc vào mũi thật dễ chịu.

Ngước nhìn vầng trăng khuyết treo lơ lửng trên bầu trời, ta chợt có cảm giác mắt mình nhòe đi. Chẳng biết từ đâu, hay từ lúc nào, một giọt nước mắt đã lặng lẽ vẽ thành vệt dài trên gò má.

Màn đêm u buồn chất chứa nhiều tâm sự. Mênh mông. Cô độc.

Ta khe khẽ thở ra một hơi. Đêm hay, hẳn là rất dài.

Sáng hôm sau, ta tỉnh dậy hơi trễ, cũng bởi vì đêm hôm trước đứng hứng gió lạnh gần một canh giờ mới miễn cưỡng ngủ được một chút. Nhưng cảm giác dậy trễ đúng là không được tốt lắm, toàn thân ê mỏi, cái lưng đau như muốn gãy ra đến nơi.

Ta ngồi trên giường, xò giày đi đến bên bàn trang điểm, ngạc nhiên phát hiện ở đó đã có người ngồi từ trước.

Nam nhân một tay chống cằm, một tay cầm chiếc lược ngà lên ngắm nghía. Bàn tay người đó mảnh khảnh, các khớp ngón tay thon dài đẹp mắt, đầu ngón tay tinh tế uyển chuyển, làn da phủ bên trên trắng mịn như sứ trắng men làm nổi bật những đường gân săn chắc, gợi cảm.

Ta nghĩ ngợi, bàn tay nữ nhân cũng chưa chắc đã đẹp được đến như vậy, thế mà tay nam nhân này không chỉ có thể dùng một từ "đẹp" để hình dung đâu, mà phải là "đẹp đến mê người".

Nam nhân ấy đang rừ hàng mi dài mi hải như liễu ngắm nhìn chiếc lược ngà trên tay, nghe thấy tiếng bước chân đi tới liền hơi nâng tầm mắt, trên khóe môi ẩn hiện nét cười dịu dàng. Ta nhìn vào đôi mắt ấy, sâu hút đầy cảm dỗ, như muốn cuốn hết tâm tư của ta vào bên trong.

Ta lại bắt đầu nghĩ ngợi, nam nhân mà, đẹp quá như thế để làm gì nhỉ?

"Hôm nay huynh đến sớm vậy?" Ta lười nhác vừa ngáp vừa nói.

Trường Nguyên nghe xong, đôi mắt thon dài lại neho neho, cao giọng hỏi lại: "Muội xác định bây giờ là sớm?"

Ta cứng họng, bĩu môi đi tới, đẩy Trường Nguyên ra khỏi ghế: "Hừ, đi ra mau, muội muốn chải đầu."

Trường Nguyên cũng không có ý co kéo, ngoan ngoãn rời khỏi ghế, đợi ta ngồi ngay ngắn rồi mới đứng đằng sau, một tay nâng mái tóc dài sau gáy ta lên dịu dàng cúi đầu ghé vào tai: "Để ta chải giúp muội."

Nhận thấy hơi thở ấm nóng của chàng phả lên bên mặt, ta mơ hồ có cảm giác gò má nóng ran, nhìn vào gương đồng trước mặt, quả nhiên mặt mình đã đỏ như quả cà chua. Loại xấu hổ này... thực sự không thể dùng lời để diễn tả.

Trường Nguyên cũng nhìn vào gương đồng, không biết đã nhìn thấy gì mà lại bật cười rất vui vẻ, nhưng chàng không nói gì nữa, có lẽ sợ chọc nữa ta sẽ xấu hổ quá hóa giận, chỉ chậm chậm đưa chiếc lược ngà chải nhẹ lên tóc.

Ta cảm thấy, đây là một tình huống rất đáng hưởng thụ. Cũng không biết phải tu phúc mấy đời mới được một cực phẩm như nam nhân đằng sau chải đầu cho, tâm trạng ta lúc này vô cùng tốt, bất giác không kiềm chế được nụ cười vui vẻ trên khóe miệng.

Thu phục được một nam nhân như thế này... ta phải nói thật, ta cảm thấy rất thành tựu, rất đáng tự hào.

"Muội có gì vui à? Ta thấy sắc mặt muội rất tốt?"

Ta chống cằm, hạ khóe mắt xuống bàn, chọn lấy mấy cây trâm trông cũng vừa mắt, đáp: "Hôm nay muội ngủ được nhiều, tinh thần cũng tốt... mà vài hôm nữa là đến tiệc sinh thần rồi, muội cũng cần chuẩn bị vài thứ." Ta dừng lại nghĩ ngợi một lát. "Ừm, mà chuyện hôm trước... huynh nghĩ thông suốt chưa?"

Ta mơ hồ cảm thấy động tác chải tóc của chàng dừng lại, nhưng đáp lại ta chỉ là một khoảng yên lặng.

Ta biết, dù sao cũng không nên quá ép buộc chàng, vẫn nên để chàng từ từ suy nghĩ, đến lúc cục diện thay đổi, chàng cũng sẽ tự có được quyết định của riêng mình.

"Huynh... cứ từ từ suy nghĩ, chuyện đó để sau đi. Mà muội vẫn có chút khúc mắc... lần này tiệc sinh thần của Trường Minh Vương đột nhiên tổ chức long trọng như thế... huynh nói xem... Phụ hoàng huynh rốt cuộc có ý gì?"

Nói là tổ chức như thế cho vui, đánh chết ta cũng không tin. Dù có yêu mến Mộ Vân Huyền đến mức nào, Hoàng Thượng cũng sẽ không tùy tiện có hành động dễ gây hiểu lầm như thế. Trừ phi, ngài có mục đích khác, hoặc Hoàng thượng cố ý làm thế để người ngoài thực sự nghĩ rằng, Mộ Vân Huyền chính là Thái tử tương lai.

Dù sao, lần yến tiệc này cũng thu hút sự chú ý của quá nhiều người, trong chiều đình chắc hẳn dậy một đợt sóng không nhỏ, phe cánh ủng hộ Hoàng hậu cũng sẽ nhân cơ hội này mà lôi kéo thêm thế lực, cũng có vị trí thật vững chắc.

Điều ta quan tâm là tên Tam vương gia Mộ Trường Vũ kia, với tham vọng không thể tính là nhỏ của hắn đối với ngai vàng mà nói, hẳn không có động tĩnh gì mới là lạ. Ta chỉ thắc mắc, không biết hắn định làm gì để lôi kéo được sự chú ý từ phía Hoàng thượng đây? Ở kiếp trước, thời điểm này ta cũng không quá chú ý đến những chuyện lục đục ngầm trong triều chính nên không thể biết được hắn bằng cách nào gây dựng được lòng tin từ phía Hoàng thượng, sau đó còn khiến Hoàng thượng bắt đầu này sinh ác cảm với Mộ Trường Minh. Đến mức còn đem Mộ Trường Minh tống vào nhà lao, suýt chút

nữ đã mang ra xử chém, may có Hoàng hậu cứu ra, nhưng từ lúc đó hy vọng của Đại hoàng tử đối với đế vị cũng đã không còn nữa.

"Hoàng huynh đã hai mươi lăm rồi, phụ hoàng là muốn qua yến hội chọn cho huynh ấy một Vương phi để sinh hoàng tôn nối dõi."

Ta bị câu nói này của Trường Nguyên đánh tỉnh khỏi những suy nghĩ trong đầu, có chút ngạc nhiên, cao giọng hỏi lại: "Hoàng thượng muốn... chọn vương phi cho Trường Minh vương?"

Trường Nguyên không đáp gì, im lặng thay cho lời đồng tình.

Ây... ta nghĩ nát cả óc... cuối cùng lại là đáp án này, bất quá, đúng là có hơi khó tưởng tượng.

"Dù sao Đại hoàng huynh cũng ở tuổi trưởng thành rồi mà chưa thành gia lập thất vẫn khiến cho phụ hoàng có phần sốt ruột. Hơn nữa... thời gian này huynh ấy cũng chỉ đặc biệt đề tâm đến mấy tin tức chiến sự bên ngoài, ngày ngày rèn binh luyện võ, có khi cả tháng chẳng tiếp xúc với nữ nhân một lần... phụ hoàng cũng có phần lo lắng. Với lại, người cũng mong có cháu bé rồi."

"Khụ..." Ta ho khan một tiếng. Nghĩ lại, nếu là cái tên Mộ Vân Huyền đầu đất ấy thì cũng dám lắm, chẳng trách Hoàng thượng lại lo lắng đến mức này.

"Mà..." Trường Nguyên lại dừng lại một lát. "Hay muội gả cho ta đi, chúng ta sinh vài đứa cho Phụ hoàng đỡ mong?"

Phụ... "Khụ... khụ... khụ" Ta giật mình lại ho thêm mấy tiếng, cái suy nghĩ này của Trường Nguyên thực tình có hơi dọa người, nói chung, chuyện cưới gả gì đó cứ để sau đi... lại còn sinh con... càng nên để sau thì hơn.

"Muội nói này... chuyện này... thôi cứ để Đại hoàng tử lo đi..." Ta cứng ngắt cười trừ, cũng không để ý xem sắc mặt mình khó coi đến mức nào.

Trường Nguyên ngược lại có phần vui vẻ, giọng nói cũng chất chứa ý cười: "Ừ, ta cũng thấy bây giờ còn sớm, thôi cứ để thêm hai năm nữa đi, chuyện này cũng không cần vội..."

"haha... đúng vậy đúng vậy."

Chải đầu xong, chàng giúp ta vấn nhẹ một kiểu đơn giản nhất có thể. Dù sao cũng là bàn tay nam nhân, ta cũng không yêu cầu gì hơn được. Cắm mấy cái trâm lên, ngắm nghía một lát, Trường Nguyên đứng bên cạnh khoanh tay chăm chú quan sát, ta cũng không cảm thấy có gì bất tiện.

"À phải rồi, về phần y phục hôm trước muội nhờ ta chuẩn bị, hôm nay ta đã mang đến rồi đây."

Ta chỉnh trang xong xuôi, nghe Trường Nguyên nói vậy thì cũng rất hứng thú muốn xem. Trường Nguyên cùng ta đi ra ngoài sảnh, một hộp gỗ cỡ vừa không biết đã được đặt trên bàn trà từ bao giờ, hoa văn chạm trổ tinh xảo, nhìn qua cũng biết là vật không tầm thường.

Chàng đi lên trước, ngón tay thon dài gõ chốt, mở hộp ra. Bên trong, màu y phục xanh nhạt ẩn hiện dưới lớp giấy phủ mỏng manh, vừa đúng là màu ta thích nhất. Gỡ bỏ lớp giấy phủ bên trên, họa tiết mẫu đơn được thêu bằng chỉ vàng rất khéo léo đẹp mắt, chất liệu vải may nhìn qua mềm mịn mượt mà như nước, quả nhiên không phải đồ tầm thường.

"Lụa Minh Nguyệt, là đồ khi ta trở về từ Minh Nguyệt thành mang theo, cảm thấy màu sắc này rất hợp với muội, chỉ là thời gian có hơi gấp gáp nên y phục may cũng không được tỉ mỉ lắm."

"Không đâu." Ta lại gần, chạm vào mặt lụa mịn màng trơn bóng, nhìn gần càng cảm thấy đường thêu vô cùng cẩn thận. "Đẹp lắm, muội rất thích."

Trường Nguyên mỉm cười, ánh mắt dịu dàng: "Muội thích là được."

Ta phủ lại giấy bọc, đóng nắp hộp. Trường Nguyên hơi ngạc nhiên: "Sao vậy, muội không mặc thử sao?"

Ta lắc đầu: "Không cần, đồ huynh chuẩn bị không cần thử cũng biết nhất định sẽ vừa, muội cũng rất hài lòng, cảm ơn huynh."

Trường Nguyên cười, đôi mắt cong cong như hai mảnh trăng khuyết: "Được."

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rồi, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Chuyện y phục bị hỏng (1)

Ta luôn có lòng tin vô điều kiện vào con mắt nhìn đồ của Trường Nguyên, có lẽ một phần là do ta bị ám ảnh với bệnh tỉ mỉ đến biến thái của chàng, một phần là vì quả thực chàng rất hiểu sở thích của ta.

Ta mang hộp đồ đi cất cẩn thận vào trong tủ đứng, sau đó cùng Trường Nguyên ngồi ngoài sảnh uống chén trà nóng. Nhìn vạt nắng nghiêng nghiêng hắt

vào khoảng nền lát gạch đen tuyền ánh lên những tia sáng trong veo đẹp đẽ, ta chếp miệng, nắng đã lên cao vậy rồi, đúng là hôm nay mình ngủ dậy có hơi muộn.

"Muội không ăn sáng sao?"

Ta đặt chén trà trong tay xuống, lắc đầu: "Không ăn, muộn rồi, ăn bây giờ chút nữa sẽ không ăn được cơm trưa mất."

Trường Nguyên hơi cau mày: "Không được tùy tiện như thế, sẽ có hại cho sức khỏe!"

Ta chống tay lên bàn, đỡ cằm nâng mi nhìn chàn. Cánh mũi chàng cao thẳng nghiêng nghiêng, đôi mắt phượng đen dài sâu hun hút, bờ môi mỏng đường viền rõ ràng, làn da trắng được ánh sáng bên ngoài chiếu vào gần như trong suốt. Ta nheo nheo mắt, cảm giác chàng như đang tỏa hào quang chói lọi thần thánh khiến người ta không thể nhìn thẳng.

"Trường Nguyên, muội cho rằng ở bên huynh không phải lựa chọn đúng đắn."

Đôi mày kiếm có xu hướng cau chặt hơn, giọng nói chàng sắc mùi nguy hiểm: "Thứ nhất, muội đang đánh trống lảng. Thứ hai, muội nói không phải lựa chọn đúng đắn là có ý gì?"

Ta rất nghiêm túc dùng ánh mắt kiên định nhìn thẳng vào mắt chàng: "Muội cảm thấy, ở bên cạnh huynh sớm muộn cũng sẽ bị sắc đẹp của huynh làm mù mắt!"

Trường Nguyên khước môi giật giật: "..."

"Thật mà, huynh xem, huynh quá tỏa sáng rồi!"

Chàng im lặng từ chối cho ý kiến.

Ta cảm thấy vô cùng thỏa mãn, vô cùng thành tựu khi trêu chọc Trường Nguyên thành công, ngồi vắt chân chữ ngũ vừa uống trà vừa cười tít cả mắt, tư thế lúc này quả thực không thể tính là tao nhã.

Đột nhiên, từ bên ngoài Ly Tâm vội vội vàng vàng hai tay xách váy chạy vào, cũng không thèm để ý lễ nghi gì, vẻ mặt có vẻ đang rất cấp bách, nói: "Tiểu thư, Vương gia, Nhị tiểu thư đến!"

Ồ, ta liếc người ngồi bên cạnh một cái, lại thư thả nhấp một ngụm trà, trà hôm nay đặc biệt đậm, uống xuống họng có vẻ hơi chát.

Trường Nguyên cũng gạt đầu với Ly Tâm một cái, tay vẫn cầm nguyên chén trà, nho nhã đứng dậy, sau đó lại dùng một tư thế tiêu sái nhất nhún chân một cái treo lên xà nhà. Cho dù ta thực sự cảm thấy, chàng hoàn toàn có thể đi vào nội phòng tránh mặt Bạch Lư Thanh Uyển, không cần thiết phải leo lên xà nhà làm kẻ hóng chuyện như thế.

Ta ngược mắt lên, chỉ thấy nam nhân dáng người cao lớn đang ngồi dựa vào thành xà nhà, vẫn rất ung dung nâng chén thưởng trà như thường. Hầy, ta cảm khái, nhỏ giọng lầm bầm mấy câu: "Hết trò tào quái bây giờ lại trò xà nhà, huynh là khi sao?"

Ai kia đang ở trên xà nhà sắc nước gập người một cái.

"Thỉnh như cầu!"

Ta biết, Trường Nguyên luyện võ chăm chỉ, nội công thâm hậu, ngũ quan nhạy bén hơn người thường rất nhiều nên cho dù tiếng ta chỉ như muỗi vo ve chàng cũng sẽ nghe thấy. Quả nhiên, nghe được lời đã kích không được lọt tai lắm của ta, chàng híp mắt nhìn xuống, trên mặt không có nửa phần cảm xúc.

"Khục..." Ta kiềm chế không bật cười thành tiếng, lại đưa chén trà lên trước miệng che đi khóe môi đang cong lên đầy trêu chọc của mình.

Lúc này thì từ ngoài cửa xuất hiện một dáng người uyển chuyển xinh đẹp dẫn theo thị nữ tiến vào.

Ta nhìn khuôn mặt yêu kiều hút hồn của Bạch Lư Thanh Uyển, không kìm chế được ý nghĩ so sánh, cảm thấy hình như Trường Nguyên vẫn còn đẹp hơn nàng ta vài phần...

Bạch Lư Thanh Uyển mỉm cười lễ độ, bước lên hành lễ: "Tiểu muội bái kiến Đại tỷ."

Ta đặt chén trà trên tay xuống, rất thân thiện cười nheo nheo mắt đáp: "Tiểu muội đó sao, ngồi đi."

Bạch Lư Thanh Uyển động tác tao nhã ngồi xuống một ý, trên môi vẫn treo một nụ cười nhẹ nhàng. Ta cảm thấy, cái kiểu giả là lúc nào cũng ra vẻ gần gũi hòa ái này rất quen mắt... hình như đã gặp ở đâu rồi...

Trong đầu ta, một gương mặt nam nhân so với nữ nhân còn quyến rũ hơn gấp mấy lần khẽ lướt qua.

"Phụt..." Ta không kiềm chế được, bật cười một tiếng.

Haha, ta nhớ ra nàng ta giống ai rồi! Tam vương gia Mộ Trường Vũ!

Bạch Lư Thanh Uyển nghiêng nghiêng đầu hơi khó hiểu hỏi: "Tỷ tỷ, tỷ có chuyện gì vui sao?"

Ta ho khan một tiếng: "Khụ... cũng không có gì... chẳng hay muội đến đây tìm ta là có việc gì?"

"À, là mẫu thân bảo muội đến gọi tỷ tỷ mang lễ phục dự tiệc sinh thời đại hoàng tử đến chỗ người mặc thử, cũng chỉ còn mấy ngày nữa, nếu có gì còn có thể sửa cho kịp."

Ta nghe xong, hơi chần chừ, không biết đáp thế nào.

Nàng ta có vẻ nghi hoặc, nhướn mày hỏi: "Tỷ tỷ, sao vậy?"

Ta ngập ngừng: "Y phục..."

Rất nhanh, trong ánh mắt Bạch Lư Thanh Uyển thoáng qua một tia sáng không rõ ràng.

Ta vẫn giữ thái độ bối rối, hơi cắn môi, đôi mày cau lại vẻ lo lắng: "Y phục...tỷ..."

"Tỷ tỷ, tỷ sao vậy? Tỷ tỷ nên đi lấy đồ mau thôi, mẫu thân đang chờ rồi."

Cuối cùng, với một sắc mặt không được tính là tốt lắm, ta nhỏ giọng gọi Ly Tâm giúp mình lấy hộp y phục ra.

Sau đó, mang theo tâm trạng bất an ôm hộp đồ cùng Bạch Lư Thanh Uyển đến Kính Vân Viện gặp Đại phu nhân.

Trước khi ra khỏi đại sảnh, ta còn không quên quay đầu lại nhìn lên, thấy bóng dáng cao lớn vẫn còn dựa lưng vào thành xà nhà với bộ dạng rất nhàn tản, ta xua xua tay thầm thì: "Về đi, muội phải đi rồi."

Ta nói xong, cũng không nhìn thêm nữa, quay đầu nói gót Bạch Lư Thanh Uyển dời khỏi.

Thực sự là mỗi lần đến khu viện chính phía Đông này ta đều cảm thấy rất lười, bởi chỗ ta cách đây quá xa, đi vô cùng mỏi chân. Nhìn những bước đi uyển chuyển thướt tha nhẹ như bay của người phía trước, ta cảm thán, muội muội này quả thực thể lực không tồi đâu.

Đến lúc tới nơi, nhìn lên, mặt trời đã sắp ở trên đỉnh đầu. Đại phu nhân cũng chọn giờ khéo thật, không biết có chuẩn bị cơm trưa không, chứ đợi đến lúc ta trở về mới ăn, thực sự quá muộn, hơn nữa, từ sáng tới giờ vẫn chưa ăn gì, bụng lúc này đã hơi sôi lên rồi.

Bước vào đại sảnh Kính Vân viện, người ngồi ở vị trí chủ tọa không phải Đại phu nhân Hà Hình mà là một người khác.

Phụ thân của ta.

Ta không ngạc nhiên lắm, tiến đến hành lễ với phụ thân trước rồi mới hành lễ đến Đại phu nhân bên cạnh, sau đó được Đại phu nhân ban ngồi.

Phụ thân vẫn rất chung thủy với hình tượng người cha nghiêm khắc lạnh lùng, từ đầu đến giờ chưa nói câu nào, chỉ là, ánh mắt người nhìn Bạch Lư Thanh Uyển so với ta có thêm vài phần thân thiết.

Đại phu nhân quý khí đầy mình, mỉm cười thật đẹp mắt từ tốn nói: "Vũ Nhi, Uyển Nhi, hôm nay ta đặc biệt mời phụ thân các con đến đây để nhìn qua lễ phục ta đã chuẩn bị cho các con, vào trong thay đi, yến hội ba ngày sau các con sẽ là bộ mặt của Tướng phủ chúng ta, không thể qua loa được."

Bạch Lư Thanh Uyển tao nhã đứng dậy, đáp dạ rồi chờ ta cùng đi vào nội phòng.

Nhưng trước ánh mắt chờ đợi của nàng ta, ta không đứng dậy. Ta cúi gầm mặt, ôm hộp y phục trong tay, mím môi thật chặt.

"Tỷ tỷ?"

Ta khó khăn lên tiếng: "Y phục... này..."

Đại phu nhân ngồi ghé bên kia cũng bày tỏ thái độ quan tâm: "Vũ Nhi, con sao thế?"

Ta siết chặt hộp gỗ, lắc đầu không đáp.

Phụ thân vẫn im lặng.

"Vũ Nhi?"

Ta cũng im lặng.

Không khí trong phòng bắt đầu trở nên căng thẳng.

"Tỷ tỷ... muội biết rồi... có phải y phục của tỷ tỷ hỏng rồi?"

Nghe được câu này, ta lập tức như giật mình ngẩng phắt đầu lên nhìn Bạch Lư Thanh Uyển bằng ánh mắt kinh ngạc.

Nàng ta bối rối quay đầu đi hướng khác: "Tỷ tỷ, muội nghe nói... loại lụa dùng để may phục của tỷ là đồ tiến cống của Tây Nhạc, có lẫn mùi hương dẫn dụ động vật, nếu không bảo quản kỹ càng rất dễ bị chuột mò vào cắn rách."

Sắc mặt ta thoát cái trắng bệch không còn giọt máu.

Là đồ tiến cống, cũng tức là vật phẩm ngự ban, nếu làm hỏng, để truyền ra ngoài sẽ là tội khi quân, sẽ bị chém đầu!

Đột nhiên, một chén trà từ phía phụ thân bay đến dưới chân ta, vỡ tan thành nhiều mảnh, nước trà bắn tung tóe khắp nơi.

Ta có chút ưu thương nhìn cái chén tan tành trên đất, xót xa nghĩ thầm, cái chén này cũng tốn đến mấy lượng bạc chứ có ít gì.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rồi, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Chuyện y phục bị hỏng (2)

Ta không nói được gì, sững sờ nhìn những mảnh chén vỡ trên đất, vài giọt nước trà bắn lên thấm ướt mép y phục, bờ môi thoáng run rẩy sợ hãi.

"Vũ Nhi, chuyện đó... Uyển Nhi nói đúng sao?" Đại phu nhân hình như đã đứng lên, giọng nói truyền đến thoáng chút chần chừ và lo lắng.

"Con... con..."

Phụ thân ngồi trên kia vừa phát giận ném chén trà vẫn đang kìm nén, chưa lên tiếng.

"Vũ Nhi, bộ y phục này... không phải đồ có thể làm hỏng đâu."

Bạch Lư Thanh Uyển đứng bên cạnh khom người xuống, bàn tay đặt lên lưng ta, khẽ vuốt nhẹ nhẹ: "Đại tỷ... tuy chuyện này rất nghiêm trọng, nhưng tỷ... cứ bình tĩnh đã."

Ta không đáp.

Tình thế trong phòng lúc này tương đối kì quái, ta cũng không biết nên miêu tả kiểu gì, Đại phu nhân dường như cũng cảm nhận được cơn giận của phụ thân, lại không hiểu vô tình hay hữu ý đồ thêm dầu vào lửa: "Lão gia... chuyện này... y phục đó thiếp đã dùng tấm lụa Vân Sa Hoàng thượng ngự ban... bây giờ..."

Ta hơi hướng mắt lên, thoáng thấy bàn tay của phụ thân nổi đầy gân xanh.

Quả nhiên, ngay sau đó, phụ thân không kiềm chế được nữa, đập bàn đứng dậy, dùng ngón trỏ chỉ vào mặt ta, ánh mắt lạnh lẽo, đôi mày cau chặt: "Người cùng mẹ người, đúng là một loại người!"

Cùng một loại người? Ta là nữ nhi thân sinh của mẫu thân, dĩ nhiên đối với người là cùng một loại rồi.

Không kìm chế được nụ cười nhạt thoáng qua trên khuôn mặt, ta bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt phụ thân. Điều chỉnh lại tư thế một chút, lại thông thả nhấc chén trà vẫn còn hơi nóng, uống vào một ngụm. Thật là, chẳng lẽ hôm nay ta lại phải uống trà để trừ bữa?

Phụ thân sa sầm nét mặt, vẫy ống tay áo một cái thật mạnh, gần giọng nói: "Vô liêm sỉ, làm sai còn không quỳ xuống nhận lỗi?"

"tỷ tỷ, đừng làm cha tức giận thêm nữa..." Bạch Lư Thanh Uyển lo lắng khuyên.

Ta gật đầu với nàng ta một cái, lại cười thật rạng rỡ, neho neho mắt nhìn người phụ thân không phân rõ phải trái kia: "Phụ thân, người đang tức giận gì vậy?"

Thoáng chốc, khuôn mặt phụ thân lại đen thêm một mảng.

Hà Hinh nghe lời ta, cả kinh nhướn mày, vội quay qua nhắc: "Vũ Nhi! Con nói gì vậy?"

Sắc mặt Bạch Lư Thanh Uyển bên cạnh cũng không được tốt cho lắm, nhưng trong con ngươi sáng sủa lại có tia sáng lấp lánh lạ thường. Ta đoán, hiện tại nhìn thấy bộ dạng chống đối phụ thân của ta, nàng ta rất cao hứng. Như vậy mới nói, đầu óc của Bạch Lư Thanh Uyển này thực sự quá ngắn, nếu là Hà Hinh, bà ta có lẽ đã sớm nhận ra phản ứng quá bình tĩnh của ta có vấn đề, nàng ta lại chỉ cảm thấy, ta càng chống đối phụ thân sẽ càng bị người

ghét bỏ.

Ý cười càng sâu, ta vuốt chiếc hộp gỗ trong tay một cái, cẩn thận đặt nó lên mặt bàn.

"Bạch Lư Thanh Vũ!"

Ta nghiêng nghiêng đầu đáp: "Phụ thân gọi con ư?"

Nắm tay của người run run, gân xanh trên trán nổi lên cuộn cuộn, thái dương không kìm chế được giật giật liên hồi, ánh mắt nhìn ta tối tăm tỏa ra hơi lạnh khiến người ta run rẩy giữa mùa hè, bộ dạng này của phụ thân hiển nhiên là do đã bị ta chọc cho điên tiết. Phụ thân luôn là người rất nhẫn nại, hơn nữa trải qua nhiều năm lẫn lộn quan trường, tính cách người càng thêm phần lãnh đạm bình tĩnh, hôm nay có thể chọc người giận dữ mà chẳng ta mấy câu, nói chung là cũng rất thành tựu.

"Người có biết, làm hỏng đồ ngự ban sẽ có kết cục thế nào?"

Ta hơi ra vẻ ngẫm nghĩ, sau đó đáp: "Chém đầu? Tru di tam tộc?"

Đôi mày thưa của phụ thân càng nhíu chặt lại: "Hôm nay ngươi làm liên lụy đến mạng sống ba đời Bạch Lư gia, người nói ta nên xử lý ngươi thế nào?"

Ta cười trào phúng, chống cằm: "Mang gia pháp ra đánh chết con, giống như người đã làm với mẫu thân, phụ thân thấy sao?"

"Vũ Nhi!" Đại phu nhân trợn mắt quát lên một tiếng chói tai.

Chuyện của mẫu thân năm đó vẫn luôn là chuyện cấm kỵ không được phép nhắc đến trong phủ, đặc biệt là trước mặt phụ thân, hôm nay, ta đã ngang nhiên dẫm lên giới hạn đó. Chỉ thấy toàn thân phụ thân cứng đờ, ánh mắt trống rỗng u ám, khuôn mặt tái đi, những nếp nhăn hằn lên rõ ràng, trong thoáng chốc, người dường như đã già đi cả chục tuổi.

Ta có chút không hiểu, rốt cục phản ứng này của phụ thân là vì sao? Chẳng lẽ... đối với mẫu thân, phụ thân vẫn còn...? Không thể, ta tự phủ nhận suy nghĩ của chính mình, không thể nào, nếu quả thực phụ thân đối với mẫu thân còn chút tình nghĩa, năm đó người cũng sẽ không tuyệt tình tàn nhẫn như vậy.

Bạch Lư Thanh Uyển lúc này trên mặt có biểu tình tương đối kì quái, đại khái là trông có vẻ chậm tiêu, phần là không hiểu, phần là quá kinh ngạc.

Phụ thân vừa mới giận dữ như muốn bóp chết ta, bây giờ lại sững ra như một cây đại thụ già cỗi, bóng dáng lại có vẻ cô độc thê lương? Ta không hiểu... chẳng lẽ ta nhìn nhầm?

Ta dòi tầm mắt, nhìn hộp gỗ đặt trên bàn chạm trổ hoa văn thật đẹp mắt, không hiểu vì lý do gì lại buông hơi thở dài. Cảm thấy đã không còn hứng thú tiếp tục diễn kịch, ta dùng đầu ngón tay mở chốt hộp, nắp bật lên. Lớp vải lụa quý giá vẫn còn nguyên vẹn ẩn hiện dưới giấy phủ mỏng manh, ta liếc Bạch Lư Thanh Uyển đang trợn mắt không hiểu, cười nhạt: "Y phục vẫn còn, chưa hỏng, con chỉ là cảm thấy bản thân không xứng đáng với thứ trân quý như vậy, không mặc nổi mà thôi... Nhị muội và mẫu thân cũng lo thừa rồi."

Bạch Lư Thanh Uyển như gặp phải ma, bộ dạng hết sức kì quái, đưa ngón tay run run chỉ vào hộp gỗ: "Đây... đây..."

Đại phu nhân bình tĩnh hơn nhiều, chỉ khẽ nhíu mày như có như không nhìn ta bằng một ánh mắt phức tạp, sau đó đến bên kéo tay Bạch Lư Thanh Uyển một cái. "Vũ Nhi, là Uyển Nhi suy đoán lung tung thôi... thì ra y phục không sao, vậy là tốt nhất rồi... con cũng đừng chấp nhặt, hơn nữa, y phục này là đặt may cho con, con không mặc, còn ai mặc được chứ?"

Ta chỉ cười cười, nhưng ánh mắt nhìn Đại phu nhân mang theo vài tia giá lạnh.

Phụ thân nghe xong, cũng chẳng cho ý kiến gì, sắc mặt rất xấu, phất tay áo "phật" một tiếng thật mạnh rồi nhấc chân rời đi, một cái quay đầu cũng không có. Đại phu nhân nhận ra phụ thân lần này nhất định không ổn, liền vội chạy theo bước ông, vừa nói mấy câu gì đó ta cũng không nghe rõ.

Ta cũng không có hứng thú lắm, cảm giác bây giờ chỉ là, dạ dày đang biểu tình rồi...

Bạch Lư Thanh Uyển vẫn đứng chân chối tại chỗ, có lẽ sự việc vừa rồi đã kích không nhỏ tới trái tim mong manh dễ vỡ của nàng ta, thái độ phụ thân như vậy, biết đâu cũng có chút ít ác cảm nảy sinh với nàng ta thì sao? Chuyện đó ta không rõ, nhưng nàng ta lúc này chắc chắn đang lo lắng như thế.

Ta lại nhìn hộp gỗ một cái, đẩy lại nắp hộp, đóng chốt cẩn thận rồi đứng lên ra về. Chỗ này đã không còn việc của ta nữa, nên trở về ăn cơm thôi.

Bộ y phục đó, để lại ở chỗ Đại phu nhân, thứ đồ quý giá như thế, ta không dám nhận.

Ly Tâm đứng đằng sau ta chứng kiến hết thấy, chỉ là nàng thân phận thấp hèn, chung quy cũng chỉ có thể im lặng run rẩy không dám có động thái gì, bây giờ ta cùng nàng đã rời khỏi Kính Văn viện một quãng, nàng mới rụt rè mở miệng: "Tiểu thư... người làm như vậy..."

Ta không quay lại nhìn nàng, chỉ hơi ngược mắt, mặt trời lên cao rồi, không khí cũng có chút nóng bức, đôi mày bắt gặp cau lại: "Ly Tâm, có những chuyện hiện tại em không thể hiểu được, sau này ở bên cạnh ta thì tốt nhất nên ít lời một chút."

Ly Tâm đằng sau nghe xong sợ hãi run lên, giọng nói có phần ấp úng: "Nô... nô tỳ... nô tỳ đã biết."

Ta nhắc bước nhanh hơn, hải lòng gật đầu một cái: "Được rồi, ta nói vậy là vì ta muốn giữ em lại bên mình, em không cần quá lo lắng."

"Vâng"

Chuyện hôm nay kiếp trước đã từng xảy ra rồi, ta dĩ nhiên có chuẩn bị tâm lý từ trước. Vài hôm trước, ta cũng dặn Ly Tâm nếu có đến giúp việc các viện khác, thừa cơ hội truyền tin lễ phục của ta bị hỏng ra ngoài, như vậy Bạch Lư Thanh Uyển trước mặt phụ thân sẽ tự tin nói ra chuyện đó. Còn ta, ngược lại có thể vui vẻ lật ngược thế cờ, khiến cho lần này náo loạn một trận ở Kính Vân Viện, cũng rất sáng khoái. Chỉ là, phản ứng lúc đó của phụ thân khiến ta rất thắc mắc.

Năm đó, lúc ta chạy đến Thương Trạch Viện, vừa đứng lúc lão phu nhân nghe tin tam đệ chết đuối vội vàng từ Phật Kim Am trở về. Cả nhà góp mặt đông đủ, gán cho mẫu thân cái tội cố ý hại chết cốt nhục nối dòng, dùng gia pháp khiến mẫu thân ta chết không nhắm mắt. Lúc đó ta bị Khánh Ngọc ôm chặt không có cách nào thoát thân, đến cả cơ hội nhìn mặt người lần cuối cùng cũng không có, chỉ có thể khóc lóc đến mức ngất đi.

Khi tỉnh lại, Khánh Ngọc cũng đã bị đưa đi mất, ta chỉ còn một mình chuyển tới Thanh Quang Viện. Khánh Ngọc trước khi đi để lại cho ta một lá thư, nàng ấy viết, mẫu thân ta bị hàm oan chết không nhắm mắt, hy vọng ta sau này có thể tự chăm sóc bản thân thật tốt, rửa sạch thanh danh của mẫu thân. Ta đọc thư, hoàn toàn không biết Hà Hình chính là kẻ đã hãm hại mẫu thân, chỉ có thể ôm theo lòng tin mẫu thân không làm chuyện tổn hại lương tâm ấy mà sống đến tận lúc trưởng thành. Bây giờ nghĩ lại, ta vẫn cảm thấy chuyện năm đó quá mơ hồ, hẳn vẫn còn uẩn khúc gì đó, ta nhất định phải điều tra cho rõ ngọn ngành.

Chỉ là, lâu như vậy rồi, một chút manh mối cũng đã sớm không còn nữa.

Ta nhìn viên áo thêu hình hoa lan đẹp mắt, chợt nhớ tới đây là thứ hoa mà lão phu nhân thích nhất. Có lẽ đợi yến tiệc sinh thời của Mộ Vân Huyền qua đi, thu xếp ổn thỏa, ta sẽ đến Phật Kim Am thắp hương một chuyến.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rồi, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Đến Đại vương phủ

Ngày tổ chức đại yến cuối cùng cũng đến, ta dậy từ sớm, đặc biệt dành thời gian trang điểm thật tỉ mỉ. Người ta chẳng phải vẫn nói, diện mạo chính là niềm kiêu hãnh của nữ nhân hay sao? Dù gì thì trong ngày quan trọng như thế này, ta cũng đâu thể qua loa đại khái như bình thường được.

Ly Tâm đẩy cửa phòng đi vào vừa đúng lúc ta vừa trang điểm xong, mới quanh ra nhìn nàng một cái. Không ngờ lại bắt gặp được biểu cảm vô cùng kì quái của nàng, mắt tròn tròn lên, khóe môi run rẩy thốt lên mấy lời trong tâm trạng tràn đầy kinh hãi: "Tiểu... tiểu thư... là tiểu thư sao?"

Ta giật giật khóe mắt, quay mặt đi: "Không phải ta thì còn là ai?"

"Tiểu thư... hôm nay tiểu thư đúng là xinh đẹp đến mức khiến nô tỳ... kinh hãi."

Cái gì mà đẹp đến mức kinh hãi, Ly Tâm này có biết nói chuyện không vậy? Ta cười khan đờ chán, thật đúng là...

"Mau đến đây giúp ta vấn tóc."

Nghe đến đây, Ly Tâm mới như giật mình vung về đáp dạ một câu rồi lật đật đi tới, lúc cầm chiếc lược ngà trên bàn lên lại nhòm vào gương đồng một cái, ánh mắt tràn đầy ngưỡng mộ nói: "Tiểu thư, bình thường không được thấy tiểu thư tự mình trang điểm, không ngờ... tay nghề của tiểu thư lại tốt đến mức này!"

Ta cười cười, đáp: "Cũng được." Không cần phải kích động đến thế chứ?

"Tiểu thư" nàng lại vừa chải tóc vừa huyền thuyên không ngừng: "Diện mạo này, so với Nhị tiểu thư không hề thua kém chút nào đâu! Nô tỳ có thể khẳng định. Hôm nay, tiểu thư nhất định sẽ khiến quần chúng ở đại yến mở rộng tầm mắt!"

Hình như là tăng bốc hơi quá lời rồi, ta chẳng biết nói sao, đành mặc kệ nàng tiếp tục lúi lo bên tai như chim khuyên bắt được mồi đang vui mừng đến phát điên, tự mình nhìn ngắm lại tác phẩm của mình một hồi. Diện mạo được tô vẽ vô cùng hoàn hảo đang mỉm cười hải lòng trong gương, ta thâm cảm thán, đúng là người đẹp ba phần nhân sắc, bảy phần phấn son.

Nói đến tay nghề trang điểm có khả năng đổi trắng thay đen này của ta, còn không phải là do tháng ngày sống trong thanh lâu rèn luyện tích lũy được hay sao? Ta không tránh được cảm giác chua xót trào dâng trong lồng ngực, nhớ lại tháng ngày ấy, nói thế nào cũng khó mà vui vẻ cho được. Vật lộn ở chốn sơn trần phần tục ấy, ta ít nhiều cũng đã trưởng thành lên không ít. Có thể nói, trải nghiệm đau khổ luôn mang lại cho con người ta không ít bản lĩnh đấu tranh giành giật, ngược lại không trải qua đau khổ, có lẽ ta bây giờ vốn dĩ không tồn tại.

Điểm trang điều luyện, vốn dĩ là môn nghề tối thiểu mà nữ nhân chốn bán sắc mua hương phải thành thạo, ta chợt nhớ đến người đã dạy ta những thứ này, Hồng Ngưng, đệ nhất mỹ nữ Dạ Đài Lâu.

Ta nghĩ, nếu kiếp này còn có duyên phận trùng phùng, ta nhất định sẽ giúp Hồng Ngưng ra khỏi Dạ Đài Lâu. Chỉ là, tỷ ấy vốn dĩ rất ít khi xuất hiện, có gặp được hay không, vẫn phải chờ số trời.

"Ly Tâm, mấy hôm nay ở chỗ Đại phu nhân có động tĩnh gì không?"

"Dạ, lão gia gần đây có vẻ vẫn còn giận Đại phu nhân, cũng không tìm đến Kính Vân Viện nữa, ngược lại Đại phu nhân ngày nào cũng bớt thời gian xuống bếp hầm canh mang đến cho lão gia. Nhị tiểu thư thì không có hành động gì đặc biệt, chỉ ngày ngày ngồi ở hiên viện luyện nhạc khúc thôi."

Ta khẽ gật, tỏ ý đã nghe.

Xem ra, phụ thân đối với chuyện lần trước thực sự có bận tâm không nhỏ, điều này chỉ khiến ta càng thêm hoài nghi đối với cái chết oan ức của mẫu thân mười năm về trước.

"Tiểu thư, người muốn vấn kiểu tóc gì?"

Tiếng Ly Tâm vang lên cắt đứt dòng tư tưởng rối ren, ta thất thần nhìn vào trong gương một lúc, hồi lâu mới lên tiếng: "Nhược thủy kế."

"Vâng. Tiểu thư chọn trâm đi, chút nữa nô tì giúp người gài lên."

Ta không đáp, mở ngăn kéo hộp tủ ra, ánh mắt lướt qua một chuỗi hàng trâm gài xinh đẹp lấp lánh, hạ tay lấy đôi trâm ngọc tạc hình mẫu đơn bên trong cùng ra, cùng với bộ điều màu xanh lam đặt lên bàn. Dời tay đến một hộp gấm nhỏ đặt cạnh gương đồng, lấy chiếc vòng tay phi thủy bên trong ra, đeo lên cổ tay. Ta nheo mắt nhìn sắc xanh của ngọc phản chiếu ánh sáng trở nên trong vắt long lanh vô cùng mê hoặc, cảm thấy tương đối hài lòng, đưa tay lên ngắm nghía hồi lâu. Thứ này Bạch Lư Thanh Uyên tặng cũng đẹp mắt lắm!

"Tiểu thư, xong rồi, gài nốt bộ điều lên là có thể ra đứng lên thay y phục rồi."

Ta khẽ gật, im lặng ngồi chờ Ly Tâm cẩn thận gán điều lên, xong xuôi liền ngồi trước gương nhìn ngắm tổng thể một hồi.

Cho dù có chút ngạo mạn, nhưng ta thực sự cảm thấy, hôm nay mình... đẹp thật...

Đợi Ly Tâm đến bên tủ lấy ra hộp y phục Trường Nguyên chuẩn bị mang đến, ta đã đứng dậy cởi bỏ áo choàng bên ngoài vắt lên bình phong.

"Tiểu thư, để nô tỳ hầu tiểu thư."

"Được."

Ly Tâm mở hộp gỗ ra, gỡ giấy phủ, dùng hai tay nâng tấm y phục lên, vải lụa mịn màng như nước chảy xuống, hoa văn mẫu đơn thêu bằng chỉ vàng lấp lánh ẩn hiện sinh động tinh tế. Ta đứng thẳng người lên, dang ngang tay để Ly Tâm cẩn thận giúp mình mặc vào từng lớp y phục.

Y phục này quả nhiên mặc rất vừa người, vô cùng thoải mái, kiểu dáng thanh thoát đơn giản, màu sắc nhẹ nhàng, hoa văn trang nhã, càng nhìn càng cảm thấy "cảnh đẹp ý vui". Ta xoay trái xoay phải một hồi, đứng là lâu rồi mới mặc được bộ y phục vừa ý như vậy, không khỏi cao hứng một phen.

Bộ y phục này không được trân quý và giá trị như thứ mà Đại phu nhân mang đến cho ta, cũng chẳng long lẫy xa hoa bằng, thế nhưng lại là bộ y phục mà ta cảm thấy hợp ý nhất, chọn y phục, quan trọng vẫn là cảm giác thoải mái mới được.

Ly Tâm đứng bên cạnh ngắm nghía, không ngớt lời khen ngợi: "Tiểu thư, vương gia người đứng là có mắt nhìn quá đi, y phục này thực sự rất hợp với tiểu thư, đẹp vô cùng!"

Ta gật đầu, ngắm nhìn bản thân lại lần cuối qua chiếc gương đứng rồi lấy một chiếc áo sa mỏng choàng lên. Vuốt mép áo một cái, ta nói: "Ly Tâm, đến giờ rồi, chúng ta đi!"

Ly Tâm cúi đầu đáp: "Dạ."

Đảo bước về phía cổng lớn của phủ đệ, ta cảm thấy một cảm xúc rạo rực khe khẽ nhen nhóm.

Xe ngựa đã đứng chờ sẵn bên ngoài, nhưng chỉ còn lại một cỗ. Mã quân gia đứng dưới xe ngựa, vừa nhìn thấy ta bước ra thì cúi đầu cung tay kính cẩn: "Đại tiểu thư, Lão gia, phu nhân và Nhị tiểu thư đã đi trước rồi, cỗ xe ngựa này là lão gia sai người chuẩn bị cho tiểu thư."

Ta nhìn cỗ xe một cái, mỉm cười gật đầu với Mã quân gia rồi vịn tay vào Ly Tâm bước lên.

Chuẩn bị xe ngựa cho ta? hành động này của phụ thân có chút khiến ta bất khoan, chẳng lẽ chuyện y phục lần trước người cảm thấy... có lỗi với ta...? Thôi đi, suy nghĩ nhiều quá rồi.

Ta không nhớ rõ ràng vị trí của Đại vương phủ, chỉ biết nơi đó cách Tương phủ không xa, quả nhiên ngồi xe hơn một khắc là đã đến nơi.

Ta vén rèm kiệu, nhìn thấy cổng lớn Đại vương phủ treo đèn kết hoa rực rỡ, người ra kẻ vào nhộn nhịp, không khí vô cùng náo nhiệt, trong lòng cũng háo hức thêm mấy phần.

Bên ngoài, Ly Tâm khẽ giọng gọi: "Tiểu thư, đến rồi, xuống xe thôi."

Ta thả tay, rên xe buông xuống trả lại không gian trong xe một màn tối tăm, khẽ giọng cười, ta nhắc người, mở cửa xe đi ra.

Đặt chân xuống đất bằng, ngẩng cổ nhìn lên bức hoàng phi đầy kiêu ngạo "Trưởng Minh Vương Phủ", ánh nắng chiếu xuống khiến ta khẽ nheo mắt: "Ly Tâm, đi thôi."

Bước chân qua ngưỡng cửa Vương phủ, ta như có như không cảm giác đang có rất nhiều ánh nhìn bắn về phía mình, tò mò có, bàn tán có, ngưỡng mộ cũng có.

"Tiểu thư, mọi người đang nhìn tiểu thư kìa."

Khóe môi điều chỉnh một độ cong vừa phải, ta đi tới chỗ Quản gia vương phủ báo tên.

Quản gia đã ngoài năm mươi, khuôn mặt tròn trịa phúc hậu, khi cười vài nếp nhăn xô lại, ánh mắt rù xuống có vẻ hiền hòa, khi nhìn ta lại ánh lên thứ ánh sáng gì đó không rõ ràng: "Tiểu thư, xin hỏi tiểu thư là tiểu thư phủ nào."

Ta nghiêng nghiêng đầu, dùng khăn tay che miệng: "Tướng phủ Đại tiểu thư Bạch Lưu Thanh Vũ."

Nghe xong, vị quản gia già có vẻ hơi ngạc nhiên, sau đó lại gật gù như đã hiểu ra chuyện gì, cúi người hướng tay vào phía trong: "Tiểu thư, đi thẳng vào bên trong là sân lớn tổ chức Yến hội rồi, mời!"

Ta gật đầu cảm tạ một cái rồi dẫn Ly Tâm dời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rồi, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Gặp người lạ mặt

"Tiểu thư, nơi này rộng quá!"

Ly Tâm phía sau phấn kích reo lên một câu, ta mỉm cười, gật đầu nhìn quanh một lượt.

Yến tiệc được tổ chức trong sân lớn phía trước đại sảnh đón khách của Vương phủ, gồm có các bàn nhỏ được bày thành từng dãy xung quanh một vũ đài nhỏ ở giữa, trên bàn bày hoa quả và rượu quý, hướng lên phía hiên sảnh còn có thể thấy được một bộ ý gấm thêu long phụng, hai bên kê trường kỉ dài bằng gỗ Đàn chạm khắc hoa văn trường vân đẹp mắt. Hiển nhiên, vị trí trên đó là vị trí của Hoàng thượng, hoàng hậu cùng ba vị hoàng tử, nhưng lúc này vẫn trống không chưa có người ngồi.

Ta vừa nhắc bước vừa tìm quanh khu bàn khách tìm chỗ ngồi của Tướng gia, xung quanh vang lên những lời bàn tán không ngớt, loáng thoáng vài cái chỉ trò không được lịch sự lắm, đủ mọi loại ánh mắt bắn tới, so với lúc trên đường đến đây còn áp lực hơn mấy phần.

"Tiểu thư, tiểu thư thành tâm điểm của yến tiệc rồi! Tiểu thư xem, nô tỳ nói không sai mà!"

Ta hơi cau mày, nhỏ giọng đáp: "Loại tâm điểm này quá áp lực, thà không có còn hơn."

Ly Tâm nén giọng "ạ" một tiếng, sau đó khom lưng cười khúc khích. Ta có chút phiền não, nha đầu này, quả thực ngày thường ta đối xử quá dễ dãi với nàng rồi, thành ra bây giờ mới không có chút quy củ gì thế này đây.

"Bạch Lưu tiểu thư, khéo quá, lại gặp nhau rồi!"

Ta nheo nheo mắt nhìn nam nhân vừa không biết ở đâu chui ra, một khuôn mặt dễ nhìn đang cười thật quyến rũ nhìn ta. Hắn mặc bộ y phục gấm quý cầu kì khoa trương, trên tay cầm quạt xếp vẽ hình phong cảnh giang sơn đang nhẹ nhàng phẩy qua phẩy lại ra vẻ ưu tư phong nhã, một tay còn lại chấp sau thất lưng, rất ra dáng công tử danh môn thế gia.

"Không khéo" Ta mỉm cười đáp lại. Khéo cái quần, ta và người quả thực cần cái loại khéo léo này sao? Ta cố nén nuốt mấy lời thô tục trong bụng lại, uyển chuyển nâng khăn tay che miệng: "Lâm Đại công tử."

Lâm Viên Kiều khóe miệng cong hơn mấy phần, gấp quạt phạch một cái: "Bạch Lưu tiểu thư, Đế Hậu và các vị vương gia còn chưa đến, hay để ta dẫn nàng qua hoa uyển bên kia đi dạo một chút."

"Lâm công tử thật có nhã hứng quá."

Ta bắt đầu cảm thấy có chút khó chịu, ít nhất thì, cái tên này có thể thôi làm bộ dạng "Ta đẹp trai, ta rất đẹp trai, người có thấy đẹp trai nhất ở đây" được không? Nhìn mà phát ốm!

"Nhưng tiểu nữ còn phải đi bái kiến ngoại tổ phụ, thất lễ rồi!"

Nói xong, ta khom người một cái, tiếp theo dứt khoát quay người đi thẳng.

Ta không biết Lâm Viên Kiều đứng đó có bộ dạng thế nào, chỉ biết Ly Tâm phía sau không ngừng đuổi theo: "Tiểu... tiểu thư... người vừa rồi... có phải hoi...?"

Ta cười nhẹ, lắc đầu: "Loại người như hán ấy, tốt nhất là nên tránh xa một chút, cả em cũng thế!"

"Nhưng... nhưng..."

"Không nhưng nhị gì cả, nghe lời ta là được."

Ly Tâm vẫn có vẻ không được cam tâm lắm: "Vâng..."

"Đi thôi, ta thấy chỗ phụ thân và mẫu thân rồi."

Phía bên kia, vị trí gần với vũ đài và hoa ý của Hoàng thượng là khu vực của các gia tộc quan nhất phẩm trong triều, bàn đầu tiên vẫn còn bỏ trống, bàn thứ hai thì đã có người ngồi, chính là Bạch Lư Thừa tướng cùng phu nhân và tiểu thư thân sinh. Phụ thân đang hiếm có nở một nụ cười hiền hòa cảm ly rượu lên khẽ nhấp, Hà Hinh ngồi bên cạnh đang hơi cúi đầu kể chuyện gì đó có vẻ rất vui, Bạch Lư Thanh Uyển chỉ im lặng nghe, đôi lúc duyên dáng che khăn khẽ cười xinh đẹp. Ta nhìn một màn gia đình hòa hợp này, không hiểu sao trong lòng dâng lên một cổ đắng ngắt.

"Phụ thân, mẫu thân, nhị muội, nữ nhi đã đến."

Hà Hinh lúc này mới dời ra khỏi câu chuyện đang kể, trên mặt là nụ cười dịu dàng hòa ái, vui vẻ vỗ tay: "Được rồi, được rồi, con đến rồi thì tốt, ngồi xuống đi, mau ngồi xuống."

Bạch Lư Thanh Uyển nghe thấy có người đến, lập tức quay đầu lại, nhìn thấy ta liền không giấu khỏi kinh ngạc trong đáy mắt, sắc mặt hơi tái đi, lắp bắp mấy tiếng: "Tỷ... tỷ tỷ đến rồi... nhưng..."

Ta khẽ giọng đáp dạ với Đại phu nhân một tiếng, nâng vạt váy từ tốn ngồi xuống vị trí ngoài cùng bên cạnh Bạch Lư Thanh Uyển.

Bạch Lư Thanh Uyển vẫn cứ sững lại như đá, ánh mắt sáng rực dán trên người ta không dời, đôi môi anh đào mím lại: "Tỷ tỷ... bộ y phục này..."

"Là y phục mẫu thân để lại cho tỷ."

Phụ thân thu lại ý cười trong ánh mắt, lại như lơ đãng nhìn nháy về phía chủ vị là Hoàng thượng và các vị vương gia vẫn còn chưa đến, nhắc chén rượu không lên tiếng. Nhìn thái độ này, rõ ràng là người không vui vì sự xuất hiện của ta.

Nhưng đối với người phụ thân lạnh lùng đang ngồi ở đây lúc này, ta đã sớm không còn quan tâm để ý đến chuyện người có vui hay là không nữa.

Bạch Lư Thanh Uyển dường như vẫn còn muốn nói gì đó, lại đột nhiên hơi giật mình ngậm miệng, ta đoán, có lẽ đã bị Đại phu nhân bên cạnh nhắc nhở gì đó.

Xung quanh các bàn gần như đã đầy đủ, đợi thêm một lúc các vị trí quan trọng cũng có chủ, thời gian cũng không còn sớm, xem ra một chút nữa Hoàng thượng cùng hoàng hậu và các vị vương gia đến là có thể bắt đầu yến tiệc rồi.

Nhưng ta lại cảm thấy có chút thất vọng, bởi bàn phía trên từ lúc ta đến nơi vẫn còn trống, hiển nhiên chủ nhân ngồi chỗ đó chưa đến.

Lại hướng ánh mắt mong chờ về phía lối vào, bất chợt ta hơi ngạc nhiên mở to mắt, ở đó xuất hiện ba bóng dáng nam nhân cao lớn nhìn sơ rất đẹp mắt, mà rất nhanh bọn họ đã rẽ sang một hướng khác, tiến về phía hoa uyển phía hông sân khách.

Ta nheo mắt đánh giá, thân thủ rất nhanh nên mọi người xung quanh hầu hết đều không để ý kịp, nhưng dáng người Trường Nguyên thì ta chắc chắn không nhìn nhầm, người đi bên cạnh chàng thân phận là gì hoàn toàn có thể đoán ra được, có vẻ cao lớn hơn một chút là Đại hoàng tử Mộ Trường Minh, còn người trông mảnh mai hơn còn lại là Tam hoàng tử Mộ Trường Vũ. Họ kéo nhau đến hoa uyển, chắc đang đợi Hoàng thượng đến sẽ cũng vào một lượt.

"Tỷ tỷ..." Bạch Lư Thanh Uyển bên cạnh đột nhiên kéo ống tay áo ta một cái, làm ta giật mình.

"Muội muội...?"

Nàng ta không còn vẻ ngỡ ngàng thiếu tự nhiên trước đó, lúc này chỉ có một rặng mây hồng giăng trên gò má trắng nõn, giọng tí tê chảy ra như mật ngọt: "Tỷ tỷ... muội vừa rồi nhìn thấy Đại vương gia đi vào hậu hoa viên, tỷ tỷ cùng muội đến đó được không? Biết đâu có thể tận dụng cơ hội một chút, đi đến chào ngài tiện lời nói mấy câu? Tỷ tỷ, đi cùng muội, một chút thôi..."

Ta hơi nhẩn nầy, vị tiểu muội này tinh mắt thật đấy, thế mà cũng nhận ra rồi. Lại còn cái bộ dạng thiếu nữ e thẹn xuân tình miên man này nữa... ta cảm thấy đỉnh đầu ông ông, đối với nàng ta đang có Hà Hình ngồi bên cạnh lại không tiện nói lời từ chối: "Được... đi."

Bạch Lưu Thanh Uyển nhận được lời đồng ý từ ta, vẻ mặt rạng rỡ như hoa nở mùa xuân, ánh mắt lấp lánh sáng rực trông vô cùng mê người, hôm nay nàng ta cũng đã mất không ít công sức tô điểm tỷ mỉ, thực sự là xứng với đại danh mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành. Nàng ta quay đầu lại thấp giọng thăm thỉ với Đại phu nhân vài câu, sắc mặt Đại phu nhân cũng không có thay đổi gì, chỉ khẽ gật đầu một cái.

Sau đó, ta bị nàng ta lôi dậy, một mạch kéo đến hoa uyển phía bên sân khách.

Trên đường rời khỏi, phía bên cạnh ta có thêm một tiểu muội đệ nhất mỹ nữ kinh kì, áp lực tăng lên chóng mặt, đi đến đâu liền thu hút ánh mắt tò mò háo hức đến đấy. Ta cũng chẳng biết làm sao, chỉ có thể miễn cưỡng nở nụ cười mà bước đi, mà ta lại có ý thức sâu sắc rằng nụ cười của mình sắp méo xệch đến nơi.

Ta còn có thể lơ đãng nghe thấy vài câu như kiểu:

"Nhìn xem nhìn xem, là nhị tiểu thư Tướng phủ đệ nhất mỹ nữ đó, quả là danh bất hư truyền!"

"Thế còn đại mỹ nữ áo xanh phía bên cạnh là ai vậy? So với nhị tiểu thư không hề kém cạnh đâu!"

"Ta có nghe được lúc báo danh, nàng ấy là tỷ tỷ của vị đệ nhất mỹ nữ kia đấy! Đúng là hai tỷ muội, đều khuynh diễm như vậy!"

"Đại tiểu thư? Mỹ nữ như vậy sao ta lại không có ấn tượng gì nhỉ? Người nói xem, có phải Tướng phủ giữ nàng ấy quá kĩ không?"

"Tướng phủ lần này đúng là hào quang vô hạn, có đệ nhất mỹ nữ kinh thành, bây giờ lại còn thêm một đại mỹ nhân thế kia nữa..."

"Xem đấy, ta thấy, phượng vị đối với Tướng phủ đã là thứ nằm trong lòng bàn tay rồi."

Mấy lời này cho dù chỉ là bàn tán qua lại mà thôi, thế nhưng nội dung cũng là phạm thượng, người nói vô tình, người nghe cố ý, quả thực không nên chút nào.

Ta liếc mắt đến Bạch Lưu Thanh Uyển này giờ vẫn đang bước đi vô cùng uyển chuyển, tà váy đẹp đẽ phất phơ, cái eo thon đung đưa theo nhịp bước chân cuốn hút vô hạn, thêm đó là nụ cười vừa dịu dàng nhã nhặn lại xen thêm phần thanh cao kiêu ngạo tỏa ra khí chất liên thành khiến diện mạo nàng càng thêm tỏa sáng rực rỡ. Ta lại có cảm giác hai mắt bông rớt, cũng không biết vì thứ hào quang bên cạnh quá chói lòa hay do nắng đầu hè chiếu xuống nữa. Dù sao, ta cũng có nhận thức đặc biệt sâu sắc rằng, Bạch Lưu Thanh Uyển được sinh ra là thiên kim tiểu thư, được nuôi dạy để trở thành một thành viên cao quý của hoàng tộc, còn ta, là kết quả của một tấm chân tình nhưng đối lại chỉ có đau thương và nước mắt, ta với nàng ta, từ đầu đã quá khác nhau, không thể đem ra so sánh được.

Hoa viên phủ Đại vương gia là một vườn hoa rất rộng, có một khu phía đông trồng trúc, còn lại là thảm cỏ xanh mênh mông với những khóm cúc đủ loại, nhưng mùa này hoa cúc chưa nở nên không thể thấy vẻ rực rỡ nhất của nơi này, ta cũng có chút tiếc nuối. Bù lại, dưới những gốc hoa sưa già cổ cũng đã trải cánh hoa đầy đất, trên cây phủ lên một màu trắng tinh khiết như tuyết đọng, chỉ cần một đợt gió thổi qua là hoa sưa lại như một cơn mưa giăng đầy không gian, đẹp đến say lòng.

Ta còn chưa kịp ngắm hết đợt trút hoa của một gốc sưa gần đấy, Bạch Lưu Thanh Uyển sau một hồi nhìn ngó cuối cùng cũng đã tìm thấy gì đó, liền kéo tay ta đi thẳng.

Ta rất không tình nguyện nhắc váy đi theo, quả nhiên, từ chỗ chúng ta ở đây có thể thấy được một nhóm người phía xa xa đang đứng cạnh một hòn giả sơn, trong đó có mấy bóng lưng rất ưu tú, màu áo xanh ngả khói là Trường Nguyên, trường bào đỏ thẫm viền đen là Mộ Vân Huyền, áo sa mỏng vàng nhạt là Mộ Huyền, còn nữa, còn tên đang cầm quạt xếp phe phẩy kia nữa... có cần phải khéo thế không..

"Bạch Lưu Nhị tiểu thư, Bạch Lưu Đại tiểu thư." Quả nhiên, chúng ta chưa kịp tiến đến chào hỏi trước, Lưu Viên Kiều đã tinh mắt nhận ra từ xa, rất cao hứng cười cười gọi.

Bạch Lưu Thanh Uyển đúng là gặp được phúc tinh, vui mừng ra mặt bước càng nhanh hơn, ta cũng miễn cưỡng bị kéo đến.

"Tam vị Vương gia, đệ Viên Kiều giới thiệu, đây là hai vị tiểu thư phủ Thừa tướng." Sau đó, hần hơi khom người, dùng tay hướng ta. "Vị này là Đại tiểu thư." Tiếp theo hướng Bạch Lưu Thanh Uyển. "Vị này là Nhị tiểu thư."

Ba vị vương gia đứng đó đều tiến đến gật đầu chào hỏi một hồi, lúc ánh mắt Trường Nguyên lướt qua, ta đọc được nét cười thích thú không thể ẩn dấu đằng sau cái bộ mặt băng sơn tuyết đọng ngàn năm trong truyền thuyết. Ta cũng nhướn mày một cái, lại làm như lơ đãng không thêm chú ý đến chàng.

Lúc này ở gần, ta mới có dịp nhìn kĩ Mộ Vân Huyền một lượt. Nói về ấn tượng đầu tiên thì chính là làn da ngăm màu bánh mật khỏe khoắn của hần, có thể nói đây là điểm khác biệt nhất của hần so với những nam nhân khác sống trong nhung lụa hoàng tộc, gấm vóc cung đình. Đáng vóc hần cao lớn hơn tất cả huynh đệ nam nhân đồng trang, bờ vai rộng, bắp tay nở nang nhưng vòng eo vẫn thon gọn vừa vặn, nhìn qua rất cân đối hấp dẫn. Khuôn mặt hần đường nét góc cạnh rõ ràng, đôi mắt phượng hẹp dài đen láy với vẻ hờ hững tỏa ra mùi vị nam tính khó cưỡng. Ta không tìm lại được ý định so sánh một hồi, nói đến đẹp, tên Tam vương gia đang cười đến sáng lạn đứng bên trái đám bảo quyến rũ mê hoặc nhất. Nói đến khí chất, không ai có thể lấn át được vị Nhị hoàng tử có thể giết người không thấy máu đứng giữa. Còn Đại hoàng tử này, lại có vẻ mạnh mẽ vững chắc hơn tất cả, quả thực không thẹn là một Đại tướng quân có kinh nghiệm chinh chiến trên sa trường.

Ta đang cảm khái thâm trong bụng một hồi, cũng không để ý lăm nhìn qua Bạch Lưu Thanh Uyên bên cạnh, liền bị nàng ta mang bộ mặt ngơ ngẩn say đắm ra dọa cho choáng váng.

Ta lúc đầu buồn cười, vị muội muội này, khả năng đề kháng với nam sắc kém như vậy mà còn muốn ra đây chào hỏi một lượt, đúng là không biết tự lượng sức mình, người ta gọi là gì nhỉ? "Đã yếu lại còn thích ra gió"?

"Vũ Nhi" Lâm Viên Kiều đi đến kế bên ta, nói thêm vài câu: "Nàng ấy là vị hôn thê của Viên Kiều, hôm nay ra mắt ba vị vương gia."

Đoàng đoàng! Đùng đoàng! Ta bất chợt nghe thấy, tiếng sấm sét đánh xuống giữa nền trời quang.

Ta sững sờ, kiềm chế để không ngay tập lúc phun hết máu chó vào mặt tên nam nhân có vẻ dễ nhìn đứng cạnh, trừng mắt nhìn hắn, lại thấy... khí lạnh từ đầu đó phả tới khiến sống lưng lạnh toát.

Chết tiệt, cái tình cảnh này, ta thận trọng liếc sang, Trường Nguyên vẫn giữ vẻ mặt băng sơn nghìn năm, nhưng ánh mắt so với lúc trước đã lạnh hơn mấy phần, vô cùng sắc bén phóng tới hàng nghìn mũi dao nhọn hoắt, như muốn ăn tươi nuốt sống, phanh thây mổ thịt Lâm Viên Kiều.

Ta toát mồ hôi nuốt nước bọt một cái, vốn định để trong yến tiệc có thể xử lý gọn gàng chuyện hôn sự phức tạp này... kết quả... không ngờ kẻ ngu xuẩn đến cạnh lại nóng lòng muốn tìm đường chết đến thế.

Cái tên Lâm Viên Kiều này nhé, thực sự quá thiếu tinh ý, hoàn toàn không nhận ra bản thân sắp tới gặp Diêm vương đến nơi, vẫn tươi cười vô cùng rạng ngời, ta nắm chặt khăn tay, định mở miệng giải thích.

Chỉ là chưa kịp cất lời, đằng trước đã truyền tới một âm giọng hơi thấp: "Lâm công tử nói đùa rồi, người của ta, ta còn chưa đồng ý gả muội ấy đi, ai dám bàn chuyện hôn thê hôn phu gì chứ?"

Ta trợn trừng mắt nhìn khuôn mặt rất ấn tượng của người vừa nói, đôi mắt phượng của người đó lườm Lâm Viên Kiều một cái sắc lẹm, sau đó tiến tới kéo tay che chắn trước mặt ta.

Chỉ là ta khẳng định... ta chưa từng gặp người này...

Đây... là ai thế?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rối, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Biểu tử quả là ngự tử!

Sự xuất hiện của người này thực sự quá đường đột, ta nhất thời không phản ứng kịp, chỉ có thể đứng nhìn trần trối, bản thân như chết lặng đi mất một lúc.

Trường Nguyên vẫn giữ vững phong độ lạnh lùng liếc nhìn người lạ vừa xuất hiện, trong mắt bắn ra vài tia dò xét. Mộ Trường Minh lại trưng ra cái bản mặt vui mừng rất khó hiểu, Mộ Trường Vũ thì tiếp tục tít mắt cười, nghiêng nghiêng đầu nhìn đến. Bạch Lưu Thanh Uyên hơi trợn mắt nhìn nam nhân mới đến kia, môi nhỏ mím lại biểu thị sự ngạc nhiên không nói nên lời.

Ta mơ hồ cảm thấy, Lâm Viên Kiều đứng bên cạnh có vẻ không được vui cho lắm, cau chặt mày, nhún nhún bước ra đối diện với người đứng phía trước ta: "Xin hỏi, vị công tử này là công tử phủ nào? Có quan hệ gì với Vũ Nhi?"

Nam nhân phía trước nổi giận, giậm chân một cái: "Vũ Nhi? Ai cho ngươi gọi muội ấy là Vũ Nhi! Có tin ta đập cho ngươi bẹp dí không?"

"phụt" Thật khó tưởng tượng Trường Nguyên lại đang nở nụ cười rất hứng thú nhìn ta, ta cau mày bắn ánh mắt chứa một triệu câu hỏi vì sao về phía chàng, cười? cười cái gì? chàng biết nam nhân này ư? rốt cuộc đây là ai?

Mộ Trường Minh nhìn Trường Nguyên cười thì hơi ngạc nhiên, nhún mày một cái, sau đó lại khom lưng ghé tai Trường Nguyên nói mấy câu gì đó ta không nghe được, Mộ Trường Vũ vẫn cứ chưng thùy lăm kẻ đứng nhìn cả một màn này, vẻ mặt rõ ràng biết tất cả nhưng lại không thèm nói gì cả.

Lâm Viên Kiều đã bị chọc giận, đỏ mặt nói: "Công tử nói vậy là không xem tại hạ ra gì ư?"

Nam nhân phía trước nâng cằm kiêu ngạo liếc Lâm Viên Kiều, lời nói đầy vẻ trào phúng: "Ta chính là không xem ngươi ra gì đấy!"

Sắc mặt Lâm Viên Kiều đã xấu lắm rồi, độ đen hoàn toàn có thể mang ra cùng đít nòi phân cao thấp.

Nhưng ta thực sự cảm thấy, bản thân trong tình huống này nên im lặng. Ta không muốn nói sai cái gì, mà không muốn nói sai, chỉ có thể đừng nói gì cả.

Lúc này, kể từ đầu tới giờ vẫn rất cao hứng đứng ngoài xem một màn náo nhiệt lúc này bước đến, đôi mắt vẫn giữ độ cong cong như hai vầng trăng khuyết, nụ cười đẹp đẽ không đổi, nói: "Lâm công tử xin hãy bình tĩnh, Dương tướng quân từ trước tới nay vẫn rất thích đùa, đôi khi vô ý có chút quá đáng, Lâm công tử cũng đừng chấp nhất làm gì."

Dương tướng quân?

Ta tròn mắt nhìn tấm lưng đang chắn trước mặt, nếu nhìn kĩ thì vóc người cao lớn nhưng thanh mảnh, bờ vai rất vững chắc nhưng lại hơi sườn nhỏ... chẳng lẽ... là nữ nhân?

"Tam vương gia, người nói vậy là không đúng rồi, ta đây rất thẳng thắn nhé!"

Đúng rồi, giọng nói này, nếu nghe kĩ thì có thể nhận ra, hơi thấp nhưng rất trong, không giống giọng của nam nhân.

"Dương tướng quân?" Lâm Viên Kiều thu lại vẻ tức giận có phần dọa người trước đó, thận trọng dò xét một hồi, sau đó mới không chắc chắn hỏi lại: "Dương Tùy Phong tướng quân phủ Hộ quốc công? Nhưng ta nghe nói, Tùy Phong tướng quân là nữ nhân... chẳng lẽ... đây?"

Đúng là cái vóc dáng cao lớn hơn người này... có phần không giống nữ nhân, hơn nữa diện mạo cũng rất ấn tượng, đôi mắt phượng rất sâu, rất sắc bén liếc đến khiến cho người ta sợ hãi, cánh mũi cao thẳng, chiếc cằm nhỏ dài giương lên đầy kiêu ngạo. Ta cảm khái, so với ba vị hoàng tử đứng đây, Dương tướng quân không được xem là quá tuần tú, nhưng khuôn mặt này vô cùng sắc sảo, tỏa ra anh khí hơn người. Nếu là nam nhân thì cũng được xem là một nhân vật hiếm thấy trong biển người rồi... nhưng... nói người này là nữ nhân? Ta... không tin có được không?

Dù sao, trong quá khứ ta cũng chẳng nhớ rõ diện mạo của Tịch Phong tử, nhưng nếu quả thực người đang đứng trước mặt đây là tỷ ấy... thì quá trình trưởng thành này đúng là quá thần kì... Tịch Phong tử lớn lên lại có bộ dạng như thế này? Ta nhất thời không thể chấp nhận nổi.

Đáp lại tất cả những nghi hoặc của ta, "Dương tướng quân" lên tiếng khẳng định: "Hai chữ Tùy Phong đó là phong hào Hoàng thượng ngự ban, tên của ta là Dương Tịch Phong. Thế nào? Người cảm thấy ta không giống nữ nhân?"

Ta cố chấp lắc đầu trong lòng một nghìn lần! Không giống! Rõ ràng không giống!

Lâm Viên Kiều nghe xong lập tức ngây ra như phỗng, có vẻ chưa chấp nhận được loại thông tin quá kinh hãi này. Mộ Trường Vũ vẫn cười cười, nhìn Lâm Viên Kiều một cái: "Lâm công tử, mọi người nên làm quen với nhau trước mới phải, tránh những hiểu lầm không cần thiết."

Lâm Viên Kiều sững ra, nhất thời không đáp gì. Trường Nguyên từ nãy đến giờ vẫn chụm đầu cùng Mộ Trường Minh thì thầm to nhỏ, bây giờ trung lại khuôn mặt liệt cơ rất quen thuộc, thờ ơ nhìn Lâm Viên Kiều.

Mộ Trường Minh không để ý đến cục diện lắm, vẫn tiến lên một bước cung tay lễ độ nói: "Dương tướng quân, bản vương ngưỡng mộ đã lâu."

Tịch Phong tử cũng không nhanh không chậm cúi người đáp lễ: "Vương gia quá lời rồi, hôm nay là sinh thần của vương gia, bản tướng chúc vương gia thân thể an khang, sau này ra trận đánh đâu thắng đó, ngày càng lập được nhiều chiến công hiển hách!"

Theo ta thấy, đây rõ là sự ngưỡng mộ đặc thù mà những con người đứng cùng một thế giới dành cho nhau, chúng ta đều không thể tiếp thu hoàn toàn được.

Mộ Trường Minh mỉm cười, đáy mắt phản chiếu ánh sáng lấp lánh tuyệt đẹp, mảy kiếm khẽ nhướn: "Cảm tạ lời chúc của Dương tướng quân, sau này có dịp, hy vọng có thể cùng tướng quân sát cánh trên chiến trường."

Tịch Phong tử có vẻ vui ra mặt, khăng khải đáp: "Được, bản tướng rất mong chờ!"

Sao ta cứ có cảm giác hai cái người này có sự tâm đầu ý hợp khó nói thành lời nhỉ? Chẳng lẽ đây chính là "Trời sinh một cặp" người ta vẫn thường nhắc đến? Đúng là với chiều cao và dáng vóc như Tịch Phong tử, đứng cạnh ai cũng không thấy vừa mắt, chỉ có ghép với Mộ Văn Huyền là đặc biệt vừa vặn, xứng đôi vừa lứa!

"Phong tử tỷ! Thì ra là tỷ! Chúng ta đã rất lâu rồi không gặp, muội là Thanh Uyển đây!"

Ta hơi ngạc nhiên nhìn Bạch Lưu Thanh Uyển đang cười sáng lạn bước tới thân mật ôm lấy cánh tay Tịch Phong tử, thăm nheo mắt đánh giá, hai người này... rất thân sao?

Phản ứng của Tịch Phong tử ngay lập tức chứng minh ta nghĩ nhiều, nàng lùi lại một bước, dứt cánh tay mình ra khỏi Bạch Lưu Thanh Uyển đang lao tới, lại vừa vặn đứng bên cạnh ta, theo một cách rất hợp lý với chiều cao của nàng, khoác một cánh tay lên vai ta, cau mày nói: "Ai ai là tỷ tỷ của ngươi? Gọi bừa! Huyết thống Dương gia họ Bạch Lưu chúng ta chỉ có Tiểu Vũ!"

Ta có hơi choáng váng, vừa nói tỷ ấy cũng nói bản thân rất thẳng thắn, nhưng thẳng đến mức này đúng là... có hơi quá đà rồi chăng?

Quả nhiên, Bạch Lưu Thanh Uyển xấu hổ đỏ bừng mặt, hai tay cầm chặt chiếc khăn lụa thêu hồ điệp rất quý giá, giọng nói hờn tủi khiến người ta xót xa chỉ muốn dang tay bảo vệ: "Phong tử tỷ, tỷ tỷ sao có thể nói như thế... cho dù chúng ta không có chung huyết thống... nhưng dù sao muội và Đại tỷ cũng là tỷ muội ruột thịt... nói thế nào..."

Ta hơi đưa mắt nhìn qua phía kia một chút, quả nhiên thấy Mộ Trường Vũ tiếp tục trung ra bộ mặt hứng thú xem kịch hay, Mộ Trường Minh hai mắt

sáng ngời dán lấy Tịch Phong tỷ, còn Trường Nguyên... chỉ thờ ơ chấp tay sau lưng im lặng không có biểu cảm gì.

Tịch phong tỷ mạnh mẽ quả nhiên hoàn toàn không có chút cảm động gì trước sự yếu đuối đến nao lòng của Bạch Lư Thanh Uyển, đôi mày kiếm mà lẽ ra nữ nhân không nên có càng cau lại chặt hơn, ánh mắt nhìn Bạch Lư Thanh Uyển chỉ có sự kinh thường lạnh nhạt: "Người nghĩ thế nào mặc người, liên quan gì đến ta? Nói tóm lại, Dương gia chúng ta chỉ thừa nhận Tiểu Vũ là ngoại chất, còn người, tốt nhất nên tránh xa ta ra một chút."

"Dương tướng quân!" Lâm Viên Kiều cuối cùng cũng có lại phản ứng, xem ra không thể đứng yên nhìn tiểu mỹ nhân bị bắt nạt, hần không hề có chút nề mặt lớn tiếng nói: "Dương tướng quân quá đáng rồi! Dương gia thì có gì hay chứ! Dương tướng quân sao có thể mặc sức mà khi dễ Bạch Lư nhị tiểu thư như vậy!"

Lúc này, ta để ý sắc mặt Mộ Trường Minh có chút biến đổi, môi mấp máy như định nói điều gì đó, thế nhưng Tịch Phong tỷ rất nhanh đã cao giọng đáp lại lời chỉ trích của Lâm Viên Kiều: "Lâm công tử, người không thể ăn nói có não hơn được à, Dương gia chúng ta tốt xấu gì cũng là gia tộc hộ quốc có công được Tiên hoàng trực tiếp ban phong, đối với Tướng phủ còn được coi trọng hơn một bậc, còn ta ở đây khi dễ gì nhị tiểu thư chứ, ta chỉ nói sự thật thôi mà!"

Ta suýt chút nữa đã xúc động không kiềm chế nổi, nhìn Tịch Phong tỷ bằng một ánh mắt không nói nên lời, tỷ tỷ à, tỷ quá ngẫu đi, cho dù mấy lời này đúng là có khó nghe thật, nhưng chửi Lâm Viên Kiều không có não, tỷ đúng là nói thay tấm lòng của người muội muội này! Có điều... lúc ngẩng đầu lên chỉ thấy được đường viền sắc nét của chiếc cằm nhỏ đầy kiêu ngạo cùng với cánh mũi cao thẳng tắp, ta lại bắt đầu hoang mang... tỷ tỷ... tỷ là nữ nhân thật sao?

Nhìn qua thấy ánh mắt đầy tán thưởng của Đại hoàng tử dành cho Tịch Phong tỷ, lại không một chút thương xót liếc đến Bạch Lư Thanh Uyển một lần, ta cảm khái trong lòng, quả nhiên, tên Mộ Vân Huyền này có thể nhìn trúng nữ nhân mạnh mẽ ngang ngược như Tịch Phong tỷ, khẩu vị đúng là không thể xem thường được.

Lâm Viên Kiều bị nói lại đến mức giận đỏ mặt tía tai, nắm tay run lên hần đầy gân xanh. Dù sao hần cũng là đại công tử danh môn thế gia, có quyền có thế, có lẽ sống trên đời hai chục năm chưa từng bị ai chửi khó nghe như vậy. Bộ dạng này, chắc là không phải muốn xông lên đánh người đâu nhỉ?

Bạch Lư Thanh Uyển trước mặt đầu càng cúi thấp hơn, những ngón tay siết lại đỏ hồng trông rất đáng thương, từng lọn tóc trên vai khẽ trượt xuống che khuất đi diện mạo xinh đẹp như ngọc, ta nhìn mà muốn thở dài thay nàng ta, đúng là giai nhân khó tìm, chỉ tiếc tính cách quá tệ. Bạch Lư Thanh Uyển cảm thấy không thể dựa vào Lâm Viên Kiều vô dụng, liền hơi ngẩng đầu, dùng đôi mắt đã ngăn ngán nước nhìn Mộ Trường Minh.

Đầu ta nổ oành một tiếng, nàng tiểu muội này của mình có cần ngốc ngếch đến mức đấy không...

Trước ánh mắt cầu khẩn sự cảm thông của một mỹ nhân được mệnh danh khuynh quốc khuynh thành, Mộ Vân Huyền chỉ nhướn mày đầy khó hiểu nhìn lại một cái: "Nhị tiểu thư có chuyện gì muốn nói sao."

Bạch Lư Thanh Uyển: "..."

Tiểu muội đáng thương... tìm nhầm kẻ không có dây thần kinh nhạy cảm nào như vậy thì thôi đi... kẻ đó lại còn sớm đã ngã về phía địch nữa chứ... tiểu muội đúng là... ta lúc này cảm thấy... thông cảm sâu sắc với Bạch Lư Thanh Uyển.

Sắc mặt nàng ta lúc trắng lúc xanh trông vô cùng kì quái, ta lại không được tốt bụng lắm muốn bật cười...

"Tịch phong tỷ." Ta kéo tay áo người đứng cạnh. Người này còn cao hơn ta một cái đầu, so với Trường Nguyên chỉ kém nửa gang tay... thực sự chiều cao so với nữ nhân mà nói quá dọa người. Tịch Phong tỷ quay lại nhìn ta, khuôn mặt "tuần tử" cười rất vui vẻ: "Tiểu Vũ, đã lâu không gặp, muội càng lớn càng xinh đẹp nha~ Ta suýt chút nữa không nhận ra muội rồi!"

"Được rồi được rồi, còn muội thì thực sự không nhận ra tỷ luôn rồi, tỷ đến rồi tức là ngoại tổ phụ cũng đã đến? Chúng ta qua đó để muội chào hỏi một chút, đừng ở đây gây chuyện nữa."

Đôi mày kiếm không cam tâm hơi cau lại: "Muội nói ta gây chuyện ư? Đầu mà, người ta gây chuyện với ta trước mà."

Ta miễn cưỡng gật gù, quay lại phía ba vị vương gia cúi đầu chào một tiếng rồi dứt khoát kéo Tịch Phong tỷ rời khỏi: "Tịch phong tỷ, đến yến tiệc sao lại mặc kiểu trang phục này chứ? Muội nhìn còn tưởng tỷ là công tử nhà nào."

Ta để Bạch Lư Thanh Uyển lại đấy để nàng ta có cơ hội bắt chuyện với các vị vương gia đấy, hy vọng lần này nàng ta có thể thông minh sáng dạ ra một chút, lại tiếp tục đạp đất kéo theo "nam nhân" cao lớn phía sau đang rất không cam tâm đi theo: "Ta thích, mặc đồ nam nhân dễ chịu hơn nhiều!"

"Được rồi... chúng ta trở về tìm ngoại tổ phụ đã."

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rồi, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Mẫu người lý tưởng

Lúc ta cùng Tịch Phong tỷ quay lại sân khách, ánh mắt ta dừng trên bàn đầu tiên khu vực mà Tướng phủ ngồi vừa rồi. Trong triều, gia tộc được xem là danh giá và được coi trọng hơn cả Bạch Lư gia phủ Thừa tướng chỉ có Dương gia phủ hộ quốc công Dương Dịch - cũng chính là ngoại tổ phụ của ta, cha của mẫu thân.

"Nếu muội tìm ngoại tổ phụ thì người ngồi ở bên đó, bàn đầu tiên đấy."

Ta gật đầu với Tịch Phong tỷ một cái: "Muội thấy rồi."

"Ày... Tiểu Vũ, muội khóc cái gì thế, này này, đừng xúc động thế chứ!"

Ta cẩn thận lấy khăn tay thấm khô vành mắt, cười nhẹ lắc đầu: "Không sao, muội chỉ là hơi cay mắt một chút, cũng đã lâu rồi không gặp lại mọi người."

Tịch Phong tỷ hơi cau mày, rũ mắt trông xuống xót xa vỗ nhẹ vào vai ta: "Thôi nào. Đi, ta dẫn muội qua."

Chuyện kiếp trước, ta vẫn còn nhớ rõ. Hai năm sau khi ta xuất giá, cuộc giằng co tranh giành ngôi vị của Tam hoàng tử và Đại hoàng tử đã tiến tới giai đoạn căng thẳng, lúc đó thần tử trong triều cũng đã phân định phe cánh rõ ràng, một bên ủng hộ Trường Minh, một bên ủng hộ Trường Vũ, đấu đá triệt tiêu lẫn nhau, trung thần bên cạnh Hoàng thượng đến cuối cùng cũng chẳng còn mấy người. Một trong số đó có Ngoại tổ phụ, tuy nói không nắm thực quyền to lớn gì nhưng tiếng nói của ông lại rất có ảnh hưởng, một tay nắm binh phủ Hội Anh Tiếu - đội ám vệ hoàng gia, một tay có được hơn triệu binh mã dưới trướng con dâu và cháu gái đều là hai tướng quân có công trong triều.

Đối với Tam hoàng tử và Đại hoàng tử, ngoại tổ phụ đều không coi là lựa chọn phù hợp cho vị trí kế vị sau này, người ngay từ đầu đã nhìn thấy khí chất hơn người của Trường Nguyên, khi ở bên cạnh Hoàng thượng luôn bày tỏ ý kiến ủng hộ Nhị hoàng tử. Thế nhưng Hoàng thượng không muốn vì vậy mà ép nhi tử theo con đường bản thân không muốn, luôn chần chừ không quyết. Song, sự tồn tại của Dương gia cao lớn sừng sững khi ấy lại vô hình chung trở thành trở ngại lớn với con đường tới đế vị của hai bên Đại hoàng tử và Tam hoàng tử.

Cuối cùng, ngoại tổ phụ cũng vì thế mà bị ám hại.

Ta nhớ, ngày đưa tang người là một ngày mùa đông buốt giá thấu xương, tuyết phủ ngập trời. Cảnh vật thê lương, lòng người tiêu điều. Hoàng thượng chỉ qua một đêm, bạc trắng mái đầu.

Còn kẻ vô dụng như ta, ngay cả điều tra hung thủ cũng làm không được, cuối cùng chỉ có thể đành lòng để ngoại tổ phụ ra đi không nhắm mắt.

Không kiềm chế được cảm xúc đang dâng lên cuộn cuộn trong lòng, ta mím chặt môi, siết lấy khăn lụa trong tay, cùng Tịch Phong tỷ đến chỗ ngoại tổ phụ. Từ khoảng cách này ta đã có thể nhìn thấy bóng lưng người, cao lớn mà vững chãi, mái tóc hoa râm thả hờ trên bờ vai rộng như một dòng thác trắng xóa buông mình chảy xuống, tựa hồ như có thể nghe được trái tim trong lồng ngực vang lên thình thịch, ta hồi hộp không biết ngoại tổ phụ hiện giờ có bộ dáng thế nào.

Đi qua chỗ phụ thân và Đại phu nhân ngồi, ta loáng thoáng nhận ra một ánh mắt nhàn nhạt chiếu tới, nhưng bản thân bây giờ dường như đã quên hết mọi thứ, chỉ muốn đến gần thật gần bóng lưng kia mà gọi người một tiếng: ngoại tổ phụ.

"Tổ phụ, người xem Tịch Phong mang ai đến này!"

Nghe thấy tiếng gọi, người đàn ông đang chăm chú nói chuyện chậm rãi quay người lại. Chỉ thấy tóc mây bồng bạc theo động tác ấy của người trượt xuống một đường, khuôn mặt già cỗi với những nếp nhăn của năm tháng để lại đang nở một nụ cười rất ấm áp. Ta xúc động, giọng nói cũng hơi nhòe đi: "Ngoại tổ phụ!"

Là con đây, Tiểu Vũ đây, người có còn nhớ đứa cháu ngoại này không?

Đôi mắt rũ xuống dưới hàng mi bạc ánh lên tia sáng lấp lánh, trông mắt người khe khẽ lay động, nụ cười dừng lại trên khóe môi, những nếp nhăn trên da cũng xuống: "Tiểu Vũ, Tiểu Vũ của ta, là con sao?"

Ta kiềm chế để nước mắt không chảy ra, run run bước tới: "Là con, ngoại tổ phụ, là con đây."

Trong giọng nói trầm khàn của người khó giấu được sự khấn trương vui mừng: "Mau lại đây, để ta nhìn con cho kĩ."

"Dạ." Ta tiến lại gần hơn, người cũng ngồi lui về bên kia một chút, vỗ xuống mặt ghế: "Ngồi xuống đi."

Ta gật đầu theo lời, lúc này mới để ý tới người phụ nữ trung niên đang ngồi bên cạnh người, khuôn mặt trái xoan thanh tú hằn vài nếp nhăn không rõ ràng, cái cằm nhỏ dài hơi nâng cao đầy quý phái, một đôi mắt đẹp nhìn tới, bờ môi bà khẽ mở: "Tiểu Vũ, đã hơn một năm không gặp, giờ con lớn quá, bá mẫu sắp không nhận ra con nữa rồi."

Ta nhớ được mang máng, đây là phu nhân của đại huynh mẫu thân, lần trước nói chuyện với Trường Nguyên cũng có nhắc tới, chính là nữ tướng quân Hiên Viên Tịch danh tiếng lẫy lừng.

Ta hơi cúi đầu: "Dạ, bá mẫu."

Ngoại tổ phụ ngồi cạnh dùng bàn tay to lớn nhẹ đặt lên đầu ta, cười: "Đúng là Tiểu Vũ, ngày càng xinh đẹp, con biết không, con làm ta nhớ đến mẫu thân con ngày xưa đây."

Nhắc đến mẫu thân, nụ cười của ta thoáng chốc cứng đờ thiếu tự nhiên.

Bá mẫu vừa kéo Tịch Phong tỷ ngồi xuống bên kia, lại nhìn sắc mặt của ta, hơi thở dài: "Phụ thân... người xem, Tiểu Vũ lớn lên tiên tư ngọc sắc biết bao nhiêu, nhìn Tịch Phong nhà chúng ta... đúng là..."

Ngoại tổ phụ nghe xong thì bật cười. Tịch Phong tỷ lại chề môi nhăn mặt không đồng tình: "Mẫu thân, sau người lại nói thế, con như thế này có chỗ nào không tốt?"

Ngoại tổ phụ gật đầu: "Tốt, đều tốt cả. Trưởng thành thế nào thì có liên quan gì, quan trọng là các con đều khỏe mạnh vui vẻ, như vậy là tốt rồi, tốt rồi."

Ta cảm nhận được tư vị ám áp của gia đình mà ta đã đánh mất bao lâu bây giờ lại một lần nữa tìm ra được, trái tim bồi hồi không dứt, ngoại tổ phụ vẫn như thế, lúc nào cũng là người dịu dàng hiền từ nhất, đối với chúng ta cũng luôn thương yêu chiều chuộng nhất.

"Phụ thân, người càng dung túng, nha đầu này sẽ càng ngang ngược khó dạy hơn cho mà xem! Hơn mười tám tuổi đầu rồi, lúc nào cũng vác cái bộ dạng này ra ngoài, người xem, bây giờ nam tử khắp kinh thành đều sợ con gái nhà chúng ta... Sau này làm sao gả đi được đây?"

Nghe đến đây, lại đến lượt nụ cười trên môi ngoại tổ phụ cứng đờ, người nhìn sang chỗ Tịch Phong tỷ: "Tịch Phong... ta thấy cái này mẫu thân con nói rất có lý, cũng không còn nhỏ nữa, để thêm một thời gian, ta sợ sẽ chẳng ai dám lấy con về đâu."

Tịch Phong tỷ biểu tình méo mó: "Tổ phụ! Xuất giá đầu phải chuyện dễ nói như thế!"

Ta hơi nghiêng nghiêng đầu, thắc mắc hỏi: "Tịch Phong tỷ này, tỷ thích mẫu người thế nào?"

Ta cảm thấy, ngày nào tên vương gia Mộ Vân Huyền kia còn sống, Tịch Phong tỷ chắc chắn sẽ không ế chồng.

Tịch Phong tỷ cau đũa tay lên vuốt cằm, nhăn trán suy nghĩ mất một lúc mới mơ hồ nói: "Mẫu người à... dĩ nhiên là phải đẹp, thư sinh, có học thức, da thật trắng, dáng người vừa phải là được rồi... ừ, tốt nhất nên yếu đuối một chút, để ta được trải nghiệm cảm giác bắt nạt phu quân!"

Ta nghe xong tiêu chuẩn này, người lập tức cứng đờ, khoe miệng giật giật liên hồi, tại sao nghe kiểu gì cũng cảm thấy Mộ Vân Huyền không có chút cơ hội dù là nhỏ nhất nào thế? Hơn nữa... mẫu người này, so với hắn, cũng quá đối lập rồi không phải sao? Chẳng lẽ kiếp trước là hắn đơn phương, không phải do vương nặc một Bạch Lưu Thanh Uyển khiến hai người không thể đến bên nhau mà là do ngay từ đầu... Tịch Phong tỷ đã... không thích hắn?

Đầu óc tê rần, ta thầm nghĩ cô bi thương cảm thán, Mộ Vân Huyền, không phải ta không muốn giúp ngươi, mà là ông trời không có mắt!

"Tiểu nha đầu này, con thích kiểu người thư sinh yếu đuối thật sao? Con thực sự cho rằng sẽ có người như thế chịu rước hôn thê ma vương như con về nhà à?" Bá mẫu nhăn mày không khách khí gõ lên đầu Tịch Phong tỷ một cái.

Đến cả ngoại tổ phụ cũng đỏ mặt hỏi: "Con xem... ta cũng không phải muốn đá kích con hay gì, nhưng điều kiện này của con đúng là quá có vấn đề. Ta cũng chỉ sợ, con lại bỏ mất cái chân cái tay gì đó của người ta trong đêm động phòng thì hỏng!"

Ta cảm thấy, lời này ngoại tổ phụ nói rất có lý. Tịch Phong tỷ vừa cao lớn lại trâu bò như vậy... Thực sự không dám tưởng tượng tên phu quân thư sinh nho nhã kia sẽ có kết cục gì.

Mất phương xám ngoét, Tịch Phong tỷ tổn thương nghiêm trọng yếu ớt phản bác: "Tổ phụ... con, trong mắt người con thực sự là kẻ bạo lực như thế sao?"

Ngoại tổ phụ bắt lực gật đầu.

Tịch Phong tỷ bi thương vô hạn gục đầu xuống bàn: "Thôi đi... đừng nói đến chuyện của con nữa, vô vọng rồi." Nàng hé mắt, hơi giương đôi mày kiếm nhìn ta: "Vậy Tiểu Vũ, muội thì sao? Mà lúc này ta nghe tên Lâm gia đó nói muội là hôn thê của hắn, chuyện đó là thật sao?"

Ta đột nhiên trở thành kẻ hứng chịu mũi sào dư luận, chỉ có thể nuốt nước bọt căng thẳng nhìn ánh mắt sáng rực của ngoại tổ phụ và bá mẫu đối hướng dán vào mình.

"Lâm gia? Lâm Đại công tử? Cái tên ăn chơi đàn đúm đó ư?" Bá mẫu hơi ngạc nhiên cao giọng hỏi.

Ta xua xua tay: "Không không... à thật ra là đúng... à không... ý con là, chuyện hôn ước là thật, nhưng con sẽ không gả vào Lâm gia đâu."

Ngoại tổ phụ thờ phào, cười cười vô lung ta: "Đúng, tên Lâm Viên Kiều đó danh tiếng vốn đã không tốt rồi, con không nên dính vào thì hơn."

Bá mẫu lại hơi nheo đôi mắt đẹp: "Con nói có hôn ước nhưng lại không gả vào? Chẳng lẽ hủy rồi sao?"

Ta cũng chẳng biết nên nói thế nào, toát mồ hôi lạnh gật gù.

"Hoàng thượng, hoàng hậu, các vị vương gia đến!!!" Một giọng công công the thé mà cao ngất xé rách cả không gian truyền vào thu hút sự chú ý của tất cả mọi người trong sân. Ta đứng dậy, cúi đầu cáo từ với ngoại tổ phụ và mọi người rồi quay lại chỗ ngồi của của Tướng gia. Bạch Lư Thanh Uyển lúc này cũng đã trở về.

Tất cả mọi người trong sân đồng loạt đứng lên cung tay hành lễ nghênh đón thánh giá, chỉ nghe thấy trong khoảng sân rộng im phăng phắc truyền tới một loạt tiếng lộp cộp của đế dầy nện xuống nền đất.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rối, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Mỹ nhân

"Chúng khanh bình thân, hôm nay là ngày vui, đều ban ngồi cả đi!" Một giọng nam trầm thấp uy nghiêm vang lên, mọi người trong sân đồng loạt tạ ơn rồi yên vị vào chỗ.

Hoàng thượng ngồi ở trên ý gấm thêu hoa văn long phụng sang trọng, người mặc bạch bào thêu chín con rồng bằng kim tuyến tinh xảo, trên đầu gài trăm bạch ngọc Dương Chi, đội kim quan sáng chói, nửa mái tóc buông xuống đôi vai rộng ẩn hiện vài sợi bạc. Sắc mặt người rất tốt, bờ môi mỏng thoáng một nụ cười hài hòa, đôi mắt sâu thẳm hơi cong cong, nét chân chim ở đuôi mắt hằn sâu xuống tổ cáo dấu vết của năm tháng để lại, nhưng dấu đó sau về ôn nhu này là một ánh nhìn sắc bén hơn cả dao găm, tinh tường và tinh táo. Khí chất bén lạnh của Hoàng thượng là thứ cho dù người có cười cũng không thể che dấu, luôn luôn khiến đối phương cảm thấy áp lực đè nặng, trước mặt người luôn phải cẩn trọng mười phần.

Nếu nói ba vị hoàng tử đều là những nam nhân ưu tú, thì Hoàng thượng lại chính là người vượt trội trên cả chữ "ưu tú". So với đại hoàng tử, người tinh tường hơn, so với nhị hoàng tử, người tham vọng hơn, so với tam hoàng tử, người có được thế lực vững chắc hơn. Năm đó đăng cơ Hoàng thượng cũng đã từng trải qua rất nhiều trắc trở khó khăn, thế nhưng lại không có kẻ nào dám phủ nhận người chính là vị hoàng tử phù hợp nhất đối với Đế vị. Hơn mười lăm năm tại vị, chưa từng có ai dám trước mặt người thể hiện nửa phần không phục, từ trước tới nay người vẫn luôn là người như vậy, thâm trầm vững chắc, cẩn thận tỉ mỉ, mọi thứ đều nắm gọn trong lòng bàn tay.

Người đời vẫn nói, từ khi Mộ gia làm chủ giang sơn đến nay, Trần Vũ chính là vị Hoàng đế xứng đáng ghi danh thiên cổ nhất, là minh quân hiếm có, là đứa con được trời cao thiên vị. Người vẫn luôn chói lóa như thế, cao cao tại thượng, thế nhưng, đối với người, ta ngoài ngưỡng mộ còn có một phần thương tiếc sâu sắc.

Hoàng cung như một chiếc lồng son đẹp đẽ nhưng lại lạnh ngắt không chút tình người, chân tình đối với đế vương vốn là thứ xa xỉ nhất trên đời, Hoàng thượng có lẽ cũng là một người may mắn có thể có được một tấm chân tình như thế, chỉ là đến cuối cùng người lại không thể nắm bắt được nó trong tay.

Thực quý phi ra đi, trái tim của người cũng chết.

Thật ra, người mà ai cũng ngỡ là có trong tay cả thiên hạ, hóa ra lại luôn là kẻ cô độc nhất.

Hoàng hậu rũ mi thả tầm mắt xuống dưới lướt ngang một lượt, ánh nhìn tĩnh lặng nhưng lại khiến người ta rung mình, bà một thân cung trang vàng rực thêu phi thiên phụng hoàng bằng chỉ đỏ nổi bật hơn người, dưới ánh nắng đầu hạ lại càng thêm phần lộng lẫy chói mắt. Sắc đẹp qua năm tháng càng mặn mà quyến rũ, mang theo vẻ quyền uy lại có phần xa cách, Hoàng hậu nâng cằm mỉm cười.

Ta rời tầm mắt, tìm kiếm bóng dáng Trường Nguyên. Chàng đang ngồi trên trường kỷ, ánh mắt giăng lên một làn sương mờ ảo khiến người đối diện hoang mang không thể đoán định, tao nhã nâng chung rượu khẽ nhấp, buông làn mi như liễu rủ lạnh nhạt tuyệt nhiên không hề quan tâm đến hoàn cảnh xung quanh. Ta mỉm cười, đây mới thực sự là Nhị vương gia cao lãnh lạnh lùng mà người ngoài vẫn biết.

id="123b03a4925c3ebb8eee05a2cbbec760">Xung quang khoảng sân khách rộng lớn đều là những gia đình có gia thế quan hàm cao trong triều, tất cả những khuôn mặt ở đây ta đều có ít nhiều ấn tượng, ví dụ như kiếp trước đã hại ai, giết ai, trừ khử gia tộc nào, tước quan vị người nào, ta đều có thể nhớ được. Ta hơi cúi đầu nhìn bóng mình mờ ảo in trong làn rượu sóng sánh, có lẽ kiếp này ta sẽ buông tay, những người kia đối với ta hãy coi như không còn quan hệ gì, ta không đụng đến họ, họ không đụng đến Trường Nguyên, mọi thứ đều sẽ ổn cả. Thù hận là thứ gì, chẳng qua chỉ là phù du mà thôi.

Đế Hậu đã đến, yến tiệc cũng được bắt đầu, trên vũ đài ca múa ộp sập, mọi người vừa uống rượu vừa tán gẫu vui vẻ, lần lượt tiến lên dâng lễ vật chúc rượu Đại hoàng tử.

Bạch Lư Thanh Uyển ngồi bên cạnh từ lúc trở về ta không chú ý lắm, lúc này mới quay sang bắt chuyện: "Đại tỷ, lúc này... lúc này chuyện ở hoa uyển là muội thất lễ với Phong tỷ, tỷ giúp muội chuyển lời xin lỗi với tỷ ấy."

Ta khẽ gật, cũng không có phản ứng gì nhiều hơn.

"Đại tỷ... lúc tỷ dẫn Phong tỷ rời đi, muội mới có cơ hội nói chuyện thêm với vương gia." Bạch Lư Thanh Uyển hơi đỏ mặt cúi đầu, giọng nói cũng thấp đi mấy phần: "Lần này muội phải cảm ơn đại tỷ."

Ta buông chung rượu trong tay xuống, nhìn nàng, hơi hứng thú nhướn mày hỏi: "Thế nào, vương gia đối với muội thế nào?"

Bạch Lư Thanh Uyển cúi đầu mỉm cười ngọt ngào: "Ngài rất tốt, lúc nào cũng mỉm cười dịu dàng với mọi người."

Hừ, ta hơi ngờ ngợ, mỉm cười dịu dàng? Tên Mộ Vân Huyền ấy có thể sao? Hắn không phải cười ngố thì là cười ngốc, có chỗ nào dịu dàng tình cảm chứ? Chẳng lẽ hắn bị sắc đẹp này của nàng ta quyến rũ rồi?

Ta lắc đầu... việc này hơi khó hiểu, chẳng lẽ... lần này Đại vương gia và Bạch Lư Thanh Uyển vẫn sẽ thành đôi?

Ta tiếp tục rũ mắt nhìn sóng rượu lăn tăn như bị thôi miên, cố gắng tưởng tượng ra bộ dạng Trường Minh hoàng tử "mỉm cười ngọt ngào".

"Hôm nay là đại yến chúc mừng sinh thần của Trường Minh vương gia, bốn cung thấy lúc này trong sân có rất nhiều thiên kim tiểu thư danh môn khuê các, cũng đã lâu không được chiêm ngưỡng tài nghệ lớp trẻ, hay hôm nay chỉ bằng các vị tiểu thư đều lên thể hiện tài nghệ một phen, cho bốn cung mở rộng tầm mắt, cũng là món quà mừng đặc biệt cho Trường Minh." Hoàng hậu nương nương yêu kiều nâng quạt ngọc, nhìn mọi người bên dưới một lượt, cất giọng mềm mại.

Đây chính là tiết mục để tuyển chọn vương phi cho Đại vương gia đây mà, ta hơi quay đầu nhìn Ly Tâm một cái, nàng tươi rói gật đầu chạy đi. Ta yên tâm an vị tiếp tục thưởng rượu trái cây, nhìn vị cô nương đầu tiên bị đẩy lên đài diễn nghệ.

Nhan sắc thanh lệ, thoát tục như tiên, một thân váy trắng như sương tuyết uyển chuyển cúi đầu hành lễ, Hoàng hậu gật đầu một cái, mỉm cười hỏi: "Vị tiểu thư này là?"

Nàng vẫn cúi đầu, cất giọng trong trẻo như tiếng hót của chim sơn ca đáp: "Tiểu nữ là Khanh Mộc Chân phủ Khanh giám sử, xin tặng Đại vương gia một khúc sường ca Kính Thủy Vân Thiên."

Hoàng hậu nương nương gật đầu hài lòng: "Được, bắt đầu đi."

"Dạ." Khanh Mộc Chân từ tốn nâng đầu, nhìn nhạc công phía sau đã mang đàn đến sẵn sàng đệm nhạc, nàng đưa ánh mắt sóng sánh như nước đầy nhu tình về phía ba vị hoàng tử, bắt đầu cất giọng ca đẹp đến nao lòng.

Ta hơi giật mình, cảm thán trong lòng, chất giọng này đúng là dễ nghe như tiếng nước chảy, mềm mại lại êm ái, thanh khiết không vướng chút tạp âm, cất một khúc ca liền khiến người nghe như rơi vào mộng cảnh tươi đẹp trong sáng, trầm luân không muốn thoát ra.

Độ cong trên khóe môi Hoàng hậu nương nương càng sâu hơn mấy phần, xem ra là rất hài lòng với vị Khanh tiểu thư này.

Hoàng thượng cũng mang một vẻ mặt rất thưởng thức, chăm chú lắng nghe.

Chỉ là, thái độ của Nhị hoàng tử và Đại hoàng tử đối với khúc sường ca này của mỹ nhân lại tỏ ra không mấy mặn mà, Trường Nguyên vẫn thờ ơ liếc nhìn chén rượu trên bàn như cũ, còn Mộ Trường Minh thậm chí còn khiếm nhã hơn, trực tiếp chống cằm quay đầu về hướng khác thả tâm trí vào một khoảng không xa xăm vô định nào đó. Ta buồn cười, chẳng biết phải nghĩ sao, may còn tên tiểu diện Tam hoàng tử kia, vô cùng hưởng ứng tài nghệ của Khanh Mộc Chân, từ đầu đến cuối gật gù vô cùng vui vẻ.

Bộ dạng này của Mộ Trường Vũ, nhìn sao cũng thấy hắn là kẻ phi thường vô dụng.

Ta nghĩ, ba nam nhân này đều là hoàng tử họ Mộ, ngoài vẻ đẹp có đôi phần tương đồng ra, tính cách lại quá khác nhau, không cùng một lập trường, điểm này khiến ta cảm thấy rất mâu thuẫn, bằng cách nào ba kẻ sinh ra trong cùng một môi trường khi trưởng thành lại khác biệt đến vậy nhỉ?

Vừa lúc Khanh Mộc Chân kết thúc tiết mục, tiếng vỗ tay khen ngợi vang lên không ngớt, Ly Tâm cũng đã quay về, trên tay nàng là cây đàn tranh đã được bọc lại cẩn thận trong túi gấm mây. Ta gật đầu với nàng một cái, lại tiếp tục quan sát vị tiểu thư tiếp theo đang bước lên đài.

Là tiểu thư thứ hai Thượng Đình Chi nhà Thượng ti giám, thân mặc một bộ vũ y hồng rực gắn lông vũ vô cùng lộng lẫy, trang phục này thì rất đẹp, có điều, ta thờ dãi lắc đầu, thứ này lại quá thiếu vải, có phần khiếm nhã, không khỏi thu hút nhiều ánh mắt phản cảm xung quanh.

Hoàng hậu nương nương sau khi hỏi tên nàng ta xong cũng không nén được một cái nhún vai, liên hoa giữa mi tâm khẽ chuyển động, nàng Thượng Đình Chi này, xem ra chưa bắt đầu mà đã thất bại rồi.

Thượng Đình Chi múa một khúc Song Nguyệt, động tác vô cùng uyển chuyển đẹp mắt, cái eo dưới lớp trang phục bó sát không ngừng đung đưa mê hồn, đuôi váy gắn lông vũ theo chuyển động mỗi bước chân bay lên vẽ nên một khung cảnh vô cùng hoa lệ cuốn hút. Ta nhấp một ngụm rượu trái cây, vị ngọt tràn vào cổ họng, thầm khen ngợi điệu múa này quả là rất đáng kinh ngạc, nếu không phải trang phục có vấn đề, vũ khúc này có lẽ sẽ chinh phục được Hoàng hậu nương nương.

Ta nhìn qua hướng trường kì, quả nhiên, phản ứng của ba vị hoàng tử với tiết mục trước không có gì thay đổi, vẫn là một người thờ ơ, một người ngăn ngor, một người chăm chú thưởng thức.

Lâm Viên Kiều cùng Lâm gia ngồi ở vị trí cách chúng ta một giấy bàn, ta ngồi đây có thể dễ dàng quan sát được, hắn vẫn chứng nào tật ấy, giương ánh nhìn không mấy sạch sẽ dán lấy thân hình mềm mại như rắn nước của Thượng Đình Chi trên đài, tay vẫn không ngừng động tác phẩy phẩy quạt xếp. Ta rời tầm mắt đi, khẽ cười nhạt một tiếng.

Tiết mục kết thúc, lại một tràng pháo tay không ngừng vang lên, Thượng Đình Chi mỉm cười thật xinh đẹp bước xuống đài, Hoàng hậu nương nương đối

với nàng ta trong ánh mắt lại không chứa một phần hảo cảm.

Chỗ ngồi của Thượng Đình Chi và Lâm Viên Kiều trùng hợp lại rất gần nhau, lúc nàng ta đi qua, ta còn có thể mơ hồ nhìn thấy khoe môi Lâm Viên Kiều lấp ló điều gì đó, Thượng Đình Chi lại không được tự nhiên hơi đỏ mặt, cúi đầu mỉm cười.

Ta neho neho mắt, nhìn theo bóng lưng Thượng Đình Chi không quay về chỗ ngồi mà hướng vòng ra hoa uyển phía sau.

Tiếp theo, một vài vị tiểu thư đều là những người xinh đẹp, xuất thân danh gia lên đài, ai cũng có bản lĩnh thể hiện được một tiết mục đặc sắc khiến mọi người bên dưới tán thưởng không ngừng, Hoàng hậu nương nương và Hoàng thượng cũng vô cùng vui vẻ.

Đến lượt Tướng phủ, ta nhường Bạch Lư Thanh Uyển lên trước. Nàng ta kiều ngạo nở một nụ cười đủ xinh đẹp, cũng đủ cao quý, nhắc váy bước tới, một cây đàn tranh đã sớm được mang đến bày chính giữa đài.

Vẻ đẹp của Bạch Lư Thanh Uyển như tiên nữ giáng trần khiến lòng người mê mẩn, xung quanh lại bắt đầu rộ lên mấy tiếng bàn tán không ngớt, ai ai cũng háo hức vì nghe danh Đệ nhất mỹ nữ đã lâu, hôm nay mới có dịp thưởng thức tài nghệ của nàng. Sắc mặt Hoàng hậu nương nương cũng đặc biệt để ý, nàng cán quạt ngọc lên một tác, mỉm cười hỏi: "Vị tiểu thư này quả là xinh đẹp diễm áp quần phượng, bản cung cũng đã nhận ra rồi, phải chăng là Nhị tiểu thư Bạch Lư Thanh Uyển của Tướng phủ?"

Là người duy nhất được Hoàng hậu nương nương trực tiếp nhớ tên, bên dưới đài lại rộ lên vài tiếng ngưỡng mộ, Bạch Lư Thanh Uyển ánh mắt xuất hiện một tia đắc ý không dễ nhận ra: "Được nương nương nhớ tên là vinh hạnh của tiểu nữ, hôm nay chúc mừng sinh thời Đại vương gia, tiểu nữ xin tấu một khúc đàn tranh, tên gọi là Khai Liên."

Hoàng hậu nương nương hơi dựa vào ý gấm, hài lòng gật đầu: "Được, bắt đầu đi."

Bạch Lư Thanh Uyển theo lời nhắc váy ngồi xuống đệm gấm đã được trải sẵn bên đàn tranh, đưa bàn tay trắng nõn khẽ miết lên từng sợi dây đàn.

Nàng ta bắt đầu đưa ngón tay gảy xuống, tiếng đàn du dương cất lên khiến cả khoảng sân rộng nhất thời im lặng không một tiếng người. Ta tâm đắc gât gù, rất hay, quả thực rất hay, khúc nhạc mẫu thân phổ đúng là không thể so sánh với những khúc nhạc bình thường khác được. Âm điệu lên xuống không theo quy luật, mang theo vẻ đặc biệt không thể trộn lẫn, ấn tượng mà vẫn sâu sắc đi vào lòng người, đôi lúc êm đềm mềm mại như nước chảy mây trôi, cũng có đôi lúc là hùng lực nhiệt huyết như lửa cháy, tất cả đều khiến lòng người dậy sóng, thôn thức khó quên.

Về mặt của Hoàng hậu nương nương hơi biến đổi, là ánh mắt sáng ngời như đang nhìn một thứ bảo vật quý báu vô giá, xem ra là vô cùng thích vị muội muội này của ta.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rối, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Tấu một khúc thẳng thiên hạ

Nhưng khi khúc nhạc kết thúc, tiếng đàn ngừng, Hoàng hậu nương nương lại thoáng cau mày.

Đúng là một màn trình diễn rất tuyệt vời, người đẹp, kỹ năng đàn cũng tốt, nhạc khúc cũng hay, chỉ là đến cuối lại thiếu mất điều gì đó.

Ta cong nhẹ khoe môi, nhìn Bạch Lư Thanh Uyển đứng dậy cúi người hành lễ với Hoàng hậu và Hoàng thượng một hồi, nụ cười trên môi nàng ta rực rỡ như hoa đào vờn gió xuân, đắc ý rồi khỏi vũ đài trong những tiếng vỗ tay tán thưởng không ngớt.

Ta biết, Hoàng hậu nương nương chắc chắn đã nhận ra nhạc khúc bị thiếu mất phần quan trọng nhất, tâm ý của bà đối với Bạch Lư Thanh Uyển cũng đã lạnh đi ít nhiều.

Khi Bạch Lư Thanh Uyển biểu diễn trên đài, Mộ Vân Huyền không hề nhìn đến nàng ta lấy một cái, điều này chứng minh, tạm thời hẳn vẫn chưa nhìn trúng nàng ta. Chỉ là thái độ của Mộ Huyền lại khiến ta có phần hơi thắc mắc, từ đầu yến tiệc hẳn đều cười, chỉ có khi Bạch Lư Thanh Uyển chơi đàn, trong một khoảng khắc rất nhỏ, nụ cười trên môi hẳn biến mất, chỉ để lại một ánh nhìn sắc như dao găm. Nhưng ta cũng không chắc bản thân mình có lỡ nhìn nhầm điều gì hay không, vừa rồi cũng có thể chỉ là ảo giác, là ta hoa mắt cũng không chừng.

Ta hơi mất tập chung, Bạch Lư Thanh Uyển đã về tới bàn, trên môi vẫn còn nụ cười sáng lạn vô cùng đắc ý: "Đại tỷ, mời!"

Ta có hơi giật mình, lúc này mới lấy lại thần trí, đặt chung rượu trong tay xuống, gât đầu nhắc váy đứng lên, Ly Tâm ôm đàn theo sau.

Rõ ràng từ chỗ ta ngồi đến vũ đài là một quãng đường không dài, nhưng ta lại có cảm giác mình phải đi rất lâu mới đến nơi, trong lồng ngực tim đập thình thịch, bao ánh mắt tò mò bàn tán khiến tai ù đi, đôi mắt cũng không nhìn được rõ ràng nữa.

Nhưng những cảm giác ấy trôi qua rất nhanh, khi đã đứng giữa đài cao, ta hít thật sâu rồi nâng cầm điều chỉnh một nụ cười vừa phải, cẩn thận trong từng động tác để hoàn thành một tư thế thi lễ đẹp mắt nhất.

Chỉ nghe Hoàng hậu nương nương hơi cao giọng nghi hoặc hỏi: "Thật hiếm thấy, không ngờ Đại Khuynh chúng ta không chỉ có Bạch Lư Nhị tiểu thư là đệ nhất mỹ nhân, vị tiểu thư này, dung mạo thật khiến bản cung có phần kinh ngạc, không biết là thiên kim nhà nào?"

Độ cong trên khóe môi sâu hơn vài phần, nhưng ánh mắt bình tĩnh như mặt hồ không gợn một đợt sóng, ta cất lời đáp: "Hoàng hậu nương nương quá lời rồi, Đại Khuynh chúng ta nữ nhân khuynh quốc khuynh thành nhất chẳng phải chính là người sao? Tiểu nữ là nữ nhi phủ Thừa tướng, Bạch Lư Thanh Vũ, hôm nay được diện kiến phượng giá, thực sự trong lòng vui sướng vô hạn."

Hoàng hậu nheo mắt cười, có vẻ rất cao hứng: "Tướng phủ? Không biết tiểu thư là gì của Bạch Lư Nhị tiểu thư?"

"Thưa nương nương, là tỷ tỷ."

"Được, hay lắm, Bạch Lư thừa tướng không ngờ lại giấu lệnh ái kỹ như vậy, hôm nay được gặp đúng là khiến bản cung rất ấn tượng, Bạch Lư Đại tiểu thư không biết mang đến tiết mục gì đây?"

Ta hơi liếc nhìn giá đàn đã được Ly Tâm chuẩn bị kỹ càng, lại nhẹ giọng cười: "Dạ, cũng không phải là tiết mục gì đặc sắc, chỉ xin thỉnh Nương nương cho phép tiểu nữ kết hợp cùng biểu tỷ biểu diễn tiết mục này."

Hoàng hậu nương nương nâng quạt ngọc, đôi mày liễu khẽ nhướn khiến đóa liên hoa được vẽ tỉ mỉ trên án đường hơi chuyển động: "Biểu tỷ? Được, dù sao từ nãy tới giờ cũng đủ loại tài nghệ muôn màu muôn vẻ rồi, bây giờ xem một tiết mục kết hợp, bản cung rất mong chờ."

Ta uyển chuyển cúi đầu tạ ơn, sau đó thả tầm mắt xuống dưới vũ đài: "Tịch Phong tỷ, mời!"

Giữa những ánh mắt tò mò cùng bàn tán, một thiếu niên dáng vóc thanh mảnh đứng dậy, khuôn mặt tuấn tú mỉm cười rạng ngời, đôi mắt phượng sáng lấp lánh như khảm cả trời sao linh động tinh anh thu hút sự chú ý xung quanh. "Hắn" tiêu sái gạt trường bào, nhắc từng bước chân vững trãi thoan thoắt, rất nhanh đã đứng bên cạnh ta, cúi người cung tay hành lễ: "Hoàng thượng, hoàng hậu, các vị vương gia, Dương Tịch Phong phủ Hộ quốc công xin được diện kiến."

Phủ Hộ quốc công là nơi rất được Hoàng gia ưu ái, mấy năm gần đây vị tướng quân trẻ tuổi được chính Hoàng thượng ban tặng phong hào - Dương Tịch Phong lập được rất nhiều đại công. Cũng bởi hầu hết thời gian của Tịch Phong tỷ là dành cho doanh trại quân lính nên ở kinh thành, người nghe về danh tiếng nàng thì nhiều nhưng thực sự gặp mặt thì lại chẳng được bao nhiêu. Lúc này, bên dưới tràn lên vô số lời kinh ngạc cùng nghi hoặc đối với thiếu niên tuấn tú đang đứng cạnh ta, tạo nên một cục diện có phần kì quái.

Tịch Phong tỷ đối với ai thì có thể lạnh lùng với Hoàng thượng thì lại vô cùng quen thuộc. Hoàng thượng nhìn nàng, nụ cười trên mặt càng thêm phần sáng khoái, đến cả đôi mắt nghiêm nghị cũng cong cong thành hình trăng khuyết: "Ái khanh bình thân, không ngờ hôm nay ái khanh cũng có mặt ở đây, thật khiến trẫm vui vẻ!"

Có được lời này, hết thảy những kẻ còn hoài nghi về diện mạo và thân phận của Tịch Phong tỷ đều im bật, dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn tới, Hoàng hậu nương tụy là không quá quen thuộc với nàng ấy nhưng cũng không phải chưa từng gặp mặt, lúc này thấy Hoàng thượng vui vẻ thì cũng rất cao hứng gạt đầu, hỏi thăm Tịch Phong tỷ mấy câu. Sau cùng mới bắt đầu quay lại chủ đề cũ: "Vậy hai vị tiểu thư hôm nay định mang đến cho Yến tiệc điều bất ngờ gì đây?"

Vừa phát hiện thấy hai kẻ vốn dĩ chẳng quan tâm đến màn oanh oanh yến yến từ đầu bữa tiệc lúc này đã rọi ánh mắt sáng rực chói lòa đến, ta vô hình chung nhận thêm một phần áp lực nho nhỏ, nhìn sang vẻ mặt đầy tự tin của Tịch Phong tỷ mới bình ổn đáp: "Tiểu nữ xin cùng biểu tỷ hôm nay xin gửi đến Đại hoàng tử một màn Thăng Thiên Hạ, hy vọng Đại hoàng tử có một ngày mừng sinh thời thật vui vẻ."

Thăng Thiên Hạ này, vốn dĩ là vừa rồi lúc cùng Tịch Phong tỷ từ hoa uyển trở về đã trao đổi qua, ban đầu tỷ ấy cũng không định biểu diễn gì cả, nhưng sau khi cảm thấy ý kiến của ta không tồi liền đồng ý. Ta cũng đã chuẩn bị trước, muốn ở trong yến tiệc này khiến cho tỷ ấy dành được sự chú ý của Mộ Vân Huyền, nghĩ đến việc dù sao tỷ ấy với mình cũng là tỷ muội nên cũng dễ thu xếp, cho dù tỷ ấy không đồng ý, ta vẫn có thể tấu Thăng Thiên Hạ một mình, chỉ là như thế sẽ không thể đạt được mục đích ban đầu. Hơn nữa sau khi gặp mặt Tịch Phong tỷ, ta càng cảm thấy chắc chắn Hoàng hậu sẽ không để Đại vương gia lập một vương phi như tỷ ấy, chỉ xét riêng về diện mạo thôi đã không ổn rồi, đừng nói đến cái tính cách quá ngang tàn kia nữa... thực sự lần này đúng là ta đã đầu tư vào một vụ khó nhằn. Chỉ có thể chờ Mộ Vân Huyền có thể tự thân đấu tranh vì tình yêu của bản thân thôi, kiếp trước hắn đã thất bại thảm hại một lần rồi, kiếp này ta cũng không hy vọng hắn tiếp tục lại dẫm lên vết xe đổ nữa.

Hoàng hậu nương nương và Hoàng thượng nghe xong đều có vẻ ngạc nhiên, đồng thời cũng bày tỏ ý thích thú, gật gù không ngớt. Hai người đó dĩ nhiên cũng biết sở thích của nhi tử nhà mình, hôm nay lại là tiệc mừng sinh thời hắn, dĩ nhiên có thể khiến hắn vui vẻ vẫn là chuyện rất đáng để tâm.

Ta cúi người thoái lui đến góc vũ đài, khẽ miết lên dây đàn để kiểm tra một lượt, sau đó nhìn Tịch Phong tỷ đứng ở chính giữa đài, bắt đầu thi triển động tác, rút nhuyễn kiếm bên hông ra.

Đầu ngón tay hạ xuống, âm thanh từ những sợi dây đàn vang lên thật dài.

Nhuyễn kiếm trong tay Tịch Phong tỷ cũng bắt đầu múa lên, vẽ một đường thật đẹp trong không trung. Tà y phục màu ngọc bích bay lên vô cùng tiêu sái, mái tóc đen nhánh nhảy múa không ngừng, đôi mắt phượng sâu dài tỏa ra một phần sắc bén, khí chất ngang tàn lấn át cả nam nhân khiến toàn bộ sân khách im lặng đến kì lạ. Người người đều như đang nuốt nước bọt vô cùng chăm chú nhìn theo bóng hình mạnh mẽ nhưng cũng vô cùng uyển chuyển đang đưa kiếm múa lên theo điệu nhạc trầm bổng, lại lắng tai nghe âm thanh tràn đầy hào khí dồn dập thoát ra từ những sợi dây đàn.

Ta lướt những đầu ngón tay thật nhanh đẩy tiết tấu lên cao hơn, đồng tác của Tịch Phong tỷ cũng càng mạnh mẽ hơn, từng chiêu kiếm hạ xuống đưa sang

đứt khoát đẹp mắt, trên đôi môi ẩn hiện nụ cười nhàn nhạt như có như không, tỏa ra một tầng anh khí coi thường cả thiên hạ, vung tay như một chiến thần đứng trên vạn người.

Bản nhạc Thăng Thiên Hạ này, vốn có một phần là Phi Mã Tiêu Dao, phần còn lại do chính mẫu thân tự tay thêm vào để tấu mừng ngày toàn quân sau hai năm xuất binh bình định ngoại xâm đại thắng trở về. Trong tiệc rượu năm đó, cũng chính mẫu thân của Tịch Phong Tỷ, Tịch Phong tướng quân đã múa một điệu kiếm cùng khúc nhạc này của mẫu thân, sau này màn biểu diễn ấy được gọi là Thăng Thiên Hạ, lưu truyền như một truyền thuyết để lại đời đời trong công cuộc giữ nước dẹp giặc của Đại Khuynh chúng ta. Mẫu thân cũng lấy chính cái tên đó để đặt cho bản nhạc này, đem chép lại vào một cuốn phổ, truyền lại cho ta.

Thăng Thiên Hạ có tất cả ba phần, phần đầu chính là Phi Mã Tiêu Dao nguyên bản, chứa phần hào khí hùng hực cổ vũ lòng quân ra trận, trong tiếng đàn dồn dập còn như ẩn hiện cả tiếng võ ngựa nện xuống nền đất cùng tiếng quân sĩ hô vang lời thề xả thân vì nước, trong sự hào hùng tráng lệ còn chứa cả phần oanh liệt của người nghĩa sĩ, là khúc ca ra trận nhưng cũng là khúc ca biệt ly, âm điệu lúc này trầm xuống như thể hiện được cả nỗi lòng của người thân ở nhà cùng quyết tâm mãnh liệt của kẻ ra đi, vừa đủ hào hùng, cũng vừa đủ xúc động.

Ở phần đầu này, Tịch Phong tỷ dùng kiếm thay thương, bước chân nhanh mà vững, động tác dứt khoát rõ ràng, thân thể mạnh mẽ như ẩn chứa ngọn lửa đang bùng cháy mãnh liệt không ngừng.

Sang tới phần thứ hai, ngón tay lướt trên mặt đàn cũng chậm dần lại, ta nhắm hờ đôi mắt, cảm nhận từng âm điệu được nhả ra khỏi mặt đàn thật thê lương đau buồn. Phần nhạc này là mẫu thân đánh lên cho những vong linh quân sĩ đang hi sinh trên chiến trường khốc liệt, từng nốt thoát ra nhưng lọt tả được tất cả sự tang thương hoang tàn, dựng lên đầy đủ hình ảnh của những thầy người chết cao như núi giữa tanh phong huyết vũ, bóng dáng chiến bào phần phật trong gió sừng sững oai hùng, cờ hiệu quân ta vẫn kiêu ngạo nhảy múa trong không trung, bầu trời nhuộm màu máu đỏ rực, hoàng hôn chiếu xuống hoang hoải nhuộm màu tịch liêu. Chiến tranh mang đầy đủ vẻ kiêu hùng cũng tất cả sức mạnh của một đất nước, thế nhưng vẫn luôn là thứ cướp đi của chúng ta rất nhiều thứ. Sau cùng, điệu còn lại cũng chỉ cảnh vật xơ xác lạnh lẽo, cùng với sự tan nát của lòng người.

Tịch Phong tỷ chậm dần động tác, đôi mắt cũng buông xuống nhuộm vẻ bi thương, thanh kiếm trong tay được ném lên không trung rồi xoay hai vòng thật đẹp mắt, cuối cùng cắm phập xuống mặt đài lún gần một tấc. Nàng quý xuống trước thanh kiếm, tựa như đang quý xuống trước anh linh của bao quân sĩ đã hi sinh, cúi đầu im lặng, tạo thành một khoảng lặng kết thúc phần hai của bản Thăng Thiên Hạ.

Ta hít một hơi thật sâu rồi thở ra, ngón tay ngừng lại trên dây đàn một khoảnh khắc. Sau đó lướt đến thật mạnh, thao tác còn nhanh hơn cả phần đầu, khiến không gian u buồn do phần trước dệt nên như bừng sáng, Tịch Phong tỷ cũng mạnh mẽ vẩy vạt áo bào đứng dậy, tay nắm lấy chuôi kiếm rút ra điểm lên trời cao. Ánh nắng đầu hạ chiếu xuống khiến bóng hình Tịch Phong tỷ đột nhiên cao lớn lạ lùng, vững chắc mà sừng sững như thái sơn muôn đời không đổ, chiếu lên lưỡi kiếm sáng loáng ánh bạc, tỏa ra khí khái đầu đội trời chân đạp đất khiến tất cả đều phải khâm phục kính nể.

Phần thứ ba chính là phần mừng toàn quân đại thắng mang chiến công trở về, khắc họa khung cảnh bình minh rực rỡ chiếu nên chiến trường mệnh mông, tiếng võ ngựa đạp đất bụi bay trắng xóa đưa những người lính ca khúc ca khải hoàn hồi hương. Là niềm tự hào hân diện của quốc gia dành được chiến thắng thật vang dội, cũng là sự vui mừng khôn xiết của con dân Đại Khuynh đã thoát khỏi chiến tranh, chứa đựng tất cả những thương hải tang điền, mọi thứ đều là bãi bể hóa nương dâu, những giọt nước mắt đã rơi trên khuôn mặt của những quân sĩ dùng mạng sống của mình để bảo vệ mảnh đất chôn rau cắt rốn, những nụ cười rạng rỡ đã nở trên khuôn mặt của vị đại tướng quân anh dũng trong ngày trở về, cả kinh thành, cả đất nước mở tiệc ăn mừng ba ngày ba đêm, trống chiêng dậy đất, pháo nổ ngập trời, còn đó sau lưng là những năm hoa, là hy vọng nở trên những nấm mộ của những người đã hi sinh.

Trong những đường kiếm sắc bén không còn vẻ cô độc thê lương mà thay vào đó sự kiêu ngạo ngút trời, Tịch Phong tỷ đẩy nhịp điệu theo tiếng nhạc, trong không gian phát ra những tiếng lao vun vút của binh khí, lưỡi kiếm bằng bạc xé gió múa lên hào hùng mang đầy niềm tự hào dân tộc, nàng đảo mắt, mây kiếm giương cao như thách thức, thể hiện uy phong của kẻ thắng trận. Trường đoạn cuối cùng, cũng là lúc âm điệu lên cao và nhanh nhất, Tịch Phong tỷ thả chuôi kiếm lắt nhệ cổ tay để thanh kiếm theo đà xoáy thành một vòng, sau đó lại đổi sang tay bên kia, bước chân tiến lùi phối hợp, cuối cùng chạy đến bên thành đài, một cước đạp lên liên tung người múa trên không trung, tà áo bay phần phật giữa không gian cao rộng, nàng nở một nụ cười thật ngạo nghễ, xoay đủ ba vòng mới đáp đất.

Khi mũi kiếm lại một lần nữa rạch sần đàn cầm phập xuống, ngón tay ta cũng ngừng nhảy múa. Tiếng đàn theo đó tiêu tán dần trong không gian.

Ta nhớ hồi bắt đầu tập tấu bản nhạc này, phần cuối là phần khó nhất, thao tác vừa phức tạp lại nhanh vô cùng, mất rất nhiều thời gian mới có thể đánh được tương đối, thậm chí có lần ta bị căng cơ tay, đau đớn đến mức không thể luyện được suốt mấy ngày liền, còn có lúc vì quá mệt kiên nhẫn mà suýt chút nữa đập đàn. Thế nhưng cuối cùng có được thành tựu như thế này, ta thấy dù thế nào cũng rất đáng.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rồi, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Cá tính hơn người!

Khúc nhạc đã hết, nhắc bàn tay có chút đau mỏi lên, các đầu ngón tay đã bắt đầu đỏ ửng, hơi rát. Ta rũ mi cười khẽ, nâng váy đứng dậy.

Bốn bề vẫn tĩnh lặng không một tiếng động.

Hoàng hậu nương nương ngồi tựa vào ý gối, nhắm hờ đôi mắt, mi tâm khẽ nhúc, Hoàng thượng cũng xuất thần thả ánh nhìn về phía xa xăm, khuôn mặt

thoảng về hoài niệm tiếc nuối.

Ta biết, lựa chọn Thăng Thiên Hạ lần này là một quyết định không sai lệch chút nào. Trận chiến với Bắc Dư năm đó khốc liệt tàn nhẫn, kéo dài suốt hai năm mưa gió máu tanh, không biết đã có bao nhiêu anh linh phơi thây nơi chiến trường mới có thể đổi được một chiến thắng vang dội thuyết phục như thế. Khoảng thời gian đó đối với Đại Khuynh cũng là những ngày tháng đen tối khó khăn nhất, quốc khố cạn kiệt, chiến tranh kéo dài, bệnh dịch hoành hành, hạn hán liên miên, dân chúng lâm than cơ cực, xác người chết đói trải đầy đường, đến cả chốn kinh thành cũng phủ lên một khung cảnh xơ xác tiêu điều đến mức không thể nhận ra.

Ngày đại quân khai hoàn trở về, Đại Khuynh như được sống lại lần nữa. Mùa xuân cuối cùng lại về trên mảnh đất này.

Cuộc chiến ấy để lại một cột mốc sâu đậm trong lòng mỗi người con của đất nước này, bất kể là ai, Hoàng hậu nương nương hay Hoàng thượng đối với quá khứ ấy, đối với Thăng Thiên Hạ cũng sẽ có tồn tại một phản xúc động không nói thành lời.

Không gian xung quanh im lặng đến mức tựa như có thể nghe được từng tiếng thở dài của những người ngồi dưới đài.

Ta nhìn Tịch Phong tỷ đang vuốt nhẹ thanh kiếm rồi đeo lên bên hông như cũ, lại nhìn qua một lượt những khuôn mặt xung quanh lúc này, trong lòng biết rõ, tiết mục này ta và Tịch Phong tỷ đã thành công rồi.

Trong đại yến từ đầu đến cuối đều là những màn ca vũ nói nhẹ là giải trí, nói thẳng là mua vui, đột nhiên lại nhảy ra một tiết mục khơi gợi hoài cổ như vậy, bất giác cũng được xem là rất độc đáo, đáng để bận tâm.

Nhìn đến phía ba vị vương gia, ta có phần bất ngờ.

Đại vương gia Trường Minh hơi nhướn đôi mày kiếm đen nhánh, đem đôi mắt sâu hun hút như đáy giếng nhìn về phía Tịch Phong tỷ, cũng không biết là đang nghĩ gì. Tam vương gia Trường Vũ rõ ràng rất thích cười lần này lại hơi cau mày không hề vui vẻ, trông mắt trong vắt không có tiêu cự in rõ bầu trời xanh thăm thẳm quuyền rũ nề hờn, lần đầu tiên ta nhìn thấy dáng vẻ này của hắn, không khỏi có chút bản thân.

Không ngờ sau một màn này của ta, chỉ có Trường Nguyên là người duy nhất cong cong khóe miệng, từ trong tận sâu đáy mắt để lộ phần ôn nhu trầm ấm vô cùng hiếm thấy, chàng nhìn về phía ta, khẽ gật đầu.

"Bộp, bộp, bộp." Trường Nguyên vỗ tay đầy tán thưởng.

Âm thanh ấy bật lên trong không gian yên ắng lại càng vang vọng hơn, như một hồi chuông đánh thức tất cả mọi người, ai nấy đều giật mình, sự tỉnh kích động đứng cả lên giờ tay vỗ liên tục, trong đó có cả Hoàng thượng và Hoàng hậu.

Nghe tiếng vỗ tay giòn giã từ bốn phía dội tới không ngừng, như chiêng trống rộn ràng vang dậy đất trời bủa vây, ta lại có chút sững sờ, dường như không thể tin được là tiết mục vừa rồi mình cùng Tịch Phong tỷ diễn có thể nhận được tràng pháo tay tán thưởng kinh thiên động địa tới mức này.

Quần chúng xúc động tới mức dường như không ai để ý đến nụ cười ngàn năm có một đang nở trên môi Nhị hoàng tử nổi danh lãnh đạm kia, ta trước cục diện này có phần bối rối, chỉ có thể dùng ánh mắt bất đắc dĩ nhìn Trường Nguyên. Chàng vẫn rất điềm đạm vỗ tay, bờ môi thoáng mấp máy, dùng khẩu hình miệng muốn nói gì đó.

Ta cố gắng nhìn cho rõ, cuối cùng cũng hiểu, chàng nói: "Muội đàn hay lắm!"

Chỉ là một lời ngợi khen đơn giản thôi, nhưng ta lại cảm thấy vô cùng mãn nguyện, mỉm cười thật rạng rỡ gật đầu. Trước sự ủng hộ như mưa sa bão táp bay đến mãi chưa kết thúc, Tịch Phong tỷ bên cạnh ta lại tỏ ra một môi uể oải, tựa đang ở chốn không người, nằng vưng vai một cái: "Mệt chết ta rồi ~"

Âm thanh không lớn nhưng cũng đủ để nổi bật lên giữa những tiếng vỗ tay lộp bộp, ta khẽ giật khóe mắt nhìn Tịch Phong tỷ, quả nhiên, xung quanh âm thanh như pháo nổ nổ giòn tan.

Mọi người đều đang dùng ánh mắt sững sờ kinh hoàng không thể tin nổi nhìn con người đang đứng bên cạnh ta.

Bởi vì tỷ ấy vừa mới trước mặt thánh giá kêu mệt vì diễn nghệ chúc mừng sinh thời Đại hoàng tử, hành động này nói ra, chẳng khác nào khi quân phạm thượng, tự đưa đầu ra trước đao phủ xin xuống hoàng tuyền gặp Diêm vương.

Về phần tính cách quá ngông cuồng tự do này của Tịch Phong... thứ cho ta không tiện có ý kiến.

Cứ ngỡ Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương sẽ giận dữ lắm, ai ngờ, trước ánh mắt kinh hoàng của hết thảy mọi người trong sân khách, Hoàng thượng chỉ ngửa đầu cười thật sáng khoái, khuôn mặt mười phần vui vẻ, tiếp tục đưa hai bàn tay vỗ vào nhau lộp bộp: "Quả nhiên không hổ là nữ tướng khí phách hơn người của Đại Khuynh chúng ta, rất có cá tính! Ái khanh cùng biểu muội hôm nay đứng là mang đến cho yến tiệc này một màn Thăng Thiên Hạ không thể hay hơn, trăm phải ban thưởng, nhất định phải ban thưởng!"

Ai mà biết được đối với vị tướng quân trẻ tuổi ngang ngược độc đáo này Hoàng thượng lại ưu ái đến thế, tất cả liền đồng loạt há mồm nhìn như muốn rót cả con người ra ngoài, hoàn toàn không thể hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra.

Hoàng hậu nương nương cũng có vẻ rất vui, đôi mắt cong cong như cũng biết cười, người đưa quạt ngọc lên khẽ phe phẩy, nói: "Bệ hạ nói rất có lý, hôm nay xem ra màn Thăng Thiên Hạ này chính là màn hay nhất rồi, cũng không cần xem thêm gì nữa, bản cung chắc chắn phải ban thưởng!"

Ta nhận được lời khen, dĩ nhiên rất hưng phấn: "Hoàng thượng Hoàng hậu quá khen rồi!"

Hoàng thượng gật gù: "Không quá, hai người nói xem, muốn trẫm thưởng cái gì?"

Tịch Phong tỳ nghe xong, vui mừng ra mặt, nhanh nhẩu đáp: "Mặt tướng muốn Hoàng thượng thưởng nam nhân!"

Xung quanh mọi người nghe xong màn này lại bắt đầu ngạc nhiên tròn mắt nhìn tới, phía dưới truyền lên những tiếng xì xào không ngớt.

Vị đường tỳ này... đúng là luôn mang lại cho người ta hết bất ngờ này đến bất ngờ khác mà...

Hoàng thượng nhướn mày, hỏi lại: "Ồ, nam nhân? Dương tướng quân đúng là rất thần thần, khanh nói xem, muốn nam nhân nào?"

Ta cũng rất tò mò muốn biết Tịch Phong tỳ lại định giờ trò gì, nhưng cái buồn cười hơn cả là vẻ mặt vô cùng căng thẳng của Đại vương gia Mộ Trường Minh - vị nhân vật chính của yến tiệc này. Ta nhìn thấy một giọt mồ hôi to như hạt đậu từ trên thái dương của hắn trượt xuống, đôi mày kiếm cau chặt đến mức sắp không tách ra được đến nơi, biểu cảm co cứng rất thiếu tự nhiên, quả thực nhìn rất buồn cười, nhưng ta tốt bụng, tạm thời kìm chế được.

Tịch Phong tỳ lúc này rất đắc ý, gương chiếu cảm nhỏ dài đầy cao ngạo lên, quét đôi mắt phượng xinh đẹp đến chỗ ngồi của ba vị vương gia.

Hoàng hậu nương nương mỉm cười, trong ánh mắt ẩn chứa vài suy nghĩ không thể nhìn thấu. Hoàng thượng dĩ nhiên cũng nhìn ra ánh mắt này của Tịch Phong tỳ, lại một lần nữa ngửa đầu cười như được mùa, hào sảng tựa một lão tướng nhiều kinh nghiệm đang khen thưởng quân sĩ dưới trướng mình: "Hahaha, ái khanh là muốn thành con dâu của trẫm sao? Ái khanh nói xem, chỉ cần vị vương gia ái khanh thích đồng tình, trẫm sẽ ngay tại đây ban hôn!"

Ta hướng ánh mắt đầy hoài nghi quan sát Tịch Phong tỳ, không đúng, theo mẫu người của tỳ ấy, nếu là trong ba vị vương gia, chắc chắn không phải Mộ Trường Minh... lẽ nào... Ta lại giật giật khóe mắt, cố gắng xua những ý nghĩ không may nảy trong đầu đi.

Chỉ thấy Mộ Trường Minh vẫn vô cùng căng thẳng nuốt nước bọt một cái, yết hầu trượt xuống một đường thật dài, Mộ Trường Vũ không khá hơn là bao, sắc mặt xanh xao như tàu lá chuối đang cố gắng đánh mất ngó đi chỗ khác, ta biết, hắn đối với nữ nhân quá khủng khiếp như Tịch Phong tỳ đây, nhất định rất sợ hãi.

Chỉ có Trường Nguyên là bình tĩnh nâng chum rượu trong tay lên, nụ cười vừa rồi đã sớm biến mất không vết tích, cứ như thể chàng vẫn luôn lạnh nhạt như thế, thứ ta nhìn thấy chẳng qua là ảo giác của chính ta mà thôi.

Tịch Phong tỳ lại đổi hướng ngoái đầu nhìn ta một cái, nói: "Tiểu Vũ à, hay muội nói trước đi, muội muốn gả cho ai, để Hoàng thượng giúp muội thành toàn."

Ta đột nhiên bị người ta điểm danh đến, ngây ngốc nghiêng nghiêng đầu tiếp thu những gì vừa nghe thấy, ngấm được phần nào liền giật mình như bị xẹt đánh trúng: "Tỷ... tỳ tỷ, sao có thể... chuyện này..."

Tịch Phong tỳ hơi nheo mắt, nụ cười trên môi ở một góc độ nào đó trông vô cùng lưu manh: "Ồ kìa, sao muội muội đã đỏ mặt rồi, thật sự có ý trung nhân sao?"

Ta vô thức không kiềm chế được nhìn về phía Trường Nguyên, chỉ thấy chàng giữ vững phong độ lạnh nhạt nâng chum rượu trong tay, rũ khóe mắt nhìn xuống dưới, nhưng cái động tác bàn tay khẽ co giật khiến chén rượu sánh ra ngoài đến một nửa kia thì không thể nào giấu đi đâu được.

Ta dờ khóc dờ cười không biết làm sao, đứng trước bao nhiêu ánh mắt bắn tới áp lực kinh hoàng, bối rối đến mức muốn chui xuống đất cho xong.

Hoàng thượng lại có vẻ chẳng bị ảnh hưởng chút nào, vẫn rất cao hứng tiếp lời: "Dương tướng quân nói đúng, nếu Bạch lưu tiểu thư đã có ý trung nhân thì cứ nói ra, trẫm sẽ ở đây trình trọng chúc phúc cho hai người!"

Ta cắn môi, cố gắng để khuôn mặt không trở nên vụn vỡ khó coi, dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Tịch Phong tỳ.

Dù sao loại chuyện trước mặt bàn dân thiên hạ, giữa thanh thiên bạch nhật thế này bảo ta làm sao nói ra ý trung nhân chứ? Da mặt ta dày cũng có giới hạn thôi mà, ít nhất là không phải lúc này, cũng tuyệt đối không phải ở đây.

Tịch Phong tỳ cũng nhìn ta, lại nhướn nhướn đôi mày kiếm hơi mảnh, ánh mắt sáng lên đột nhiên lấp lánh khác thường: "Hà? Hay là muốn ta giúp muội cầu một mối lương duyên tốt?"

Trời ơi, lại sao nữa... Ta hít một hơi thật sâu, chuẩn bị tinh thần liều mạng lắc đầu rồi rút lui nhanh gọn, đầu gối, Tịch Phong tỳ còn nhanh hơn ta nhiều, không hề chần chừ cung tay hướng Hoàng thượng, thêm vào một nụ cười tít mắt, cao giọng: "Hoàng thượng, mặt tướng muốn cầu Nhị vương gia cho biểu muội nhà mình, thỉnh mong Hoàng thượng thành toàn!"

Đoàng!

Ta tròn mắt nhìn Tịch Phong tỳ, trước câu nói quá kinh hãi này, mọi người xung quanh nhất thời nín bật

"Choang!" Trong không gian im ắng như tờ, một chum rượu bằng vàng rơi xuống nền đất vang lên thứ âm thanh chất chứa chói tai.

Quả nhiên, Trường Nguyên vẫn giữ một bộ dạng lạnh nhạt đến cùng cực nhìn như thôi miên vào chum rượu đang lăn đến diên đảo trên nền đất, cánh tay

vốn để cảm chum rượu đó vẫn giờ lên ở chỗ cũ còn chưa hạ xuống, cả thân người cao lớn nhìn qua có vẻ rất bình tĩnh nhưng thực chất là đang cứng đờ như một bức tượng đá.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rối, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Là không ép buộc hay ép buộc?

Hoàng thượng nghe xong, lại thấy phản ứng bàng hoàng của nhi tử nhà mình, lại chỉ nhưn mày đầy hứng thú: "Ái khanh muốn Bạch Lư tiểu thư gả vào Nhị vương phủ?"

Ta đã sớm không còn lời nào để nói ra nữa rồi, chỉ có thể bắt lực nhìn về phía Trường Nguyên, chàng vẫn vậy, chăm chú nhìn chum rượu nằm im lìm trên nền đất, vẻ mặt tĩnh lặng, rèm mi buông xuống, từng đường nét khuôn mặt rõ ràng mà tinh tế như một thứ đồ thủ công hoàn mỹ, đẹp, nhưng không có chút biểu cảm gì, hết như một bức tượng gỗ được điêu gọt tỉ mỉ.

Nhìn bộ dạng này của chàng, xem ra là bị đá kích quá nặng nề rồi. Bình thường đối với ta có vẻ da mặt dày dặn ngàn dao chọc không thủng, lời nói cũng chẳng có chút chùng mực nào, thế nhưng từ sâu thẳm bên trong... chàng lại rất yếu đuối, trái tim mỏng manh dễ vỡ... một chút đá kích là có thể khiến chàng thần hồn hóa đá như vậy suốt một lúc lâu. Nhớ hồ hồ, ta lúc đó đứng là so với vị hoàng tử đơn thuần ngốc nghếch này thì tinh ranh hơn nhiều, thường xuyên trêu chọc khiến chàng xấu hổ. Không ngờ thời gian trôi qua, những cái tốt thì không học được chút nào, chỉ có điểm xấu duy nhất ấy của ta là được Trường Nguyên tiếp thu triệt để, hơn nữa còn ngày càng cao thâm xuất thần, hiện tại đầu khẩu đầu da mặt, ta hoàn toàn không có cửa thắng chàng. Nhưng đó chỉ là bộ mặt bên cạnh ta thôi, còn ở trước mặt người ngoài, chàng vẫn luôn có chút xa cách lạnh giá, trầm tĩnh yên lặng như vậy, hoàn toàn là một bộ dạng thờ ơ chẳng để tâm đến bất cứ thứ gì, nhưng thực chất lại rất dễ bị kích động.

Ta đỡ trán, Tịch Phong tỷ không hiểu bằng cách nào có thể đoán được ta và Trường Nguyên có vấn đề, hôm nay thái độ hai người chúng ta rõ ràng không có chút sơ hở nào, chùng mực cẩn trọng, có chăng cũng chỉ là lên trao đổi ánh mắt vài lần thôi mà, chẳng lẽ tỷ ấy tinh ý đến thế? Nhìn cái bộ dạng cuồng bá ngang ngược kia, ta hoàn toàn cảm thấy tỷ ấy đối với hai từ "nhạy cảm" chẳng có chút liên quan, nhưng nếu quả thực là tỷ ấy đoán được thì đúng là thâm tàng bất lộ, ngoa hồ tàng long, quá đáng sợ!

Thật ra, cũng không ngoại trừ khả năng ta nghĩ nhiều, chẳng qua là Tịch Phong tỷ nổi hứng mà thôi... sau đó chỉ bừa, chó ngáp phải ruồi, thế là bằng một cách kì diệu nào đó lại trùng vào hai người bọn ta... Nhưng loại trùng hợp này quá khó chấp nhận, chỉ là ta cũng không dám nói chắc điều gì, bởi toàn thân vị đường tỷ này của ta đúng là toàn những quả pháo đầy kinh ngạc, chẳng biết bao giờ nó sẽ nổ oanh một phát, khiến cho người bên cạnh tan xác.

Ta không rõ hiện tại Trường Nguyên nghĩ gì, có bị chấn động tâm lý quá lớn không, bởi vì nhìn bộ dạng kia của chàng ta hoàn toàn không thể đoán được gì cả, cũng có chút tò mò, bên cạnh đó là lo lắng... à, nhưng phần tò mò thì lớn hơn một chút, yên tâm, chàng trái tim yếu đuối nhưng cơ thể sắt đá lắm, khủng hoảng tinh thần nhất thời không giết chết chàng được đâu.

Trước câu hỏi của Hoàng thượng, trong sự chứng kiến của hàng ngàn con mắt, Tịch Phong tỷ không hề khách khí giương cằm đáp: "Bệ hạ nói đúng, mặt tướng muốn Nhị vương gia gả cho Tiểu Vũ..." Hình như đã nhận ra điều gì sai sai, nàng lập tức ngừng lại, sau đó suy nghĩ một chút mới tiếp: "Mặt tướng nhầm rồi, là đề Tiểu Vũ gả vào Nhị vương phủ mới đúng."

Đối với sai lầm này của vị nữ tướng trẻ tuổi tính tình kiêu quái, Hoàng thượng chỉ coi như mấy lời bông đùa vui vẻ không đáng để tâm, gạt gù vui vẻ lắm: "Việc này cũng cần xem ý của hai bên mới được, trăm sẽ không cưỡng ép ai."

Ý cười trên môi Hoàng hậu nguội dằn, ánh mắt hạ xuống, vẻ tối tăm bao phủ. Ta biết, nói đến hôn sự này, Hoàng hậu chắc chắn không vừa lòng, bởi cho dù ta so với Bạch Lư Thanh Uyển trượng phu không bao nhiêu chỗ đứng, thế nhưng lại rất được Dương gia yêu mến, chỗ dựa cũng không kém, nếu ta thực sự gả vào Nhị vương phủ, điều đó đối với việc tranh giành đế vị của Đại hoàng tử sẽ ít nhiều gặp thêm một trở ngại. Cho dù hiện tại Trường Nguyên không hề có ý muốn tiếp nhận ngôi vị Thái tử đi nữa, việc Hoàng hậu nương nương không nhìn vừa mắt vị hoàng tử quá xuất chúng này cũng sẽ là chuyện không bao giờ thay đổi. Dù sao, lo vạn nhất, không lo sợ nhất vạn, Hoàng hậu từ trước đến nay vẫn luôn là người rất thận trọng, lo xa một chút cũng chẳng mất gì.

Đúng, quả thực hiện tại nếu ta thực sự gả đến Nhị vương phủ, chỉ e sẽ rước lấy những rắc rối nguy hiểm không thể lường trước đến cho Trường Nguyên, đều chẳng phải là chuyện tốt đẹp gì, chúng ta hiện tại cho dù chưa thành thân nhưng cũng đã ở bên nhau một thời gian vậy rồi, tình cảm cũng tốt, chuyện cưới gả có thể gác lại phía sau, quan trọng nhất vẫn là giữ gìn an toàn của chàng, cũng là bảo vệ chính bản thân ta.

Tình hình triều chính hiện tại bình lặng không có nhiều biến động, thế nhưng đây cũng không phải là cục diện thích hợp để tự đi đưa thân ra đầu sóng ngọn gió đón lấy nguy hiểm không biết lúc nào sẽ tấn công bất ngờ.

Lần này, cũng coi như là Tịch Phong tỷ đùa thôi, Hoàng thượng cũng đã nói sẽ không ép buộc nên ta sẽ từ chối.

Định sẵn câu trả lời trong đầu, chỉ chờ đến lúc nói ra rõ ràng, sau đó rút lui trong an toàn là được, hơn nữa, nếu vì việc này mà nhất thời làm hỏng hôn ước giữa Trượng phu và Thượng thư phủ, ta xem ra cũng sẽ lãnh không ít phiền toái. Nghĩ vậy, trong lòng thoáng thoải mái hơn nhiều, cảm giác khuôn mặt cũng đã giãn ra không ít, ta còn có thể nhẹ nhàng cong cong khóe môi thật mềm mại.

Tịch Phong tỷ hững hờ quay sang, hỏi ta: "Thế nào, ta cảm thấy mỗi lương duyên này đúng là tốt đến mức không thể nào tốt hơn, Nhị vương gia là nam nhân ưu tú bậc nhất kinh thành, đối với muội vừa đẹp một đôi trời sinh, ta cho rằng muội nên nhận lời đi"

Ta đã định mở miệng từ chối, thế nhưng lời chưa ra khỏi miệng đã bị cắt ngang.

"Được, nhi thần đồng ý, lập Bạch Lưu Đại tiểu thư làm chính phi."

Sửng sốt đến mức như bị người ta dùng dùi đánh thẳng lên đầu, quay ngoắt lại tìm kiếm người vừa nói.

Nam nhân, trẻ tuổi, áo bào xanh xám, dáng người cân đối, khuôn mặt anh tuấn, khí chất đầy mình, ánh mắt sâu thẳm, biểu cảm hờ hững.

Ày, không sai, ngoài ý trung nhân tuấn dật phi phạm, ngọc thụ lâm phong mà ta nhớ nhưng ngày đêm thì còn ai vào đây nữa...

Trợn mắt nhìn chàng, há miệng muốn ngay lập tức hỏi chàng một câu, chỉ một câu thôi: "Sáng nay huynh có ăn nhầm cái gì không?"

Trương Nguyên vẫn luôn là người thông minh, chàng biết, chàng nhất định biết, lúc này đem ta gả đến Nhị vương phủ chẳng khác nào tự rước lấy tai họa khôn lường, chàng sẽ trở thành mục tiêu sáng chói ai nhìn vào cũng thấy không vừa mắt thỏa lòng, chỉ muốn sai người đến giết quách đi cho xong! Thế mà lúc này chàng đang làm gì thế?

Hoàng thượng ngạc nhiên thu lại nụ cười vui vẻ, ánh mắt trầm xuống, có phần nghiêm túc: "A Nguyệt, con muốn?"

Trương Nguyên vẫn lạnh nhạt trầm lặng như nước, chỉ hơi ngẩng cổ nhìn trời, ánh mắt sâu hút như đáy giếng, đáp rất chắc chắn: "Muốn."

Lời này nói ra lại khiến ta như gặp phải áp lực vô hình nào đó, sống lưng lạnh toát, giữa cái nắng đầu hạ da gà da vịt thi nhau nổi lên. Thú thật, đã rất lâu trước mặt ta chàng không có cái bộ dạng uy hiếp người khác như vậy, ta lần này có chút không quen, nhất thời bị dọa cho sợ...

Sắc mặt Hoàng hậu lạnh đi đôi phần, chăm rài phe phẩy quạt ngọc trong tay.

Hoàng thượng nheo mắt nghi hoặc nhìn Trương Nguyên hồi lâu. Tịch Phong tỷ lại rất vui mừng vỗ tay, cười tươi như ánh mặt trời rạng rỡ: "Ày, Tiểu Vũ, xem ra mỗi lương duyên này muội không từ chối được rồi."

Ta yếu ớt nhìn tỷ ấy, lại yếu ớt lắc đầu gom góp chút sức mạnh cuối cùng mở miệng: "Nhưng Hoàng thượng cũng đã nói là sẽ không ép buộc ai, Nhị vương gia đã đồng ý, nhưng muội còn chưa nói ra ý kiến của mình."

Nói đến đây, sân khách lại một lần nữa lặng ngắt như tờ.

Không gian này, ta đứng ở, cảm thấy tim đập chân run, đặc biệt căng thẳng.

Hít một hơi sâu, ta liều mạng mở miệng: "Muội..."

"Bạch Lưu Thanh Vũ!"

Lại bị ngắt lời.

Giọng nói trầm thấp mang theo cả hàn khí lạnh giá thấu xương truyền tới khiến ta bất giác rùng mình, nhìn người nam nhân tuấn tú như tạc vẫn đang giữ vẻ bình đạm ung dung ấy, không biết nên nói gì, chỉ khẽ cau mày. Trương Nguyên, rốt cuộc chàng muốn làm loạn gì đây?

Rất hiếm có, Nhị hoàng tử Mộ Trương Nguyên nhếch khóe miệng, rõ ràng là cười, nhưng đáy mắt lạnh đạm không hề có chút ý cười nào động lại. Rất lạnh giá, nhưng cũng đẹp đến mức khiến người ta xiêu lòng.

Chàng nhìn thẳng vào mắt ta, không hề né tránh: "Bản vương thích nàng rồi, lần này nàng không chạy được đâu! Đây không phải đưa ra sự lựa chọn, đây là mệnh lệnh!"

Ta cau chặt mày, đây là cái gì chứ? Mệnh lệnh cái quần gì? Còn dám nói là không ép buộc, đây chính là "không ép buộc" sao?!

Không biết có phải do ta gặp ảo giác hay không mà nụ cười của chàng trong khoảnh khắc dịu đi rất nhiều, ánh mắt cũng nhu hòa hơn, nét mặt ấm áp như làn gió xuân miền man đây sức sống, đối lập hoàn toàn với cái danh thiên niên băng sơn hai chục năm nay của chàng.

Chàng nói: "Gả vào Nhị vương phủ, bản vương cả đời chỉ lấy mình nàng, chăm sóc nàng, bảo vệ nàng, che chở nàng, tất cả đều nghe theo nàng, nhất định có thể trở thành một phu quân khiến nàng hài lòng."

Ta ngo ngắc, đầu óc bắt đầu bồng bềnh trôi dạt đến một phương trời bất định nào đó.

"Thế nào? Điều kiện tốt chứ? Nàng bằng lòng làm Vương phi của bản vương nhé!"

Lúc này ta đặc biệt khẳng định, đây nhất định là ép buộc! Hơn nữa còn là loại ép buộc bằng phương thức tầy nã nạn nhân không cho phép một phản kháng nào!

Chương 39: Dưới màn hoa lê

Lúc này, ta đã mất hoàn toàn khả năng phản ứng.

Ày... lỗi tại ù ù, này, có phải ta vừa nghe nhầm không nhỉ...

Nhưng rõ ràng ánh mắt sâu thẳm đang nhìn ta chăm chú kia, như xoáy vào tận tâm trí khiến ta nhận thức được rằng, đây là sự thực, mình không nghe nhầm.

Bộ dạng mỉm cười dịu dàng tựa xuân về hoa nở ầm ập vô hạn tỏa ra thứ hào quang lấp lánh dưới màn nắng trong vắt đầu hạ, ta nhìn đến ngẩn ngơ, lại khe khẽ kéo cong khóe miệng. Xem cái mặt tái xanh của Hoàng thượng khi lần đầu tiên thấy nhi tử yêu quý của mình tươi cười mới khiến người ta thích thú làm sao~ Không khí xung quanh phủ lên đây rây những vẻ kinh ngạc trầm trồ, người ta dường như đổ hết ánh mắt hiếu kì cùng say mê nhìn về phía khuôn mặt anh tuấn tinh xảo như đồ thủ công kia, không thể tin nổi, bản qua tán lại rộn ràng.

Nhị vương gia nổi tiếng an tĩnh lạnh lùng, hôm nay rốt cục cũng cười rồi.

Hơn nữa, còn là cười vô cùng ầm ập dịu dàng.

Ta chỉ cảm thấy, ánh nắng mùa hạ như một bể mặt ngọt rót thẳng vào lòng, cảm giác này thật lạ.

Chàng vẫy ống tay áo bào thật rộng, đường viền thêu hoa văn tường vân thoáng chốc bay lên sống động. Nhắc đôi giày được làm thủ công tỉ mỉ, chàng ung dung rảo bước về phía này.

"Tiểu Vũ, muội thấy đấy, lần này không phải ta ép muội đâu nhé, là Nhị vương gia không muốn để dành đường thoát thân cho muội thôi, hahaha" - Tiếng cười phấn khích của Tịch Phong ty từ bên cạnh truyền đến khiến ta sực tỉnh.

Nhận ra được sự nghiêm trọng của vấn đề nhưng lại không có khả năng chống cự, ta chỉ có thể bất lực buông mắt, nhấn nhó nhìn kẻ đang đi đến ngày càng gần với tư thế thật tiêu sái.

Xem ra hôm nay ta thực sự không chạy được, thật áp lực, ta thở dài, gả cho con người này là một loại áp lực không thể hình dung nổi.

Trường Nguyên đến thật gần, trên môi vẫn là nét cong cong ôn nhu tràn vào tận khóe mắt, giọng nói cũng mang theo vẻ dịu dàng mềm mại như đồ dành: "Nàng có bằng lòng gả cho ta không?"

Thứ hào quang chói lọi từ chàng truyền tới khiến ta khẽ nheo mắt, hơi nghiêng nghiêng đầu không chắc chắn hỏi lại: "Tiểu nữ có thể nói không không?"

Nụ cười dường như càng sâu, chàng khẽ lắc đầu: "Không thể."

Ta bất lực hoàn toàn: "..."

Đã không cho người ta trả lời, vậy tại sao còn hỏi? Ý gì chứ?

Ta không hiểu lắm, rõ ràng Trường Nguyên trước nay luôn là người thận trọng lại tỉ mỉ, có đầu có cuối, cũng biết suy nghĩ, chàng phải là người hiểu rõ hơn ai hết, thời điểm này chúng ta ở bên nhau, lợi bất cập hại, vậy thì tại sao? Ta không thể cứ thế này mà cuốn theo mối nguy hiểm đến đe dọa tính mạng của chàng, hơn nữa, ta còn rất nhiều việc cần làm. Bảo ta tự mình biến thành lưỡi dao kề lên cổ chàng, làm sao ta có thể chấp nhận? Ta vẫn còn nhớ rất rõ, mục đích ta trùng sinh là gì, bảo vệ chàng, hy vọng chàng sống cả đời bình an vui vẻ, ta chết cũng không hối tiếc.

Nhưng sao chàng làm thế? Lần đầu tiên ta cảm thấy Trường Nguyên lộ ra bộ dáng ngốc nghếch đến thế. À... không, thật ra kiếp trước chàng cũng rất ngốc, ngốc mới cứu ta từ Bán Dạ Lâu về, ngốc mới vì ta làm nhiều việc như thế, ngốc mới thay ta bỏ đi một mạng... Trường Nguyên trước mặt ta hình như vẫn cứ luôn là một kẻ ngốc như thế.

Ta cười có phần méo mó, lo lắng làm rơi một tiếng thở dài, khẽ than: "Sao chàng cứ ngốc như vậy."

Ta quên mất Tịch Phong ty cũng là người học võ, thính giác nhạy bén, nghe xong một câu không rõ đầu đuôi lại kì quái quay đầu nhìn ta, nhíu mày khó hiểu.

Trường Nguyên dĩ nhiên cũng đã nghe được, chỉ cười thật khẽ, chàng đứng cách ta một cánh tay, khoanh tay trước ngực, tầm mắt hạ xuống, làn mi rủ như hàng liễu phất phơ khiến người ta thật muốn lại gần chạm vào.

Nghiêng nghiêng đầu, trong ánh mắt chàng không dấu đi ánh sáng lấp lánh mê người. Chàng im lặng nhìn ta, rồi xoay người, tầm lưng cao lớn thẳng tắp

như cây tùng dương che chắn trước mặt ta. Giọng nói trầm thấp vang lên rõ ràng giữa khán đài trong sân khách rộng lớn: "Phụ hoàng, nhi thần tại đây thỉnh phụ hoàng từ hôn."

Hoàng thượng đã sớm đứng dậy, đôi mắt tĩnh lặng nhìn về phía này, chỉ cười rất nhẹ, như có như không: "Được, làm vua không nói hai lời, trăm hạ chỉ tứ hôn cho Bạch Lưu Đại tiểu thư phủ Thừa tướng cùng Nhị vương gia Mộ Trường Nguyên, có Hoàng hậu cùng Đại vương gia ở đây làm chứng, hai ngày nữa sẽ truyền thánh chỉ xuống."

Ta ôm trán cười khô, hình như mình còn chưa nói có đồng ý hay không mà.

Trường Nguyên cung tay, cúi đầu tạ thánh chỉ rồi rất tiện lợi bắt lấy cổ tay của ta đứng phía sau, dứt khoát nhắc bước kéo theo ta đi xuống khỏi khán đài, chỉ để lại một câu cáo từ ngắn ngủi rồi cứ thế rời quay gót dời đi trong hàng trăm ánh mắt hiếu kì của những người xung quanh.

Nam nữ thụ thụ bất thân, hôm nay giữa ban ngày ban mặt lòi lòi kéo kéo, thanh danh của ta xem ra đã hỏng triệt để rồi.

Ngồi trên bậc thềm trước hoa viên, ta chống cằm, nhìn cánh hoa lê bé xíu như từng bông tuyết chao lượn trong không trung, nhẹ nhàng đáp lên mặt cỏ xanh ngắt, cảnh sắc thật dễ chịu.

"Xi, kéo muội đi giữa bao nhiêu ánh mắt như thế, huynh xem, lần này muội tiêu đời rồi, tiêu chắc chắn luôn rồi!"

Trường Nguyên hơi dựa vào thân cây hoa lê, chiếc cằm thon gọn khẽ giương, trên mặt thấp thoáng ý cười rất vui vẻ: "Ồ đó ồn ào quá, ta cảm thấy không thoải mái, lúc này chắc mọi người còn đang rảnh rỗi ngồi chơi tán chuyện, chúng ta chẳng có việc gì quan trọng để phải ở lại, đợi một chút nữa đến bữa trưa thì trở về là được."

Ta hơi bĩu môi, tỏ thái độ không được hài lòng lắm: "Huynh xem huynh gây ra cái trò gì rồi, ai nói sẽ gả cho huynh!"

Trường Nguyên khẽ cười thành tiếng, đôi mi hạ xuống khép hờ dưỡng thần, trông chàng đứng giữa màn hoa lê trút như mưa sa lại mang một vẻ thật thanh nhàn an tĩnh, hết như một vị thần tiên thả hồn giữa chốn bồng lai tiên cảnh, mây trắng vẩn vơ lượn lờ xung quanh, khiến ta hơi ngơ ngẩn.

Bờ môi mỏng thoáng mấp máy, giọng nói của chàng lúc này êm ái tựa như tiếng sáo trúc du dương vang lên: "Trí nhớ của muội kém vậy sao? Thực sự cần ta phải nhắc lại trước khi chia tay hai năm trước, muội đã đồng ý với ta cái gì à?"

Ta được chàng nhắc nhở, đầu nhói đau một cái, như nhớ một đoạn kí ức nào đó lúc trước, chỉ có thể cười khan: "À... Cái đó..."

"Có một thiếu niên mười tám tuổi, đã thầm yêu tiểu muội lớn lên cùng hần lâu lắm rồi, ngày đó mẫu thân của hần đột ngột qua đời, hần thực hiện di nguyện cuối cùng của bà, trở về quê cũ cứu giúp dịch bệnh. Trước khi lên đường, hần liền đến gặp vị tiểu muội kia. Hôm đó trắng sáng, hần nắm tay tiểu muội thật chặt, nói nàng chờ hần, chờ hần trở về cùng nàng thành thân. Tiểu muội ấy giống hệt muội bây giờ, cũng cúi kính nói nàng đồng ý gả cho hần lúc nào? Còn mắng hần tự luyến nữa. Nhưng da mặt hần dày, nàng càng nhăn nhó, hần càng tươi cười, nhất quyết ôm nàng vào lòng. Lúc đó, tiểu muội bụng dạ sắt đá trong lòng hần khóc òa. Hần nhắc lại một lần nữa..."

Thấy mặt mình nóng bừng khó hiểu, ta cúi đầu tiếp tục dùng ngón tay vẽ vẽ mấy hình vuông tròn trên mặt cỏ.

"Chờ ta, gả cho ta nhé?"

Ta mơ hồ nắc lên một tiếng, suýt nữa há miệng đáp, sau đó mới giật mình phát hiện chàng vẫn đang kể câu chuyện kia liền ngậm miệng, thiếu chút đã cắn phải lưỡi.

"Hãy, lúc đó..." Trường Nguyên thở dài, giọng nói không thể nào bi đát hơn được nữa: "Tiểu muội liền đáp cho hần một cái... hần đúng là vô cùng đáng thương mà... Nhưng cũng may, hần vẫn nghe rất rõ, khi đó nàng ấy giận dữ tay đến mức muốn găm lên nói... nói gì nhỉ?"

Ta tiếp tục làm ngơ, bắt đầu nhặt mấy viên sỏi xếp chồng lên nhau.

"Muội biết rồi, đồ điên! Chờ thì chờ, gả thì gả, đi mau đi!"

Ồ, ta thừa nhận, kẻ điên lúc đó chính là ta, không phải Trường Nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rồi, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Thi thể trên nền đất

"Được rồi... huynh thắng."

Trường Nguyên nâng mi, hé tròng mắt đen láy sâu hút nhìn ta, bờ môi mỏng hồng mấp máy: "Trước mặt muội, ta chưa bao giờ thắng."

Một làn gió nhẹ thổi qua, những cánh hoa trắng muốt bay lên tán loạn trong không trung, sóng tóc chàng cuộn cuộn nhảy múa, vài sợi mềm mại vuốt ve khuôn mặt đẹp như tranh vẽ rồi trượt xuống như thác đổ. Ta nhìn đến mức không muốn chớp mắt, sợ cảnh đẹp kia cũng theo những cánh hoa tan tác hóa vào hư không, sợ bóng hình chàng ngay lập tức tan biến không một chút luyến tiếc, lại như giật mình nhớ lại bàn tay lạnh ngắt trong đông cung ngày ấy, vô lực buông thõng như một con diều đứt dây đã bay đến cạn kiệt sinh lực, cuối cùng cũng phải rơi xuống.

Sợ hãi, ta co người khẽ run rẩy. Cảm giác hoang mang lo sợ như một thứ độc được lan tỏa trong lục phủ ngũ tạng, ăn mòn từng chút một trên cơ thể ta, khiến tâm trí rối loạn không thôi.

Ta không bao giờ muốn nhớ đến kí ức ấy nữa.

Trường Nguyên hơi thay đổi sắc mặt, trong giọng nói chắt chứa dịu dàng cùng ân cần vô hạn: "Không khỏe sao? Sắc mặt muội không được tốt."

Ta nhìn chàng, khẽ cười chính mình, chàng vẫn còn ở đây, bên cạnh ta, không sao cả, sẽ không sao cả. Ta trấn tĩnh lại phần nào, lúc đầu đáp: "Chỉ là thời tiết hơi khó chịu, muội không sao."

Trường Nguyên khẽ gật, cũng không nói gì thêm, ngược lại, ta có chuyện muốn hỏi: "Trường Nguyên, hiện tại huynh vừa mới về kinh thành, trong triều vị trí chưa ổn định. Bệ hạ rất ưu ái huynh, điều đó đã là cái gai trong mắt kẻ khác rồi, bây giờ lại muốn thành thân, sẽ rất nguy hiểm."

Trường Nguyên nhún vai, đáp: "Ta cảm thấy để muội ở bên cạnh ta mới là an toàn nhất, Nhị vương phủ cũng không phải nơi ai muốn đụng vào cũng được, trái lại, để muội ở Tướng phủ với Hà Hình ta mới không yên tâm."

Ta ngạc nhiên, ngược mắt nhìn chàng, lời này là chàng lo cho ta sao? Một cảm giác ấm áp râm ran như sóng dậy vỗ vào lòng, ngọt ngào không nói thành lời.

Ta hơi mím môi, nhưng còn an nguy của chàng thì sao?

"Mười ba năm nay muội cũng chưa gặp phải chuyện gì."

Đúng thế, mười ba năm, kể từ ngày ta bị đuổi đến Thanh Quang Viện, sự tồn tại của ta trong Tướng phủ cũng chỉ như một cái bóng trên tường, lúc ẩn lúc hiện, mờ nhạt bình thường, cuộc sống cũng tĩnh lặng an ổn trôi đi, chẳng qua có chút khổ sở nhưng cũng chưa phải chịu chuyện gì quá to tát.

Trường Nguyên đưa bàn tay thon dài rõ khớp đón lấy những cánh hoa rơi, khẽ môi ẩn hiện nụ cười nhân nhật: "Lần đó chúng ta có nói về chuyện kế vị, chắc muội còn chưa quên chứ? Thật ra ta đúng là đã bị lung lay, sau đó trở về liền cho người điều tra và theo dõi hành tung chỗ Mộ Huyền cùng Hoàng hậu. Muội có biết ta đã phát hiện ra cái gì không?"

Ta dự cảm có chuyện không ổn, không kiềm chế được hơi nhúu mày: "Đã có chuyện gì?"

"Đầu năm nay Mộ Huyền mượn cơ đi sứ Tây Nhạc dự lễ đăng cơ của Tây Vương, lúc trở về đi qua Trần Châu dừng lại hơn ba ngày. Trần Châu có một thung lũng bao quanh bởi núi cao hiểm trở, hẻm lợi dụng địa hình này bí mật xây dựng doanh trại, nuôi hơn sáu nghìn binh lính tinh nhuệ đã hơn năm năm nay. Muội nói xem, một vương gia không có đất phong như hắc đầu điểm binh mã, nếu bị phát hiện hậu quả không nhỏ, rốt cuộc hắc đầu âm mưu chuyện gì chứ?"

Ta kinh ngạc, thì ra Mộ Trường Vũ sớm đã có tính toán chu toàn đến thế, năm năm? Năm năm trước hắc đầu vẫn còn là một hoàng tử mười lăm tuổi, mười lăm tuổi đã sớm nuôi ý định tạo phản, điều này khiến ta nhất thời không thể tin. Nhưng quả thực, Mộ Trường Vũ vốn dĩ thân cô thế cô, không phải hắc đầu đích thân chiêu binh thì còn ai giúp hắc đầu? Thế nhưng năm năm trước hắc đầu vẫn còn ở trong cung, làm cách nào triệu tập được số lượng lớn quân sĩ như vậy, còn duy trì rèn luyện suốt năm năm nay?

"Mộ Huyền lúc nhỏ tính cách vốn đã kiêu ngạo tùy hứng, không coi ai ra gì, ta vốn cũng không quá chú ý đến hắc đầu, nhưng mấy năm trở lại đây nhìn vào có vẻ như chẳng có gì thay đổi, thế nhưng lại ít người biết được Mộ Huyền đã kiềm chế lại rất nhiều tính khí trước kia, hiện giờ hắc đầu thâm trầm lại ổn định, biết nhu biết cương, thứ thái độ cười cợt ngoài mặt chẳng qua chỉ là giả dối."

Còn về phần Hoàng hậu, bà ta đã ngầm ngầm đề Chu gia liên kết với một số gia tộc lớn ở kinh thành, nắm được thế lực nhất định trong tay, ra sức bài xích trung thần bên cạnh phụ hoàng, bây giờ chỉ cần đá đổ Bạch Lưu Gia và Dương gia đứng giữa, triều đình Đại Khuyết thực sự sẽ nằm trong tay Hoàng hậu. Lúc đó, phụ hoàng sẽ gặp phải uy hiếp, chuyện nhường ngôi cho Mộ Vân Huyền chỉ là chuyện sớm muộn.

Nhưng Mộ Vân Huyền lại quá nóng nảy, vài năm tung hoành trận mạc danh tiếng không nhỏ, thế nhưng cũng chẳng thiếu tiếng xấu, nói hắc đầu ác tàn bạo, khát máu không có nhân tính, chỉ luôn thích đánh giết không ngừng, năm lần bảy lượt muốn dẫn quân thu phục các nước chư hầu xung quanh, Phụ hoàng vẫn luôn không đồng ý với yêu cầu này của hắc đầu. Nhưng đó chỉ là hiện tại, còn sau này, nếu hắc đầu thực sự đăng cơ, chỉ sợ sẽ ngay lập tức dẫn quân đánh chiếm lãnh thổ. Tính cách này của hắc đầu hoàn toàn không hợp làm một vị đế vương được lòng dân chúng."

Chuyện Mộ Vân Huyền ta cũng hiểu được phần nào, từ khi hắc đầu ra trận lần đầu vào năm mười bốn đến nay cũng gần chục năm, người ta có kẻ gọi hắc đầu là Chiến thần bách chiến bách thắng, nhưng cũng có kẻ nói hắc đầu là Từ thần độc ác khát máu, để hắc đầu kế vị sẽ khó được lòng dân, hơn nữa Đại Khuyết sẽ sớm trở thành một quốc gia chỉ biết binh đao chém giết, Hoàng thượng thờ ơ không quản để Thái hậu quấy đảo triều chính, quốc gia tất sẽ đại loạn.

Ta cũng hiểu được ý Trường Nguyên, đã điều tra kĩ lưỡng như vậy, chàng đối với vấn đề kia cũng đã có quyết định rõ ràng. "Cho nên?"

"Cho nên, trước mắt ta sẽ tạm thời cho người theo dõi quân đội ở Trần Châu, nhúng tay vào việc lôi kéo cầu kết Chu gia, tìm cách cô lập Hoàng hậu. Tiếp theo thế nào, cứ để Phụ hoàng quyết định. Tanh phong huyết vũ đã là chuyện trước mắt, vì thế, ta nhất định phải kéo mọi người về bên mình, không thể để mọi người chịu bất cứ thương tổn nào."

Ta mỉm cười nhẹ nhàng, trong lòng dâng nên dư vị ngọt ngào êm ái khôn tả, nhìn ánh nắng nhàn nhạt đổ xuống cũng đẹp để đến lạ. Trường Nguyên dường như hơi lơ đãng, ánh mắt trong veo phản chiếu ánh sáng lấp lánh ôn hòa, mang đến cho ta cảm giác yên tâm vô cùng, ta vẫn luôn luôn tin tưởng chàng, cũng luôn luôn ngưỡng mộ đại khí của chàng, lại càng yêu sự dịu dàng quan tâm mà chàng chỉ dành cho mình ta.

Tình cảm ấy của Trường Nguyên khiến ta cảm thấy bản thân đặc biệt, khiến ta sâu sắc hiểu được rằng trên đời này mình không hề cô đơn, chàng là ánh nắng ấm áp ôm lấy trái tim run rẩy vì lạnh của ta, cũng là nguồn động lực vô hạn thúc đẩy ta luôn phải nhìn về phía trước, luôn phải sống thật tốt, thật kiên cường.

Là chàng đã cứu ta, cũng cứu rồi lấy cả linh hồn mục nát của ta.

Trường Nguyên bắt chợt hơi khó chịu, giọng nói cũng cao hơn: "Hơn nữa, chuyện tứ hôn vừa rồi cũng là do ta bất mãn vì trước đó Lâm Viên Kiều nói mọi người là hôn thê của hân! Ta đã hỏi Bạch Lưu Thanh Uyên rồi, nàng ta cũng thừa nhận chuyện này, dù ta biết đây nhất định không phải chủ ý của mọi người mà là chuyện do Tướng phủ sắp đặt, ta vẫn rất khó chịu."

Nụ cười trên môi đông cứng, ta cơ hồ cảm thấy mồ hôi trên thái dương men theo góc mặt chảy xuống. Nếu chàng thực sự biết được hôn ước đó một nửa cũng xuất phát từ chủ ý của ta, không biết sẽ phản ứng thế nào nhỉ?

Đột nhiên giật mình nhớ ra một chuyện vô cùng quan trọng, lạnh buốt sống lưng, ta kinh hãi mở to tròn mắt, từ dưới đất đứng bật dậy, cơ mặt căng cứng lên vì căng thẳng, lao đảo vội vã kéo ông tay áo Trường Nguyên chạy thật nhanh vào dãy phòng phía sau hoa viên.

Trường Nguyên bị ta kéo đi, vừa đuổi theo phía sau vừa không hiểu: "Sao vậy? Mọi người định đi đâu?"

"Cứu người!"

Ta cũng không rõ bản thân muốn đi đâu, chỉ có thể cố chấp kéo tay chàng, đến trước một dãy phòng nghỉ dành cho khách, ta đi từng phòng, mạnh tay đẩy từng cánh cửa một.

"Tiểu Vũ, mọi người bình tĩnh lại, rốt cuộc mọi người đang tìm gì?"

Đầu óc trống rỗng, sự bất lực và sợ hãi khiến cổ họng khô rát không nói nên lời, tự trách bản thân quá lơ đãng đã quên mất một chuyện quan trọng đến thế, ta hoảng loạn cứ thế đẩy từng cánh cửa ra, phía sau chỉ là một căn phòng sạch sẽ, ngăn nắp, tĩnh lặng.

Một phòng, rồi lại một phòng. Đều không có người.

Trường Nguyên cũng thuận theo hành động của ta, im lặng đuổi theo giúp ta đẩy cửa tìm kiếm, không hỏi gì nữa.

Mỗi lần nhìn thấy căn phòng trống rỗng là một lần trái tim trong lồng ngực ngừng đập, ta cũng không biết bản thân nên thở phào hay lo sợ cảnh tượng đó sẽ xuất hiện trong căn phòng tiếp theo.

Đi sắp hết dãy phòng, tâm trạng ta cũng bình tĩnh hơn, có lẽ kiếp này chuyện đó sẽ không xảy ra nữa, là do ta lo lắng quá nhiều thôi.

Đến cánh cửa cuối cùng, Trường Nguyên đẩy ra, bên trong im ắng.

Ta sững sờ.

Trên mặt đất, một nữ tử tư trang sộc xệch nằm nghiêng bất động, mái tóc dài đen nhánh xõa tung rối loạn che khuất nửa khuôn mặt nàng ta. Xung quanh, những mảnh vải nham nhở bị ném đầy trên đất, nhìn màu sắc có thể đoán được là phần y phục bị xé rách từ trên người nữ tử nằm dưới đất.

Ta run rẩy, không, nó vẫn xảy ra, không có gì thay đổi cả.

Trường Nguyên giữ ta ở ngoài, nhấc chân bước vào bên trong. Chàng quỳ xuống, lật nữ tử lại. Chỉ thấy đầu nàng ta ngoặt xuống, hai mắt trợn trắng, từng đường tơ máu hằn lên đáng sợ, thất khiếu chảy máu đỏ rực lem luốc trên khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp, mái tóc buông lơi trên nền gạch lạnh lẽo, kinh khủng đến mức đầu óc ta trống rỗng không còn khả năng phản ứng.

Trên cổ nàng ta có vết hằn đỏ rất rõ ràng. Là bị bóp cổ mà chết.

Ta ôm khuôn mặt tái nhợt không còn chút huyết sắc, mở miệng muốn nói nhưng lại không thể cất thành lời, đầu vầng mắt hoa, trời đất đảo lộn, cơ hồ như muốn ngất đi.

Trường Nguyên biết ta sợ, liền buông thi thể trên tay xuống, nhanh chóng chạy đến đỡ ta. Chàng ôm lấy ta, bảo vệ ta trong lồng ngực ấm nóng của mình, không cho ta tiếp tục nhìn hình ảnh ghê rợn kia, bàn tay dịu dàng vỗ về an ủi.

"Bình tĩnh, đừng sợ, có ta ở đây, đừng sợ."

Ta bấp chất vui đầu vào trong lòng chàng, cơ thể vẫn không ngừng run lên cảm cập. Ta sợ, đúng là ta rất sợ.

Nhưng hơn cả sợ là có lỗi, là tự trách, ta đã biết, ta rõ ràng đã biết, thế nhưng ta vẫn không cứu được nàng ta.

Là lỗi của ta.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rối, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Hung thủ?

Đêm nay trăng sáng, gió thổi lạnh thấu xương, Thanh Vũ như thường ngày im lặng đứng bên cửa viện, ánh mắt tối tăm như giếng sâu không thấy đáy, cô đơn u tịch, La Nhi đứng bên cạnh nàng tay cầm đèn lồng, ngọn lửa trong đèn yếu ớt đong đưa như có thể tắt bất cứ lúc nào, hắt cái bóng nhỏ bé của Thanh Vũ lên tường rêu cũ kĩ xiêu xiêu vẹo vẹo. Một đợt gió lại thổi qua, Thanh Vũ mím môi môi trắng chột đáng sợ, bất giác run lên vì lạnh.

Canh ba đã điểm, người nàng cần đợi cũng đã trở về. Nàng hơi siết lấy tấm áo choàng trong tay, muốn lại gần đưa cho hắn, nhưng khi đến gần lại sững sờ dừng bước chân.

Trong tay phu quân của nàng ôm một nữ nhân yêu kiều xinh đẹp, thân hình uyển chuyển như rắn nước cuốn lấy hắn, đôi môi hồng đào căng mọng ghé sát tai hắn, dường như dùng cả thân người dựa dẫm vào lòng hắn.

Đêm vốn đã tối, ánh đèn hắt hiu cũng bị gió dập tắt, mọi thứ như chìm vào mảnh đêm vô tận. Đáy lòng Thanh Vũ trùng xuống, hôm nay hắn lại dẫn nữ nhân về phủ.

La Nhi luống cuống định chạy vào trong thay đèn nhưng lại bị Thanh Vũ ngăn lại, nàng đưa đôi mắt trống rỗng lên nhìn bầu trời đen kịt không trăng không sao, bản thân lại tĩnh lặng đến lạ lùng.

Nàng chưa từng yêu Lâm Viên Kiều, trong lòng nàng mãi mãi chỉ tồn tại duy nhất một người, thế nên cho dù hắn có dẫn bao nhiêu người phụ nữ về phủ, nàng cũng chẳng mấy bận tâm. Nhưng nàng lại mệt mỏi, vô cùng mệt mỏi, sống những tháng ngày tăm tối lạnh lẽo này, cơ hồ như một chút ánh sáng hi vọng cũng không có cơ hội được nhìn thấy, cuộc đời nàng thoáng chốc trở nên vô nghĩa đến tận cùng.

Gã vào Lâm gia, nàng chưa từng có một ngày hạnh phúc.

Đêm tân hôn hắn uống quá chén không kiềm chế nổi, đánh nàng, chửi nàng không tiếc lời, khiến nàng sống dở chết dở, thậm chí xương chậu đập vào cạnh giường, mãi mãi không thể sinh con.

Sau này nàng cũng mang thai, chỉ là được vài tháng đã phải chấp nhận hài tử của mình chưa sinh ra đã chết non trong bụng chính mẫu thân nó.

Lâm Viên Kiều lạnh nhạt với nàng, bắt đầu thích đến thanh lâu chơi bời, Trác Đình nhìn đứa con trai của mình trở nên như thế, lại đổ hết tội lỗi lên đầu nàng, mắng nàng là kẻ vô dụng đến sinh một đứa con cũng không có khả năng, nàng cũng chỉ có thể quỳ trên đất, đôi mắt tĩnh lặng trống rỗng, nước mắt trượt xuống, vô thanh vô sắc.

Trác Đình bắt nàng ngày ngày đứng hứng gió lạnh ngoài cửa viện, đợi Lâm Viên Kiều trở về mới được đi nghỉ, nhưng hắn luôn về rất muộn, lúc nào cũng là khi trên dưới toàn phủ đã ngủ hết, màn đêm tối tăm như muốn nuốt trọn lấy không gian, hịu quanh lạnh lẽo, nàng đứng im lìm như chìm vào bóng đêm vô tận, nhìn hắn mỗi đêm ôm một người phụ nữ xa lạ trở về, rồi lại dòi bước vào trong.

Trái tim sớm đã nguội lạnh, chỉ còn duy nhất một góc sâu thẳm tận cùng mang chút ấm áp cất giữ bóng hình cố nhân, nhưng nàng vốn đã phụ chàng, cũng mãi mãi không có tư cách tơ tưởng gì nữa.

Đang định quay bước đi vào, lại bất ngờ nghe thấy giọng nói nũng nịu của nữ nhân kia, Thanh Vũ thoáng dừng bước.

"Viên Kiều, chàng nói chàng từng lên giường với Thượng Đình Chi đã chết ở Đại vương phủ năm đó ư? Cho dù nàng ta đã chết từ lâu, nhưng thiếp vẫn ghen đó nha~"

Loại chuyện đã từng ngủ với ai cũng đem ra biến thành chủ đề bàn luận cho được, đúng là không biết liêm sỉ, cũng chỉ có Lâm Viên Kiều mới đủ khả năng nói mấy chuyện dơ bẩn này.

Nàng cười nhạt kinh thường định đi, lại chợt có tia chột lóe lên trong đầu, không đúng, Thượng Đình Chi? Cái tên này nghe rất quen, không phải chính là vị tiểu thư phủ Tì giám chết trong viện khách của Đại vương phủ năm ấy ư, án mạng đã qua hai năm vẫn chưa tìm được hung thủ, sớm đã đi dần vào quên lãng, tại sao hôm nay lại đột nhiên xuất hiện trong cuộc nói chuyện của Lâm Viên Kiều?

Như đáp lại thắc mắc của Thanh Vũ, giọng Lâm Viên Kiều rời rạc mang theo men rượu không tỉnh táo truyền đến: "Nàng không biết rồi, là chính tay ta

bóp chết nàng ta, ai bảo nàng ta năm đó dụ dỗ ta lên giường, xong xuôi còn muốn đòi ta lập nàng ta làm chính thất? Đúng là mơ tưởng, đừng nói đến lúc đó ta đã sớm có hôn ước với Bạch Lư Thanh Vũ, cho dù ta chưa có, cũng tuyệt đối không thể lấy nữ tử xuất thân kém cỏi như nàng ta làm chính thất! Chết cũng đáng!"

Thanh Vũ nghe rõ từng câu từng chữ Lâm Viên Kiều nói, trong màn đêm tĩnh lặng như bị điểm huyết, sững sờ đứng trong gió lạnh, khuôn mặt vốn đã trắng lúc này càng tái đến đáng sợ, như thể làn da trở nên trong suốt chạm vào sẽ tan biến ngay lập tức.

Hắn là hung thủ giết Thượng Đình Chi năm đó? Đầu óc tê dại, nàng trợn mắt không thể tin. La Nhi cũng nghe thấy, đã sớm nhũn người vì sợ, bám lấy cánh tay nàng mà run lên, nàng giữ lại được chút lý trí, dùng tay bịt miệng không để La Nhi phát ra tiếng động. Nếu để Lâm Viên Kiều biết nàng và La Nhi nghe được việc xấu của hắn, nhất định hai người sẽ bị giết để diệt khẩu.

Nữ nhân kia nghe xong lại chẳng hề lộ chút sợ hãi nào, giọng nói càng nũng nịu ngọt ngào: "Đúng là không biết thân biết phận, chàng xem, chẳng như thiếp đây, biết thân biết phận, được bên cạnh hầu hạ chẳng là mãn nguyện rồi, chẳng cần danh phận gì cả."

Lâm Viên Kiều khế cường, dịu dàng đáp: "Đúng, chẳng ai tốt như Lục Nhi của ta."

Lục Nhi lại cười thật vui vẻ, ngả người trong lòng Lâm Viên Kiều, cùng hắn bước vào nội viện đối diện.

Thanh Vũ bên này đã sớm toát mồ hôi lạnh. Giữa mùa đông, lưng áo nàng ướt đẫm.

Ta im lặng ngồi xồm bên ngoài cửa phòng, hai tay ôm gối, thần thờ nhìn bãi cỏ xanh ngắt, Trường Nguyên an tĩnh ngồi bên, chỉ khe khẽ vỗ lưng an ủi ta, không nói gì.

Thượng ti giám đứng sững sờ trong phòng như một bức tượng không chút cảm xúc, Thượng phu nhân bên cạnh khóc đến vầng trán đỏ ửng, người dựa vào Thượng ti giám như sắp không chịu nổi mà ngã đến nơi, đau đớn xé gan xé ruột nhìn cấm quân của vương phủ dùng cánh cửa ra vào Thượng Đình Chi ra ngoài.

Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương sớm nghe được tin đã đích thân đến xem, khách khứa dự yến cũng đều kéo đến cả, đứng đầy xung quanh hành lang và khu hoa uyển, có người là vì tò mò, lại có người là vì thấy mọi người đều đến cũng đi theo, người quan tâm thực sự lại chẳng có bao nhiêu.

Căn phòng vừa có người chết tỏa ra hàn khí u ám lạnh lẽo, cấm quân ra lệnh niêm phong để điều tra, thu thập xem xét chứng cứ xong xuôi thì ra ngoài, đóng chặt cửa phòng, khóa lại, dán lệnh cấm bên ngoài.

Suốt quá trình vừa rồi mọi người xung quanh đều đến an ủi nhà Thượng ti giám, dùng một cái nhìn thấy xác con gái bất động nằm trên nền đất như thế, phụ mẫu nào cũng khó mà chịu nổi đã kích. Tinh thần của phu thê Thượng Dục Phi thoát cái rơi vào khủng hoảng vô cùng, một người vẫn lặng lẽ đứng nhìn như kẻ mất hồn, một người thì khóc đến tâm tan liệt phế, không khỏi khiến người ta cảm thấy đau lòng.

Ta nghe tiếng khóc thê lương ai oán như thủy tinh rơi trên nền đất tan nát vỡ vụn của Thượng phu nhân, cơ thể bất giác co rúm lại, là ta, chính là ta đã hại chết Thượng Đình Chi.

Trường Nguyên đưa bàn tay ấm áp dịu dàng phủ lấy mu bàn tay ta, khe khẽ xiết lấy.

Yến tiệc mừng sinh thần vốn dĩ đang diễn ra rất tốt đẹp, giữa chừng lại xảy ra án mạng động trời thế này không khỏi khiến Hoàng thượng mất hứng, tức giận không kiềm chế nổi lớn tiếng với cấm vệ phụ trách vừa xem xét hiện trường: "Là kẻ nào?"

Cấm vệ quân run rẩy quỳ sụp xuống, cúi đầu thấp đến mức như muốn chạm đất, giọng nói ngập ngừng đầy bất an: "Bẩm... ti chức... vẫn đang trong quá trình điều tra xem xét... tạm thời chưa có kết luận... Mong bệ hạ bớt giận."

Hoàng thượng sa sầm nét mặt, ánh mắt lạnh lùng mang theo sự áp lực vô hình dán lấy cái lưng đang run lên vì sợ của cấm vệ quân, vậy ông tay áo thật mạnh, gằn giọng: "Vô dụng, nếu các ngươi trong vòng ba ngày không tra được hung thủ, tất cả cùng nhau đến đoạn đầu đài thỉnh tội đi!"

Cấm vệ quân quỳ dưới đất nghe xong lời này, thoáng chốc giật nảy mình, dập đầu thật mạnh xuống đất, một tiếng "cộp" giòn tan vang lên: "Ti chức sẽ dốc hết sức mình!"

Hoàng thượng cau chặt mày, nét mặt vẫn không giãn ra chút nào, hừ lạnh một tiếng.

Ta xoay bàn tay, siết chặt lấy những ngón tay thon dài của Trường Nguyên, quay đầu nhìn chàng, môi mím thật chặt, sắc mặt tái xanh, không hề tốt chút nào. Nhưng ta đã không thể nào cứu được Thượng Đình Chi rồi, không thể đến chuyện tìm ra hung thủ giết nàng ta cũng không làm được, trấn áp thật chặt sự hoảng loạn đang dâng lên như thủy triều trong lòng, kiên định nói: "Trường Nguyên, nói với Hoàng thượng huynh muốn nhận điều tra vụ án này, mọi người biết hung thủ."

Trường Nguyên đón lấy ánh mắt của ta, chỉ khẽ nhướn mày rồi lập tức gật đầu đồng ý. Chàng đứng lên, xoay người cung tay trước mặt Hoàng thượng: "Phụ hoàng, nhi thần muốn lãnh trách nhiệm điều tra án này, đảm bảo ba ngày có thể tra ra hung thủ!"

Hoàng thượng nhìn Trường Nguyên, hơi ngạc nhiên, Hoàng hậu cũng lạnh chăm chú nhìn, im lặng không lên tiếng.

"Được, giao cho con."

Trường Nguyên cúi thấp hơn, nói giọng rất chắc chắn: "Phụ hoàng yên tâm, con nhất định dốc hết sức mình!"

Hoàng thượng chỉ gật đầu đỡ Trường Nguyên một cái, nét mặt giãn ra phần nào. Mộ Vân Huyền đứng bên cũng không được vui vẻ gì cho cam, cau chặt mày kiểng: "Rõ ràng là sinh thân ta lại biến thành tang sự, còn dám ra tay trong Đại vương phủ, đúng là không coi ta ra gì, Trường Nguyên, nếu cần ta hỗ trợ tra án cứ nói, ta nhất định hỗ trợ cho đề."

Xung quanh mọi người đa số đều có mặt cả, lại không hề thấy bóng dáng Mộ Trường Vũ đâu.

Trường Nguyên đi đến đỡ ta đứng dậy, thấp giọng ghé sát vào tai ta: "Là Lâm Viên Kiều."

Ta kinh ngạc nhìn chàng, ánh mắt như muốn hỏi, làm sao huynh biết được?

Trường Nguyên thấp giọng đáp, ánh mắt sâu như hồ nước phản chiếu đêm đen tĩnh lặng: "Tạm thời chưa đủ chứng cứ, không thể bắt."

Chàng không hề giải thích tại lý do nhìn ra hung thủ, nhưng khả năng của chàng ta không hề nghi ngờ, cũng không hỏi gì thêm, chỉ khẽ gật, trong đám đông kiếm tìm bóng dáng Lâm Viên Kiều.

Hắn đứng bên cạnh Trác Đình, mặt không đổi sắc, trên tay vẫn phe phẩy quạt xấp, ung dung đứng giữa biển người nhìn mọi chuyện diễn ra trước mắt, không có chút lo âu sợ hãi nào.

Ta mím môi, lần này ta chỉ định lợi dụng chuyện hắn lén lút với Thượng Đình Chi, gọi người đến vạch trần bộ mặt xấu xí đê tiện của hắn, bôi nhọ thanh danh của hắn. Như vậy Tướng phủ cũng không thể tiếp tục bàn đến hôn sự với kẻ bại hoại như hắn được nữa. Không ngờ ta vì chuyện tử hôn mà quên mất, đề lộ thời gian, cuối cùng bất tri bất giác hại Thượng Đình Chi vong mạng.

Lâm Viên Kiều, ta thề, nhất định sẽ bắt ngươi phải trả giá đắt!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rối, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Hai ngày tìm ra chứng cứ

Đã hai ngày sau cái chết của Thượng Đình Chi, phía Nhị vương gia - người phụ trách vụ án, vẫn chưa có động tĩnh gì.

Hôm đó sau khi phong tỏa hiện trường, đưa thi thể Thượng Đình Chi trở về Ti giám phủ, Hoàng thượng cũng tận hứng, yến tiệc cứ thế mà kết thúc giữa chừng. Có người chết, chẳng ai còn tâm trạng mà vui vẻ ăn uống được, khách khứa ai về nhà người nấy, Mộ Trường Minh trầm mặc ra lệnh một câu, bắt đầu từ hôm đó Đại vương phủ đóng cổng, nội trong ba ngày không tiếp bất cứ ai.

Thượng ti giám không phải là một chức quan quá cao, gia thế cũng chỉ bình bình bậc trung, trong triều chẳng có mấy tiếng nói, thế nhưng lần này ái nữ nhà ông ta lại cứ phải chọn đúng vào ngày đại yến, lần ra chết ngay trước mặt Hoàng thượng, chỉ trong một ngày ngắn ngủi, danh tiếng của Thượng gia đã mọc cánh bay xa ngàn trượng.

Ta chỉ tùy tiện đến Ngưng Bích hồ hóng gió thôi cũng có thể ngẫu hứng nghe được vài thị nữ rỉ việc đứng buồn đưa lê bán đưa chuột, chủ đề chẳng gì khác ngoài cái chết bất ngờ dậy sóng cả kinh thành của ái nữ nhà họ Thượng.

Bất giác nhớ lại về ung dung khe khẽ phe phẩy quạt của Lâm Viên Kiều, ta nghi hoặc nhủ chặt mày, vẫn không thể giải thích được thái độ của hắn lúc ấy. Quá dừng dừng! Hắn đã giết người, tốt xấu gì cũng là một mạng người, hơn nữa còn chọc giận đến Hoàng thất, nếu Trường Nguyên điều tra ra, Lâm Viên Kiều nhất định sẽ chết, thậm chí còn chết thê thảm hơn rất nhiều so với Thượng Đình Chi.

Hắn tự tin như vậy, rốt cục là tại sao, lẽ nào hắn đã an bài được đường thoát thân?

Kiếp trước, sau hai năm ta mới biết bản thân đã gả cho một tên sát nhân, nhưng vụ án cũng đã sớm khép lại, đi vào quên lãng, không còn chứng cứ, cũng sẽ chẳng ai tin lời ta. Vì thế, cuối cùng ta quyết định mang theo bí mật này cho đến lúc chết để tự bảo vệ mình, cũng bảo vệ La Nhi đi cùng ta đêm đó.

Lần này khác với kiếp trước một điểm, đó là việc ta xuất hiện ở hiện trường. Ngày đó ta không tham dự yến tiệc, chỉ sau khi lời đồn đại đến tai mới vô tình biết được tại Vương phủ xảy ra án mạng nghiêm trọng. Đại vương gia rất tức giận, ra lệnh đóng cổng phủ ba ngày. Vụ án đó được giao cho đội trưởng đội cấm vệ Vương phủ cùng Thiên Minh giám phủ phụ trách điều tra và tìm kiếm hung thủ. Cuối cùng sau ba ngày không có bất cứ kết quả nào, đội trưởng đội cấm vệ và hai mươi thuộc hạ dưới trướng bị cách chức, đẩy đến biên ải tham gia phục vụ quân đội.

Thiên Minh phủ doãn có công nhiều năm nên miễn cưỡng không phải chịu xử phạt, chỉ bị cắt giảm bổng lộc hai năm, cuối cùng kết thúc hai tháng điều tra không có kết quả, lần đầu tiên sau bao nhiêu năm nghiêng rặng viết hạ bút kết luận vụ án khép lại, cái chết của Thượng Đình Chi được quy cho một tên

thích khách không biết mặt mũi.

Ta cười nhạt, thích khách, Thiên Minh phủ doãn cũng có tính sáng tạo lắm, bản thân vô năng cuối cùng mang tội đổ lên đầu một nhân vật hoàn toàn không tồn tại, rồi cứ thế để Thượng Đình Chi chết đi trong oan ức, còn tên hung thủ Lâm Viên Kiều kia thì nhón nhơ sống cuộc sống xa hoa vương giả trong phủ Lễ bộ thượng thư. Tội ác của hắn mãi mãi bị chôn vùi không vết tích, bản thân hắn lại chẳng có một chút hối cải, khi kể về việc xấu của mình còn có thể dùng giọng điệu kinh thường rề rúng Thượng Đình Chi đến vậy.

Ta từ từ hồi tưởng lại, lúc đó sau khi kết thúc màn diễn nghệ, Thượng Đình Chi quay về chỗ ngồi có đi qua chỗ Lâm Viên Kiều, còn có vẻ như trao đổi với nhau điều gì đó. Thượng Đình Chi nghe xong không tiếp tục trở lại vị trí mà nâng váy tiến về phía hoa viên. Chắc chắn lúc đó Lâm Viên Kiều đã hẹn với nàng ta gặp nhau ở đây phòng khách hướng về phía hoa viên, nàng ta đi trước, sau đó một thời gian hắn mới lấy lý do rời khỏi, như thế sẽ tránh được hiềm nghi.

Ta nhớ, lúc Lâm Viên Kiều đứng lên là thời điểm sau khi Thượng Đình Chi biến mất khoảng hơn hai khắc, hắn không hướng về phía hoa viên mà hướng về phía nhà tiêu, có lẽ muốn qua mắt người xung quanh. Nếu tính toán một chút, từ vị trí nhà tiêu đến phòng cuối cùng dãy phòng khách sát bên hoa viên đi bộ hết khoảng nửa khắc. Vậy Thượng Đình Chi chỉ chết trong khoảng thời gian hơn hai canh giờ từ lúc Lâm Viên Kiều đến nơi đến lúc ta phát hiện ra thi thể nàng ta.

Trong khoảng thời gian đó ta không có ấn tượng về Lâm Viên Kiều, có thể khẳng định sau khi hắn rời đi đến lúc ta cùng Trường Nguyên ra hoa viên hắn không hề quay trở lại sân khách. Yếu tố thời gian trùng khớp, từ điểm này có thể suy ra Lâm Viên Kiều đứng trong khoảng bị tình nghi có khả năng gây án. Thế nhưng trong sân khách đông người như vậy, hắn chắc chắn không phải kẻ duy nhất không có mặt trong phạm vi thời gian Thượng Đình Chi bị sát hại, ngoài điểm này ta cần phải tìm được chứng cứ có tính quyết định hơn.

Mà lần này, việc khiến ta rất ngạc nhiên chính là Trường Nguyên biết được hung thủ chính là Lâm Viên Kiều. Ta rất thắc mắc, từ lúc chứng kiến hiện trường đến lúc khẳng định chỉ tôn của chàng đúng một nén hương, chàng rốt cuộc đã làm thế nào?

Chàng chỉ nói kết luận với ta, nhận trách nhiệm tra án, việc chàng không ngay lập tức vạch trần Lâm Viên Kiều ở đó có thể chứng minh chàng không có trong tay chứng cứ quyết định, tất cả chỉ là phỏng đoán, nhưng chàng lại có vẻ vô cùng tin tưởng vào phỏng đoán của mình.

Khi đó hiện trường lộn xộn, Thượng Đình Chi nằm nghiêng trên đất, nửa khuôn mặt bị mái tóc xoắn tung che khuất, y phục rách tả tơi, mảnh vải bị xé nằm la liệt khắp nơi. Ta bị Trường Nguyên giữ lại ngoài cửa không cho vào bên trong, ấn tượng với hiện trường chỉ dừng lại ở nửa căn phòng ngoài, còn gian phòng ngủ cùng giường ở bên trong hoàn toàn không nhìn thấy gì. Nhưng Trường Nguyên thì khác, chàng đã đi vào, khi đỡ Thượng Đình Chi, kiểm tra mạch thở của nàng ta còn dồi mắt nhìn vào buồng ngủ trong khoảnh khắc, rất nhanh nhưng đủ để ta nắm bắt được, nhất định Trường Nguyên đã nhìn ra điểm gì đó bất thường, một điểm đủ để xác định Lâm Viên Kiều chính là hung thủ.

Hôm đó sau khi nói với ta danh tính của hung thủ, Trường Nguyên liền tìm cảm vệ trường hỏi thêm thông tin, đến lúc quan khách lục đục ra về chúng ta cũng không có cơ hội nói chuyện, ta chưa hỏi được chàng về lý do chàng đưa ra lời kết luận đó. Đến hôm nay thời hạn tra án cũng chỉ còn một ngày, nếu ngày mai Trường Nguyên vẫn chưa tìm được chứng cứ xác thực không biết có bị Hoàng thượng trách phạt hay không. Có điều về điểm này ta lại không lo lắng lắm, bởi vì Hoàng thượng rất yêu quý vị hoàng tử này, thậm chí còn có phần hơi thiên vị, cho dù có phạt cũng sẽ không quá nặng tay, Trường Nguyên sẽ không sao.

Bởi vì trong yến tiệc ta bất ngờ được tứ hôn với Nhị vương gia nên hôn ước của Tướng gia cùng Thượng thư phủ cũng nghiêm nhiên bị hủy bỏ, đối với vấn đề này phụ thân không tỏ ra thái độ gì đặc biệt, đại phu nhân lại có vẻ không vui, suốt hai ngày nay nhốt mình trong Kính Vân Viện không ra ngoài, Bạch Lưu Thanh Uyển cũng chỉ đến tìm ta có một lần, nói vài câu rồi bỏ đi.

Nàng ta đến chúc mừng cho ta, sau đó lại tỏ vẻ tiếc nuối đối với hôn ước trước đó cùng Lâm gia, chỉ là thái độ chán ghét khó chịu không thể che dấu được trong ánh mắt nàng ta đã chứng minh, đối với việc ta được tứ hôn với Trường Nguyên, nàng ta không hề chúc phúc thật lòng, nửa câu cũng không

Hôn ước của Lâm gia với Bạch Lưu gia chỉ mới trong giai đoạn trường bối hai bên nói chuyện, vẫn chưa hề có cái gì để đảm bảo, lời nói gió bay, vì thế, lần này hủy bỏ cũng không tính là quá tổn hại đến mặt mũi của phủ Thượng thư. Đại phu nhân chỉ có thể nghiêng răng nhìn kế hoạch dày công sắp xếp của mình tan thành mây khói, lại không thể làm gì để cứu vãn, cuối cùng đóng cửa Kính Vân Viện để "dưỡng bệnh". Ngoài sự đoán của ta, phụ thân có vẻ chẳng quan tâm đến Kính Vân viện lắm, hai ngày này vẫn chưa đến thăm nom lấy một lần.

Đúng như Hoàng thượng đã hứa, ngay sáng ngày hôm sau yến tiệc, thánh chỉ ban hôn được mang đến phủ, bây giờ cả kinh thành đều biết ta sắp trở thành Nhị vương phi, đối với đạo thánh chỉ từ trên trời rơi xuống này, ta đúng là không biết nên khóc hay nên cười.

Cũng may tin tức về án mạng kia so với bản thánh chỉ tứ hôn này vẫn kinh động lòng người hơn một chút, ta cũng không thu hút quá nhiều sự chú ý, cuộc sống miễn cưỡng bình lặng trôi qua hai ngày.

Ngồi trước hiên, ta dựa cột nhìn mặt trời hơi ngả về tây, ráng chiều nhuộm bầu trời thành một màu đỏ cam tựa như lòng đỏ trứng gà bị rán trong chảo dầu. Mây lững lờ trôi, mọi thứ trong khoảnh khắc này chậm chạp một cách kì lạ.

"Tiểu Vũ."

Nghe tiếng gọi, ta đang ngờ ngẩn hơi giật mình, nhận ra bóng dáng quen thuộc trước mặt mới cứng ngắc gật đầu một cái: "Huynh đến rồi, điều tra án thế nào?"

Trường Nguyên mặc trường bào màu tím nhạt, đứng trong ánh sáng đỏ thắm của hoàng hôn càng thêm cao lớn, bóng người thẳng tắp như cây tùng dương vững trãi im lìm chìm vào với cảnh vật xung quanh, tách biệt và nổi bật nhưng chẳng hề có đáng về cô độc.

Đáy mắt sâu thăm hắt lên một tia sáng như sao băng vụt qua, sắc mặt nghiêm cẩn mà không xa cách, chàng đi đến ngồi bên ta, thờ nhẹ: "Sáng mai có thể bắt người."

Ta ngạc nhiên giương mắt nhìn chàng, góc mặt nghiêng nghiêng với những đường viền hoàn mỹ như đồ thủ công tinh xảo tỏa ra thứ khí chất vững vàng có thể thuyết phục bất cứ ai, vô cùng nghiêm túc không một chút bông đùa. Ta thoáng sửng sò, nam nhân này luôn ưu tú như thế, trí tuệ lúc nào cũng khiến cho người ta kinh ngạc, năng lực lại khiến cho người ta hoàn toàn không thể tưởng tượng.

Chàng hơi nghiêng đầu nhìn ta, hàng mi cong rủ xuống như liễu, sóng mắt khẽ dao động tựa mặt nước bị gió thổi qua gợn sóng lăn tăn, khóe miệng giương lên. Nụ cười của chàng cao ngạo như đóa bạch liên nở rộ trong đầm lầy, vươn mình không dính chút bụi trần, điềm tĩnh mà tự tin khiến kẻ khác phải nể phục.

"Tìm được chứng cứ rồi, lần này hẳn sẽ không thoát được. Ta cũng không ngờ Lâm Viên Kiều và đội trưởng cấm vệ lại có giao tình với nhau, nếu không phải ta cố ý gây áp lực, chỉ sợ đội trưởng cấm vệ cho dù có điều tra được vẫn sẽ bao che giúp hắn, khiến án này trở thành vụ án không có hung thủ, hoặc hung thủ trong trường hợp giả định, giống như thích khách vậy."

Ta nhướn mày, thì ra Lâm Viên Kiều lại có chỗ dựa như vậy, thế nào hẳn ta có thái độ ung dung không sợ tội kiêu đấy.

"Huynh điều tra được bằng chứng rồi sao?"

Trường Nguyên gật đầu, ý cười lan đến tận khóe mắt: "Rồi, chứng cứ vô cùng xác thực, hơn nữa còn có trưởng cấm vệ quân đứng ra làm chứng, Lâm Viên Kiều nhất định không thể thoát được."

Ta tâm phục khẩu phục, nhìn chàng đầy sùng bái: "Quá tuyệt vời, huynh nói xem, làm sao huynh nhìn ra hắn là hung thủ? Còn nữa, bằng chứng là gì?"

Trường Nguyên nhướn đôi mày kiếm, đôi mắt đen láy sáng ngời: "Muốn biết sao? Được, nếu muội gọi ta một tiếng phu quân, ta lập tức nói cho muội không thiếu một chữ."

Ta nghiêng nghiêng đầu tỉnh bơ gọi: "Phu quân, nói đi."

Trường Nguyên nheo mắt hoài nghi: "..."

Ta lại cười hì hì: "Phu quân, chàng nhìn gì thế, nói đi chứ."

Trường Nguyên không cam tâm bừa bãi: "Bình thường nàng đâu có dễ bảo như thế này, ta có cảm giác sai sai, không được, đổi cái khác, nàng tới đây hôn một cái, ta nói."

Ta híp mắt nhìn về vô cùng nghiêm túc của Trường Nguyên: "..."

Chàng dùng ngón tay thon dài chỉ chỉ vào môi, nhướn mày không hài lòng lắm về thái độ ngây ra như phỗng của ta, nói: "Lại đây, nàng muốn nghe mà."

Ta nghiêng răng, quay đầu ra chỗ khác: "Không muốn nữa."

Trường Nguyên: "Ồ..."

Cái tên vô liêm sỉ này, rốt cuộc bộ mặt chính nhân quân tử lạnh nhạt khó gần ở bên ngoài đâu rồi? Tại sao chàng bên ta lại biến thành cái bộ dạng không nói lý lẽ thế này? Ta quả thực phiền não, cảm thấy bản thân thực sự đã làm hư chàng.

Trường Nguyên lại ngồi xích vào gần hơn một chút, nghiêng đầu nhìn ta, thấy ta không để ý càng sán tới, chớp chớp mắt: "Nàng không muốn nghe nữa thật à?"

"Không" Ta dứt khoát đáp.

Không ngờ chàng không hề nản lòng, cười tươi như hoa đáp: "Nhưng mà ta muốn kể, để ta hôn nàng một cái, sau đó nàng ngồi ngoan nghe ta kể chuyện được không?"

"..."

Ta mím môi, lý lẽ chết tiệt gì thế.

Chàng nhìn ta im lặng không đáp, ánh mắt lại lấp lánh xuân tình miên man, mở miệng nói: "Sao, không chịu à? Vậy hai cái nhé?"

"..."

"Thôi được, ta chấp nhận hy sinh tấm thân này, chúng ta vào phòng đắp chăn kể chuyện cũng không tồi."

"..."

Chương 43: Binh phù

"Thôi được rồi, đừng đùa nữa, chẳng phải ngày mai huynh muốn bắt người rồi sao, rốt cục là bằng chứng gì, nói muội nghe."

Trương Nguyên hơi cau mày, mím môi lắc đầu: "Ta không đùa mà, ta rất nghiêm túc."

"Ồ" Ta gật gù, tỏ ra rất tiếp thu. "Muội cũng rất nghiêm túc, chúng ta trao đổi, muội cũng có một chuyện rất quan trọng, nếu huynh tò mò thì kể chuyện của huynh trước."

Trương Nguyên trầm mặc: "..."

Sau một thời gian suy nghĩ, cuối cùng chàng cũng đi đến thỏa hiệp: "Coi như muội lợi hại. Thôi được, để ta kể cho muội nghe."

Hiện trường hôm đó lộn xộn, quần áo trên người Thượng Đình Chi tả tơi, lúc ta đỡ nàng ta đã vô tình nhìn thấy một vài vết hồng ban ở phần xương quai xanh. Mỗi nàng ta có dấu hiệu sưng đỏ, bị cắn rách, ta cho rằng, trước khi chết nàng ta đã phát sinh quan hệ với nam nhân, hơn nữa đó chính là hung thủ.

Nếu căn cứ vào hiện trường lộn xộn, mảnh y phục vương vãi khắp nơi ở trong phòng thì có thể phỏng đoán rằng khi đó nàng ta có thái độ phản đối gây nên tình trạng xô xát với hung thủ, lúc đầu đúng ta là nghĩ như vậy, thế nhưng xem ra là không phải. Bởi nếu để ý đến giường ngủ sẽ thấy chăn gối có chút nhàu nhĩ, rèm che buông xuống, rõ ràng đã qua xử dụng, nhưng trong đó lại không có bất cứ mảnh rách y phục nào, so với gian ngoài nơi nạn nhân chết gọn gàng hơn rất nhiều. Hơn nữa trên cơ thể Thượng Đình Chi ngoài vết hôn và vết siết trên cổ ra không có bất cứ vết thương nào khác. Như vậy có thể kết luận, phát sinh quan hệ với hung thủ là nàng ta tự nguyện, khi bị bóp cổ cũng không hề có dấu hiệu phản kháng, điều đó cho thấy đối với kẻ giết mình nàng ta không hề có đề phòng.

Về hiện trường hỗn loạn của gian ngoài, ta cho rằng đó chỉ là nguy tạo để hung thủ che dấu thân phận thực sự của mình. Nhưng ta đặc biệt cảm thấy, trí thông minh của kẻ này không cao lắm, trong quá trình nguy tạo để lại quá nhiều sơ hở.

Thời gian ra ngoài của Lâm Viên Kiều vừa khớp với thời gian chết của nạn nhân, hơn nữa hấn và Thượng Đình Chi có quan hệ thanh mai trúc mã tương đối thân thiết, từ đó ta có thể kết luận hấn là hung thủ, vấn đề chỉ còn là ở chứng cứ cuối cùng.

Điều khiến ta cảm thấy rất kì lạ trong quá trình điều tra đó là thái độ của Thái Thừa Tuấn (đội trưởng cảnh vệ), hấn được giao phó trọng trách quan trọng như vậy nhưng đối với công việc lại tỏ ra quá hơi hợt thiếu trách nhiệm, khi có được giám định thi thể chính xác, điều khiến ta vô cùng ngạc nhiên đó là việc Thượng Đình Chi phát sinh qua hệ trước khi chết không hề được ghi chép lại trên báo cáo điều tra. Từ đó ta bắt đầu nảy sinh nghi ngờ Thái Thừa Tuấn, bí mật cho Diệp Phong điều tra một chút, kết quả... Cha Thái Thừa Tuấn từng là quản gia trong phủ Lễ bộ thượng thư, Thái Thừa Tuấn và Lâm Viên Kiều từ nhỏ đã lớn lên bên nhau, sau này Thái Thừa Tuấn được đề bạt vào đội cảnh vệ cũng là do Lâm Thượng thư nâng đỡ.

Ta đã đến nói chuyện với Thái Thừa Tuấn, chuyện che dấu này nếu bị phát hiện sẽ khép vào tội khi quân, đến lúc đó không chỉ có hấn mất đầu, cả đệ đệ nhỏ tuổi của hấn cũng sẽ không thể giữ được tính mạng, vì thế, hấn chỉ có thể đem tất cả sự thật nói ra, bao gồm cả việc Lâm Viên Kiều nhờ vả hấn bao che. Chỉ là ô dù này mà Lâm Viên Kiều tìm đến thực sự quá tầm thường rồi, chứ nếu hấn cứ thử là nàng xem, ày, cho dù nàng có giết người ta cũng vui về giúp nàng đi chôn xác."

Nghe đến đây, khóe mắt giật lên một cái, ta híp mắt nhìn chàng, sao chàng lại có được cái suy nghĩ độc đáo thế nhỉ? Thật ra mà nói, ta cũng chẳng phải chưa giết người bao giờ, chỉ là ta giọt ném đá giấu tay nên chưa phải trực tiếp động tay động chân bao giờ, và lại, bản thân ta trói gà không chặt, nếu thực sự đi giết người ta có khi còn bị chết ngược cũng không chừng.

Trương Nguyên nhìn ra ánh mắt kì quái của ta, mày kiếm nhướn nhẹ, khẽ cười vài tiếng rồi tiếp tục kể: "Về chứng cứ, hôm đó ở yến tiệc, sau khi xác của Thượng Đình Chi được khênh đi, muội có để ý trên trường Lâm Viên Kiều thiếu mất cái gì không?"

Ta trầm ngâm, lục tìm lại hình ảnh trong đầu một lượt, hôm đó hấn dáng điệu bình thản, trên khóe môi lộ ra nụ cười nhàn nhạt, y phục ngoài một số nếp nhăn ra không có điểm gì khác biệt, trên tay hấn còn cầm quạt xếp nhẹ nhàng phe phẩy... quạt xếp?

Đồng tử co lại, phát hiện ra điểm bất ngờ, bàn tay vô thức kéo lấy ống tay áo chàng, cao giọng: "Là quạt xếp! Quạt xếp của hấn thiếu chùm tua treo ở cán!"

Trên cán quạt của Lâm Viên Kiều gài một chùm tua màu lục, lúc gặp hấn ở hoa viên vẫn còn, sau đó đến lúc sau khi phát hiện thi thể Thượng Đình Chi thì không còn nữa.

Trương Nguyên cười thật ngọt ngào, đôi mắt đen láy láy ánh tia tán thưởng: "Đây chính là trọng điểm, mà dải tua của hấn lại không phải do bất cẩn rơi mất, mà là bị giật mất."

"Giật mất? Là Thượng Đình Chi?"

"Đứng, trong lúc Lâm Viên Kiều hạ thủ, có lẽ Thượng Đình Chi đã lấy được quạt xếp của hắn, sau đó hắn giăng lại, không may dải tua kia bị đứt ra, nằm lại trong lòng bàn tay nắm chặt của Thượng Đình Chi.

Sau đó thi thể được đưa đi kiểm tra cũng không phát hiện ra bởi bàn tay đã cứng không thể mở ra được, thế nhưng ta vẫn luôn cảm thấy nàng ta đang nắm giữ thứ gì đó rất quan trọng."

Ta nhắm mắt, rù mi nhìn xuống, Thượng Đình Chi, nàng ta đến lúc chết vẫn nắm chặt lấy bằng chứng để vạch mặt hung thủ đã hại mình.

"Ta đã phải sai người dùng dao cắt lia từng đốt ngón tay của nàng ta mới có thể lấy ra được chùm tua đó, tên Lâm Viên Kiều này bình thường là một kẻ rất thích coi trọng vẻ bề ngoài của mình, thứ gì cũng muốn dùng đồ tốt nhất, chiếc quạt xếp này cũng không ngoại lệ. Ta đã đến Ngọc Lan Quán, nơi làm chiếc quạt đó để hỏi, chùm tua này dùng chỉ kết bằng lá dâu tằm gia công rất tỉ mỉ, nhuộm thành màu lục lại chỉ có duy nhất một chùm, chính là chùm gài vào quạt xếp được đặt làm riêng cho Lâm Đại Công tử."

Sở thích của Lâm Viên Kiều lần này đã lấy mạng hắn rồi.

Trương Nguyên hơi ngẩng cổ nhìn bầu trời đã bị nuốt trọn bởi màn đêm dệt đầy tinh tú lấp lánh, yếm hầu trên cổ trượt xuống một đường đẹp như chạm khắc, ta không kìm chế được dùng tay khẽ chạm vào.

Làn da nam nhân hơi thô ráp ấm nóng đến bất ngờ khiến đầu ngón tay nhạy cảm hơi rụt về, gò má bỗng chốc nóng bừng, từ nơi tiếp xúc như có một dòng nước ấm dịu dàng rót thẳng vào tim. Trương Nguyên không cho ta rút tay lại, dùng lòng bàn tay mạnh mẽ của mình chồm lên những ngón tay của ta, kéo đến bên mỗi chàng.

Ta giật mình, cơ thể co lại, cảm giác nóng ran càng thêm rõ ràng. Đầu ngón tay chạm vào bờ môi mềm mại, cảm giác lạ lẫm nuốt trọn lấy ý thức, đầu ta thoáng trống rỗng. Mỗi chàng mờ ra, hơi ướt, làn hơi ấm theo giọng nói trầm khàn đầy từ tính của nam nhân vẫn vút lượn lơ xung quanh những ngón tay nhỏ nhắn: "Ta kể xong rồi, bây giờ đến lượt muội."

Ta nhắm mắt, vội vàng rút tay lại giấu trong ống tay áo to rộng. Dời khỏi bờ môi mịn màng của chàng nhưng dường như hơi nóng từ hai cánh môi ấy vẫn còn vương lại nơi đầu ngón tay, ta ngưng ngừng xoa bàn tay qua lớp vải áo mùa hè mỏng manh. Luống cuống đứng dậy, cúi đầu để mái tóc buông xuống che đi hai gò má đỏ ửng, ta vụng về chạy vào trong phòng: "Chờ muội một chút, muội đi lấy đồ."

Trương Nguyên chỉ nhìn, mỉm cười thật dịu dàng, không đáp.

Ta đi vào trong, đến lúc đứng dựa bên án thư vẫn thấy trống ngực đập dồn dập không sao bình tâm lại được. Cho dù kiếp trước chúng ta đã từng chung đụng thân mật... nhưng ai bảo ta là kẻ dễ nóng mặt cơ chứ... với những tiếp xúc da thịt kiểu này vẫn là quá thách thức da mặt ta rồi.

Ta dùng tay tự đập vào đầu mình một cái, đều trách ta, khi không lại tẩy máy tay chân làm gì cơ chứ, đúng là xấu hổ chết đi được.

Lúc ta đi ra, Trương Nguyên đã ngã người nằm xuống trên sạp tre, nhắm hờ đôi mắt như đã ngủ, màn mi thật dài buông xuống khe khẽ động đậy, dưới nền trời đêm đầy sao, làn da trắng như bạch ngọc của chàng càng như trong suốt mơ hồ, trường bào buông xuống trên sạp, mái tóc đen mượt như thác chảy mây trôi, chàng tĩnh lặng chìm vào cảnh đêm nhưng vẫn nổi bật thu hút, đáng vẻ thoáng chút cô đơn, lại thoáng chút lạnh lẽo nhưng không hề có phần xa cách.

Ta khẽ chân bước đến, ngồi xuống sạp, chàng cong cong khóe miệng, hơi hé mi mắt, động đậy thân người tìm đến bên đùi ta nằm lên, yên ổn một hồi lại theo thói quen vòng tay ôm lấy vòng eo của ta. "Ấm quá."

Ta bật cười: "Bây giờ là mùa hè, nóng chết đi được, ấm gì chứ?"

Chàng càng cười vui vẻ, nhắm mắt không nói.

Ta cầm lấy bàn tay chàng, đặt thứ trong tay vào tay chàng. Khối ngọc lạnh lạnh khiến chàng hơi cau mày, nàng mi nhìn ngắm một hồi: "Đây là?"

Ta nhẹ giọng trả lời: "Bình phù."

Khối ngọc bội màu tím trông vô cùng lạ mắt, trên thân chạm hình một con rồng cuốn quanh một chữ Dương chính giữa, đường chạm uyển chuyển sắc nét nhìn rất bắt mắt. Đây chính là khối bình phù triệu tập đội sát thủ phục vụ hoàng gia do gia tộc Hộ quốc nắm giữ - Dương gia.

Hai ngày này ta đã viết thư trao đổi với ngoại tổ phụ, hôm nay người đã gửi cho ta lá thư hồi âm, cùng với đó là miếng ngọc bội này.

Dương gia đã đồng ý phò trợ Trương Nguyên lên ngôi, giao khối bình phù này cho ta để có thể dùng nó bảo vệ chàng, bảo vệ Nhị vương phủ.

Trương Nguyên nắm chặt miếng ngọc bội trong tay: "Xem ra ngoại tổ phụ của muội nhìn ta cũng vừa mắt đấy nhỉ? Ta có nên cảm thấy tự hào không?"

"Ừm" Ta mỉm cười. "Trương Nguyên, ngày mang huynh đến bắt Lâm Viên Kiều, sau đó hắn sẽ được giải đến Thiên Minh phủ phải không?"

"Đúng thế." Chàng cẩn thận cất miếng ngọc bội vào ngực áo, lại xoay người rúc vào lòng ta, như một con mèo ra sức dụi tới dụi lui.

Ta vuốt ve những sợi tóc mềm mại của chàng, ngẩng cổ nhìn bầu trời như tấm thảm dệt đầy tinh tú sáng lấp lánh điểm lệ hút hồn. Hắn, cuối cùng kiếp này

cũng phải chịu báo ứng vì những gì hắn đã làm. Chỉ là mọi thứ từ đầu đến cuối, ta gần như chẳng nhúng tay vào, đều là có Trường Nguyên ở bên cạnh giúp đỡ bao quát tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rối, Có Nỡ Lại Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Hắc hội

Ngày hôm sau, tin tức về hung thủ vụ sát hại Thượng Đại tiểu thư phủ Tì giám bị bắt khiến cả kinh thành dậy sóng. Kẻ bị bắt kiến cho người người kinh ngạc, không ai khác lại chính là thanh mai trúc mã lớn lên bên cạnh Thượng Đình Chi - Lâm Viên Kiều, đứa con trai vàng ngọc của Lâm Thượng Thư.

Ta ngồi bên cửa sổ nhìn những tia nắng vàng óng như mật chảy xuống đồ đầy trên sân, chống tay suy nghĩ. Ly Tâm hôm nay có vẻ rảnh rỗi, rất hiếm thấy ngồi bên cạnh ta cùng nhau buồn chuyện. "Tiểu thư, Lâm công tử bị bắt khiến em kinh ngạc đến mức không dám tin luôn, kinh ngạc hơn nữa là đó lại do Vương gia đến bắt người... tiểu thư, sẽ không phải là vương gia lấy việc công trả thù riêng chứ?"

Ta đau đầu nâng tay đỡ trán, dùng bộ mặt tiếc rề rên sắt không thành thép nhìn ánh mắt hiếu kì có đôi phần dè dặt của Ly Tâm, nói: "Em nói linh tinh cái gì thế, em có tin ta mạng chuyện này ra mạch vương gia không?"

Ly Tâm nghe xong tái mặt, bờ môi run rẩy không nói nên lời, cái đầu lắc cật lực: "Không không không, tiểu thư, không, đừng!"

Ta hài lòng gạt đầu, cười khúc khích không nói gì nữa.

Ly Tâm thì lại không như vậy, nàng rất hiếu kì, hào hứng tiếp tục câu chuyện: "Tiểu thư, chuyện này quá kì lạ không phải sao? Tiểu thư nói xem, tại sao Lâm công tử lại làm thế?"

"Tại sao? Có lẽ ta cũng không biết tại sao."

Ly Tâm gật gù: "Cũng phải, tiểu thư cũng không phải Lâm công tử, chắc chắn không thể biết được lý do rồi."

"Ừm."

Lần này Ly Tâm không hỏi nữa, chỉ yên tĩnh ngồi bên. Cũng không biết là qua bao lâu, ta mới gọi nàng: "Ly Tâm."

"Dạ?"

"Lấy giấy bút cho ta."

"Vâng."

Ly Tâm mang giấy bút đến bên bàn, đứng bên cạnh bắt đầu mài mực. Ta trái giấy, vén ống tay áo dài, chấm mực đặt xuống. Viết xong, đợi mực khô hẳn, ta gấp cẩn thận, bỏ vào bao thư, để tên bên ngoài rồi đưa cho Ly Tâm: "Giúp ta gửi đến cho phụ thân. Em hãy cẩn thận, đưa tận tay cho người, đừng để người ở Kính Vân Viện biết được."

Ly Tâm dùng hai tay khom người đón lấy lá thư, cúi đầu đáp dạ rồi thối lui ra ngoài.

Lâm Viên Kiều đi rồi. Ta cũng đã có được kết quả điều tra, đã đến lúc rồi. Mọi thứ rồi cũng phải quay trở về với đúng quỹ đạo của nó.

Bây giờ điều khiến ta lo lắng chính là Mộ Trường Vũ. Hôm trước ở yến tiệc ánh mắt hắn nhìn ta rất lạ, có lẽ đã nhận ra ta chính là thị nữ do Trường Nguyên dẫn đến phủ hắn hôm ấy. Trường Nguyên không bị trúng độc, Mộ Trường Vũ nhất định sẽ không buông tha cho chàng, ta chỉ tò mò không biết tiếp theo hắn còn định làm gì nữa. Chỉ là kẻ này thực sự rất lợi hại, vì thế ta nhất định phải thật thận trọng, không thể kinh suất rồi làm hỏng việc.

Ta vỗ tay hai tiếng, phía góc tường xuất hiện một thân ảnh màu đen đáp xuống khoảng sân trước mặt. Nhìn qua cửa sổ, ta quan sát người đang quỳ gối một lúc mới nói: "Sát Lang, giúp ta theo dõi động tĩnh của Tam Vương phủ, chuyện ở Nhị vương phủ mà ta giao cho Bê Nguyệt cũng phải báo cáo hàng ngày, sắp xếp thêm Tu Hoa giám sát cung Hoàng hậu, mọi thứ đều phải cẩn thận, không được bỏ qua bất cứ chi tiết nào."

Sát Lang ôm quyền cúi đầu: "Vâng, thuộc hạ đã rõ, tiểu thư còn gì dặn dò không ạ?"

"Tạm thời như vậy thôi, người có thể đi."

Sát Lang không nói gì nữa, cung kính hành lễ cáo lui rồi nhảy lên góc tường biến mất.

Sát Lang, hẳn chính là thủ lĩnh của Hắc đội thuộc đội sát thủ hoàng gia, dưới quyền chỉ huy điều động của binh phủ mà ngoại tổ phụ đã giao cho ta. Tối hôm qua ta đã giao cho Trường Nguyên binh phủ của Bạch đội, tự mình giữ lại binh phủ của Hắc đội. Có được một số người bên cạnh sẽ giúp hành

động của ta tự do hơn, tránh gây quá nhiều rắc rối đến cho Trường Nguyên. Ta không thể dựa vào chàng mãi, có một số chuyện, đích thân ta phải giải quyết mới được.

"Hắn bị xử lý thế nào?" Ta nhàn tản vừa nhấp trà vừa ngắm hoàng hôn buông, sáng nay Trường Nguyên đã đi bắt người, Lâm Viên Kiều được đưa đến cho Thiên Minh phủ xét xử, hiện tại có lẽ đã có kết quả rồi.

Phi Tiểu quý trên đất, giọng nói đều đều không nghe ra bất cứ cảm xúc nào: "Hắn bị tuyên án xử trảm, thời hạn hành quyết là năm ngày sau."

Ta không ngạc nhiên lắm "Ồ."

Lâm Viên Kiều chọc giận đến Hoàng thượng như vậy, tội hắn gây ra cũng chẳng nhỏ, kết cục này không có gì đáng ngạc nhiên. Chỉ là lần này hắn quả thực chết quá dễ dàng, dễ dàng đến mức khiến ta có phần bất an. "Thượng thư phù thể nào rồi?"

"Lâm phu nhân ngắt đi từ sáng đến giờ còn chưa tỉnh, Lâm thượng thư đã gấp rút vào cung cầu xin Hoàng thượng, ông ta quý trong Ngự thư phòng gần ba canh giờ, Hoàng thượng vẫn không thèm đếm xỉa gì đến."

Trong ấn tượng của ta, Lâm phu nhân Trác thị là một người đàn bà sắt đá lạnh lùng, Lâm Thượng thư lại có phần nhu nhược mềm yếu, điểm chung duy nhất của hai người là yêu thương con trai vô cùng, lần này Lâm Viên Kiều gặp chuyện chắc chắn là đã kích sâu nặng đến Lâm gia. Nhưng ta nghĩ, hãn gio gió thì gặt bão, cũng không đáng được tha thứ.

Lâm Viên Kiều không chỉ có quan hệ bất chính với Thượng Đình Chi lớn lên bên mình từ nhỏ, hắn còn lừa gạt được rất nhiều tiểu thư khuê các khác, tất cả đều bị về bề ngoài và cái vỏ Lâm gia làm mù mắt, lao vào hắn như một con thiêu thân, ai ai cũng mong có thể trở thành Đại thiếu phu nhân Thượng thư phủ. Chỉ là, Lâm Viên Kiều đích thực là một kẻ khôn, Lâm gia càng không tốt đẹp gì, lúc nào cũng làm le đạp đổ người khác để trèo lên, nếu không một kẻ chẳng có tài cán to tát gì như Lâm Kinh Sĩ làm sao có thể đứng trên địa vị ngày hôm nay?

Trước đây ông ta nào phải Thượng thư gì, chẳng qua chỉ là một quan Ngự sử nhỏ bé, lấy được Trác Đình mới bắt đầu con đường tranh quyền đoạt vị, thậm chí đến Thượng thư tiền nhiệm chính là ân sư nâng đỡ ông ta, ông ta cũng chẳng màng. Tòà Thượng thư phủ đó, còn không phải là phủ đệ của Thượng thư tiền nhiệm - người đã bị chính Lâm Kinh Sĩ đá xuống khỏi đài hay sao?

Tại vị được vài năm, phủ Lễ bộ thượng thư phô trương thanh thế khắp kinh thành, Lâm gia có hai đứa con trai diện mạo không tồi, cũng được ăn học dạy dỗ tới nơi tới chốn, xem qua có thể gọi là ưu tú. Nhìn hai kẻ đó, điều kiện tốt như vậy, ai mà không muốn gả vào làm thiếu phu nhân? Chỉ là không ngờ mọi thứ chẳng qua là vỏ bọc trống rỗng, bọn họ thực sự cho rằng làm thiếu phu nhân phủ Thượng thư dễ dàng như thế? Không đâu, Lâm Kinh Sĩ thì chẳng nói, Trác Đình là một người đàn bà tham vọng, đối với hôn nhân của con trai mình cũng phải tính toán rất kỹ lưỡng. Bà ta nhất định sẽ không để một nữ tử có xuất thân thấp hơn Thượng thư phủ qua cửa, Lâm Viên Kiều có thể chơi bời bao nhiêu tùy ý, thế nhưng việc hôn sự tất cả đều phải thuận theo sắp xếp của Lâm phu nhân.

Thượng Đình Chi kia lại chọn nơi như thế để vui chơi với Lâm Viên Kiều, ta vô cùng nghi ngờ không biết đầu óc nàng ta có bị làm sao không, ở đâu cũng được, sao cứ nhất thiết phải là Đại vương phủ, nhất thiết phải là Đại yển khách mời hơn trăm người? Ta thờ dài, loại tư duy này ta thực sự không có cách nào lý giải. Nàng ta không tìm hiểu kỹ đã qua lại với hắn, sau đó còn làm mình làm mẩy đòi hắn rước về làm thiếu phu nhân, nữ nhân này không biết phải hồ đồ đến mức nào. Còn Lâm Viên Kiều kia, chỉ vì Thượng Đình Chi đưa ra yêu cầu không vừa ý hắn, hắn liền bóp chết con gái nhà người ta, đúng là còn không coi mạng người bằng cỏ rác.

Mà cũng phải, ngày trước khi hắn uống say đánh ta đến sống không bằng chết trong đêm động phòng, hắn cũng đâu có mấy may cảm thấy gì đâu, thậm chí đến một lời xin lỗi ta cũng không nghe được.

Ta cười nhạt, vì một kẻ như hắn mà ta đánh mất khả năng làm một người mẹ, kiếp trước ta hận hắn nên sau này đã sai người đến giết hắn. Nhưng sau khi hắn chết, ta mới phát hiện điều đó chẳng thay đổi được sự thật ta không thể sinh con, giết hắn, cuối cùng ta lại chẳng thể cảm thấy khá hơn chút nào.

Ta vô thức đưa tay xoa bụng trước phảng lỳ, nơi này từng là nơi ta mang trong mình hài tử của riêng ta, chỉ tiếc là người mẫu thân này quá vô dụng, đến cả cơ hội để nó nhìn thấy ánh sáng mặt trời, ta cũng không thể cho nó.

Nỗi đau ta phải chịu khi chứng kiến con mình chết đi trong bụng mình, hắn vĩnh viễn không thể hiểu được. Một kẻ khôn nạn như hắn, không xứng đáng làm cha, một kẻ cầm thú như hắn, đến sống cho dù chỉ một khắc thôi cũng không xứng đáng!

"Lâm phu nhân thương con như vậy, ta nghĩ bà ta sẽ chẳng để Lâm Viên Kiều chết dễ dàng đâu, người trở về theo dõi phủ Thượng Thư đi, ngày mai lại đến báo cáo cho ta."

Phi Tiểu đáp vâng rồi cúi người hành lễ, im lặng biến mất nhanh bằng thời gian một cái chớp mắt sau vách tường, khiến ta có chút mơ hồ không phân biệt được hắn có thực sự vừa ở đây hay không.

Ta buông mi, cầm chén trà trong tay, nước trà sóng sánh soi bóng hình chính mình mờ ảo vô định. Khẽ cười thành tiếng, ta nâng chén, nước trà chảy vào vòm họng, đắng ngắt.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rồi, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Hối hận

"Tiểu thư, lão gia cho gọi người đến Thương Trạch Viện."

Ta đang ngồi bên thư án đọc sách, nghe Ly Tâm nói xong thuận tiện gật đầu một cái. Phụ thân muốn gặp ta? Có lẽ người đã đọc bức thư hôm qua ta gửi đến rồi. Ta gấp sách lại, đứng dậy đi tới bên bình phong, với tay lấy tấm áo sa vắt trên giá khoác vào: "Ly Tâm, đi thôi."

"Dạ."

Hơn một tuần rồi ta mới quay lại nơi này, Thương Trạch Viện vẫn thế, giống hệt như phụ thân, đơn giản, không cầu kì nhưng vẫn đủ rộng lớn, vẫn đủ xa xỉ, bề ngoài xa cách, nghiêm nghị, bên trong lãnh đạm, nhiều tâm sự người khác không thể hiểu.

Trong gian đại sảnh, phụ thân khoác trường bào màu tro ngồi ở vị trí chủ tọa, khuôn mặt lạnh nhạt không có chút cảm xúc, đôi mắt tĩnh lặng phủ lên một tầng sương mờ ảo, người nâng chén trà trên tay nhưng không uống, im ắng hệt như một bức tượng không quản thế sự, không biết vui buồn.

Ta hành lễ xong, phụ thân chỉ lạnh nhạt dời tầm mắt đến, đặt chén trà trên tay xuống bàn, một tiếng "cạch" rất khẽ vang lên: "Ngồi xuống đi."

Ta vâng lời, ngồi xuống trên một ý gỗ chạm hoa, thị nữ bên ngoài bê một chén trà Long Tỉnh bước vào, đặt xuống chiếc bàn trà nhỏ bên cạnh. Ta nhìn hoa văn trên chén trà, bờ môi thoáng cong lên. Bộ ấm chén này là do mẫu thân ta đích thân mua về năm đó, không ngờ bây giờ còn có thể thấy được ở chỗ phụ thân.

Người luôn không phải kẻ dài dòng, cũng không thích nói lời thừa thãi, thấy ta đã đến liền nói thẳng vào vấn đề: "Tại sao người muốn chúng ta đến Phật Kim Am?"

Ta nghiêng đầu nhìn người: "Cũng đã lâu lắm rồi con không gặp tổ mẫu, con muốn đến thăm người, chẳng lẽ cũng không được sao?"

Phụ thân im lặng nhìn ta, đáy mắt đen như mực.

Ta bật cười, dùng khăn tay che miệng: "Phụ thân, người nhìn con bằng ánh mắt đó là có ý gì chứ? Phụ thân cũng thừa biết, nhân chứng liên quan đến vụ án oan năm đó của mẫu thân con bây giờ đều đã không còn, muốn tìm kiếm sự thật chỉ có thể đến chỗ Lão phu nhân hỏi mà thôi. Phụ thân, chẳng lẽ người lại không muốn biết năm đó ai đã hại Thanh Quân?"

Người cau mày, đôi mắt càng tối càng sâu không thấy đáy, lạnh lùng nói: "Người hại Thanh Quân năm đó? Chẳng phải chính là mẫu thân người hay sao?"

Ta nâng chén trà trong tay, dời mắt đến nắp chén trắng men bóng mịn đẹp mắt, cười nhạt: "Phụ thân, người đừng tự lừa mình dối người nữa."

Giọng nói của phụ thân thoáng tia giận giữ: "Người...!"

Ta mở nắp chén trà, hương thơm thanh mát thoang thoang bay lên khiến đầu óc khoan khoái lạ thường: "Phụ thân, nhiều năm như vậy, người vẫn không muốn nhắc lại chuyện năm ấy, không phải là vì cảm hận mẫu thân đã hại Thanh Quân, mà vì người sợ bản thân đã làm sai phải không?"

Ta vẫn luôn cho rằng phụ thân hồ đồ thực sự nghĩ mẫu thân đã làm ra chuyện đó, nhiều năm trôi qua cho dù bà đã chết, phụ thân vẫn không tha thứ cho bà cho nên mới không muốn bất cứ ai nhắc đến bà.

Nhưng ta cuối cùng đã hiểu ra, hôm đó ta ở đây, vì chuyện hợp y phục ngự ban mà nhắc đến mẫu thân, những tưởng phụ thân sẽ nổi giận, không ngờ, trong mắt người không có chút cảm hận nào, chỉ có mất mát, chỉ có trống rỗng. Người không hận, từ lâu đã không hận mẫu thân, mà người sợ, sợ năm đó thực sự vì tức giận nhất thời mà nhẫn tâm giết chết mẫu thân, sợ bản thân mình đã làm sai, một sai lầm cả đời không thể cứu vãn.

Cơ thể phụ thân thoáng cứng đờ như khúc gỗ, ánh mắt hiện lên một tia thăng thốt không nói nên lời. Ta đã từng rất hận phụ thân, nhưng bây giờ, ta mới cảm thấy bên cạnh sự đáng trách, người cũng rất đáng thương. Nhìn dáng vẻ phụ thân cô độc biết mấy, lại đau lòng biết bao nhiêu.

"Phụ thân, người luôn ghét bỏ con, đưa con đến Thanh Quang Viện, bỏ mặc con không quản, bởi vì dung mạo con rất giống mẫu thân, luôn khiến cho người nhớ đến chuyện năm ấy phải không? Mỗi lần nhìn thấy con, phụ thân đều thấy sợ hãi phải không?"

Thật ra, tất cả những chán ghét của người dành cho ta chẳng qua xuất phát từ sự trốn tránh và nghi ngờ bản thân bấy lâu nay. Phụ thân không phải không muốn tìm hiểu sự thật, chỉ sợ kết quả lại giống với những gì bản thân không muốn thừa nhận, người chẳng qua là hèn nhát, chẳng qua là không dám đối diện.

Nhìn khuôn mặt người ngày một tái đi, ánh mắt ngày càng trống rỗng, những nếp nhăn trên khuôn mặt trĩu xuống nặng nề đầy mệt mỏi, ta cảm thấy một nỗi bi thương không sao gọi tên dâng lên trong đáy lòng. Ít nhất thì sự hối hận này của người cũng là thật, nỗi sợ hãi này là thật, bao nhiêu năm nay ta mất đi mẫu thân cứ ngỡ bản thân là người đau đớn nhất, bây giờ ngồi ở đây mới biết, cuộc sống dằn vặt của phụ thân còn thống khổ hơn mình bao nhiêu lần.

Càng thương phụ thân bao nhiêu, ta cũng càng giận người bấy nhiêu.

Tại sao, tại sao đến lúc mẫu thân mất đi người mới hối hận?

Tại sao ngày đó không điều tra cho rõ ràng, không ngăn cản tổ mẫu dùng gia pháp, bỏ mặc cho mẫu thân quý ờ đại sảnh ba ngày ba đêm người cũng không ngó ngang đến?

Tại sao thế?

Ta vẫn luôn muốn hỏi người, phụ thân, tại sao?

Ta mím môi, quay mặt đi, bộ dạng thống khổ này của phụ thân ta không muốn nhìn thêm chút nào nữa. Mọi chuyện đã qua, hiện tại người có hối hận thì làm được gì, mẫu thân cũng không bao giờ có thể sống lại được nữa. Ta vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên cái ngày đứng sau cánh cửa lớn nơi này, nghe thấy âm thanh từng cơn sắt giáng xuống như đánh vào tận tâm can nhưng mẫu thân lại không kêu lên lấy nửa lời, còn bản thân ta chỉ có thể đứng nhìn mà không thể làm gì.

"Phụ thân, người là một kẻ hèn nhát."

Phụ thân vẫn im lặng như một pho tượng, bất động thanh sắc, chỉ có ánh mắt càng ngày càng dại đi như người đã chết.

"Con vĩnh viễn không thể tha thứ cho phụ thân, cũng như lỗi lầm của phụ thân vĩnh viễn không thể cứu vãn được."

Đầu ngón tay già nua đặt bên chén trà khẽ cử động, người cất chất giọng khàn đặc xa xăm như không phải nói với ta: "Ta phải làm thế nào?"

Ta nắm chặt chén trà trong tay: "Chúng ta, cả Đại phu nhân và Thanh Uyển cùng đến Phật Kim Am làm sáng tỏ cái chết của Thanh Quân, cho dù mẫu thân đã mất, con cũng không muốn người phải ra đi trong oan khuất. Nhưng phụ thân không cần nói cho Đại phu nhân và Nhị muội chuyện này, lý do là gì, con tin người cũng đã biết."

Phụ thân nhắm mắt, như thực sự chìm vào giấc ngủ không có hồi kết, giọng nói chỉ tựa như cơn gió lướt qua như có như không: "Được."

Bản thân ta giống như bóng đen trong tâm lý tổn thương của phụ thân, vì thế người luôn né tránh, luôn đẩy ta ra xa. Còn Đại phu nhân và Thanh Uyển lại là những an ủi duy nhất người còn sót lại, người chỉ còn hai người đó là người thân mà thôi, hơn nữa cái chết của Thanh Quân luôn khiến người cảm thấy bản thân có lỗi với Đại phu nhân nên mới đối xử tốt với mẫu tử bà ta như thế. Người thông minh như phụ thân nếu đã nhận ra ngày đó đã trách nhảm mẫu thân thì hẳn cũng có nghi kị đối với Hà Hinh, chỉ là kết quả này có lẽ là kết quả người luôn sợ hãi nhất, vậy nên mới né tránh bấy nhiêu lâu nay.

Ta khẽ thờ dài, đặt chén trà vẫn chưa kịp uống xuống bàn, đứng dậy hành lễ: "Phụ thân sắc mặt kém, người hãy nghỉ ngơi cho khỏe, nữ nhi cáo lui."

Phụ thân tĩnh lặng như chìm vào cõi hư ảo, xác vẫn còn ở đây nhưng hồn đã không còn từ lâu, một câu "Đi đi" không chân thực vang lên, ta quay người bước ra khỏi Thương Trạch Viện.

Hôm nay trời trong, ta dậy sớm hơn bình thường, tâm trạng không tệ.

Ta vừa dùng bữa sáng, nghe thấy bên ngoài lao nhao liền ra ngoài xem. Vừa vặn Ly Tâm đang vội vã chạy về, trên mặt mang theo phần khẩn trương, đứng trước ta thở dốc không ra hơi.

"Sao thế? Bên ngoài có chuyện gì?"

Ly Tâm dùng tay áo thấm mồ hôi trên trán, khuôn mặt nhẵn nhớt đỏ ửng lên vì mệt, khó khăn nhả ra từng lời: "Tiểu thư... ở Kính Vân viện... xảy ra chuyện rồi..."

Ta cau mày: "Xảy ra chuyện?"

"Đại phu nhân... bị mất hộp nữ trang... Hoàng hậu ban tặng... hiện giờ đang sai người đi lục soát các viện... Cũng sắp tới... chỗ chúng ta rồi."

Trong lòng dâng lên cảm giác không ổn. Đang yên đang lành tại sao Kính Vân Viện lại mất trộm?

"Ly Tâm, dạo gần đây em có nhìn thấy ai ra vào Thanh Quang Viện không?"

Ly Tâm lắc đầu đáp "không". Nhưng thật ra ta biết rất rõ câu hỏi này chỉ là một câu hỏi thừa, bởi tối hôm qua ta cùng Ly Tâm đến Thương Trạch Viện không thể biết được có kẻ xấu giờ trở hay không, chưa kể nếu có đã có ý muốn làm chuyện ngầm ngầm chẳng lẽ còn để cho người khác nhìn thấy?

Ta quay người vào trong: "Ly Tâm, mau lục soát, không được bỏ qua bất cứ góc ngách nào."

Ly Tâm vội đáp vâng một câu, liền theo ta vào trong.

Nhưng còn chưa kịp làm gì, bên ngoài đã nghe được tiếng bước chân vọng vào, mấy tên gia đinh chạy lên phía trước, nhanh hơn chúng ta rất nhiều, bắt đầu lục tung đồ đạc trong phòng.

Ta nổi giận, cau mày quát: "Các người dừng tay lại, ta còn đang đứng ở đây sao các người dám làm loạn?!"

"Vũ Nhi." Một giọng nữ nhẹ nhàng truyền từ ngoài vào.

Ta siết lấy khăn lụa trong lòng bàn tay, quay ra đã thấy Đại phu nhân cùng Bạch Lưu Thanh Uyển một trước một sau đứng trong sân viện, trên gương mặt là vẻ thoải mái không thể che giấu.

"Mẫu thân, người làm thế này là có ý gì?"

Đại phu nhân mỉm cười: "Mẫu thân nào có ý gì, con xem, ngoại trừ Thương Trạch viện, tất cả các viện đều phải lục soát, chỗ con dĩ nhiên cũng phải soát. Vũ Nhi đâu cần cuống lên như thế, nếu con không làm gì, cứ để chúng vào kiểm tra một chút, cũng đâu tổn thất gì."

Ta mỉm cười, Ly Tâm đứng bên cạnh mặt đã tái như tàu lá chuối, khẽ kéo tay áo ta, thủ thi: "Tiểu thư... làm sao bây giờ?"

Ta vỗ vào mu bàn tay nàng một cái, khẽ lắc đầu: "Không sao đâu, đừng lo."

Ta nhấc chân đi ra ngoài, đứng trong sân viện đối diện với Hà Hinh, trên mặt bà ta chỉ có nụ cười nhàn nhạt không rõ ràng, ánh mắt dưới nắng nhạt thoáng hiện lên tia đắc ý. Từ lúc ta trùng sinh bà ta vẫn luôn thất bại, không quản được ta. Ta đã đoán chắc bà ta sẽ có hành động khác, chỉ không ngờ lại nhanh đến thế. Xem ra bà ta sẽ không buông tha cho ta.

Bộ nữ trang bằng vàng nạm bảo ngọc đó là do đích thân Hoàng hậu ban tặng cho Hà Hinh trong ngày bà ta được sắc phong lên Nhị phẩm phu nhân, là thứ đồ rất quan trọng, cũng rất đáng giá, bình thường Hà Hinh luôn cất giữ cẩn thận, làm sao có thể không cánh mà bay? Hiện tại Phụ thân cũng đã lên triều, không có ở nhà, chuyện gia sự sẽ do Hà Hinh toàn quyền xử lý, nếu bây giờ thực sự tìm được ở chỗ ta thứ gì đó, bà ta muốn lấy mạng ta cũng chẳng phải chuyện khó.

"Phu nhân, tìm thấy rồi!"

Ta đứng một bên nhìn một tên gia đình vóc người nhỏ thó ôm một hộp gấm đựng trang sức ra ngoài dâng lên tay Đại phu nhân, mỉm cười không nói gì.

Bạch Lưu Thanh Uyển kinh ngạc đưa tay đón lấy hộp gấm, nhấc chốt mở ra, ánh vàng lấp lánh của hoàng kim dưới nắng hè càng thêm chói mắt, nàng ta hơi nheo nheo: "Mẫu thân, đúng là nó, là bộ nữ trang này!"

Hà Hinh nhận lấy hộp gấm, đóng nắp lại cẩn thận, nhìn ta nở một nụ cười đầy ý vị: "Con có muốn giải thích gì không."

Ta cười nhạt, nhìn lên bầu trời trong xanh không một gợn mây, im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rồi, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Ta đưa muội trở về

Ta quỳ trên sàn đá Kính Vân viện, bàn tay miết xuống những khối hoa cương cứng ngắt lạnh lẽo, cúi đầu im lặng.

Mẫu thân, có phải năm đó người cũng có cảm giác giống như con bây giờ?

Chịu oan khuất, bị tất cả quay lưng, cho dù có nói gì cũng không một ai lắng nghe, không một ai tin tưởng. Người đã cô độc biết bao nhiêu... Con xin lỗi, xin lỗi vì đã không ở bên cạnh người đến lúc cuối cùng, con xin lỗi, xin lỗi vì chỉ có thể đứng nhìn... Mẫu thân, mẫu thân biết không, con nhớ người, con rất nhớ người... Nếu như khi ấy con có thể lớn hơn một chút, nếu như con giỏi hơn, tốt hơn, nếu như thế, người có lẽ sẽ không ra đi phải không...?

Mẫu thân, nơi này mọi người đều đang quay lưng về phía con, tất cả đều cho rằng con làm sai, không ai có thể cứu con được, giống như mẫu thân năm đó.

Nhưng mẫu thân, con nhất định sẽ mạnh mẽ, Tiểu Vũ sẽ thật kiên cường nhé? Vì người, vì một lần đã là quá đủ, vì con còn phải trả lại sự trong sạch cho người, con nhất định có thể vượt qua được.

"Vũ Nhi, con nói cho ta biết, vì sao hộp trang sức này lại ở chỗ con?"

Ta ngẩng đầu, ánh mắt bình tĩnh nhìn Đại phu nhân đang ngồi trên vị trí chủ tọa cao cao. Bà ta chống tay nghiêng đầu thật thư thái, một tay cầm hộp trang sức đưa ra tra hỏi.

"Con không biết."

Đại phu nhân đặt hộp trang sức lên bàn, cười nhạt, mắt hạnh khép hờ.

"Chẳng lẽ nó lại có chân tự chạy đến Thanh Quang Viện?"

Ta bật cười: "Có lẽ đúng là thế thật."

Bà ta nghe xong khe khẽ nhủ mày. Bạch Lư Thanh Uyển ở bên cạnh nhìn ta bằng một ánh mắt thương hại, vội mở miệng khuyên nhủ: "Đại tỷ, tỷ đừng như vậy. Nếu tỷ cảm thấy bản thân thiếu chút ít trang sức có thể đến chỗ muội lấy mà, tỷ lấy cái gì cũng được, nhưng hộp trang sức này lại là... Tỷ tỷ, tỷ nhận lỗi với mẫu thân đi."

Ta dời ánh mắt lạnh lẽo sang phía nàng ta, nhân dịp mỉm cười: "Cảm tạ muội muội nhắc nhở. Nhưng quả thực ta cảm thấy chỗ ta không thiếu bất cứ thứ gì, cũng không cần thiết phải trộm đồ của ai. Hơn nữa, bộ trang sức đó ta cũng không có hứng thú."

Bạch Lư Thanh Uyển cau đôi mày liễu: "Tỷ tỷ..."

Đại phu nhân cắt ngang: "Đủ rồi, Bạch Lư Thanh Vũ, nếu ngươi vẫn khẳng khẳng không nhận tội, ta càng không còn cách nào. Mã tổng quản! Dùng gia pháp!"

Mã tổng quản chần chừ nhìn ta một lúc, thở dài dời đi.

"Không được!"

Tất cả mọi người đều bị một tiếng "Không được!" vang dội vừa rồi thu hút sự chú ý, Đại phu nhân không vui khẽ nheo mắt, Mã quản gia cũng tạm ngừng bước chân.

Ta nhìn một bóng dáng áo xanh chạy ra đứng chắn trước mặt mình rồi quỳ sụp xuống, trong lòng chợt có dự cảm không lành.

"Ly Tâm?" Đại phu nhân hơi cao giọng, nhướn đôi mày liễu được tô vẽ đẹp mắt: "Sao ngươi dám làm loạn ở đây?"

"Nô tỳ..."

Ta không đợi Ly Tâm nói hết câu, đưa tay kéo vạt áo của nàng, tức giận nói: "Ly Tâm, ngươi mau đi ra!"

Ly Tâm nhìn ánh mắt có ý uy hiếp của ta, khuôn mặt hơi tái đi, nàng nhấn nhá lại liên tục lắc đầu, những giọt nước mắt như những viên trân châu rớt xuống, vỡ tan.

"Tiểu thư..." Nàng nghẹn ngào cắn môi. "Tiểu thư... đồ là do Ly Tâm trộm, sao có thể để tiểu thư chịu phạt thay mình được... tiểu thư..."

Ta trừng mắt, cổ họng nghẹn nghẹn: "Ly Tâm, em..."

Ly Tâm không nhìn ta nữa, giật vạt áo của mình khỏi tay ta, vừa dùng tay lau nước mắt vừa hướng Đại phu nhân dập đầu, giọng nói xen lẫn tiếng khóc nức nở khàn đi không rõ: "Phu nhân... đồ đó là nô tì trộm... không liên quan gì đến tiểu thư, phu nhân... muốn trách muốn phạt thì hãy phạt nô tì, tha cho tiểu thư..."

Bạch Lư Thanh Uyển ngạc nhiên, nhìn sang Đại phu nhân. Bà ta cười nhạt, chẳng chần chừ khoát tay với Mã quản gia: "Được, nếu ngươi đã nhận tội, tất nhiên phải chịu phạt, Mã quản gia, lấy gia pháp vào đây!"

Mã quản gia cúi người đáp vâng rồi đi khuất.

Ta cuộn lòng bàn tay thành nắm đấm, siết chặt khiến cánh tay run lên, móng tay đâm vào da thịt, đau đớn, phẫn nộ, ta không kiềm chế được tiếng thở nặng nề. "Ly Tâm!"

Ly Tâm đang cúi rạp trên đất, nghe tiếng quát, bờ vai mảnh khảnh khẽ run rẩy, nàng chống tay dậy, quay đầu nhìn ta, trên mắt vẫn còn đọng nước, mi mắt ướt đẫm, bông mắt sưng đỏ nổi bật trên nền da trắng như sữa dê của một cô bé mới đến tuổi trăng tròn, bộ dạng trông đáng thương vô cùng. Ta cảm thấy trong lòng đau nhói. Ly Tâm gắng gượng mỉm cười, tuy nụ cười có chút thiếu tự nhiên, có chút ngốc nghếch thế nhưng lương thiện vô ngần, trong trẻo vô ngần.

Đáy mắt nàng hắt lên thứ ánh sáng thanh nhẹ dịu dàng, giọng nói nhòe đi: "Tiểu thư... nô tì có lỗi với tiểu thư."

Ta nhào đến cầm lấy cổ tay nàng, lắc đầu liên tục: "Không... em đừng nói thế..."

Đừng, đừng nói như thể sắp chia xa như thế, đừng nói những lời giống như kiếp trước em đã nói, đừng bỏ ta...

Mã quản gia trên tay mang theo khay đựng trường côn, sau lưng dẫn theo một hạ nhân chuyên làm việc nặng đi vào.

Đầu ta đau nhói, những hình ảnh mẫu thân năm đó hiện lên như mũi dao sắc nhọn cứa vào trái tim, đau đớn đến rỉ máu. Ta cắn chặt răng, trên trán mồ hôi chảy thành từng dòng.

Đại phu nhân cho dù bị Ly Tâm giữa chừng phá đám nhưng có vẻ không mất hứng chút nào, trên môi vẫn nở nụ cười như có như không: "Lời Đại tiểu thư tránh ra, đừng hình đi."

Hai thị nữ bước tới sau lưng, ta hoảng hốt ôm chặt lấy cánh tay Ly Tâm. Nàng lại chỉ đẩy ta ra, rút cánh tay của mình lại, quay lưng không nói lời nào. Ta bị hai thị nữ phía sau lôi ra một bên, đồ dẫn nhìn Ly Tâm quỳ trên nền gạch cứng ngắc đang bị người ta trói lại, cây côn sắt cũng đã được Mã quản gia đưa đến cho tên hạ nhân chuyên làm việc nặng kia.

Trà được mang lên, Đại phu nhân nhàn nhã nâng chén dòi tâm mất đi.

Người hạ nhân giờ cao côn sắt trong tay, ta toàn thân căng cứng. Ly Tâm, em ấy vẫn còn nhỏ, tấm lưng mỏng manh thế kia, làm sao có thể chịu được...

Đầu óc trống rỗng, giờ phút này ta dùng hết sức bình sinh đẩy ra khỏi hai thị nữ đang kìm kẹp mình, không nghĩ ngợi gì lao đến ôm Ly Tâm vào lòng.

Mẫu thân, ngày đó con không cứu được người, con rất hối hận. Hôm nay con không thể lại để một người nữa ra đi ngay trước mắt mình.

Ly Tâm đã từng chết vì ta một lần rồi, một lần là quá đủ rồi. Nếu lần này ta vẫn để em ấy ra đi, ta sống lại còn có ý nghĩ gì?

Theo một tiếng gầm lên, côn sắt giáng xuống, một trận đau đớn như muốn đem xương cốt bẻ đến nát vụn truyền tới, ta tái mặt, lực phủ ngũ tạng cơ hồ bị dây xéo đau đến mức không thở nổi. Ta cắn môi, nghiêng lại tất cả những tiếng kêu đang muốn xé cổ họng ra ngoài. Năm đó mẫu thân cũng không kêu, người cũng đã từng chịu thống khổ như thế này. Cuối cùng ta cũng hiểu, mẫu thân đã đau đớn đến mức nào.

Ly Tâm đẩy ta ra, đôi mắt to tròn tròn lên đầy bàng hoàng, nàng hốt hoảng vươn người muốn nhìn vết thương sau lưng ta, giọng nói mỏng manh run rẩy như thủy tinh rơi xuống nền đất, vụn vỡ tan nát. "Tiểu thư... tiểu thư..."

Ta chống tay lên nền gạch lạnh lẽo, cố gắng điều chỉnh trạng thái một chút, dù một cơn rất đau nhưng chưa đến nỗi khiến ta mất đi tỉnh táo. "Ta không sao..."

"Đánh tiếp đi, không được dừng lại!" Đại phu nhân lạnh lùng ra lệnh.

Sau một khoảnh khắc chần chừ, người hạ nhân cầm côn cũng siết bàn tay lại, gân xanh nổi lên.

Côn sắt một lần nữa vung lên.

Ly Tâm hoảng sợ giang tay muốn che cho ta, ta nhủ mảy, dùng cả hai tay đẩy nàng. Ly Tâm bị đẩy hơi loạn choạng ngã về phía sau.

"Bộp!" Tiếng vật nặng va chạm vào y phục truyền đến mang theo cơn đau như muốn lấy mạng. Ta cảm mỗi đến bật máu, mỗi lần thở ra đều thấy trước ngực thất lại, bàn tay bám chặt vào sàn đá, toàn thân căng lên như sợi dây đàn sắp đứt. Mồ hôi chảy xuống dòng dòng, tóc mai bết lại dính lên gò má.

"Tiểu thư!!" Ly Tâm gào lên như sắp khóc đến nơi nhào đến.

Ta nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, đưa bàn tay run rẩy lên lau nước mắt cho nàng, chỉ có thể cười nhẹ lắc đầu: "Ta không sao, ta chịu được."

Ly Tâm như không thể kìm nén được nữa, òa lên nước nức, nước mắt tuôn ra thành hàng, nàng vùi chặt lấy áo ta: "Tiểu thư... không được..."

Một cơn nữa sắp giáng xuống, ta kéo Ly Tâm vào lòng: "Đừng sợ..."

"Bộp!"

Trong cổ họng dâng lên cảm giác gòn gợn tanh nồng, ta mím môi nuốt xuống.

Ly Tâm khóc nức lên, cả người run rẩy không biết phải làm sao, chân tay lóng nóng lộn xộn. Ta càng ôm chặt nàng ở trong lòng nhất quyết không buông. Giọng Ly Tâm hòa cùng nước mắt không ngừng vang: "Tiểu thư... tiểu thư... đừng mà..."

"Bộp!"

Mẫu thân, mẫu thân cũng đã đau đớn như thế phải không?

"Bộp"

Mẫu thân, con nhớ người quá...

"Bộp!"

Ta không thể nuốt máu xuống nữa, một dòng tanh nồng rỉ ra từ khóe miệng, Ly Tâm khóc đến vầng vất liên tục vùng vẫy. Ta kìm thật chặt Ly Tâm, cũng giống như Khánh Ngọc năm đó giữ ta bên mình, cho dù ta có cắn, có đánh nàng thế nào nàng cũng không thả ta ra ngoài.

"Bộp!"

Tứ chi bắt đầu tê dại, ý thức cũng dần mơ hồ, nhưng không biết điều gì vẫn khiến ta có thể giữ được Ly Tâm trong lòng, có lẽ là chút cố chấp còn sót lại, bản thân mình có thể nào cũng hy vọng bảo vệ người bên cạnh chu toàn.

Mẫu thân ta cũng thế, đến lúc chết cũng kiên quyết không cúi đầu, kiên quyết không kêu rên nửa lời, đó là kiêu ngạo của người, còn ta, ta cũng có sự kiêu ngạo của chính mình.

"Bộp!"

Mắt hoa ta hoa đi, mọi thứ xung quanh bắt đầu phủ lên một màn mờ ảo, chông chéo, hỗn loạn.

Máu chảy ra càng nhiều hơn, không thể kìm lại, tanh nồng, ngọt ngào.

Ta dường như không còn cảm thấy đau đớn nữa.

Tận cùng của sự đau đớn lại chính là mất hết cảm giác.

Ta hiện tại ngoài ý niệm phải bảo vệ Ly Tâm còn tồn tại khao khát muốn sống. Ta đã chết một lần rồi, đã mất rất nhiều rồi, đã sai vô cùng rồi. Lần này nhân mạng ông trời trao cho ta quý giá biết mấy, ta chỉ muốn có thể sống cho thật tốt, ta còn muốn ở bên cạnh Trường Nguyên lâu hơn một chút.

Ta vẫn chưa muốn chết!

Bản thân như được chính mình thức tỉnh, ý thức trở lại, mọi thứ xung quanh rõ ràng chân thực, ta thờ dòn, suýt chút nữa ta đã buông xuôi, chỉ suýt chút nữa thôi ta đã từ bỏ tất cả.

"Bộp!"

Ý thức trở lại thì cảm giác đau cũng trở lại, ta căng người, cảm giác đau đớn như bị giày xéo dẫm đạp truyền thẳng lên não, mồ hôi lại lập tức túa ra như tắm.

Khó thở quá.

"Tiểu thư..." Ly Tâm khóc đến lạc giọng, tuyệt vọng dùng tay áo quẹt máu trên khóe miệng ta.

Ta rất muốn nói, ta không sao.

Nhưng đáng tiếc, ta không làm được, hiện chỉ cần ta mở miệng, máu sẽ trào ra như đê vỡ, Ly Tâm nhất định sẽ lo lắng.

Ta hơi dòi tằm mắt, nhìn thấy một đường cơn giáng xuống, im lặng đón nhận.

Gia pháp của Bạch Lưu gia rất tàn nhẫn, dùng côn sắt vừa thô vừa to, mỗi lần đều là đánh đủ mười lăm trượng mới dừng lại. Mẫu thân ta năm đó... cũng bởi sức khỏe yếu, cuối cùng không chịu đựng nổi...

Thật ra sự trừng phạt độc ác như vậy, trước nay Bạch Lưu gia chưa có ai có thể sống sót.

Ta cũng không biết bản thân có thể chịu được đến đâu.

Ta chỉ biết, mình nhất định phải sống.

"Bộp!"

Lần này rất lạ, không những không cảm thấy đau, cả một chút cảm giác cũng không có.

Ta thậm chí cười khỏ, chẳng lẽ ý thức lại bắt đầu mất đi rồi?

Nhưng cơ thể lại dường như được ai bao bọc lấy, hơi ấm này vô cùng quen thuộc, ta cảm thấy an tâm lạ lùng, một mối buông lỏng bản thân.

"Chết tiết!" Một giọng nam trầm thấp mang theo tia giận giữ cùng ảm đạm truyền đến.

Ta đã buông tay, Ly Tâm cũng thoát ra được, thế nhưng nàng chỉ sững sờ trong khoảnh khắc rồi vỡ òa trong nước mắt, quỳ sụp xuống: "Vương gia... vương gia đến rồi, tốt quá rồi..."

Ta không nhìn thấy biểu tình của Trường Nguyên bây giờ, chỉ đem toàn thân đã mất hết sức lực dựa vào người chàng, mí mắt khép hờ.

Trường Nguyên bế ta dậy. Nằm trong lòng chàng, ta mơ hồ có thể cảm nhận được mùi trúc nhàn nhạt quen thuộc, tai ù đi, không nghe rõ lúc đó chàng và Hà Hinh đã đối đáp những gì, chỉ biết trước khi bản thân mất hết ý thức, câu duy nhất ta nghe thấy là: "Ta đưa muội trở về."

Ừ, muội mệt rồi, về thôi.

Chương 47: Kẻ bỏ trốn

Cổ mở mí mắt nặng trĩu, một trận đau đầu văng vất truyền lên khiến ta cau mày. Khẽ cử động cơ thể đang nằm sấp trên giường, những vết thương do bị đánh ở lưng bắt đầu nhói lên.

"Nằm im!"

Ta nhận ra giọng Trường Nguyên, hơi ngoái đầu nhìn nhưng chỉ có thể thấy được một góc trường bào rộng rủ xuống bên mép giường cùng với Ly Tâm đang bưng trên tay một chén con nhỏ màu trắng đi tới.

Nhìn thấy ta tỉnh lại, Ly Tâm vui mừng, hai mắt còn ươn ướt nước mắt phút chốc sáng ngời, cả khuôn mặt rạng rỡ hân hoan, nàng gia tăng cước bộ: "Tiểu thư, tiểu thư thấy trong người thế nào rồi?"

Ta mỉm cười, lắc đầu: "Không...sao."

Lời nói ra đến miệng mới giật mình vì âm giọng yếu ớt khàn đặc của bản thân, ta bắt đầu cảm thấy cổ họng hơi nghèn nghẹn khó thở.

Trường Nguyên có vẻ không vui, lên tiếng: "Nói ít một chút, giữ gìn sức khỏe."

Ta nghe xong, ngoan ngoãn ngậm miệng.

Đột nhiên trên lưng truyền đến một cảm giác man mát lạnh lạnh rất thoải mái, làn da nhạy cảm có phản ứng thoáng căng lên. Giống như được phủ lên một thứ gì đó có tác dụng giảm đau, ta nhận ra tất cả vết thương đều đang dịu đi.

Ly Tâm đến đặt chén thuốc trong tay lên bàn gỗ ở đầu giường, cúi đầu với Trường Nguyên đang ngồi bên giường: "Vương gia, thuốc này lát nữa bôi thuốc xong là có thể cho tiểu thư dùng."

Trường Nguyên khẽ giọng đáp: "Được rồi, ngươi ra ngoài đi, giao cho ta."

Ly Tâm nghe xong đáp dạ rồi thối lui ra ngoài, trước khi đi khuất còn nhìn ta cười một cái đầy ẩn ý, bất quá, ta cũng không hiểu ẩn ý ấy của nàng ấy là cái gì.

Trên lưng cảm giác thoải mái không ngừng tăng lên, có vật gì đó mềm mại không ngừng di chuyển trên những vết thương, dịu dàng, cẩn thận, ta thoải mái thả lỏng cơ thể, đôi mắt lại bắt đầu nhắm xuống.

"Nghỉ ngơi đi, lát nữa đến lúc uống thuốc ta gọi muội dậy." Giọng Trường Nguyên êm ái như nước, âm điệu trầm thấp dễ nghe truyền đến bên tai.

Ta quả thực có chút mệt mỏi, đầu văng vất cũng khó chịu, rất nghe lời nhắm mắt dưỡng thần, không bao lâu sau thì thiếp đi.

"Tiểu Vũ, nếu không muốn sặc thuốc thì dậy đi."

Lần thứ hai tỉnh lại, đầu vẫn đau như búa bổ, duy chỉ có vết thương trên lưng là không còn đau nữa. Ta mở mắt có chút khó khăn, ánh sáng bên ngoài tràn vào khiến con ngươi đau rất.

Thứ đầu tiên ta nhìn thấy khi mở mắt là một đôi bàn tay thon dài trắng như sứ trắng men, mỗi ngón tay đều rõ ràng khớp nào ra khớp ấy, trên mu bàn tay ẩn hiện những đường gân xanh mờ mờ quyến rũ.

Bàn tay ấy di chuyển đến trước mắt, dừng lại ở trước trán ta, cảm mềm mại mát lạnh qua một lớp da thịt truyền đến, đầu óc ta thoáng tỉnh táo hơn vài phần.

"Muội đỡ sốt hơn rồi, dậy uống chút thuốc này đi, để ta đỡ muội." Nói rồi chàng tiến gần đến nâng người ta dậy, lót thêm vào mấy cái gối ở dưới. Cơ thể không có chút sức lực nào, ta cũng chỉ có thể phó mặc chàng sắp xếp, cho dù tư thế nằm sấp này có phần khó chịu nhưng vết thương ở trên lưng như vậy... cũng không còn cách nào khác.

Kê xong xuôi một tầng gối ở bên dưới người ta, chàng cẩn thận giúp ta điều chỉnh tư thế cho thoải mái hơn: "Nếu muội đau thì nói với ta."

Ta khẽ gật đầu đồng tình.

Mất một lúc coi như cũng an ổn đầu ra đây, Trường Nguyên mới kéo ghế đến ngồi lại bên đầu giường. Lúc này tầm mắt ta đã cao hơn, có thể nhìn thấy được khuôn mặt chàng. Ngũ quan hài hòa cân xứng, nước da trắng tón lên bờ môi mỏng hồng quýt rữ, cánh mũi cao thẳng tắp cùng chiếc cằm mảnh khiến cho đường nét khuôn mặt thêm rõ ràng. Đôi mắt phượng dài hẹp của chàng hơi buông xuống, làn mi dài khe khẽ động đậy như rèm liễu trước gió, đôi mày kiếm bên trên hơi nhúu lại lộ ra vẻ lo lắng, mái tóc đen tuyền mềm mại trượt xuống bên vai tựa làn suối nhỏ tĩnh lặng men dòng chảy xuống. Ánh mắt chàng trong trẻo như bầu trời xanh cao thăm thẳm không một gợn mây, nhìn ta chất chứa sự dịu dàng che chở vô hạn.

"Uống thuốc nhé" Chàng nhắc bát thuốc lên, một tay dùng thìa chậm chậm khuấy vài vòng, sau đó cẩn thận múc ra một thìa đưa đến bên miệng ta. "Ngoan nào."

Hơi chóng khuỷu tay xuống giường, cơ thể cũng đã có được chút ít sức lực, không đến nỗi nào, ta mở miệng đón lấy thìa thuốc.

Nước thuốc chảy xuống khiến cổ họng đắng ngắt, mùi vị khó uống khiến ta khẽ nhăn mặt.

"Khó uống sao? Muội cố gắng một chút, uống xong đầu sẽ hết đau."

Ta cũng hiểu đạo lý "Thuốc đắng giả tật", không có ý kiến gì, gật đầu ngoan ngoãn phối hợp cùng Trường Nguyên uống hết chén thuốc đắng.

"Lần này ta sẽ không chất vấn "chuyện tốt" mà muội gây ra, nhưng muội phải biết điều một chút, nếu không phải ta có Sát Long đến báo tin, muộn chút nữa cái mạng nhỏ của muội cũng chẳng còn đâu."

Ta hơi nghiêng đầu tựa vào gối, hỏi lại một câu không được liên quan lắm, giọng nói vẫn còn hơi khàn khàn khó nghe: "Sát Long của Bạch Hối? huynh phái thủ lĩnh đến bảo vệ muội?"

Trường Nguyên khẽ cau mày không vui: "Bây giờ đó là chuyện muội quan tâm à? Người của Bạch Hối không thể giết người, Sát Long là người có khinh công tốt nhất, khi xảy ra chuyện lập tức đến Thiên Minh phủ báo cho ta biết. Chết tiết, nếu sớm biết muội có chuyện ta đã không đến Thiên Minh phủ xa xôi như thế, muội cũng sẽ không đến nỗi thảm thế này. Còn nữa, ta hỏi muội, bên cạnh muội vẫn còn binh phù của Hắc hội, tại sao đến cả một người muội cũng không giữ lại bên mình?"

Vừa vặn vài ngày trước ta đã phái Sát Lang đến theo dõi Tam Vương phủ...

"... Muội cũng không biết... chuyện lại nghiêm trọng đến thế."

Trên mặt Trường Nguyên kéo đến một rặng mây đen, giọng của chàng mang theo tiếng gió rít gào ảm chứa tức giận truyền tới: "Muội... để ý đến an nguy của bản thân một chút thì sẽ chết à?"

Ta sợ hãi học con rùa rụt cổ kéo chân lên ngang đầu, chỉ để lộ đôi mắt chớp chớp: "Muội... huynh đừng giận, muội biết lỗi rồi mà."

Trường Nguyên híp mắt, bờ môi mỏng hơi ním lại. Qua một lúc gương mặt chàng mới thả lỏng hơn chút ít: "Ta không trách muội, dù sao cũng là Hà Hinh ra tay quá đáng, lần này bà ta đúng là đã đi hồng một nước cờ rồi."

Ta hiểu ý Trường Nguyên. Gia sự trong lúc phụ thân không có ở nhà sẽ do Đại phu nhân toàn quyền làm chủ, trước nay bà ta đối với hạ nhân vẫn rất cay nghiệt, dù có xuống tay với vài người phụ thân cũng luôn mắt nhắm mắt mở cho qua. Ta nghĩ, nếu là nửa tháng trước ta thực sự bị đánh chết, chuyện có lẽ cũng sẽ chẳng có gì to tát, nhưng hiện tại thân phận ta cũng đã có điểm thay đổi. Tốt xấu gì cũng là Nhị vương phi do Hoàng thượng đích thân hạ thánh chỉ tứ hôn, chuyện gả đến Nhị vương phủ cũng chỉ là chuyện nay mai, ta đã được coi là người trong hoàng tộc rồi, bà ta lại thực sự ra tay với ta như vậy... Tội khi quân là không thể tránh được.

"Vậy... hiện tại thế nào rồi?"

Trường Nguyên lắc đầu: "Không thể nào cả, muội nằm đây một ngày một đêm, Hà Hinh phát hiện kế hoạch bại lộ đã sớm dẫn Bạch Lưu Thanh Uyển bỏ trốn rồi."

Bỏ trốn rồi? Ta kinh ngạc tròn tròn mắt: "Cái gì? Trốn?"

Trường Nguyên nhướn mày, gật đầu: "Trốn rồi, lúc đó ta đến Tướng phủ đưa muội đi, cũng là vội nên không đưa theo cấm vệ, không ngờ bà ta nhanh như vậy, cũng không biết đã đi đâu, giống như là bốc hơi vậy, lục tung cả kinh thành này lên cũng tìm không thấy."

Ta nhất thời không tiếp thu được, ngây ngốc nhìn Trường Nguyên: "Vậy còn... phụ thân muội thì sao?"

Khi quân là tội chu di, đầu phải chỉ tính trên một mình người Hà Hinh là xong.

Trường Nguyên tiến lại kéo mép chăn bị xô cho ta, nói: "Không sao, ta biết muội đối với người phụ thân này vẫn còn tình cảm nên trước mặt phụ hoàng cũng nói giúp một chút. Tướng gia cũng đã làm trong triều bao nhiêu năm như vậy rồi, không có công thì cũng có sức, phụ hoàng đâu thể tùy tiện mang ông ấy ra pháp trường chứ, chỉ là đình chỉ ông ấy một thời gian, để ông ấy ở trong phủ đóng cửa suy nghĩ thôi."

Ta có phần nhẹ lòng hơn, thờ phào, phụ thân không sao là tốt rồi.

"Hơn nữa, muội nói xem, Tướng gia cũng là nhạc phụ của ta, tùy tiện chém đầu thì còn ra thể thống gì nữa."

Ta bật cười, lời này Trường Nguyên nói cũng có lý.

Nhưng suy nghĩ đi suy nghĩ lại, tại sao ta vẫn cứ cảm thấy hành động lần này của Hà Hinh có điểm không đúng? Bà ta không phải một người tùy hứng như thế, chưa bao giờ.

"Muội vẫn còn băn khoăn phải không, cái này phải hỏi đến người đang đứng bên ngoài kia."

Ta ngây ra, nhìn Trường Nguyên bằng ánh mắt nghi hoặc không hiểu, người đang đứng bên ngoài?

Trường Nguyên cười nhẹ, quay đầu ra phía cửa, hắng giọng gọi: "Sát Long, vào đi."

Sát Long? Thủ lĩnh Bạch Hối.

Một cánh tay áo màu trắng đẩy cửa bước vào, ta tròn mắt, miệng há ra muốn nói nhưng lại không biết phải nói gì.

Sát Long... là một cô nương?

Hơn nữa cô nương này còn rất trẻ... thủ lĩnh của Bạch Hối lại là một cô nương nhìn qua còn nhỏ tuổi hơn cả ta ư?

Sát Long từ tốn bước vào, trên người mặc bạch bào chấm đất, tóc dài qua eo có thắt một dải lụa trắng hơi trễ khiến cho mấy lọn tóc mai rủ xuống ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng ngần. Diện mạo Sát Long rất thanh tú, không phải quốc sắc thiên hương nhưng cũng thuộc diện xinh xắn dễ nhìn, vàng trán cao, cánh mũi nhỏ nhắn, đôi môi hồng hồng như hai cánh đào hé nở, mắt to tròn đen láy, hai gò má bầu bĩnh rất đáng yêu. Ta có phần không tin vào mắt mình, ngẩng ra nhìn mãi không dứt.

"Tiểu Vũ, ta cũng có bạch bào, tóc ta cũng dài, hơn nữa ta cũng tuấn tú hơn Sát Long nhiều, muội có thể đừng nhìn nàng ta say đắm như thế được không?"

Ta được Trường Nguyên nhắc nhở, dời tầm mắt trở lại. Đối diện với chàng ta mang một vẻ mặt hoài nghi, lời nói ra có ý chế nhạo: "Tự luyện."

Chàng chỉ cười cười vô lại, hoàn toàn không quan tâm đến lời nói của ta rồi cuộc có ý gì, dứt khoát đem nó biến thành một câu khen ngợi, nhún vai một cái: "Tự luyện là đức tính tốt."

Ta nghe đầu, khóe môi giật giật.

Ha ha, tự luyện từ bao giờ trở thành đức tính tốt vậy? Con người này đúng là da mặt có độ đàn hồi tốt, ta cười khan cảm thán.

Sát Long đi vào, khom người hành lễ: "Vương gia, vương phi."

Ta lại có chút chậm tiêu mở miệng: "Vương phi nào cơ?"

Trường Nguyên lắc đầu, vẻ mặt sầu sã tỏ ra hết cách, không thèm nhìn ta nữa, quay ra nói với Sát Long: "Được rồi, người trình bày kết quả điều tra đi."

Sát Long đáp vâng, khuôn mặt nhỏ nhắn không lộ một tia cảm xúc, đến cả ánh mắt cũng tĩnh lặng một cách kì lạ. Nhìn diện mạo, ta đoán nàng cũng chỉ tầm tuổi như Ly Tâm. Nhưng trên người nàng ta lại mang đến một cảm giác rất trưởng thành, rất từng trải, lạnh lùng mà lại xa cách, giống như lưỡi kiếm tuốt ra khỏi vỏ, sắc bén vô tình.

"Thưa vương gia, sau khi Hà Hinh dẫn Bạch Lưu Thanh Uyển trốn đi, thuộc hạ bắt được một tên giang hồ lén lút gần tướng phủ, hắn khai ra là được Hà Hinh mua chuộc đi tìm một người có vóc dáng giống như vương phi, sau đó hủy dung mang đến hậu viện, dân dụng một vụ giết người. Đợi sau khi bà ta cho người trong nhà đánh chết vương phi thì sẽ để hắn mang xác vương phi đi thiêu hủy. Một số nhân chứng chứng kiến vương phi bị đánh hôm đó cũng đều được Hà Hinh mua chuộc cả rồi, thậm chí bà ta còn sắp xếp giết Mã quân gia để bịt miệng."

Ta nghe xong, thất thần nhìn Sát Long, đầu óc ong ong không biết nên nói gì. Ta đã đoán Hà Hinh sẽ không bất cẩn như vậy mà, bà ta làm sao có thể giết ta rồi gánh trên lưng tội danh khi quân được, đó vốn dĩ không phải phong cách làm việc của bà ta.

Trường Nguyên gật đầu với Sát Long một cái, khoát tay để nàng ra ngoài.

"Nếu không phải có ta đến phá đám, có lẽ hiện tại Đại tiểu thư phủ thừa tướng thực sự đã bị người ta giết chết giờ chỉ còn lại một cái xác không nhìn ra diện mạo nằm lạnh lẽo trong hậu viện mà thôi."

Ta lạnh gáy, mặt hơi tái đi, bàn tay bất giác siết lấy tấm chăn bên cạnh, mồ hôi trên trán dường như chảy xuống dọc theo gò má.

Trường Nguyên nhẹ giọng nói sang vấn đề khác: "Vết thương của muội lần này không nhẹ, ta đã bôi thuốc rồi, muội nghỉ ngơi đi, đừng suy nghĩ nhiều."

Ta gật đầu, bỏ đi, chuyện qua rồi cũng không cần nghĩ đến nữa, định nhắm mắt lại phát hiện ra có điểm không đúng.

"Huỳnh bôi thuốc?!" Giọng ta lúc này ngập tràn kinh hãi.

Trưởng Nguyên đứng lên khỏi ghế, đi đến kéo lại chăn cho ta: "Ừ."

Vậy nên nói, lúc đó ta tỉnh lại, cảm thấy lưng mình lạnh lạnh là do bôi thuốc? Thứ dịu dàng di chuyển trên tấm lưng trần của ta là...

Ta sững sờ dời ánh mắt đến bàn tay thon dài đẹp đẽ của chàng.

Chết lặng.

"Ta ra ngoài trước, muội nghỉ một chút đi, lát nữa ta mang cháo đến cho muội."

Cảm nhận được từ lưng chuyển đến một trận nóng bừng, trên mặt râm ran xấu hổ không nói nên lời, ta kéo chăn trùm lên đầu, thẹn quá hóa giận: "Đi đi, đi ngay!"

Chỉ nghe thấy xuyên qua lớp chăn mỏng truyền tới một giọng cười vui vẻ cùng tiếng bước chân xa dần: "Nghỉ ngơi cho tốt đấy."

Nghỉ... nghỉ ngơi cái đầu huynh!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rối, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Biến cố

"Chủ nhân, thuộc hạ có làm phiền chủ nhân nghỉ ngơi?"

Ta đã tỉnh được một lúc lâu, hiện tại cơ thể khỏe lên không ít, đầu cũng không còn đau nữa. Nhìn Sát Lang một thân hắc y quỳ dưới đất, tâm tình thoải mái đáp: "Ta không sao, người đứng lên đi, có chuyện gì?"

Sát Lang ôm quyền vâng nhẹ một tiếng, ngẩng đầu đứng dậy. Ta đột nhiên lại nảy ra mấy suy nghĩ so sánh, nghĩ đến Sát Long của Bạch hội vừa gặp hôm trước đối với Sát Lang của Hắc hội đang đứng trước mặt này đúng là hai thái cực hoàn toàn khác nhau. Một nam một nữ, một đen một trắng, duy chỉ có bộ mặt liệt cơ là y si đúc, cái đám sát thủ này đúng là mười kẻ như một, bộ dạng lúc nào cũng lạnh lùng nghiêm túc, ánh mắt sắc bén như thể muốn băm đôi phượng ra thành trăm mảnh...

Sát Lang mặt không đổi sắc, giữ vững cung cách của một kẻ bề dưới cúi đầu tránh nhìn thẳng vào mắt ta, nói: "Chủ nhân, thuộc hạ theo dõi Tam vương phủ mấy ngày gần đây phát hiện ra một số điểm bất thường. Tam vương gia đã nhận ra có người theo dõi, hành động rất cẩn thận, cả ngày chỉ ở nội viện không ra ngoài, thuộc hạ đoán thư phòng của Tam vương gia có mật thất. Số nô bộc ở phủ Tam vương có sự thay đổi rất kì lạ, trước đây hai ngày tăng thêm ba người, đến hôm nay đã giảm đi bốn người, trong khi đó Tam vương phủ không hề có người ra vào, vì thế thuộc hạ càng khẳng định Tam vương phủ có thông đạo thông với bên ngoài."

Ta nghe đến đây, hơi nhíu mày suy nghĩ, chuyện Tam vương phủ có mật đạo là một chuyện không quá bất ngờ, điều ta chú ý chính là sự thay đổi số lượng nô bộc ở phủ của Mộ Trường Vũ.

Có sự thay đổi như vậy, tức là có người ngoài đã đến, cũng có kẻ trong phủ đã đi, nhưng rốt cuộc ai đã đến và ai đã đi, đi để làm gì lại là một vấn đề khác. Tạm thời chỉ có thể biết được Mộ Trường Vũ nhất định đang có kế hoạch gì đó, nhưng ta lại không nắm bắt được đầu mối gì. Hiện tại phải điều tra được lối ra của thông đạo trước, sau đó mới có thể suy đoán tiếp những bước sau, thế nhưng chuyện này không phải chuyện đơn giản.

"Ngoài ra." Sát Lang nói tiếp. "Theo thông tin từ Bé Nguyệt, Thượng thư phu nhân đã bí mật đến gặp Hoàng Hậu. Nội dung cuộc nói chuyện chính là giúp Lâm Công tử bỏ trốn khỏi đại lao."

Ta khẽ gật, chuyện Trác Đình muốn cứu con trai là chuyện có thể đoán trước được, chỉ là bà ta đến cầu Hoàng hậu lại khiến ta có chút ngạc nhiên. "Ý Hoàng hậu thế nào?"

"Hoàng hậu đồng ý phái người đến cứu Lâm công tử ra ngoài, thời gian là giờ Hợi đêm nay."

Ta nheo mắt nghi hoặc, Hoàng hậu đồng ý? Chuyện này có chút không bình thường, hiện tại Lâm Viên Kiều trở thành trọng phạm, Lâm gia cũng đã suy sụp ít nhiều, rốt cuộc Trác Đình phải lấy cái giá gì để thuyết phục Hoàng hậu được cứu Lâm Viên Kiều?

"Điều kiện trao đổi?"

Sát Lang đáp: "Lâm thượng thư từ quan, Lâm gia chuyển về Kim Thành, lúc đó Lâm thượng thư sẽ đề bạt Mao Thái phó lên thay."

Từ quan? Cái giá này quả là không rẻ, ta cười nhạt, Lâm gia đúng là rất che chở đứa con trai này. Mao Thái phó vốn là người dưới trướng Hoàng hậu từ lâu, hiện tại nếu để ông ta thăng lên chức Lễ bộ Thượng thư, thế lực phía Đại hoàng tử có thể được củng cố ít nhiều, so với một Lâm gia bị Hoàng thượng ghê lạnh thì đúng là lựa chọn thông minh hơn.

Nhưng ta đối với thông tin này lại khó mà xử lý, chưa kể đến tình trạng bản thân không được lành lặn cho lắm hiện tại, ta cũng khó có khả năng tùy tiện quyết định, vẫn nên để Trường Nguyên sắp xếp, chàng sẽ có cách đối phó tốt nhất.

"Người đến chỗ Nhị vương gia, truyền đạt lại tất cả nội dung vừa rồi, sau đó quay trở về tiếp tục theo dõi Tam Vương phủ."

"Thuộc hạ đã rõ." Sát Lang ôm quyền cúi người hành lễ, bước chân tựa như mây bay chớp mắt đã như làn khói bốc hơi không chút tung tích. Ta lại được dịp cảm khái một phen, khinh công của Sát Lang này đúng là không tồi. Lúc trước hình như Trường Nguyên có nói khinh công của Sát Long tốt nhất trong Bạch Hối, ta tò mò không biết nếu so với Sát Lang thì ai hơn ai kém nhỉ?

Dựa theo tình trạng thương thế lúc này, ta có lẽ cũng cần khoảng hai mươi ngày mới có thể bình phục hoàn toàn, phụ thân cũng bị Hoàng thượng phạt trong Tướng phủ sáu tháng, vì thế nên chuyển đến Phật Kim Am sẽ phải dời sang tháng sau. Mà lần này xem ra cũng không thể mang theo Đại phu nhân và Bạch Lưu Thanh Uyển cùng đi rồi.

Nhắc đến hai người này, ta lại có chút mơ hồ không hiểu, Trường Nguyên cũng nói đã lục tung cả kinh thành lên cũng không tìm được, rốt cục thì hai kẻ đó đã đi đâu? Nếu có thể dấu diếm hai người kĩ đến như vậy, xem ra đằng sau cũng có thể lực không nhỏ nhưng tay, ta thở ra một hơi, Đại phu nhân sẽ không bị loại ra khỏi bàn cờ dễ dàng như thế đâu, chắc chắn sẽ không.

Mấy ngày này ta nằm trong Trữ Tú Viện của Nhị vương phủ, gần như chỉ có ăn với ngủ, ăn xong rồi lại ngủ, cơ thể so với hôm đầu đã khá hơn nhiều nhưng vẫn còn uest oải. Chỉ là vết thương trên lưng xem ra rất mau lành, đến hôm nay ta đã không còn cảm giác gì đặc biệt nữa. Buổi sáng Trường Nguyên đều phải vào cung hầu triều, tối về liền qua chỗ ta dùng bữa, ở bên cạnh nói chuyện phiếm đến lúc ta ngủ rồi với về phòng. Mà thật ra ta cũng không biết chàng có về phòng thật hay không, bởi vì lúc nào ta cũng ngủ trước khi chàng rời đi, sáng hôm sau tỉnh lại thì không thấy chàng nữa, ta cũng mơ mơ hồ hồ không rõ.

Chỉ là đến lúc mang chuyện đi hỏi Ly Tâm ta liền mặt đỏ tía tai rúc vào trong chăn...

Ly Tâm nói, Nhị vương gia luôn đợi ta ngủ rồi, sau đó bôi thuốc cho ta, đến canh Tư mới rời đi.

Chuyện này... đúng là không biết nên nói sao.

"Muội thất thần cái gì thế?"

Ta nghe tiếng gọi, tâm trí đang bay bổng triền miên bị kéo ngược trở lại, có chút giật mình nhìn người đang ngồi ngả người trên ý gỗ phía đầu giường.

"À...ừ..." Nhận thấy gò má nóng nóng, ta rất tự thức chui vào chăn, chỉ để lộ ra ngoài cặp mắt quan sát Trường Nguyên đang bắn một tia nhìn đầy chất vấn đến. "Không... không có gì đâu."

Trường Nguyên nheo nheo mắt không tin tưởng, nhưng uy hiếp bằng ánh mắt một lúc vẫn không khiến ta mở miệng, chàng cũng chẳng thêm so đo nữa, bắt đầu bàn đến chuyện chính: "Vừa rồi Sát Lang đã đến chỗ ta, chuyện giờ Hợi tối nay Hoàng hậu muốn sai người cướp ngục, muội thấy nên xử lý thế nào?"

Ta nghiêng đầu: "Muội không có cao kiến gì, đều do huynh làm chủ cả đi."

Trường Nguyên gật gù, khoe môi cong cong hài lòng: "Ồ, nếu phu nhân đã giao phó trọng trách này thì xem ra ta phải làm cho tới nơi tới chốn rồi."

Ta nhận ra cách gọi rất có vấn đề của Trường Nguyên, lờm chàng một cái: "Huynh định làm thế nào?"

"Bí mật!" Chàng nháy mắt một cái.

Xi, lại còn làm ra vẻ thần thần bí bí, đúng là ấu trĩ.

"Mà, muội với huynh cũng chỉ mới có hôn ước, ở lại chỗ huynh mãi xem ra không được ổn cho lắm."

Trường Nguyên thu lại nét cười, chống tay lên bàn trà, nhướn mày: "Sao? Muội muốn trở về Tướng phủ?"

Ta chép miệng một tiếng, kì thị đáp: "Nhìn bộ dạng của huynh đến tám chín phần là không đồng ý cho muội đi."

Trường Nguyên nghe xong liền cười toe toét như hoa xuân đua nở, đến cả đôi mắt cũng cong cong thành hai mảnh trăng khuyết, rạng rỡ khiến cho người ta lóa mắt: "Chà, đúng là không ai hiểu bản vương bằng ái phi."

Cách gọi "ái phi" này khiến ta rùng mình, bĩu môi bày tỏ thái độ chống đối yếu ớt: "Dù sao muội cũng là kẻ tàn tạ thảm thương rồi, làm gì còn quyền quyết định chứ."

Chàng gật gù: "Ái phi rất biết điều đấy, bản vương có lời khen ngợi." Trong một khoảnh khắc, ánh sáng trong đáy mắt chàng vụt qua như sao băng: "Phụ hoàng vừa mới ban hôn thì đã có kẻ muốn giết muội, để muội ở bên ngoài làm sao ta yên tâm được. Ngoan ngoãn ở lại đây, muội an toàn thì ta cũng yên tâm mà hành sự."

"Ừm." Ta là một người biết thời biết thế, hiểu được lúc này Trường Nguyên rất nghiêm túc, ta cứ ở bên ngoài gây chuyện như thế, chàng cũng không thể

tập chung không chế các thế lực đang bành trướng trong triều được, dù sao ta cũng không muốn bản thân mang đến phiền phức cho chàng.

Đột nhiên sắc mặt Trường Nguyên đanh lại, con ngươi của chàng di chuyển về phía bên phải, hướng đến cửa phòng. "Ài?!"

Có người bên ngoài? Ta chống tay xuống giường, giơng tai lên nghe động tĩnh, chỉ thấy một tiếng va chạm rất khẽ, Trường Nguyên thoáng cau mày.

Bên ngoài vọng vào một giọng nói lạnh lạnh như tiếng trẻ con: "Vương gia, Tiêu Dao có chuyện muốn bẩm báo!"

Nét mặt Trường Nguyên thoáng thả lỏng, chàng hạ giọng: "Vào đi."

Cái tên Tiêu Dao này ta cũng đã nghe qua một lần, là một thành viên của Bạch Hội, thế nhưng vừa rồi giọng nói quả thực... ta không dám đoán bừa, tập chung ánh mắt về phía cửa chính.

Cánh cửa chậm chậm được đẩy ra, một cái cổ tay trắng nhỏ nhắn thò vào, sau đó là một đôi chân đi trong đôi ủng trắng lấm lem bùn đất, ta nghiêng nghiêng đầu, chẳng... ừ... là trẻ con thật sao?

Tiêu Dao trước khi đi vào còn cúi đầu trốn sau cánh cửa, đôi mắt to tròn tinh nghịch chớp chớp, cậu bé bộ dạng e ngại, giọng nói non nớt có chút ngập ngừng: "Vương... vương gia, Tiêu Dao có làm phiền... vương gia cùng vương phi..."

Ta tròn mắt, bị bộ dạng ấp úng của Tiêu Dao dọa cho đứng hình... Cái... cái gì mà làm phiền... làm phiền cái gì chứ...

Trường Nguyên khẽ cười, đưa tay vẫy vẫy: "Lại đây, có chuyện gì?"

Tiêu Dao nghe Trường Nguyên gọi, không ngại ngần nữa, nhấc chân ra khỏi cánh cửa, vui vẻ nhảy chân sáo đi tới.

Nhìn dáng vóc Tiêu Dao có lẽ chỉ chừng mười hai tuổi, cậu bé mặc một bộ áo trắng ngắn tay để lộ ra những bắp cơ rắn rỏi khỏe mạnh, làn da hơi ngăm, khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt sáng ngời rạng rỡ trông rất dễ mến.

Ta cố gắng liên hệ hình ảnh nhảy chân sáo lúc này của Tiêu Dao với hình ảnh một sát thủ lạnh lùng, kết quả, hoàn toàn thất bại.

Lần này so với lần nhìn thấy Sát Long còn ngạc nhiên hơn rất nhiều, cuối cùng ta rút ra một kết luận: Bạch hội toàn những thành viên phi thường!

Khác với khí chất lạnh lùng điềm tĩnh của Sát Long và Sát Lang, Tiêu Dao trông vô cùng tinh nghịch đáng yêu, nhìn thái độ của Trường Nguyên đối với cậu bé, xem ra chàng cũng rất thích vị sát thủ nhí này.

Tiêu Dao nhảy chân sáo đi tới, hoàn toàn không để ý đã đi quá, lúc đứng lại hành lễ mắt đã suýt chút nữa ngã vào người Trường Nguyên, ta kinh hãi kêu lên một tiếng: "Cẩn thận!"

Cậu bé phản ứng vô cùng nhạy bén, cho dù cũng có chút ít hoảng hốt nhưng thân thủ cực kì nhanh nhẹn chống tay xuống, lộn vòng trên không bằng một tư thế đẹp mắt rồi quỳ xuống chính xác trước mặt ta: "Tiêu Dao tạ vương phi nhắc nhở."

Ta nhìn Tiêu Dao bằng một ánh mắt đầy sùng bái, đang định mở miệng khen thì Trường Nguyên đã cướp lời: "Tiêu Dao, nếu ngươi dám thu hút sự chú ý từ vương phi, ta sẽ bảo Sát Long cắt tiền ăn vặt của ngươi."

Tiêu Dao vừa nghe dứt liền tái mặt, đưa ánh mắt sợ sệt nhìn về phía Trường Nguyên: "Vương... vương gia..."

Ta mang theo bộ dạng kinh bi liếc mắt lườm chàng: "Vương gia à, chưa quá."

Trường Nguyên không chút né tránh, nhún vai một cái, ra vẻ rất đương nhiên nói một câu chẳng mấy liên quan: "Ta cảm thấy lúc ta mười tuổi diện mạo ưa nhìn hơn Tiêu Dao."

Ta méo mặt: "Huynh so đo với cả một đứa bé à?"

Trường Nguyên nhướn mày: "Ta so đo với mọi sinh vật giống đực"

Ta: "Hôm trước huynh so đo với Sát Long, chẳng lẽ nàng ấy là sinh vật giống đực?"

Chàng: "Lời này của muội không đúng rồi, ta nói là so đo với mọi sinh vật giống đực, không có nghĩa là ta sẽ không so đo với sinh vật giống cái."

Khóe miệng ta giật giật: "..."

Ta phải thừa nhận, kĩ năng mồm miệng của mình không so được với Trường Nguyên.

Trường Nguyên đắc ý cười ngoác đến tận mang tai, ta lại chỉ thấy nụ cười ấy sao mà vô lại, sao mà gọi đòn thế cơ chứ?

"Tiêu Dao, nói đi."

À, ta suýt chút nữa đã quên mất còn có Tiêu Dao ở đây.

Tiêu Dao đột nhiên bị điểm danh, giật mình một cái như mèo bị giẫm phải đuôi, lồm cồm bò dậy: "Vương... vương gia... Nguyệt Thành, Vệ tướng quân sai người truyền tin đến, Nguyệt Thành đột nhiên xuất hiện bệnh dịch rất nghiêm trọng."

Trường Nguyên thu lại nụ cười trên môi, nét mặt thoáng chốc lạnh đi, đôi mắt chất chứa tia lo lắng không dễ thấy: "Bệnh dịch?"

Nguyệt Thành chính là quê hương của Thục Quý phi, cũng chính là thứ cuối cùng bà gửi gắm lại cho Trường Nguyên. Chẳng vấn luôn coi nơi ấy như tính mạng của mình mà bảo vệ, giờ lại truyền đến một tin xấu như vậy, trong lòng chàng nhất định đang rất suốt ruột.

Tiêu Dao nhìn thấy nét mặt Trường Nguyên biến đổi theo chiều hướng xấu, không dám sơ suất, cẩn thận nói lại từng từ: "Vâng, bệnh dịch vừa mới bùng phát được vài ngày, vẫn chưa tìm ra phương thuốc chữa trị, thương vong đang ngày càng nghiêm trọng. Còn..."

Sắc mặt Trường Nguyên ngày càng xấu, con ngươi đen láy sâu như giếng cạn, đôi mày kiếm nhíu chặt: "Còn gì nữa?"

Tiêu Dao cúi cẳng thấp đầu: "Còn có tin từ biên giới phía Bắc, Bắc Dư động binh, lên tiếng đe dọa đòi chúng ta giao nộp thành trì, nếu không ba ngày nữa sẽ dẫn quân đồ thành."

Trường Nguyên dựa lưng vào ý ghế, bàn tay đan vào nhau, ánh mắt phủ lên một tầng sương trắng thoáng xa cách, thoáng lạnh lùng: "Ta biết rồi."

Tiêu Dao sợ đến mức không dám thở mạnh, ôm quyền xin lui, Trường Nguyên cũng không nói nhiều, chỉ khẽ khoát tay áo để cậu bé ra ngoài.

Ta nhìn sắc mặt chàng rất xấu, lo lắng nói: "Trường Nguyên, chàng đừng quá lo lắng."

Trường Nguyên đưa tay đỡ trán, khẽ lắc đầu: "Mộ Trường Vũ ra tay rồi."

Mộ Trường Vũ? Ta thất kinh: "Cả hai đều là hán làm?"

Chẳng lẽ đến cả chuyện công răn cán gà nhà ấy cũng là do hán làm?

Trường Nguyên nhắm mắt, gật đầu thay cho lời đáp.

Chàng đưa cánh tay đến, bắt lấy bàn tay của ta, cả thân người cao lớn hơi dựa vào thành giường. Đôi tay chàng giữa mùa hè lạnh như một khối băng, ta xót xa dùng cả hai bàn tay bao bọc lấy, muốn truyền cho chàng tất cả hơi ấm mà mình có. Ta biết, chàng lúc này cần một người ở bên cạnh an ủi.

"Ngày mai ta phải đi Nguyệt Thành một chuyến rồi, muội vẫn còn chưa khỏe, ở lại dưỡng thương cho tốt, ta sẽ để Sát Long ở lại bảo vệ muội." Giọng chàng trầm thấp hơi khàn đi, nghe mơ hồ mà xa xăm.

Ta đưa bàn tay chàng kề lên má mình, an ổn nhắm mắt: "Được."

Đêm đó, chàng ở lại Trữ Tú Viện.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rồi, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Chia tay, lên đường, cái bẫy

Sáng hôm sau, kinh thành nổi lên một trận phong ba bão táp.

Lâm Viên Kiều bị cướp khỏi nhà lao, Lâm gia chẳng tránh được nghi kỵ, cuối cùng nộp lên một bản tấu từ quan, toàn gia hơn hai trăm người lui về quê cũ Kim Thành, hoàn toàn rút lui khỏi cuộc chiến tranh giành ngôi vị Thái tử đang đến hồi căng thẳng.

Lâm Viên Kiều bị truy nã, lệnh treo thưởng được dán khắp đường cũng ngổ hèn.

Bắc Dư sau mấy năm ngoan ngoãn im lặng, giờ lại đột nhiên tuyên chiến, dẫn hơn sáu vạn quân đe dọa vùng biên giới phía Bắc, đòi đánh chiếm ba thành trì quan trọng của Đại Khuyết: Văn Sa, Như Thành và Nhục Châu.

Đại vương gia Mộ Trường Minh dâng tấu dẫn quân dẹp giặc, Hoàng thượng hạ bút phê chuẩn, giờ Dậu lập tức lên đường.

Nguyệt Thành nổi ra nạn bệnh dịch nghiêm trọng, số người mắc bệnh đã vượt quá trăm, lượng người tử vong không ngừng tăng, nguyên nhân phát bệnh vẫn chưa được làm rõ, phương thuốc chữa trị cũng hoàn toàn không có, hoàn cảnh vô cùng đáng ngại. Nếu không sớm khắc phục, bệnh dịch sớm muộn cũng sẽ lây lan ra các thành lân cận, không đến một tháng có thể diệt cả Nguyệt Thành.

Bình minh, Nhị vương gia Mộ Trường Nguyên vào cung dâng tấu đi cứu trợ nạn bệnh dịch ở Nguyệt Thành, Hoàng thượng không đồng ý, Nhị vương gia

quyết tâm quỳ bên ngoài Cung Thừa Càn. Không còn cách nào khác, Hoàng thượng cuối cùng cũng phải phê chuẩn, bên cạnh đó còn phải thêm năm ngự y của Hoàng cung, cùng Nhị hoàng tử đi dẹp trừ bệnh dịch.

Giờ Thân, Trường Nguyên đem theo năm ngự y trở về phủ. Ta vẫn chưa xuống giường được, chỉ có thể nhờ vào Ly Tâm và Sát Long nghe ngóng động tĩnh bên ngoài. Trường Nguyên đang cho người sắp xếp xe ngựa cùng hành lý để xuất phát sớm, trước khi đi còn đến tìm ta nói lời tạm biệt.

Ta đã có thể ngồi dậy, chỉ là không thể ngả lưng nên có chút mỏi. Nhìn Trường Nguyên đi đến cửa phòng vẫn còn bận rộn dặn dò quản gia chuyện trong phủ, ta không khỏi cảm thấy bản thân vô dụng, ủ rũ thờ dài cúi đầu nhìn mép chăn bị nắm đến nhăn nhúm trong tay.

"Muội sao đã ngồi dậy rồi? Cơ thể có chỗ nào cảm thấy không ổn không?" Chàng vừa bước vào, nhìn thấy ta đã vội vàng gia tăng cước bộ. Nhìn thấy chàng có ý định đưa tay đỡ ta nằm xuống, ta đưa tay ngăn cản, lắc đầu một cái.

"Không sao, muội ngồi dậy cho đỡ uể oải, huynh đi luôn bây giờ sao?"

Trường Nguyên kéo lại góc chăn, chỉnh trang một lượt rèm gối, vừa nói: "Ừ, đi luôn, đến chiều mai là có thể kịp tới nơi."

Ta ngạc nhiên, giọng nói thoáng cao: "Chiều mai? Huynh định đi xuyên đêm sao?"

Trường Nguyên sắp xếp lại giường của ta một hồi, thấy đầu ra đầy rồi mới kéo ghế ngồi xuống: "Tình hình gấp gáp, ta buộc phải như vậy."

Ta biết, Trường Nguyên đối với Nguyệt Thành rất đề tâm, hiện tại chàng có lẽ đã nóng ruột tới mức hận không thể dùng khinh công trực tiếp bay đến. Thế nên sáng nay mặt trời còn chưa lên chàng đã vội vàng vào cung dâng tấu, còn kiên quyết muốn đi đến mức quỳ trước cung Hoàng Thượng để thuyết phục người cho phép. Hoàng thượng rất yêu thương chàng, làm sao nỡ để chàng đi đến vùng bệnh dịch nguy hiểm kia chứ, cho dù đó có là quê hương của Thực quý phi đi nữa, so với sự an toàn của một Hoàng tử như Trường Nguyên mà nói, trong lòng Hoàng thượng vẫn có nhận định rất rõ ràng.

Nhưng sự cố chấp của chàng, trước nay Hoàng thượng đều đâu không lại.

Nhìn bộ dạng sốt sắng của chàng, ta vừa muốn cười, nhưng lại cười không được.

"Trường Nguyên." Giọng ta nhẹ như tiếng thở, nhưng ta biết Trường Nguyên sẽ nghe rõ. "Nếu theo lời chàng, tất cả đều do Mộ Huyền làm, vậy không khó để nhận ra hán muốn dùng kế điệu hổ ly sơn. Kết cục lúc này chàng cùng Đại vương gia đều rời kinh thành, chỉ sợ..."

Chỉ sợ sẽ gặp phải bất trắc.

Hiện tại, Mộ Vân Huyền bảy tám phần sẽ là người kế vị, thế nhưng Mộ Trường Vũ vẫn luôn ngấm ngầm rằng co, thời gian gần đây Trường Nguyên đã nhúng tay vào một số mối liên kết trong triều, không tránh khỏi trở thành cái chân thứ ba trong cuộc chiến tranh giành Đế vị này.

Một trong ba người, bất kể ai là kẻ rút dài, đối với hai người còn lại cũng đều có lợi chứ không có hại.

Mà kẻ yếu thế nhất, Mộ Trường Vũ, hiện tại còn muốn một lần đạp đổ cả hai cái chân còn lại.

Nếu là người khác, mạo hiểm như vậy chỉ sợ khả năng không đủ, cuối cùng chuốc thiệt hại về mình. Thế nhưng Mộ Huyền lại khác, ta hiểu rất rõ, hán hoàn toàn có đủ khả năng để khiến Trường Nguyên và Mộ Vân Huyền một đi không trở về.

Ta bị chính suy nghĩ của bản thân như tảng đá đè nặng vào tim, mồ hôi kết thành từng giọt lăn xuống, bàn tay run rẩy siết lấy tấm nệm dưới thân, giọng nói yếu ớt: "Trường Nguyên, làm sao bây giờ, muội chẳng muốn rời xa huynh chút nào..."

Trường Nguyên cười nhẹ, gỡ tay ta ra khỏi nệm, dùng năm đầu ngón tay đan chặt lấy, ánh mắt chàng sáng lấp lánh mà kiên định lạ lùng: "Tiểu Vũ, muội phải tin, ta có bản lĩnh đi thì cũng có bản lĩnh quay về."

Phải rồi, ta suýt chút nữa đã quên mất, nam nhân trước mặt cũng là người tài giỏi thế nào. Ta đặt một tay còn lại lên mu bàn tay chàng, tâm trạng ổn định hơn nhiều, ánh mắt ngập tràn sự tin tưởng cùng phó thác, gật đầu: "Được, muội đợi huynh."

Bàn tay chàng hơi siết lại, những vết chai bên trong cọ vào lòng bàn tay ta, cứng nhưng không hề khó chịu, hơi ấm qua cái nắm tay lan tỏa vào tận sâu trong trái tim thổn thức, ánh mắt chàng vô cùng dịu dàng, như mặt nước hồ tĩnh lặng soi vầng trăng vắng đêm hè, trong trẻo, đẹp đẽ.

"Muội phải giữ gìn sức khỏe, những ngày tiếp theo ở Kinh thành mới là nơi diễn ra cuộc chiến khốc liệt nhất. Nếu không phải muội đang bị thương, ta nhất định sẽ mang muội theo cùng. Chỉ là hoàn cảnh không cho phép, ta cũng tin vương phi của ta là người thông minh, nàng ấy sẽ ứng phó được."

Ta cười thành tiếng, đôi mắt cong cong vui vẻ: "Vương phi của huynh tốt như vậy sao?"

Trường Nguyên mỉm cười tiến đến, giọng nói của chàng trầm thấp mà êm ái như tiếng nước chảy: "Vương phi của ta là tốt nhất."

Sau đó, chàng khẽ khàng đặt một nụ hôn lên trán ta. Ta bất ngờ, hơi sững lại, nhưng lúc này không cảm thấy nóng mặt xấu hổ, chỉ có cảm giác yên tâm cùng với niềm hạnh phúc nhem nhóm tận sâu trong đáy lòng, ấm áp vô cùng.

Giọng chàng dễ nghe hết như tiếng sáo trúc ngân nga trong một chiều lặng gió: "Ta phải đi rồi, nàng chúc phu quân của nàng một câu bình an đi."

Ta ngược đôi mắt trong suốt lên nhìn chẳng, giờ khắc này, trong mắt ta chỉ còn người trước mặt, cũng là người trong lòng, không còn vướng bận gì khác.

"Phu quân, lên đường bình an!"

"Phu nhân, ở lại bảo trọng!"

Trường Nguyên nói đúng, cuộc chiến tàn khốc nhất hiện tại không phải ở biên giới phía Bắc, cũng không phải ở Nguyệt Thành mà chính là ở Kinh thành này. Nơi này tưởng là nơi an toàn nhất, thực ra lại chính là chốn nguy hiểm nhất.

Mộ Trường Minh là thần tướng bách chiến bách thắng, bao nhiêu năm nay chưa từng gặp phải khó khăn gì không thể vượt qua trên chiến trường, nhưng lần này chỉ sợ, đi rồi lành ít dữ nhiều.

Trường Nguyên cũng đã đi, hiện tại Kinh thành chỉ còn Hoàng hậu trong Hoàng cung kia cùng với Mộ Trường Vũ ở Tam vương phủ đầu đá lẫn nhau. Hai người đều có dã tâm, chỉ không biết rốt cuộc tranh tài cao thấp, ai mới là kẻ ngã xuống.

Kinh thành trước giờ vẫn yên bình lặng sóng, lần này quả thực phải trải qua một trận vật đổi sao rời rồi. Phóng chừng đến lúc Trường Nguyên cùng Mộ Trường Minh trở về, mọi thứ cũng không còn như cũ nữa.

Còn chuyện Lâm Viên Kiều được Hoàng hậu cứu ra, Lâm gia vài ngày nữa cũng rời đi rồi, ta thực sự tò mò không biết Trường Nguyên đã xử lý thế nào. Nhưng dù sao, Lâm gia ngã xuống đối với ta mà nói cũng không phải chuyện xấu, chỉ là lần này không biết ai mới là người lợi dụng được sự ra đi này của Lâm gia đây. Hoàng hậu có phải là kẻ cười hay không, chỉ sợ không ai đoán chắc được.

Tối sau khi Trường Nguyên rời đi, Ly Tâm giúp ta dùng com, sau đó thay Trường Nguyên cùng ta nói chuyện phiếm, trước khi đi ngủ lại bôi một lần thuốc cho ta.

Chỉ là, cảm giác không có Trường Nguyên ở cạnh quả thực có chút trống vắng không quen.

"Ly Tâm, dạo này ở Tướng phủ sao rồi?"

Cũng không biết tình hình phụ thân thế nào.

Ly Tâm đang bôi thuốc, nghe xong gật gù nghĩ ngợi một lát mới trả lời: "Dạ, cũng không có gì nhiều, từ ngày Hoàng thượng trách phạt lão gia vẫn luôn ở trong phủ đóng cửa không ra ngoài."

Ta khẽ "ừ" một tiếng, thật ra như thế có lẽ cũng tốt, phụ thân có thể nghỉ ngơi một chút, chỉ là mẫu tử Hà Hinh đi rồi, cả ta cũng không ở bên cạnh, có lẽ người cô đơn lắm.

"À phải rồi, tiểu thư này."

"Sao thế?"

Ly Tâm bôi thuốc xong, đắp lại chăn cho ta, vừa nói: "Mấy hôm trước nghe tin tiểu thư có chuyện, Dương hộ quốc công rất lo lắng, ngày nào cũng phải người đến chỗ vương gia hỏi thăm, sợ làm phiền tiểu thư dưỡng thương nên không đến thăm trực tiếp. Dương tướng quân cũng nhờ nô tì chuyển lời, nếu hôm nào đỡ rồi, tiểu thư có thể sai người đến báo tin một tiếng, Dương tướng quân và Dương hộ quốc công sẽ đến thăm tiểu thư một chuyến."

"À..." Ta nhún mày. Ngoại tổ phụ đúng là chẳng bao giờ quên đứa cháu này, ta rất ấm lòng, nói với Ly Tâm: "Vậy em cho người đến phủ Hộ quốc một chuyến đi, mời Ngoại tổ phụ, bá mẫu cùng tỷ tỷ đến chơi, ta cũng rất nhớ bọn họ."

Hơn nữa, chuyện trước mắt, ta cũng cần gặp Ngoại tổ phụ để bàn bạc một lần.

Ly Tâm đáp vâng một tiếng, sắp xếp lại chăn nệm ngăn nắp rồi rời đi.

Sáng hôm sau, Sát Long tìm đến.

Nàng vẫn mặc một thân bạch y, mái tóc đen nhánh xõa hải đơn giản, trên mặt đeo một lớp mạng mỏng, khom người báo cáo: "Vương phi, Tu Hoa thả bỏ câu đưa thư đến báo tin, hiện tại Vương gia vẫn bình an, tạm thời không có gì trở ngại."

Cho dù nói là tin Trường Nguyên, thế nhưng ta không tin Mộ Trường Vũ, trong lòng vẫn sợ hấn bố trí mai phục bên đường nên phái Tu Hoa và Phi Tiểu cùng đi theo bảo vệ, hiện tại nghe tin Trường Nguyên tạm thời không sao, ta cũng thoáng thả lỏng. Chỉ là đường đi vẫn còn một nửa, hy vọng không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Trước khi Sát Long quay người rời bước, ta mới nghĩ đến chuyện có nên bảo nàng đổi lại cách xưng hô một chút, lên tiếng gọi giật lại: "Sát Long."

Sát Long nghe tiếng gọi, dừng bước chân, ôm quyền cúi người: "Vương phi có gì phân phó?"

"Hừm... mà thôi, không có gì đâu, người ra ngoài đi."

Thật ra, ta chợt nghĩ, gọi là Vương phi cũng được.

Sát Long đáp vâng, nhẹ bước thối lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rồi, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Không đủ kiên nhẫn

Giờ Thìn, ta đang ngồi trên giường dùng trà sáng, Ly Tâm nét mặt vui vẻ chạy vào báo Hộ quốc công và Tùy Phong tướng quân đến rồi.

Ta gạt đầu, bảo nàng ra ngoài mời họ vào đây, tiện thể đi pha thêm một ấm trà mới mời khách.

Một lúc sau, Ly Tâm đi trước dẫn đường đẩy cửa mời Ngoại tổ phụ đi vào, người tuổi đã cao nhưng sắc mặt hồng hào tươi tắn, sức sống tràn đầy, mặc trên mình một bộ Lam y như trẻ lại đến cả chục tuổi. Ngoại tổ phụ nhìn thấy ta, khóe miệng nở một nụ cười hiền hòa, đôi mắt ánh lên vẻ trìu mến, người bước chân khoan thai lại gần.

Tâm trạng vô cùng tốt, ta chưa xuống giường được, chỉ có thể cúi đầu với người một cái: "Bái kiến tổ phụ."

Tổ phụ khẽ gạt đầu, ánh mắt tràn đầy từ ái: "Được rồi, hôm nay bá mẫu con còn có việc ở phủ không đến được, nhờ ta gửi lời hỏi thăm sức khỏe con, con đừng thương thế nào rồi?"

Ta mở miệng, còn chưa kịp trả lời đã thấy có một bóng người mặc áo ngắn đỏ thắm từ ngoài cửa chạy vụt đến trước mặt, nhanh đến mức khiến ta không kịp định thần: "Tiểu Vũ, mau quay ra cho ta xem, vết thương của muội thế nào rồi, đã đỡ chưa? Trời ơi lúc biết tin muội bị thương ta lo lắng muốn chết, chạy đến đây còn chưa gặp được muội thì bị tên Nhị vương gia chết tiệt kia chặn đường, nói cái gì mà không muốn ta làm phiền muội đường thương! Aaa, là tại ta cả, ai bảo đang nhiên tự dưng lại muốn cầu Hoàng thượng gả hán cho muội chứ! Nếu sớm biết hán là cái kẻ tâm tính dờ hoi như vậy, lại còn thích độc chiếm muội như vậy, huhu, ta nhất định không để muội rơi vào tay hán đâu. Đều tại ta hồ đồ cả, huhu. Muội sao rồi, có còn đau không?"

Bị Tịch Phong tỷ tuôn cho một tràng vào mặt, ta choáng váng không biết nên phản ứng thế nào, chỉ có thể nở nụ cười méo mó cho qua: "Tỷ... tỷ bình tĩnh."

Nhưng Tịch Phong tỷ rõ ràng không quan tâm đến lời chống trả yếu ớt này của ta cho lắm, tiếp tục sấn tới mặt mày đau khổ "nhe nanh múa vuốt" muốn kiểm tra vết thương của ta.

Ngoại tổ phụ đứng nhìn trần trối, ánh mắt nhìn Tịch Phong tỷ tiếc nuối hận rèn sắt không thành thép, phiền não đỡ trán: "Tịch Phong, con đừng náo nữa, không cần thận lỗ đụng vào vết thương của Tiểu Vũ thì không hay đâu."

Nghe đến đây, Tịch Phong tỷ mới như bừng tỉnh, đôi mày kiếm nhướn cao, cánh tay đang muốn kéo lưng áo ta dừng lại. Nàng bước lùi một bước, nhìn ta áy náy nói: "A chết, tỷ suốt ruột quá, cuối cùng lại thành ra thô lỗ... muội không sao chứ?"

Ta toát mồ hôi hột, cũng may còn có Ngoại tổ phụ, cười cười lắc đầu: "Muội không sao, Ngoại tổ phụ, Tịch Phong tỷ ngồi xuống cùng dùng trà đi."

Ngoại tổ phụ kéo ý gỗ ngồi xuống, Tịch Phong tỷ cũng làm theo, chỉ khác là không được thanh tao lắm dùng chân đá cái ghế nằm trong góc một cái, khiến cho cái ghế đáng thương một mạch lăn đến bên giường. Sau đó nàng lại dùng chân kéo lên, cái ghế nhỏ lộn nhào một vòng rồi đáp xuống vô cùng hoàn hảo ở vị trí đầu giường. Tịch Phong ti mỉm cười thỏa mãn, ánh mắt lấp lánh vui vẻ, tiêu sái hất trường bào ngồi xuống.

Ta và Ngoại tổ phụ: "..."

Ngoại tổ phụ điều chỉnh lại khuôn mặt méo mó vì chứng kiến một màn vừa rồi, vừa nâng chén trà trong tay vừa nhìn ta hỏi: "Tiểu Vũ, thương thế của con sao rồi."

Ta: "Đã đỡ hơn nhiều rồi ạ, vài ngày nữa là có thể xuống giường được rồi."

Ngoại tổ phụ hài lòng gạt đầu một cái, từ tốn nhấp một ngụm trà.

Tịch Phong tỷ thì chẳng thèm đoái hoài gì đến chén trà đặt trên bàn, một mực quay ra phía ta: "Tiểu Vũ, muội không sao ta cũng yên tâm rồi, xem ra tên Nhị vương gia kia ngoại trừ tính cách có chút khó ưa thì chăm sóc muội rất chu đáo."

Ta mỉm cười: "Muội ở trong vương phủ được vương gia chiếu cố rất nhiều."

Tịch Phong tỷ khoanh tay trước ngực, hai chân vắt chéo, đôi mày kiếm khẽ cau: "Nói chung, đối tượng này đối với muội cũng không tệ, còn tốt hơn tên Đại vương gia gốc gác phiền phức suốt ngày đeo bám ta nhiều lắm."

"Khúc." Ngoại tổ phụ vừa nghe dứt câu, chén trà trên tay liền lệch đi, sắc nước ho một tiếng.

Ta cũng ngạc nhiên ngẩn ngời, khó hiểu nghiêng nghiêng đầu nhìn Tịch Phong tỷ đầy hoài nghi, hỏi lại: "Tỷ nói gì cơ?"

Tịch Phong tỷ vừa nhắc chén trà, không khách khí nâng nắp uống một ngụm lớn, sau đó lại vội vàng đặt chén xuống bàn vang lên một tiếng "cạch" rõ to, mặt nàng đỏ lựng nhần nhúm, không ngừng há miệng dùng tay phẩy phẩy: "Mẹ ơi... bồng chết ta rồi."

Ta càng thêm mờ mịt: "Tỷ... tỷ..."

Hạ hỏa một hồi, Tịch Phong tỷ mới bình thường lại được một chút, quay lại với câu hỏi vừa rồi của ta: "À, thì đấy, từ sau cái hôm yến tiệc, sáng nào ta cũng đến doanh trại quân đội ngoại thành đốc thúc việc rèn luyện cho binh sĩ, liên ngày nào cũng "vô tình" đụng phải tên đầu đất đó đấy! Muội không biết đâu, hần..." Mặt nàng thoát cái xám xịt như tro, ôm đầu khổ não: "Hần nói cái gì mà rất thích ta... Còn muốn ta gả đến Đại vương phủ..."

"Phụt!" Lần này cả ta và Ngoại tổ phụ không hện mà gắp, tâm ý tương thông, cùng nhau phun ngụm trà vừa vào đến miệng ra ngoài...

Mộ Vân Huyền... hần... hần đã làm gì thế... ta tròn mắt, dùng biểu cảm hoang mang trên mặt chất vấn Tịch Phong tỷ.

Chỉ là Tịch Phong tỷ mới vừa mở miệng, lời còn chưa ra đến nơi đã bị Ngoại tổ phụ chặn lại: "Tịch Phong, con ăn nói có chừng mực một chút, chuyện Đại vương gia... ngài hỏi ý kiến của con là còn rất đề ý đến cảm nhận của con đấy. Nếu không, dựa vào thân phận của ngài, muốn ép gả... cho dù là ta cũng không giúp con được đâu..."

Ta có gắng tiếp thu lời Ngoại tổ phụ đang nói, đầu óc bắt đầu phân tích từng vấn đề một.

"Tỷ tỷ... không phải sau đại yến Đại vương gia đóng cửa trong phủ ba ngày không tiếp khách sao? Làm thế nào lại "tình cờ" gặp được tỷ tại doanh trại quân đội...?"

Không phải là ở phủ vào ngày vui của hần lại xuất hiện án mạng, hần rất tức giận sao? Không phải sao?

Tịch Phong tỷ nheo nheo mắt phượng: "Dối trá! tất cả đều là dối trá, ngay sáng ngày hôm sau hần đã đến doanh trại rõ sớm, còn sớm hơn cả ta nữa, ngày nào mặt mày cũng tươi cười chạy theo sau lưng ta... hần... rõ ràng là muốn ép ta đến phát điên mà! Ta cảm thấy kiếp trước nhất định đã thiếu nợ hần, hiện tại mới khổ sở đau đầu như thế."

Tỷ tỷ, người ta là đang theo đuổi tỷ đấy, tỷ còn nói người ta như thế... chẳng trách sao mà đến tuổi này rồi mà vẫn chưa gả được đi đâu... Cũng chỉ có Mộ Vân Huyền mới có bản lĩnh rước tỷ về nhà thôi... Mộ Vân Huyền đáng thương, xem ra lần này mặt người đúng là có vấn đề rồi, sao lại đụng trúng tỷ tỷ "đáng yêu" này nhà ta chứ...

Ngoại tổ phụ không còn gì để nói, im lặng uống trà.

Ta dành một hơi thở dài mặc niệm cho số phận bi đát của Đại vương gia, Tịch Phong tỷ xem ra cảm thấy nói còn chưa đủ, tiếp tục thao thao bất tuyệt: "Muội không biết đâu, cái tên như hần... so với mẫu người của ta đúng là vừa vặn... trái ngược hoàn toàn, hơn nữa đầu óc hần cũng ngốc không để đâu cho hết, nói chuyện cùng nhảm chán đến chết... Cũng may hần đã lên đường đi dẹp Bắc Dư, cũng bớt được cho ta một mối phiền."

Nhắc đến biến động ở biên giới phía Bắc, ta thoáng cau mày nghĩ ngợi: "Tịch Phong tỷ, chuyện Bắc Dư... tỷ thấy thế nào?"

Ta đột nhiên chuyển đề tài, Tịch Phong tỷ hơi nhướn mày đờ ra một chút, sau đó mới gật gù như hiểu ra vấn đề. Nói đến binh tình chiến sự, Tịch Phong tỷ lập tức như trở thành một người khác hẳn, nét mặt nghiêm túc phảng phất khí độ hơn người, đôi mắt phượng sáng quắc sâu không thấy đáy, nàng hơi nâng cằm, cánh mũi cao thẳng tắp càng khiến cho diện mạo thêm phần ngạo kiều, giọng nói trầm đặc trưng cất lên như tiếng gió thờ: "Lần gần nhất Bắc Dư tấn công Đại Khuyết cũng đã là chuyện của bốn, năm năm về trước rồi, năm đó cũng là Đại vương gia làm thống lĩnh dẫn quân dẹp giặc, cuối cùng khiến cho Bắc Dư tổn thất mất bốn tòa thành. Từ đó đến nay Bắc Dư hoàn toàn im hơi lặng tiếng, lần này lại đột nhiên động binh, quả thực có khiến cho ta cảm thấy khúc mắc."

Thực lực quân sự của Bắc Dư vốn dĩ không mạnh, đối đầu với Thần tướng như Trường Minh Vương mà nói, mười phần thì đến tám chín phần không bại thì cũng đại bại. Chuyện đã rõ ràng như thế, hà tất Bắc Dư phải mạo hiểm? Ta có linh cảm, Bắc Dư còn có mục đích khác."

Quả nhiên Tịch Phong tỷ cũng nhìn ra được điểm đáng ngờ, Trường Nguyên có nói chuyện này là do Mộ Trường Vũ động tay động chân, nhưng ta thực sự không hiểu, rốt cuộc hần làm vậy là có mục đích gì, Bắc Dư tấn công Đại Khuyết, chẳng qua có thể lợi dụng thời cơ kéo Mộ Vân Huyền ra khỏi Kinh Thành, điều này ta không phủ nhận. Thế nhưng, Bắc Dư lại đồng ý giúp Mộ Trường Vũ một chuyện như thế ư? Không thể nào, chắc chắn bên trong còn có thỏa thuận gì đó, ta vẫn bố trí Sát Lang theo dõi Tam vương phủ không rời. Đã mấy ngày này đều không có một phản động tí, xem ra Mộ Trường Vũ rất cảnh giác, không để lộ bất cứ sơ hở gì. Điều đó càng khiến ta lo ngại nhiều hơn, hoàn toàn không thể lường trước được hành động tiếp theo của hần nhắm vào đâu.

Ngoại tổ phụ cũng ngừng trà, đôi mắt qua nhiều năm sương gió vẫn tinh anh sáng ngời chiếu đến khiến ta hơi giật mình: "Chuyện Bắc Dư tấn công và chuyện Nguyệt Thành bùng phát nạn bệnh dịch lại truyền đến cùng một ngày, cả Đại vương gia và Nhị vương gia đều rời Kinh chỉ cách nhau vài canh giờ. Ta không cho rằng đây là một sự trùng hợp, Hoàng thượng đối với biến động lần này mà nói, cũng đã có vài phần nghi ngờ rồi."

Tịch Phong tỷ hơi cao giọng: "Chẳng lẽ là cố ý dẫn Trường Nguyên Vương và Trường Minh Vương ra ngoài? Vậy..." nàng dừng lại, có phần không chắc chắn, giọng nói mang theo tia chần chừ: "Là Tam gia Trường Vũ Vương?"

Ngoại tồ phụ cười khê: "Tình hình hiện tại, ngoại trừ Tam vương gia thì còn ai có lợi hơn nữa?"

Tịch Phong tỷ mỉm môi, hơi thở rít qua kẽ răng, khuôn mặt căng lên: "Hắn... hắn lại ra tay như vậy? Gieo bệnh dịch hại bách tích, dẫn quân địch đánh vào lãnh thổ nước nhà, quả thực đúng là lòng lang dạ sói!"

Ngoại tồ phụ buông rèm mi thừa đã ngả bạc, vài sợi tóc hoa râm trượt xuống bên vai, người điềm đạm nói: "Trường Vũ Vương tham vọng quá sâu, bất chấp cả mạng sống máu thịt của con dân Đại Khuynh để đánh đổi, Trường Minh Vương tâm cơ đơn giản, chỉ thích chiến tranh, cả hai người đều không hợp với Đế vị. Duy chỉ có Nhị vương gia tài đức vẹn toàn, tâm tính trầm ổn, tấm lòng lương thiện, Đại Khuynh chính là cần người như thế."

Ta nghĩ đến Mộ Trường Vũ, không khỏi một lòng lo lắng: "Chỉ sợ Mộ Trường Vũ không kiên nhẫn được nữa."

Lần trước hạ độc thất bại, trong yến tiệc Trường Nguyên được ban tứ hôn với Tướng gia, hậu thuẫn vững chắc, đến cả Dương gia cũng đã có ý định ủng hộ, Mộ Trường Vũ thực sự không đợi được nữa, cuối cùng mới xuống tay tàn độc như vậy.

Tiếp theo, rốt cục hắn muốn khuấy đảo Kinh Thành này thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rồi, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Hai bức thư

Bốn năm trước, Bắc Dư quả thực có dẫn quân đánh vào Đại Khuynh một lần, thế quân lần đó như vũ bão chẻ tre, hết một tuần liền chiếm được tòa thành sát biên giới khiến Hoàng thượng một phen lo lắng không yên. Tiếp theo, Đại hoàng tử được phái đi dẫn quân diệt giặc, hắn cười trên lưng hắc mã, oai phong lẫm liệt giương cao lá cờ hiệu, chỉ dùng số quân bằng một nửa ban đầu nội trong một ngày đánh cho Bắc Dư tơi bời khói lửa, chiếm lại Bắc Thành.

Cuối cùng, đi tới thỏa thuận hai bên không xâm lấn lãnh thổ lẫn nhau, Bắc Dư nhượng lại cho Đại Khuynh bốn tòa thành lớn thuộc biên giới phía Nam Bắc Dư, im hơi lặng tiếng từ đó cho tới bây giờ.

Có thể nói, Đại hoàng tử đối đầu với Bắc Dư đã có kinh nghiệm, hơn nữa cũng là nỗi ám ảnh với quân đội Bắc Dư, chuyện dễ dẫn xuất binh là chuyện vô cùng hợp lẽ, hoàn toàn không có lý do gì để phản đối. Mộ Trường Minh cũng là người thiện chiến, nghe tin Bắc Dư từng bị mình dẹp yên giờ còn muốn ngóc đầu dậy, hắn dĩ nhiên cảm thấy ngứa ngay chân tay, việc ngay tập tức dâng tấu bình định ngoại xâm là việc hoàn toàn có thể đoán trước được.

Ngoại tồ phụ nhàn tản buông mắt nhìn hơi trà bốc lên nghi ngút, thả giọng nói: "Không sai, lần này đúng là Tam vương đã không đợi được nữa, kiếp nạn tiếp theo đối với Trường Minh Vương và Trường Nguyên Vương trước mắt... chỉ e là kiếp nạn sống còn." Người nhắc chén trà, lắc đầu đánh trượt một tiếng thờ dài thườn thọt.

Chuyện này dĩ nhiên ta biết, thế nhưng hiện tại tai nghe chính ngoại tồ phụ nói ra lại làm lòng ta dậy lên nỗi lo lắng bất an không yên.

Tịch phong Tỷ mạnh tay đặt chén trà xuống mặt bàn "Cạch" một tiếng khiến cho nước trà sánh ra tung tóe bên ngoài, bàn tay siết chặt, những ngón tay bắt đầu xuất hiện điểm trắng xanh mờ tỏ. Ta có chút ngạc nhiên giương mắt nhìn về phía nàng, chỉ thấy trên gương mặt "anh tuấn" kia mây kiêu cau chặt, ánh mắt để lộ ra nỗi thấp thòm hiểm lạ mà dường như ta chưa từng thấy ở nàng bao giờ.

"Tồ phụ, người nói vậy... Đại vương gia dù sao cũng là Thần tướng của Đại Khuynh chúng ta nhiều năm như thế, bây giờ đứng trước đối thủ cũ, lẽ nào lại chiến bại?"

Ta hơi động ánh mắt, nhìn Tịch Phong tỷ như vậy, xem ra đối với Mộ Vân Huyền cũng không phải không có chút tình cảm nào, chỉ là có lẽ phần tình cảm này, chính bản thân tỷ ấy vẫn còn mơ hồ chưa nhận ra.

Ngoại tồ phụ nhìn Tịch Phong tỷ, con người dừng lại trong khoảnh khắc, đen láy sâu hút như muốn cuốn hết tâm tư của kẻ khác vào trong, người khê cong khóe môi, nếp nhăn trên khuôn mặt cũng vì thế mà sâu hơn mấy phần: "Hiện giờ vẫn còn chưa biết rốt cục Trường Vũ Vương định động thủ như thế nào, chuyện Trường Minh Vương chiến bại... cũng không phải không thể xảy ra. Lúc đó... Tịch phong, con cũng biết việc bản thân cần làm phải không?"

Tịch Phong tỷ mỉm môi, khuôn mặt thoáng chốc đánh lại, giữa mi tâm dường như ẩn hiện sát khí mơ hồ, nàng siết lấy chén trà trong tay như muốn bóp nát nát vụn, giọng nói cất ra trầm thấp mang theo ngữ khí đầy nặng nề: "Nếu đã như vậy... chẳng bằng để hiện tại con ngay lập tức dâng tấu dẫn quân đội đi tiếp viện, để đến lúc Đại Vương gia có chuyện mới đi, chẳng phải đã muộn rồi hay sao?"

Ngoại tồ phụ lắc đầu: "Nếu bây giờ con làm thế chẳng khác nào đã thảo kinh xà, để Tam vương nhận ra Dương gia chúng ta sớm đã đoán được Trường Minh Vương sẽ xảy ra chuyện liền muốn đến bảo vệ... Như vậy, không những đối với Trường Minh vương không giúp được gì, thậm chí có khả năng còn khiến Tam vương ra tay sớm hơn, lúc đó, cả con cùng Trường Minh Vương đều sẽ hy sinh vô ích, lấy ai tiếp tục chiến đấu bảo vệ Đại Khuynh? Tịch Phong, con là một Tướng quân có phong hàm, được Hoàng thượng coi trọng, bản thân phải biết đặt đại cục lên đầu, không thể chỉ hành động hấp tấp"

theo cảm tính. Chuyện Trường Minh Vương có thể xảy ra bất chắc, Hoàng thượng cũng đã có dự tính rồi, hiện giờ cho dù con có đáng tấu cũng không thể nào được phê chuẩn đâu."

Đôi mắt Tịch phong ty thoát cái tối đen như đáy giếng, đáng sợ như bị ai đó khoét sâu lấy mất tâm can, nằng lẳng lặn cúi đầu, giọng nói khề vang như ản chứa thứ cảm xúc không tên nào đó, có chút dằn vặt, lại nghẹn ngào: "Con... đã biết."

Ta nhìn nàng, trong lòng dâng lên cảm giác xót xa không nổi. Tịch Phong ty là một tướng quân, đối với đất nước có trách nhiệm dè nặng, phải đặt quốc gia lên hàng đầu. Cho dù biết được Mộ Vân Huyền sẽ gặp nguy hiểm thì đã sao? Ngoài việc trơ mắt nhìn hần tiếp tục dấn thân vào chỗ hung hiểm, ty ấy cũng đâu thể làm gì khác? Bởi vì Đại Khuynh này vẫn cần ty ấy, một khi Mộ Vân Huyền gặp chuyện, ty ấy sẽ ngay lập tức được điều ra tiền tuyến thay thế hần dẫn quân chống giặc, hiện giờ ngoài việc chờ đợi, ty ấy không còn lựa chọn nào khác.

Ta cố gắng lấy vài phần sức lực nhích đến gần, đặt tay lên vai nhẹ vỗ về an ủi Tịch Phong ty: "Ty không tin Trường Minh Vương có bản lĩnh toàn thắng trở về sao?"

Ty ấy cũng giống như ta, ngoài hết lòng đặt niềm tin tưởng vào người đã ra đi đều không thể giúp gì hơn.

Tịch Phong ty hơi ngẩng đầu, ánh mắt nhìn ta sững lại, trong suốt như một tấm gương phản chiếu, vô thương vô phạt, bờ môi mím đến tái nhợt khề mờ: "Muội... ta..."

Ta mỉm cười, ánh mắt dịu đi, khề gật đầu với ty ấy một cái: "Không sao đâu, mọi chuyện đều sẽ ổn cả thôi."

Thật ra lời này, chính bản thân ta cũng không tin, thế mà lại muốn người khác tin, đúng là có chút nực cười.

Tịch Phong ty cầm lấy tay ta, lại cúi đầu im lặng.

Ngoại tổ phụ nhìn Tịch Phong ty, khề nâng chén nhấp một ngụm trà.

"Ít nhất thì một vài ngày tiếp theo Trường Minh Vương và Trường Nguyên vương cũng sẽ tạm thời an toàn, cái ta lo lắng hiện giờ là Hoàng thượng... không biết bước tiếp theo Tam Vương muốn hướng mũi tên về phía nào."

"Con cũng có phần không an tâm, Trường Vũ Vương làm việc quá cẩn thận, cho dù theo dõi sát sao cũng không thể nào biết được tiếp theo hần muốn làm gì, hiện tại chúng ta chỉ có thể nhắc nhở Hoàng thượng đề cao cảnh giác hơn mà thôi."

Ngoại tổ phụ nhìn ta, gật đầu: "Về điều này Hoàng thượng sẽ có dự liệu, dù sao Trường Vũ Vương cũng đã giả khờ giả ngốc bao nhiêu năm nay rồi, đột nhiên trở mặt như thế cũng sẽ khiến kẻ khác ngạc nhiên không thể phòng bị. Hiện giờ Tướng gia bị quở trách, Thượng thư Lễ bộ từ quan, ta tuổi cao sức yếu, bên cạnh Hoàng thượng cũng chẳng còn mấy người có thể phân ưu, quả thật tình hình có chút khó khăn."

"Vâng..." Ta có chút chần chừ: "Ngoại tổ phụ cũng phải cẩn thận." Ta sợ rằng Mộ Huyền cũng đã muốn đụng tay đến Dương Gia rồi, trong triều Dương gia có tiếng nói không nhỏ, lại ủng hộ Trường Nguyên Vương, đối với hần là một mối đe dọa rất lớn...

Ngoại tổ phụ cười khề: "Con không cần lo lắng, Dương gia chúng ta đã phò tá Mộ gia từ thời Thái Tông, trong triều đã sớm là một gốc cổ thụ sừng sững cao lớn, sẽ không dễ dàng bị đốn ngã như thế."

Nghe ngoại tổ phụ nói, ta cũng có an tâm phần nào. "Vâng."

Qua nửa canh giờ, Ngoại tổ phụ dẫn theo Tịch Phong ty dời khỏi, trước khi đi còn nhắc nhở ta phải giữ gìn sức khỏe, vài hôm nữa sẽ lại tới thăm.

Chiều đến, Sát Long lại tới đưa tin của Tu Hoa từ chỗ Trường Nguyên, chàng vừa qua quan môn, vào thành an toàn, tạm thời chưa có gì đáng ngại, ta cũng xem như trút được phần nào lo lắng.

Vài hôm sau, tin tức từ Nguyệt Thành và biên giới phía Bắc liên tục được truyền về kinh thành, lần nào ta ngồi nghe cũng vô cùng căng thẳng.

Biên giới phía Bắc, Bắc Dư vừa mới phát động tấn công, Trường Minh Vương điều quân giữ thành, tạm thời không có thương vong nhiều nhưng thế giằng co như vậy chỉ sợ sẽ kéo dài nhiều ngày, quân lực ít ỏi ở biên thành không biết có thể chống đỡ đến lúc nào, hai thành lân cận cũng đã bắt đầu điều động thêm binh lính tiếp viện.

Bệnh dịch ở Nguyệt Thành lần này vô cùng quái ác, lây lan rất nhanh nhưng lại không có phương thuốc chữa trị, Trường Nguyên mấy ngày nay liên tục đi cứu trợ khắp nơi, không có thời gian nghỉ ngơi, ta rất lo lắng, không biết chàng lúc này có khỏe không, có gầy đi chút nào không, cứ mỗi lần nghĩ đến khuôn mặt xanh xao của chàng là ta lại đau lòng.

Trước mắt chỉ có thể nhận định rằng bệnh dịch bùng phát do nguồn nước bị nhiễm độc từ thượng nguồn, xem ra là có người có ý hạ độc.

Ta suy nghĩ rất lâu, cuối cùng gọi Ly Tâm bên cạnh: "Ly Tâm, em đỡ ta dậy."

Vết thương của ta đã khá hơn, cử động tuy vẫn còn chút khó khăn nhưng tình hình không đến mức quá đáng ngại. Ly Tâm đáp dạ, nhanh nhẹn chạy tới đỡ lấy ta, kéo chân ra, dịu ta đứng dậy.

"Đi vào trong thư phòng, giúp ta mài mực."

"Vâng."

Thật ra chuyện này ta có thể nhờ người làm giúp, nhưng lại không yên tâm. Ta nhắc bút, viết cho Trường Nguyên một bức thư.

"Sát Long, giúp ta chuyển đến Trường Nguyên bức thư này. Còn bức thư này, người hãy đích thân mang đi, đến Vạn Kinh Sơn, tìm một người họ Hách Liên, giao tận tay cho hắn."

Sát Long dùng hai tay đón lấy bao thư từ tay ta, dường như có chút chần chừ đáp: "Vương phi, vương gia lệnh cho thuộc hạ ở bên cạnh bảo vệ Vương phi, thuộc hạ..."

Ta lắc đầu: "Thư gửi cho Hách Liên Diệp rất quan trọng, ta không thể giao cho ai khác. Hơn nữa dựa vào khinh công của người có thể rút ngắn thời gian đi về một cách tối đa nhất. Hiện tại bức thư này chính là thứ cứu Trường Nguyên, cũng là cứu ta, Sát Long, trông cậy cả vào người."

Sát Long nghe đến đây, không từ chối nữa, cúi đầu cung tay nhận lời phó thác rồi thối lui ra ngoài, nhanh chóng rời đi ngay trong đêm.

Ta ngồi nghiêng trên giường, ngẩng đầu nhìn bức rèm màu vàng nhạt rủ xuống che khuất tầm mắt, đôi tay vô thức vân vê góc chăn. Hách Liên Diệp, lần này lại phải nhờ đến người rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rồi, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Hoa tàn rồi, có nở lại được không?

Buổi sáng hôm nay tiết trời dịu mát, ta ra ngoài hoa viên của vương phủ dạo quanh một hồi để thay đổi không khí. Vết thương gần đây lành rất nhanh, đi lại cũng không phải chuyện gì quá khó khăn.

Từ lúc được đưa đến đây ta đều ở trong Trữ Tú Viện, thành thử cũng không rõ đường lối lắm, may có Ly Tâm đã sớm quen thuộc, đi bên cạnh đỡ tay đưa ta đến hoa viên bên hồ Kính Thủy ngắm sen.

Giờ đang ở giữa tháng năm, sen nở thơm ngát, gió đưa hương trái đầy đình viện bên hồ, nhẹ nhẹ lan tỏa vào khứu giác, thanh ngọt, dễ chịu, ta bất giác nở nụ cười nhẹ, tâm trạng thoải mái vô cùng.

Đảo bước trên hành lang nhìn xuống có thể thấy được nước hồ trong vắt gọn sóng lăn tăn phía dưới, một nửa phía Bắc hồ trồng sen trắng tinh khôi thanh khiết, nửa mặt hồ phía Nam còn lại xanh ngắt trong suốt như một tấm gương in bóng mây trời bàng bạc, phản chiếu nghiêng nghiêng thứ ánh nắng dịu nhẹ của buổi ban mai lấp lánh đẹp mắt.

Đi hết hành lang ra ngoài là bậc thềm lát đá khối xen lẫn màu rêu xanh cổ kính, ta hơi nhấc tà váy, nhón chân bước xuống. Đêm qua trời vừa đổ mưa to, đến sáng nay cỏ mọc trong hoa viên vẫn còn đọng nước, không cẩn thận sẽ làm bẩn y phục. Ly Tâm vừa đi bên cạnh đỡ ta vừa luôn miệng nhắc phải chú ý kéo dạp vào đá cuội trơn dễ bị trượt chân. Ta khẽ gạt đầu, vừa rũ mắt nhìn lối đi đắp đá nổi bật giữa thảm cỏ xanh ngắt vừa hít một hơi thật sâu. Mùi cỏ thơm hơi sương lành lạnh cùng với vị nắn nắn của đất ẩm len lỏi vào khứu giác khiến ta cảm thấy rất thoải mái, đầu óc thanh tỉnh sáng khoái.

Nhẹ chân đạp lên những viên sỏi trải đầy dưới đất, phóng tầm mắt ra xa còn có thể thấy trước mặt một bên là hàng trúc xanh ngắt rì rào ngậm nga theo gió, một bên còn lại là những rặng đào chập chùng mới vừa kết trái, quả xanh trĩu nặng cả cành. Cảnh vật xung quanh là một bức tranh pha trộn giữa những sắc xanh trùng điệp, xanh lam trong vắt của bầu trời cao cao hòa lẫn với xanh lục mon môn của cỏ cây tạo nên một tác phẩm thật hài hòa, yên bình mà thanh mát giữa ngày hè đã có chút nắng nơi ả.

Cảnh sắc thiên nhiên trong sáng tươi mát khiến cho bản thân ta như được gột rửa qua một trận mưa rào, tâm hồn được rửa trôi khỏi những bụi bấn đất cát đen đúa trở nên thanh khiết như tấm gương trong suốt không biết nói dối, càng không biết đến những thói lỗi lạc, những tranh quyền đoạt vị phút chốc bị gạt lại phía sau lưng.

Đứng trước rừng trúc thơm ngát mùi lá đặc trưng, ta khẽ nhắm mắt tĩnh thần, cảm nhận từng đợt gió nhẹ như những làn nước mát chạm nhẹ qua gò má, mang theo lời thầm thì của thiên nhiên cây cỏ, lấy đi hết tất cả những muộn phiền lo lắng trong lòng ta. Cảm giác thanh thản lạ lùng, ta mỉm cười thật mãn nguyện, chưa bao giờ bản thân lại có được sự giao tiếp gần gũi với thiên nhiên như vậy, điều này khiến ta rất thích thú.

Ta nhớ, Trường Nguyên rất thích trúc, đến cả y phục hay thân thể chàng cũng động lại hương trúc nhàn nhạt rất dễ chịu, còn ta lại rất thích đào, hoa đào nở trong gió xuân tươi mới tràn đầy sức sống, xinh đẹp như một người con gái trong độ tuổi trăng tròn, vì thế mà chàng nói, sau này nơi chúng ta ở chàng sẽ trồng một bên là Trúc, một bên là đào. Trúc xanh quanh năm, xuân về đào nở, chàng hy vọng ta cùng chàng cũng giống như trúc và đào, mãi mãi bên nhau, một đời vui vẻ không phiền lo đến già.

Nghĩ đến chàng, chợt một mảnh khí ức mơ hồ hiện về, trời cuối xuân mưa phùn rải khắp không gian, gió lạnh ulla đến khiến ta rùng mình.

Trường Nguyên đứng phía sau lưng, giúp ta chỉnh lại áo choàng, kéo chiếc mũ rộng xuống, hai tay quàng qua vai kéo ta vào lòng, giọng nói dịu dàng

như tiếng đàn cầm êm ái vang lên bên tai: "Tiểu Vũ, âm không?"

Vóc người ta vốn không cao, bị chàng ôm vào giống như được một chiếc áo lông thật dày bao bọc lấy, hơi ấm mang theo hương trúc thanh dịu phủ lên người ta, lên lời tận sâu trong tâm thức, dịu dàng tỉ mỉ vuốt ve trái tim nhỏ nhắn đang đập lên từng hồi trong lồng ngực.

Ta khẽ cười, tựa đầu vào ngực chàng, giọng nói phát ra chỉ lí nhí như tiếng muỗi kêu: "Âm lắm."

"Ừm." Chất giọng trầm ấm mềm mại của chàng mang theo một tia vui vẻ an lòng truyền đến bên tai, ta chợt có cảm giác muốn thời gian vĩnh viễn dừng lại ở khoảnh khắc này.

Một trận gió lớn thổi qua, cuốn theo những cánh đào tàn bay lên tan tác trong không trung, màu trời hoen xám cùng với sắc hồng phai hòa lẫn tạo nên một cảnh tượng thật lạnh lẽo thê lương.

Ta thoáng thờ dài, nghĩ đến bao nhiêu sóng gió bản thân đã trải qua trong suốt ba năm qua, hiện giờ lại được bao bọc trong vòng tay ấm áp của chàng khiến ta bất chợt cảm thấy mọi thứ dường như không chân thực.

"Trường Nguyên."

"Ừ?"

Nghĩ đến những đóa hoa đào đã từng rực rỡ khoe sắc giờ lại tàn lụi trong cảnh cô tịch thế này, ta chợt hỏi chàng một câu vu vơ: "Trường Nguyên, hoa tàn rồi, có nở lại được không?"

Vòng tay ấm áp dường như siết lại chặt hơn, gương mặt của chàng trong gang tấc kề đến bên tai, tựa cằm lên vai ta, giọng chàng mang theo hơi thở nóng ran phả đến bên gò má mềm mại: "Chỉ cần là đóa hoa mà ta nâng niu trong lòng, cho dù phải trả bất cứ giá nào ta cũng sẽ khiến thứ đã tàn lụi lại một lần nở rộ."

Không biết tại sao sau khi nghe được câu trả lời này từ chàng, đáy lòng ta chợt run rẩy.

"Tiểu Vũ, nàng chính là ngọn phù dung héo tàn trong Thượng thư phủ hiện tại đã trở thành Thịnh Đế Liên nở trong giông bão, thế sự xoay vần, không ai có thể đoán trước. Còn ta, còn nàng, còn chúng ta."

Ta khẽ mím môi, vòm họng nghèn nghẹn nén lại những cảm xúc đang dâng lên sâu thẳm trong đáy lòng, hốc mắt bắt đầu căng rát, cay cay.

"Ngọn phù dung héo tàn trong Thượng thư phủ" tưởng như đã chết, đã chấm hết, còn có thể được người như chàng bất chấp tính mạng đem về, không quản khó khăn đen nó biến thành một đóa Thịnh Đế Liên nở rộ đầy kiêu hãnh trong giông bão thời cuộc.

Trường Nguyên, trái tim vỡ nát rơi đầy đất của ta lại được chàng dùng đôi tay trần đầy ấm áp gom về, bất chấp những mảnh vỡ cứa vào da thịt đến chảy máu, chàng vẫn tỉ mỉ cẩn thận ghép lại cho ta một trái tim hoàn chỉnh.

Trường Nguyên, ta nợ chàng, nợ chàng nhiều lắm.

Còn chàng, còn ta, còn chúng ta.

Nước mắt lặng lẽ men theo gò má chảy xuống, chậm rãi như khắc sâu thêm nỗi đau vật không thể gọi tên.

"Tiểu Vũ." Giọng chàng như khăn đi, nghe mà xa xăm.

Chàng nhẹ nhàng xoay người ta lại. Đứng đối diện nhau, nhìn sâu vào trong đôi mắt đen láy trong suốt như gương của chàng, ta nhìn thấy chính mình, là ta, nhưng cũng không phải ta.

"Không sao, Tiểu Vũ." Chàng gọi tên ta, dịu dàng, cẩn thận, khe khẽ đặt lên bờ môi run rẩy của ta một nụ hôn nhẹ nhàng. Môi ta lạnh cóng, chạm phải hơi nóng từ miệng chàng bắt đầu tê dại. Chàng tỉ mỉ từng chút an ủi vỗ về ta, chậm rãi, ướt át.

Bàn tay có phần thô ráp của chàng chạm vào làn da nhạy cảm của ta, đầu óc trống rỗng, giác quan dường như lại nhạy bén hơn nhiều, cảm nhận được rất rõ ràng từng lần va chạm lưu luyến, gạt đi tất cả nước mắt mà ta kìm nén bấy lâu.

Trong hơi thở nóng ran dồn dập, giọng chàng mờ đục đầy từ tính kẻ sát bên tai: "Tiểu Vũ, nàng chính là đóa hoa của ta. Cho dù có đánh đổi cả mạng sống, ta cũng phải bảo vệ nàng."

Một đợt gió thổi qua khiến cho mái tóc buộc hờ tung bay tán loạn, đứng dưới bầu trời ngập nắng của mùa hè mà ta lại thoáng run rẩy.

"Ly Tâm, điu ta đến dưới đình kia."

Ly Tâm đáp dạ, cẩn thận đỡ ta đi từng bước dòi đến phía đình viện bên hồ Kính Thủy.

Cổ họng ta nghẹn lại, chẳng đã nói như vậy, nói như vậy... Cuối cùng, chẳng thực sự dùng tính mạng của mình để đổi...

Ta rốt cuộc có gì tốt? Tại sao chàng lại vì ta mà hy sinh nhiều như thế?

"Tiểu thư, sắc mặt của tiểu thư rất kém, hay là chúng ta quay về phòng nghỉ ngơi đi."

Ta lắc đầu: "Không cần." Vịn tay vào vách gỗ, ta ngồi xuống bên bàn trà bày trong đình, hướng tầm mắt ra xa xăm mà dường như chính mình cũng không biết bản thân đang nhìn thứ gì.

Chợt một tiếng đập gió rất lớn vang lên, kéo theo tiếng y phục phấp phật, một bóng người mặc áo ngắn màu đen quỳ xuống trước mặt ta, ôm quyền hành lễ: "Chủ nhân, Tu Hoa bái kiến chủ nhân."

Ta khôi phục lại chút thần chí, gật đầu khẽ nói: "Đứng lên đi, có chuyện gì?"

Tu Hoa tạ ơn, khom gối đứng dậy, giọng nói của nàng rõ ràng đúng mực nhưng vẫn không giấu điểm được tia khẩn trương: "Chủ nhân, trong cung xảy ra chuyện rồi."

Ta nhíu chặt mày, bàn tay vô thức siết lấy mép áo: "Chuyện gì?"

Tu Hoa cúi thấp đầu hơn: "Chủ nhân, Hoàng thượng đột nhiên đổ bệnh không rõ lý do, tuy Thái y nói chỉ là suy nhược cơ thể nhưng sức khỏe của người cứ càng ngày càng sa sút."

Đáy mắt ta lắng xuống: "Đã bao lâu rồi?"

"Mới được ba ngày."

Ta chợt nhớ đến Thủy Dạ và Đào Hoa Tiểu Đông Phong, thế nhưng trong cung không cho phép trồng Thủy Dạ, loại trà dùng bình thường cũng là trà Thế Loan thượng đẳng, chuyện này có điểm không đúng.

Nếu Thái y trong cung đều không khám ra bệnh, may mắn thì có lẽ là do người thực sự bị suy nhược cơ thể, bồi bổ nghỉ ngơi vài hôm sẽ không sao. Nhưng khả năng này không cao, đúng lúc này lại đổ bệnh, đến tám chín phần là bị người khác hạ độc.

Hiện tại ngoài Mộ Trường Vũ ra, kẻ có thể xuống tay chỉ còn Hoàng hậu nương nương, thế nhưng lúc này làm thế đối với bà ta chẳng có chút lợi ích gì, trừ phi...

Ta khoát tay áo: "Người tiếp tục quay về Cung giám sát chặt chẽ động tĩnh, bất cứ lúc nào phát hiện ra điểm bất thường cũng phải đến báo cho ta."

Tu Hoa đáp vâng một tiếng dứt khoát, đứng dậy ôm quyền hành lễ rồi đáp lên thành đình rồi đi.

Ta nheo mắt, Sát Long cũng đã đi được gần bốn ngày rồi, nếu tính toán chặng đường, sớm nhất là đêm nay sẽ về tới nơi.

"Ly Tâm, chúng ta trở về thôi."

"Vâng."

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rồi, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Vạn kim sơn, tu nhân trang, hách liên điệp

Trăng treo đình đầu, tiết trời đã vào hạ nhưng đêm về vẫn còn đọng lại cảm giác mát mẻ thoáng đãng. Ta đứng ngoài hiên Trữ Tú viện, ngửa cổ nhìn màn đêm tĩnh lặng im ắng, không gian xung quanh ngoài tiếng ve kêu ra rả dường như không còn âm thanh nào khác xen vào.

Ly Tâm vừa đi hạ đèn trở về, nhìn thấy ta muộn rồi mà vẫn chưa đi nghỉ, vội vàng chạy đến đỡ lấy cánh tay của ta: "Tiểu thư, đêm nhiều sương, tiểu thư vừa mới khỏe lại, nên vào trong thì hơn."

Ta dùng bàn tay vỗ nhẹ lên mu bàn tay Ly Tâm, tầm mắt không dời khỏi khoảng trời đêm mênh mông vô tận, nhẹ giọng đáp lại: "Không sao, ta còn đợi người, em nghỉ trước đi."

Ly Tâm nhíu mày, vẫn muốn khuyên ta thêm vài câu: "Tiểu thư, vào trong rồi đợi cũng được."

Chợt trong bóng đêm không có điểm tận cùng, một điểm sáng bạc tóe lên như vật nhọn đâm vào đáy mắt khiến ta bất giác nheo lại. Ta nhìn kĩ hơn, khóe môi cong cong: "Không cần nữa, về đến rồi."

Ly Tâm nghiêng đầu về không không hiểu: "Tiểu thư, ai về đến rồi?"

Ly Tâm vừa dứt câu, một thân ảnh trắng xóa như tuyết nổi bật giữa màn đêm đập gió đáp xuống phủ phục trước mặt ta, mái tóc đen dài của nàng thư thác đổ buông trên đôi vai gầy, trong gió đêm khe khẽ cùng tấm mạng mỏng che mặt phất phơ hư ảo, Sát Long ôm quyền hướng ta kính lễ, giọng nói vẫn nghiêm cẩn có chừng mực: "Vương phi, thuộc hạ đã hoàn thành nhiệm vụ."

Ly Tâm nhìn Sát Long, gật gù có vẻ hiểu ra, cúi đầu xin phép cáo lui.

Ta hạ tầm mắt, buông mi, nhẹ khoát ống tay áo rộng cho nàng đứng lên: "Được rồi, Hách Liên tiên sinh nói sao?"

Sát Long cung tay tạ ơn xong, từ tốn đứng dậy, khom người đáp: "Hách Liên tiên sinh sau khi đọc được thư từ vương phi lập tức thu xếp hành trang lên đường, để thuộc hạ về trước báo tin, tiên sinh đi xe ngựa, có lẽ ngày mai mới đến nơi."

Ta hài lòng gật đầu: "Tốt lắm, đi đường cũng mệt rồi, người về nghỉ ngơi đi."

"Tạ Vương phi." Sát Long hành lễ cáo lui, xoay người nhắc chân thì triển khinh công trở về, rất nhanh đã khuất bóng phía sau màn đêm trùng điệp.

Ta nhìn theo nàng, đến khi không còn thấy được nữa thì lại dời mắt đến ánh trăng sáng vằng vặc treo trên đỉnh đầu, thầm nghĩ cũng đã sắp đến rằm rồi. Nhẹ thở ra một hơi, ta quay người trở vào trong phòng.

Thanh Vũ thân mặc một bộ cung trang gấm vàng thêu liền hoa ngòi bên giường, sắc mặt nhợt nhạt xanh xao, nàng đưa đôi mắt đen láy trong suốt dõi theo từng nhịp thở rất khẽ tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể đứt gãy của nam nhân nằm trên giường, trong ngực không ngừng dâng lên cảm giác lo lắng rối loạn, xót xa khôn tả.

Sau khi trúng độc, Trường Nguyên đã hôn mê năm ngày rồi vẫn chưa tỉnh lại, Thanh Vũ vô cùng bất an, hằng ngày nàng chứng kiến sinh mạng của chàng cạn dần, dường như đã ngồi bên giường chờ đợi đến mức tuyệt vọng, nàng chỉ sợ dời đi một bước thôi là sẽ bỏ lỡ điều gì. Lỡ như Trường Nguyên tỉnh lại... lỡ như chàng tỉnh lại... mà không nhìn thấy nàng thì sẽ buồn lắm.

Bên ngoài truyền vào tiếng bước chân rất khẽ, cẩn trọng như thể sợ sẽ làm kinh động đến người trong phòng. Thanh Vũ cứng ngắc như một khúc gỗ từ từ quay đầu lại, gương mặt không động chút biểu cảm, đôi mắt trống rỗng vô hồn nhìn Khâu công công đang cúi đầu từ ngoài tiến vào.

"Sao rồi? Đã tìm được Hách Liên Gia chưa?" Giọng nói nàng mang theo cái khàn khàn đọng đầy mệt mỏi.

Độc Mộ Trường Nguyên trúng phải không có thuốc giải, bao nhiêu thái y trong cung dù có cố gắng thế nào cũng đành bất lực. Thánh chỉ phê Thái tử còn nằm trên thư án kia, mà chàng thì vẫn hôn mê chưa tỉnh. Hoàng thượng nói cho cùng cũng là yêu thương người con này nhất, hiện giờ Trường Nguyên đã chẳng còn bao nhiêu thời gian nữa, ông cũng không nỡ đuổi chàng và Thái tử phi ra khỏi Đông cung.

Những ngày gần đây tòa Đông cung đã từng tráng lệ nguy nga giờ biến thành một biệt cung lạnh lẽo, người ra vào chẳng có mấy ai, không khí tĩnh lặng cô tịch như chẳng còn người sống, bước vào hậu viện chỉ ngửi thấy mùi thuốc bắc đắng ngắt, Thái tử phi cười bỏ trường bào lộng lẫy, khoác lên người một bộ cung trang đơn giản ngồi bên giường chăm nom Thái tử chỉ còn thoi thóp chút hơi tàn, chẳng biết tới lúc nào thì bất chợt ra đi.

Thanh Vũ dùng tất cả những mối quan hệ của nàng để tìm kiếm vị tiên sinh họ Hách Liên được người người đồn thổi là tiên nhân trị được bách bệnh, thế nhưng tìm kiếm một kẻ mà ngoài cái tên ra một chút manh mối cũng không có chẳng khác nào mò kim đáy bể, bao lần như một, trả lời câu hỏi của Thanh Vũ, Khâu Công công đều buồn bã lắc đầu nói "Chưa tìm được."

Lần này cũng thế, lại là một câu "Chưa tìm được."

Thanh Vũ sớm đã không còn hy vọng gì nữa.

Không biết nàng đã thiếp đi từ lúc nào, đêm xuống, gian phòng rộng chỉ leo lắt một ngọn đèn không đủ chiếu sáng, Thanh Vũ hơi mơ màng mở mắt, chợt, một thứ ánh sáng màu trắng chói mắt rơi vào khiến đồng tử của nàng không kịp thích ứng, co lại, đau rát.

Nàng còn chưa kịp nhìn kỹ, một giọng nói mơ ảo như làn gió đã vang lên trong đêm khuya tĩnh lặng: "Nghe nói Thái tử phi đang cho người đi khắp chân trời góc bể tìm ta?"

Thanh Vũ nghe đến đây, thân thể cơ hồ sững lại, nàng đã nhìn rõ được thân ảnh trước mắt, là một nam nhân mặc trường bào xanh nhạt, mái tóc trắng muốt mềm mại rủ xuống trên đôi vai mảnh, gương mặt hấn rất đẹp, tinh tế đến từng chi tiết, thế nhưng dường như lại thiếu đi chút gì đó khiến cho hấn trở nên thật mơ hồ trong mắt nàng. Ánh sáng xung quanh cơ thể hấn nhạt dần, trả lại cho căn nội điện một không gian u tối tĩnh mịch.

"Người... là ai?" Giọng nói nàng mang theo tia hoang mang ẩn hiện.

Hắn khẽ mỉm cười, nghiêng đầu, những sợi tóc trắng xóa như màn tuyết đêm đông theo cử động trượt xuống bên ngực.

"Vạn Kim Sơn, Tu Nhân Trang, Hách Liên Diệp."

Thanh Vũ nghe xong, sững sờ, con ngươi đen lấy co lại không dám tin, sắc mặt vốn đã tiêu tụy càng thêm nhợt nhạt, bờ môi nứt nẻ mím chặt thoáng run rẩy.

Hách Liên Diệp, kẻ mà nàng tìm kiếm bấy lâu vẫn không thấy tung tích, giờ phút này lại tự đến đây gặp nàng.

Cánh tay run rẩy của Thanh Vũ giờ lên, ánh mắt nàng nặng trĩu những vằn vện tơ máu đỏ rực, nàng như con rối cũ đứt dây, dùng chút sức lực cuối cùng cầu xin một tia hy vọng.

Những ngón tay mảnh khảnh trắng xanh của nàng chạm vào thớ vải trên y phục Hách Liên Diệp, ánh nhìn kiên định bất chấp tất cả kia chiếu thẳng vào mắt hắn khiến hắn cơ hồ cảm thấy chột dạ.

"Hách Liên... tiên sinh... hãy cứu Thái tử... cứu Trường Nguyên... ta xin tiên sinh... hãy cứu chàng..." Giọng nàng run rẩy rời rạc, mang theo niềm hy vọng le loi dường như sắp bật khóc.

Hách Liên Diệp thoáng cau mày rất khẽ, hắn như có như không buông một hơi thở dài, trên mặt không dấu được vẻ bất đắc dĩ. Hắn khom người, đỡ lấy cánh tay đang bám chặt vào y phục của mình, dìu Thanh Vũ dựa vào cạnh giường, hàng mi dài rủ xuống, ánh nhìn hướng đến nam nhân chỉ còn chút ít hơn tàn đang nằm tĩnh lặng trên giường.

"Thái tử phi, ta không thể cứu được Thái tử, thiên mệnh đã định sẵn sinh tử của đời người, Hách Liên không thể can thiệp."

Trong thoáng chốc, đôi mắt Thanh Vũ đại đi. Tai nàng ù ù nghe không rõ.

"Thiên mệnh...?"

Bàn tay nàng vô lực trượt xuống, va phải nền đất lạnh, lực đạo rất mạnh vang lên một âm thanh nặng nề, nhưng nàng dường như chẳng hề thấy đau, khuôn mặt cứ ngầy ra như một bức tượng, không có cảm xúc, không biết vui buồn.

"Thái tử phi, ta nhận được lời ủy thác từ một người, đến giúp Thái tử phi. Thế nhưng lần này xem ra ta chỉ có thể đứng nhìn, Thái tử phi, sau này nếu còn có chuyện cần đến, chỉ cần viết một bức thư gửi đến Tu Nhân Trang trên núi Vạn Kim, ta nhất định sẽ dốc hết sức giúp Thái tử phi."

Hách Liên Diệp nói hết câu, Thanh Vũ vẫn lặng thinh như thể chẳng nghe thấy gì, nàng chỉ cứng ngắc quay đầu, bàn tay chậm chạp tìm kiếm hơi ấm từ người nàng yêu. Những ngón tay đan vào nhau thật chặt, nhưng bàn tay Trường Nguyên lúc này lại chẳng hề ấm, nó lạnh, lạnh đến buốt giá tâm can.

Mi dài khẽ động, khuôn mặt tiêu tụy của Trường Nguyên thoáng cau lại, Thanh Vũ như bừng tỉnh khỏi cơn mê, vội vã nhào lên, giọng nói nghèn nghẹn khản đặc nghe không rõ: "Trường Nguyên... Trường Nguyên... chàng tỉnh lại đi..."

Hách Liên Diệp đứng bên cạnh, buông mắt không nhìn.

Hắn đưa tay khẽ niệm quyết, một luồng sáng nhàn nhạt xuất hiện giữa những đầu ngón tay thon dài, luồng sáng chuyển động một hồi trong không trung, bay đến trước trán Trường Nguyên rồi tan biến.

Thanh Vũ ngạc nhiên giương mắt nhìn Hách Liên Diệp không hiểu. Hắn chỉ nhắm mắt, chấp tay sau lưng, môi mỏng mấp máy: "Ta chỉ có thể giúp Thái tử phi đến đây thôi."

Nói rồi, cũng không chờ thêm gì, Hách Liên Diệp lùi lại một bước, chỉ trong chớp mắt đã tan biến trong không gian. Mọi thứ xảy ra quá mơ hồ, quá lạ lùng, quá nhanh khiến Thanh Vũ nghĩ rằng bản thân chỉ vừa mơ một giấc mơ ngắn ngủi. Nàng cũng chẳng còn sức lực để ý, quay đầu lại quan sát Trường Nguyên.

Lúc này, mi mắt của chàng đã mở ra, ánh mắt dịu dàng nhu tình, môi mỏng khẽ vẽ thành hình cong cong: "Tiểu Vũ..."

Nàng nhất thời ngây ngốc, run rẩy đưa bàn tay mảnh khảnh đến bên mặt chàng: "Trường... Nguyên...?"

Chàng tỉnh lại rồi?

Đầu ngón tay chạm đến làn da lạnh ngắt liền hơi co lại, tim nàng đau đớn như muốn vỡ ra thành trăm mảnh.

Trường Nguyên khó nhọc cử động, từng hơi thở nặng nề rơi xuống như muốn lấy đi chút sức lực cuối cùng của chàng, bàn tay chàng đưa đến bên khoeo mắt Thanh Vũ, dịu dàng vuốt ve.

"Thanh Vũ... nàng đừng khóc... Khóc sẽ không đẹp nữa..."

Nhưng những giọt nước mắt không nghe lời chàng, từ từ rơi xuống trên khuôn mặt xinh đẹp của Thanh Vũ.

Chàng khẽ nheo mắt, không biết bản thân có nhìn nhầm hay không mà chàng lại như thấy được gương mặt của Thanh Vũ bảy năm trước, lúc nàng còn là một tiểu cô nương sống trong tòa viện tây hẻo lánh của Tướng phủ, vui tươi hồn nhiên, khoáng đạt dễ chịu như bầu trời thu xanh ngắt không một gợn mây.

"Trường Nguyên..." Giọng Thanh Vũ nhòe đi trong tiếng nấc nghẹn.

Trường Nguyên dùng từng ngón tay gầy guộc mà lạnh lẽo giúp nàng lau đi những giọt nước mắt lăn dài, nổi bất lực cùng xót xa đọng đầy trong đáy mắt đen láy.

"Trường Nguyên... Hoa tàn rồi, có nở lại được không?"

Thanh Vũ, kiếp này nàng đã là đóa hoa nở đẹp nhất thiên hạ rồi, chỉ là đến cuối cùng, ta vẫn không thể ở bên nàng mãi mãi..

Thanh Vũ, ta phải đi rồi, xin lỗi nàng..

Nếu có kiếp sau... nếu có kiếp sau... Thanh Vũ, ta vẫn muốn đi tìm nàng, gặp nàng, yêu nàng..

Thanh Vũ, chỉ cần nàng đồng ý, kiếp sau chúng ta sẽ lại cùng ngắm hoa đào nở rộ, cùng đứng dưới tán trúc thượng trắng, cùng ở bên nhau, an bình đến già...

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rồi, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Gặp lại Hách Liên tiên sinh

"Tiểu thư, xe ngựa của Hách Liên tiên sinh đã đến ngoài cửa phủ rồi."

Ta nâng chén trà, thả mi, khẽ gật đầu: "Ừ, mời tiên sinh vào phủ đi."

"Dạ." Ly Tâm nghe xong, khom người lui đi.

Ta nhấp nhấp chén trà, hương Đào Hoa Tiểu Đông Phong nhẹ thoang thoảng bay ra lan tỏa khắp không trung khiến đầu óc ta thư thái lạ thường. Đêm qua đứng hứng gió lạnh ngoài hiên, ngủ không được sâu, sáng dậy cũng có chút mệt mỏi. Ấy vậy mà chỉ cần nhấp một ngụm trà là dường như bao nhiêu uế oải đã tan biến hết, trà này đúng là rất tốt, ta hải lòng hơi tựa lên lưng ghế đằng sau, nhắm mắt dưỡng thần.

Chưa đầy nửa nén hương, bên ngoài đã vang lên một loạt tiếng đế giày bước đi đều đều, từ xa truyền tới càng lúc càng rút ngắn khoảng cách. Ta mỉm cười, nâng mi, một tà áo xanh đơn giản cùng vuốt tóc trắng như thác bạc lọt vào tầm mắt.

Kể ra thì lần gặp gỡ đầu tiên ta cũng không nhớ được diện mạo của Hách Liên Diệp, chỉ có thân ảnh mờ ảo như làn khói cùng mái tóc trắng tựa hồ sương tuyết bao phủ là có chút ấn tượng. Hiện tại cảm giác so với lần ấy cũng không khác nhau là mấy, khuôn mặt hắn vẫn rất đẹp, nhưng ta lại có cảm giác như chỉ cần quay đi liền không thể nhớ rõ được nữa, mờ ảo như một giấc mơ chỉ cần chạm nhẹ là sẽ tan biến vào hư vô.

Hách Liên Diệp nhấc chân qua ngưỡng cửa đại sảnh, từng bước nhàn nhã tiến vào, khuôn mặt bình tĩnh ung dung, đối với nơi này xem như nhà mình, không đợi ta kịp nói gì đã thoảng mái kéo trường bào ngồi xuống.

Ta cũng chẳng để ý mấy chuyện nhỏ nhặt ấy, gọi người mang trà lên.

Hách Liên Diệp nhìn chén trà được bê lên, khẽ cười thành tiếng.

Hắn chống cằm, đầu nghiêng nghiêng nhìn ta, mái tóc như mây khói trắng xóa thả lơ cuồn vào y phục trước ngực, vờn trên đầu vai đẹp đẽ. Giọng nói của hắn giống hệt với lần đó, trong trẻo mơ hồ tựa như làn gió thoảng đến thoảng đi.

"Thái tử phi, chúng ta lại gặp nhau rồi."

Ta mỉm cười.

Ta đoán không sai.

Ngày đó hắn đến chỗ ta, đứng trước giường Trường Nguyên, nói rằng bản thân nhận được một lời ủy thác, nhưng lại không thể cứu Trường Nguyên, đợi sau này có dịp, chỉ cần ta muốn, hắn sẽ dốc lòng giúp đỡ.

Khi ấy thần trí ta không tỉnh táo, nào có để ý đến lời hắn nói có ý gì, người đã ủy thác hắn tìm đến là ai, nhưng hiện tại ngồi đây, thời gian quay ngược trở lại năm năm, đối diện với một Hách Liên Diệp giống hệt hình ảnh trong quá khứ, nghe hắn gọi mình một tiếng "Thái tử phi" cũng đã phần nào giải đáp được khúc mắc trong lòng ta.

"Hách Liên tiên sinh, chúng ta lại gặp nhau rồi, tiên sinh vẫn còn nhớ lời hẹn khi đó chứ?"

Hách Liên Diệp cười nhẹ, buồng rèm mi dài cũng trắng xóa như tóc, nâng chén trà nhàn nhã nhấp một ngụm.

"Thái tử phi... xem ra cách xưng hô này hiện tại không dùng được nữa."

"Tiên sinh có thể gọi ta là Thanh Vũ."

Hắn đặt nhẹ chén trà xuống bàn, đôi mắt hơi chuyển động, ánh nhìn chiếu về phía ta: "Vậy, Thanh Vũ cô nương, lời Hách Liên nói ra, dĩ nhiên Hách Liên vẫn còn nhớ, chỉ mới chưa đầy hai tháng, làm sao quên được chứ."

"Là Thanh Vũ nói sai rồi... Hách Liên tiên sinh, nếu đã lạc lối đường xa đến đây như vậy, không để tiên sinh nghỉ ngơi cho đằng hoàng mà đã vội muốn gặp mặt như thế này, quả thực thất lễ."

Hách Liên Diệp luôn tay chỉnh lại những sợi tóc vương trên trán, đôi mắt đen láy không nhìn ra biểu cảm, đáp: "Thanh Vũ cô nương không cần khách sáo, Hách Liên tuy chỉ là kẻ tu tiên thất bại nhưng người cũng giữ được chút tài mọn, nhận được lời ủy thác của ân nhân, giúp đỡ cô nương là việc nên làm."

Ta mỉm cười đáp lễ: "Hách Liên tiên sinh không để ý, Thanh vũ cũng thấy an tâm phần nào, lần này chuyện đến cấp bách, Thanh Vũ muốn nhờ tiên sinh đi cứu người."

Hách Liên Diệp xoay xoay chén trà trong tay, hạ thấp tầm mắt, như lơ đãng không chú tâm. "Để Hách Liên đoán xem, trừ bệnh dịch cứu Trường Nguyên vương ở Nguyệt Thành, cứu Trường Minh Vương ở Bắc Ải, hay đi giúp Hoàng thượng đang bị bệnh trong cung?"

"Tiên sinh xem ra đã biết trước rồi, ta cần tiên sinh cứu cả ba, tiên sinh có thể không?"

Hách Liên Diệp nhún vai: "Không thể, nhiều nhất là hai."

Ta cũng đã đoán trước, dù sao có thể cứu được hai trong ba người đã là tốt lắm rồi. Nhưng ta lại không thể quyết định nên để hắn đi cứu ai, bỏ ai.

"Trường Minh Vương và Trường Nguyên Vương có thể cứu, còn Hoàng thượng, mệnh đã tận, sinh tử do trời định, ta không thể nhúng tay."

Lại là câu này. Ta khẽ cau mày hỏi lại: "Mệnh Hoàng thượng đã tận?"

Hắn nhắc chén trà, dùng nắp sứ gạt nhẹ lá trà bên trong, giọng nói vì nuốt vào một hơi nóng mà trầm đi vài phần: "Tận rồi."

"Không thể cứu ư?"

"Không thể."

"Vậy thời gian... còn bao lâu?"

"Mười hai ngày."

Chiều tàn, ta ngồi bên bàn đá bên ngoài đình viện cạnh rừng trúc.

Sát Long quỳ một chân dưới đất, đầu cúi thấp: "Vương phi, nạn bệnh dịch ở Nguyệt Thành gần đây đã phát triển chậm lại, nhờ có Vương gia mới có thể tạm thời bị áp chế. Nhưng... thuốc trị bệnh vẫn chưa có, một trong năm vị thái y cũng đã nhiễm bệnh mà chết tối hôm qua."

Hiện tại tình hình biên ải phía Bắc không có nhiều chuyển biến, vẫn là thế giằng co dai dẳng giữa ta và Bắc Dư, vì quân ta chỉ có lệnh giữ thành chứ không có lệnh tấn công nên Đại vương gia gần như không có nhiều cơ hội giáp chiến, tạm thời vẫn an toàn."

Ta gạt đầu, kê tay lên bàn đá, thả tầm mắt ra xa.

"Được rồi." Mọi chuyện vẫn còn là một mặt sóng yên biển lặng, chỉ là thời gian cho Mộ Trường Vũ chuẩn bị kỹ càng, hiện tại không thể đoán được bước tiếp theo hắn định làm gì, ta cũng chỉ có thể làm được đến đâu hay đến đâu thôi.

"Người về trước đi, đợi Hách Liên tiên sinh dùng bữa tối xong thì nhắn tiên sinh đến chỗ ta một chút."

"Vâng." Sát Long đáp nhẹ, cúi người cầm kiếm rời đi.

Hách Liên Diệp này, nếu ta đoán không nhầm, việc ta trùng sinh nhất định có liên quan đến hắn. Hắn không chỉ gọi ta là "Thái tử phi" còn nói lời hứa đó, hắn chỉ mới nói trước đây chưa đầy hai tháng, mà tính từ khi ta trùng sinh về đây, chính xác là một tháng hai mươi mốt ngày.

Ta trùng sinh, thời gian không gian thay đổi, diện mạo của ta thay đổi, người xung quanh, mọi thứ đều thay đổi, mà nói đúng hơn là chúng đều trở về nguyên trạng trùng khớp với sự việc cách lúc ta chết năm năm. Duy chỉ có kí ức của ta là không biến mất, phần quá khứ năm năm đó vẫn còn, cho dù không quá rõ ràng chi tiết nhưng chân thực, đủ để chứng minh mọi thứ thực sự đã diễn ra. Mà hiện tại, ta đã phát hiện ra, ngoài kí ức của mình, vẫn còn một thứ nữa không hề thay đổi.

Hách Liên Diệp.

Hắn chính là kẻ đã xuất hiện ở Đông cung ngày ta và Trường Nguyên chết, hắn là kẻ duy nhất không hề "quay trở lại" năm năm trước.

Vì thế có thể chắc chắn, chuyện ta trùng sinh nhất định liên quan đến hắn, hơn nữa còn liên quan đến "ân nhân" của hắn.

Sáng nay vì thời gian quá muộn nên không thể giữ hắn ở lại nói chuyện lâu hơn, tối nay, ta nhất định phải hỏi cho rõ ngọn ngành.

Trong lòng ta có cảm giác rất bất an, thực sự vô cùng bất an.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rối, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Dạ Càng

Từ lúc bị thương đến mấy ngày gần đây ta vẫn ăn cháo thay cơm, hôm nay rốt cục cũng ăn được một bữa tử tế đủ mặt rau xanh thịt mỡ, khẩu vị cũng tốt lên nhiều, chưa bao giờ ta thấy mình ăn ngon miệng đến thế.

Gắp một đĩa thịt kho tiêu lên, đưa đến miệng thì một tiếng sấm vang động đất trời ầm ầm truyền đến bên tai, từng tia chớp mang theo thứ ánh sáng xanh trắng dọa người rạch trời thoát ần thoát hiện, ta hơi giật mình, buông đôi đũa ngọc trên tay xuống.

"Ly Tâm, bên ngoài sắp mưa sao?"

Ly Tâm đứng bên cạnh ngó ra ngoài một hồi, sau cùng quay đầu lại gật gù, đôi mắt tròn xoe đen láy phản chiếu màn chớp bên ngoài, cảnh tượng kì dị khiến ta hơi lạnh sống lưng: "Vâng, ngoài trời bây giờ đang nổi dông, có lẽ một lúc nữa sẽ có mưa lớn."

Ta thấy gió ủa vào dự dội, mảnh cửa bay tán loạn, cây đèn thấp bên cạnh đung đưa như muốn tắt, liền buông bát cơm. "Em đóng cửa lại đi, kiểm tra lại cửa sổ nữa, đừng để gió thổi tắt đèn."

"Dạ" Nàng nhanh nhẹn nhắc váy kéo cửa lại, sau đó chạy sang hai bên đóng cửa sổ.

Nghe tiếng gió bão rít gào bên ngoài ô cửa giấy mỏng manh, lòng ta có chút cảm giác nao nao không tên, gọi người dọn bàn ăn, vào trong thư phòng đọc sách.

Vài ngày trước ta gửi đến cho Trường Nguyên một bức thư, muốn chàng tường thuật lại chính xác tất cả các triệu chứng, dấu hiệu phát bệnh của người nhiễm bệnh dịch, cả thành phần chất độc trong nước cũng phải liệt kê đầy đủ. Sau đó Trường Nguyên hồi âm lại, ta đọc xong, liền ngay lập tức tìm kiếm các cuốn sách thuốc cũ để thử phối thuốc, chỉ là không thu được nhiều hiệu quả, thất bại triền miên.

Kiếp trước sau khi trở về Vương phủ ta cũng có theo học y thuật của một vị Thái y trong cung, nghe nói trước kia là người phục vụ Thục quý phi, cũng biết được kiến thức đến một mức độ nào đó, cộng thêm việc đọc sách thuốc nhiều năm khiến ta có thể lĩnh hội rất nhanh. Nếu ta nhớ không nhầm, năm Đông Các thứ mười tám, sau khi ta và Trường Nguyên thành thân chưa lâu, Liễu Châu cũng bùng phát dịch bệnh. Khi đó ta cùng Trường Nguyên đi thăm Nguyệt Thành một chuyến cũng trùng hợp dừng chân tại Liễu Châu. Nói ra thì triệu chứng bệnh như nôn mửa, da vàng vọt, đỏ nhiều mô hôi, sốt cao, thân nhiệt thất thường... đều có phần quen thuộc. Ta thực sự cảm thấy ngỡ vực, lẽ nào bệnh dịch ở Liễu Châu năm đó cũng là do Mộ Trường Vũ sắp xếp?

Nếu suy nghĩ kĩ một chút, Liễu Châu có vị trí trọng yếu trong tuyến đường từ Nguyệt Thành về đến Kinh Thành, nếu chúng ta đi từ Kinh Thành, ắt sẽ phải đi qua Liễu Châu. Mà khi đó đúng vào mùa đông tuyết rơi dày, tuy không giống như bây giờ, nhưng cũng là một thời điểm dịch bệnh dễ bùng phát và lây lan nhất, nguyên nhân điều tra được cũng là do phát hiện độc tố từ nguồn nước trong giếng nước dùng hằng ngày của người dân. Nhiều điểm giống nhau đến thế, ta thực sự không cho rằng đây là chuyện trùng hợp. Vậy có thể nói, năm đó Mộ Trường Vũ cũng muốn lợi dụng bệnh dịch này để làm cái gì khiến ta cùng Trường Nguyên biến mất mãi mãi, chỉ là ta lại may mắn phát hiện ra phương thuốc chữa trị, khiến Mộ Trường Vũ tốn công thêm một lần.

Rõ ràng triệu chứng giống hệt nhau, có thể kết luận hai chứng bệnh là một, chỉ cần ta viết lại phương thuốc kia là sẽ có thể dẹp trừ dịch bệnh ở Nguyệt Thành, thế nhưng vấn đề ta chần chờ mãi không tài nào hiểu nổi chính là tại sao trong thành phần độc trong nước là có thêm một vị thuốc? Can Di, kiếp trước trong nước không chứa "Can Di", vì thế, ta vẫn chưa thể liều lĩnh đem phương thuốc của mình gửi đến chỗ Trường Nguyên được, đành chờ Hách Liên Diệp đến, hắn được mệnh danh là thần y có thể cải tử hoàn sinh, ta tin hắn nhất định có thể giúp ta có được câu trả lời.

Tiếng mưa nặng nề cuốn theo gió dông vùn vụt từ bên ngoài dội vào, va lên mái ngói càng thêm vang động rõ ràng, ta ngồi ngả người trên ghế, bắt đầu tra thêm vài quyển sách thuốc viết về một số bệnh truyền nhiễm.

Loại độc mà Mộ Trường Vũ dùng năm đó được điều tra ra là độc Xích Chi, xuất xứ từ vùng cao nguyên phía Đông Bắc Tây Nhạc, không mùi không vị, không có thuốc giải, độc tính không cao, chỉ làm nạn nhân rơi vào cơn sốt nặng, hôn mê vài ngày là sẽ không sao. Thế nhưng Mộ Trường Vũ đã cho thêm vào đó máu chồn cùng nhựa cây Vải thiều khiến độc tính của Xích Chi tăng lên, gây ra thêm một số tác hại khác như nôn mửa, đầu óc choáng váng,

tiêu hóa kém, vàng da, nổi mẩn, ở những giai đoạn cuối cùng, người bệnh sẽ rơi vào hôn mê, sau vài ngày thì qua đời. Mà Xích Chi đi vào cơ thể người qua đường tiêu hóa, sau đó sẽ phát triển thành bệnh, lây lan sang người khác qua tiếp xúc thông thường, vì thế mà tốc độ bùng phát của dịch bệnh mới chóng mặt đến mức như vậy.

Cũng may mấy ngày nay thời tiết không đến nỗi quá nóng bức, chỗ Trường Nguyên tình hình tạm khống chế được, hôm nay Hách Liên Diệp đến nơi, ta cũng có thể thả lỏng tâm tình phần nào.

Cũng không biết Ly Tâm đã đứng bên cạnh từ lúc nào, nàng thấp thêm một ngọn đèn dầu đặt lên thư án, ánh sáng rơi đến khiến mắt của ta giãn ra không ít, cảm giác rất thoải mái. Bên ngoài tiếng mưa lớn vẫn dội vào không ngớt, không gian bên trong lại bình tĩnh yên ả đến lạ lùng.

Ta nghĩ, mưa lớn như vậy, có lẽ Hách Liên Diệp sẽ không đến nữa. Cho dù khoảng cách từ nhà khách đến Trữ Tú viện không xa nhưng nếu đi dưới thời tiết xấu thế này cũng sẽ bị ướt hết, đường lát đá lại trơn trượt nguy hiểm, theo lẽ thường hẳn vẫn nên ở yên trong phòng thì tốt hơn.

Thế nhưng chỉ vừa dứt dòng suy nghĩ, bên ngoài đã vang lên tiếng gõ cửa "cộc cộc" qua màn mưa xối xả vọng vào.

Ly Tâm nghiêng nghiêng đầu nghe ngóng, môi nhỏ hơi mím.

"Thanh Vũ cô nương, Hách Liên cầu kiến." Giọng Hách Liên Diệp vẫn như thế, trong veo không gọn chút bụi trần, nhẹ nhàng như làn gió, thế mà vượt qua tiếng mưa ồn ào vẫn có thể truyền đến tai ta vô cùng rõ ràng.

Ta nhướn mày ngạc nhiên nhìn về phía cửa phòng đang đóng, mưa lớn thế này mà hắn vẫn đến ư?

"Ly Tâm, ra ngoài mở cửa cho Hách Liên tiên sinh."

Nghe xong, Ly Tâm vâng lời nhắc váy chạy ra ngoài, cánh cửa lớn khẽ khàng mở ra, Hách Liên Diệp thu chiếc ô giấy mỏng manh, tà áo xanh khẽ động, chân bước qua ngưỡng cửa tiến vào.

Ta đứng lên khỏi thư án, chỉnh lại vạt áo khoác ngoài hơi nhăn nhúm, bước ra ngoài.

Hách Liên Diệp vẫn như thế, tự nhiên kéo ghế ngồi xuống, nhàn tản tựa lưng vào ghế, chân vắt chéo chống cằm nghiêng nghiêng đầu, mái tóc trắng muốt buông xuống như thác đổ.

Ta kinh ngạc hướng ánh mắt lên y phục của hắn, hoàn toàn khô ráo sạch sẽ, không có một chút vết tích bị nước mưa hắt ướt nào, đến cả giày cũng còn khô nguyên, ngoài vài chỗ dính bụi trắng do đi đường ra, toàn thân hắn gọn gàng đến mức kì quái, không hề giống với kẻ vừa lội mưa chút nào.

Ta lắng tai nghe, quả thực bên ngoài mưa vẫn còn rất lớn.

Hách Liên Diệp ý thức được ánh mắt của ta, hắn chỉ khẽ bật cười. Ta lại nhìn chiếc ô giấy tựa bên góc tường, vẫn còn khô nguyên.

"Thanh Vũ cô nương không ngồi sao?"

Ta nghe ra ý chế nhạo, thoáng cau mày ngồi xuống.

"Hách Liên tiên sinh, trời mưa lớn như vậy mà tiên sinh còn đến chỗ ta, quả thực..."

Hách Liên Diệp chống cằm, khẽ lắc đầu, ngắt lời: "Không sao, một chút mưa gió thế này chẳng thấm vào đâu, chuyện của Thanh Vũ cô nương quan trọng hơn."

Đúng là "không thấm vào đâu", nghĩa đen.

Ta cho Ly Tâm lui đi, bắt đầu cùng Hách Liên Diệp bàn vào chuyện chính.

"Hách Liên tiên sinh, chuyện sáng nay chúng ta vẫn nói chưa xong. Đầu tiên là chuyện bệnh dịch ở Nguyệt Thành, tiên sinh định giải quyết thế nào?"

Hách Liên Diệp đưa bày tay mảnh khăn đan vào mái tóc trắng như tuyết, đáp: "Chẳng phải chuyện này Thanh Vũ cô nương có cách rồi sao? Còn về khúc mắc mà cô nương đang suy nghĩ bấy lâu, khác với thời điểm hiện giờ là mùa hè oi bức, mùa đông ba năm sau tiết trời lạnh, vị Can Dị được đưa vào dễ làm tăng hiệu quả lây lan, thúc đẩy sự phát triển của độc tố lên mức cao nhất, cũng có khả năng giúp Xích Chi thích ứng được với khí hậu ở Nguyệt Thành. Lần trước Trường Vũ Vương hạ độc xuống giếng ở Liễu Châu, lần này cả thời gian và địa điểm đều đã thay đổi, dĩ nhiên thành phần cũng sẽ không giống nhau hoàn toàn. Chỉ có điều, Can Dị này thực sự không dễ tìm được vị thuốc đối nghịch."

"Vậy..."

Hắn cầm một lọn tóc trong tay, vân vê, hàng mi dài rũ xuống che khuất đi con ngươi đen kịt.

"Nhưng dĩ nhiên, với khả năng của ta thì có thể tìm ra được, chỉ có điều, vị thuốc này rất hiếm, có thể lấy về hay không, thực sự không nói trước được."

"Là thứ gì?"

"Dạ Cang."

Ta cau mày. Dạ Cang, vị thuốc đó... thực sự hẳn nói không ngoa, vô cùng hiếm, cũng bởi nó là thứ thuốc có rất nhiều tác dụng nên được người ta vô tình kiếm rất nhiều, khả năng sinh trưởng lại kém, ba năm trước đây đã không còn ai có thể tìm thấy Dạ Cang ở bất cứ đâu nữa.

"Dạ Cang là thứ thuốc gần như đã không còn tồn tại nữa, cô nương hẳn cũng biết, hiện giờ ngoài núi Chúc Đan ra, không có nơi nào còn lưu giữ được chúng nữa."

Ta nhướn mày ngạc nhiên nhìn hẳn, núi Chúc Đan có thể tìm được Dạ Cang?

Hách Liên Diệp bị ta nhìn đến mức bật cười: "Ta nói rồi, cho dù ta là kẻ tu tiên thất bại đi nữa, bản thân ta cũng coi như có được chút tài mọn."

Ta neho mắt nghi ngờ, hẳn ung dung vờ về lộn tóc trắng trong tay: "Núi Chúc Đan là nơi ở của Thiên Dược Môn, vừa vặn là kẻ thù đã ngót mười năm nay của Tu Nhân Trang ta, vì thế, muốn đi lấy Dạ Cang... Thanh Vũ cô nương phải tự đi rồi. Thứ quý giá như vậy, Thiên Dược Môn cũng sẽ không tùy tiện đem giao cho người khác đâu."

"Ta... phải tự đi? Nhưng, núi Chúc Đan... mà người nói...?"

"Đi về phía Tây ngoại thành, vượt qua Nhữ Linh Huyện Sơn, băng qua rừng Ô Qua là có thể thấy ngọn Chúc Đan Sơn quanh năm tuyết phủ. Nói vậy chứ, ta vẫn sẽ đi theo bảo vệ cho cô nương, giúp cô nương mang Dạ Cang an toàn trở về."

Ta suy nghĩ một lát, lại nói: "Nhưng hiện tại tình hình ở kinh thành rất căng thẳng, ta khó có thể rời đi lúc này được, chẳng lẽ không thể để người khác đi thay sao?"

Hách Liên Diệp nhún vai: "Người của Thiên Dược Môn vô cùng quái gở, cô nương không đích thân đi, sợ rằng không thể lấy được Dạ Cang trở về. Việc ở kinh thành này và cả số mệnh của Hoàng thượng đều nằm trong số trời, sớm đã có sắp đặt rồi. Trong mười hai ngày này, nếu cô nương có thể dẹp được bệnh dịch ở Nguyệt Thành, đánh bại quân phản loạn Bắc Dư thì sẽ thành công xoay triều đổi vận, đó cũng là lúc giang sơn này đổi chủ."

"Nếu... ta không thể thì sao?"

Hách Liên Diệp nhếch miệng, nụ cười chợt lạnh lẽo đến thấu xương: "Đại Khuynh sẽ tận diệt."

Ta buông mí mắt nặng trĩu, thoáng đánh rơi một hơi thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rối, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Tu tiên thất bại

Bên ngoài sấm vẫn rền vang, mưa rơi không ngớt, chốc chốc lại có vài tia sét chớp loáng rơi vào qua ô cửa giấy mỏng manh, không gian bên trong đốt đèn sáng trưng, phủ lên thứ yên tĩnh trầm mặc lạ lùng. Ta cảm thấy đầu hơi váng, gọi Ly Tâm pha một ấm trà an thần đưa vào.

Hách Liên Diệp nhận lấy chum trà vừa được mang lên, gật đầu có ý cảm tạ. Ta cười đáp lễ, nâng chum hít một hơi thật sâu, trà an thần này có thảo dược giúp thư giãn đầu óc, những lúc căng thẳng uống vào một chút rất có tác dụng. Cảm nhận được hương vị nhàn nhạt thanh mát đem theo cảm giác thư thái ngấm sâu vào từng mạch máu, ta thoáng thả lỏng cơ thể, đầu cũng bớt đau.

"Thanh Vũ cô nương, sắc mặt cô nương có vẻ không được tốt lắm?"

Ta nhấp một ngụm trà, nước trà nóng khiến đầu lưỡi có chút tê dại.

Đặt chum trà xuống, ta đáp: "Không sao, mấy ngày này ta mới bình phục, đau đầu một chút cũng là chuyện bình thường."

Hách Liên Diệp đan tay đặt trước đùi: "Tình hình này, nếu nói để ngày mai lập tức lên đường đúng là có chút đáng ngại."

"Cũng chỉ có thể cố gắng, mười hai ngày là khoảng thời gian thế nào chứ, hiện tại từng giờ từng khắc đều đáng quý, ngày mai lúc đi ta chuẩn bị thảo dược đem theo, sẽ ổn thôi."

Hắn đưa đôi mắt trong vắt nhìn ta, bờ mi trắng khê rung, trên khóe môi ẩn hiện nét cười nhàn nhạt.

"Hách Liên tiên sinh, ta lại muốn hỏi ngài, chuyện ta trùng sinh rốt cục là thể nào?"

Hắn cười thành tiếng, dựa lưng vào thành ghế: "Cô nương nghĩ không sai, là ta giúp cô nương trùng sinh."

Nghe được lời này, ta cũng không mấy bất ngờ, ừ chum trà trong lòng bàn tay, hơi ẩm lan tỏa khiến cơ thể trở nên thật thư thái: "Lý do là gì, và bằng cách nào?"

"Nếu cô nương đã muốn nghe, vậy để Hách Liên kể cho cô nương nghe một câu chuyện."

Ta không đáp, im lặng chờ đợi hần bắt đầu.

Hần ngừng lại một chút, từ tốn nhấp một ngụm trà, thở ra một hơi thật dài, làn mi trắng như đọng tuyết rủ xuống che đi con ngươi đen bóng. Giọng hần hòa với hơi thở, nghe êm ái mà mơ hồ: "Cô nương cũng biết, con người có kiếp trước kiếp sau, có sinh tử luân hồi, dĩ nhiên, ta cũng thế, cô nương cũng thế, không có ai là ngoại lệ. Nhưng cũng chính vì thế, ta lại muốn mãi mãi ở lại kiếp này, mãi mãi không muốn chết đi, cũng không muốn đầu thai chuyển thế."

Ta hơi nghiêng đầu ngả vào thành ghế sau lưng, suy nghĩ tại sao Hách Liên Diệp lại không muốn luân hồi.

Vài sợi tóc trắng muốt trượt xuống trên vai, hần nói tiếp: "Bởi vì đầu thai sẽ phải rũ bỏ kí ức của kiếp trước, mà ta lại có phần kí ức mà bản thân mãi mãi không muốn quên đi, vì thế, ta quyết định tu tiên."

Tu tiên cầu trường sinh bất lão, chấp niệm nào khiến hần một mực muốn làm như thế?

"Thật ra trước đây Hách Liên gia không sống ở Tu Nhân Trang mà sống ở nơi khác, lâu quá rồi, ta cũng không còn nhớ rõ được, chỉ mang máng hình như chỗ đó gọi là Lượm Thành, huyện Lăng Vân, nhưng không phải ở Đại Khuynh mà ở nơi khác... Thanh Vũ cô nương, cô nương có biết không?"

"Ta biết, Thành Lượm thuộc lãnh thổ nước Danh, cách Đại Khuynh một sa mạc rộng lớn."

Hách Liên Diệp cười nhẹ: "À, thì ra có hương của Hách Liên gia lại xa xôi đến vậy." Ngưng một chút, hần kể tiếp: "Lúc đó ta còn rất nhỏ, ba hay bốn tuổi gì đó, Lượm Thành bị đánh chiếm, ta cùng cha mẹ chạy trốn, chỉ là trên đường đi, cha và mẹ ta cuối cùng đều vong mạng. Nói chung là cũng chẳng có gì to tát, chuyện đã lâu, hiện tại ta nhớ lại cũng chẳng cảm thấy gì nữa rồi!" Nói vậy, nhưng giọng nói của hần lại mang thêm tư vị cô đơn không sao tả xiết, lạnh giá như những giọt mưa đang đổ ngoài thềm, tịch mịch như tuyết trắng rơi không hồi kết.

"Sau đó, ta cứ đi, đi mãi, cũng không biết đã đi được bao lâu, đã đi đến đâu, chỉ biết sau khi ngất đi, lúc tỉnh lại ta đã gặp nàng. Nàng lúc đó là một tiểu cô nương nhỏ nhắn đáng yêu, đôi má bánh bao hồng hồng, làn da trắng lem luốc như mèo con ăn vụng, đôi mắt đen láy to tròn lanh lợi đáng yêu, tên nàng lúc đó là gì nhỉ? À... phải rồi, Vãn Nhi... Vãn Nhi..."

Hách Liên Diệp ngâm nga cái tên ấy như kẻ say, khoe môi chọt nở nụ cười ám áp, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy hần như thế.

"Lúc đó Vãn Nhi và ta đều là trẻ mồ côi, chúng ta nương tựa lẫn nhau mà sống qua ngày, áo mặc chẳng đủ ấm, cơm ăn không đủ no, cuộc sống cơ cực cứ thấm thoát trôi đi. Chúng ta lang thang khắp nơi, cũng chẳng biết từ lúc nào đã đặt chân lên đất Khuynh... Năm đó chiến sự kéo dài, hạn hần liên miên, Đại Khuynh đâu có phồn hoa giàu có như bây giờ. Dừng chân bên biên giới phía Bắc, vị tướng quân trấn giữ thành năm đó nhét vào tay ta một bức thư, cầu ta mang đến kinh thành xin cứu viện. Quả thực, tình hình chiến sự lúc đó rất xấu, nhân dân Bắc Thành bị bao vây bên trong, không ai có thể lọt ra ngoài, ta có vài năm làm trộm cắp vặt cũng biết được mấy món nghề, nhận được ủy thác liền dẫn Vãn Nhi tiến về Kinh thành.

Hai người chúng ta cực khổ suốt ba bốn ngày, cuối cùng đến nơi qua mắt được quan binh trốn vào kinh, theo lời vị tướng quân kia giao thư đến một tòa phủ đệ nằm sát Hoàng cung. Đến khi giao thư xong, trên người đã chẳng còn bao nhiêu tiền, ta và Vãn Nhi đành lưu lại Kinh thành. Thấm thoát cũng vài tháng trôi qua. Ngày Đại Khuynh toàn thắng, quân đội khai hoàn trở về, cho dù chúng ta chẳng phải người ở nơi này cũng cảm thấy hân hoan vui mừng. Chỉ là... Sau mười ngày ăn mừng chiến trận, kinh thành mở cuộc rà soát, những người không danh không tính như chúng ta đều bị bắt lại.

Thật ra những chuyện như vậy ta cũng không quá lo lắng, chẳng qua bị giam vài ngày là sẽ được thả ra thôi... nhưng... trong thời gian đó, Vãn Nhi lại bị bệnh. Đến khi muội ấy lên cơn sốt cao, ta mới nhận ra muội ấy không ổn, khẩn cầu xin lính canh thả chúng ta ra, giúp chúng ta tìm đại phu, giúp ta cứu Vãn Nhi... Nhưng chẳng có ai đáp lại...

Ngày thứ nhất muội ấy ho khan...

Ngày thứ hai muội ấy đau đầu...

Ngày thứ ba thì sốt nặng...

Đến ngày thứ tư, muội ấy nôn ra máu...

Vẫn không có ai đáp lại lời cầu xin của ta.

Tuyệt vọng, sợ hãi, ta chột nhận ra bản thân vô dụng biết mấy...

Đêm ngày thứ năm, ta quyết định vượt ngục. Nhưng kẻ chỉ có bản lĩnh mèo cào như ta mà nói, làm sao có thể đưa Vãn Nhi thoát ra an toàn chứ? Cuối cùng... ta lại hại muội ấy đỡ thay một thương của lính gác... Kết cục, cô nương cũng đoán ra được, muội ấy chết."

Hách Liên Diệp kể, Vãn Nhi đã chết, bóng dáng hần theo ánh nến hắt lên tấm rèm phủ đằng sau tĩnh lặng như một cái xác không hồn.

Hần cười nhạt, như oán như than: "Giá mà cái ngày ấy chúng ta không nhận lời đưa lá thư kia đến kinh thành thì Vãn Nhi đã không phải chết, có trách thì

cũng là trách chúng ta quá tốt, quá lương thiện."

Ta rất cảm thông với hấn. "Hách Liên tiên sinh, Đại Khuynh nợ tiên sinh."

"Đúng, nơi này nợ ta, cũng nợ Văn Nhi. Sau cái ngày ấy ta bị bắt lại, giam giữ nửa tháng cũng được thả ra. Nhưng cuối cùng, đến cả xác Văn Nhi, ta cũng không giữ được. Tình cảm của ta cùng Văn Nhi nói ra thì chẳng sâu đậm, chẳng mãnh liệt, nhưng chúng ta lớn lên bên nhau, trưởng thành cùng nhau, hai người chỉ có duy nhất đối phương là người thân. Thiên hạ rộng lớn, chỉ cần chúng ta có nhau, đi đến nơi nào cũng sẽ tìm được hơi ấm. Nhưng mất nàng ấy, ta cũng chẳng khác gì kẻ đã chết, mất đi tất cả, sống cũng vô dụng."

Nghe hấn kể, ta lại nhớ đến Trường Nguyên. Ngày ấy chàng ôm ta, nói: "Còn nàng, còn ta, còn chúng ta."

Đúng vậy, còn chàng, còn ta, còn chúng ta. Mất đi một, nghĩa là mất tất cả.

Hách Liên Diệp cũng vậy.

"Nhưng ta không thể chết được, cô nương biết không, trước khi chết, Văn Nhi nói với ta, nói rằng ta nhất định phải sống, chỉ cần ta sống, nàng ấy cũng sẽ mãi mãi sống trong kí ức của ta. Nàng ấy nói, nàng ấy không sợ chết, chỉ sợ bị lãng quên. Trên đời này, ta là người thân duy nhất của nàng ấy, nếu ta cũng chết, nàng ấy sẽ thực sự không còn tồn tại trên cõi đời này nữa. Ta sống, để nàng ấy mãi mãi được ghi nhớ."

Nhưng Văn Nhi không biết, ngày nàng ấy chết, chính Hách Liên Diệp đã không còn tồn tại nữa. Không, có lẽ Văn Nhi biết, nhưng nàng ấy vẫn nói vậy để hấn sống. Yêu, bởi vì yêu nên cho dù có chết, bản thân vẫn hy vọng đối phương có thể sống tốt.

Ngày đó Trường Nguyên ra đi, lựa chọn tự vẫn, có phải ta đã sai không?

"Vì thế tiên sinh muốn tu tiên để cầu trường sinh bất lão?"

Hách Liên Diệp nâng chum trà, không đáp.

"Chuyện gì đã xảy ra?" Hách Liên Diệp từng nói, hấn là kẻ tu tiên thất bại.

Hách Liên Diệp đặt chén trà xuống, nhắm hờ đôi mắt: "Ta quả thực muốn tu tiên, hỏi thăm khắp nơi cũng biết được chút ít thông tin của Tu Nhân Trang trên núi Vạn Kim, sau cùng tìm đến đó bái sư. Sư phụ của ta cũng là người tu tiên, trải qua chín mươi chín kiếp nạn, đến cuối cùng lại thất bại, bị phép thuật phản phệ rồi ra đi. Ta không ngờ chính mình cũng dẫm vào vết xe đổ ấy, thất bại, bị phản phệ, nhưng chính lúc hấp hối còn có thể gặp được một linh hồn lang thang, linh hồn đó đồng ý để ta dùng hết ba phách để trị thương, sau cùng ta cũng qua được, trở thành kẻ nửa người nửa tiên, bất lão nhưng không bất tử. Tính ra thì có lẽ sinh mạng ta cũng chỉ còn vài năm mà thôi... Thanh Vũ cô nương, cô nương có biết kiếp nạn cuối cùng đó là gì không?"

Ta lắc đầu, chờ hấn nói tiếp.

"Tình kiếp."

Tình kiếp, phàm là sinh mệnh đều có tình cảm, chung quy cũng không thể thoát khỏi một chữ "tình". Hách Liên Diệp vì "tình" mà tu tiên, hấn dĩ nhiên không thể độ thành công kiếp nạn này.

"Rất đơn giản, chỉ cần ta uống vong tình thủy, quên đi Văn Nhi, ta sẽ độ kiếp thành công. Nhưng quên đi nàng ấy, ta tu tiên còn có ý nghĩa gì, so với việc chết đi, cuối cùng cũng chẳng có gì khác biệt. Ta mang ơn linh hồn kia, vì vậy nhận lời giúp nàng hoàn thành hai tâm nguyện."

"Giúp ta trùng sinh?" Linh hồn kia, rốt cuộc là ai... lại sao ta lại cảm thấy một nỗi lo sợ bồn chồn không yên đang dâng lên?

Hấn nhún vai: "Gần như thế, nàng muốn ta đến giúp cô nương sống một cuộc sống thật hạnh phúc, mà lúc ta đến nơi, cô nương đã muốn chết rồi. Lúc đó ta cũng chỉ đành dùng vài năm tuổi thọ rạch vào thời không một đường, ném linh hồn cô nương trở lại năm năm trước."

"Người đó... là ai?" Giọng ta run rẩy ngắt quãng, trong đầu thoáng hiện lên một khuôn mặt cùng ánh mắt hiền từ ấm áp.

"Nói ra thì, cô nương hiện tại rất giống nàng ấy. Lúc gặp mặt trong Đông cung cô nương đã dịch dung phải không? Nàng ấy nói nàng ấy là mẫu thân của cô nương."

Mẫu... thân?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rối, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Tâm nguyện cuối cùng của mẫu thân

"Mẫu thân của... ta?"

Nghe Hách Liên Diệp kể chuyện, không phải ta chưa từng nghĩ linh hồn đã giúp đỡ hẳn là mẫu thân, chỉ là chính tai nghe thấy, quả thực vẫn khiến ta khó chấp nhận.

Hách Liên Diệp gật gù: "Đúng thế, mẫu thân cô nương chết oan nên linh hồn không siêu thoát được, lang thang đến Tu Nhân Trang, ngẫu nhiên cứu ta một mạng."

Ta hít sâu một hơi, nếu là chuyện về mẫu thân, ta muốn nghe, thực sự muốn nghe nhiều hơn.

"Chuyện... xảy ra như thế nào?"

"Để ta nhớ xem... Là năm Đông Các thứ mười, sư phụ nói ta có tiền duyên, tu luyện rất nhanh đã có thể vượt qua chín mươi kiếp nạn, sau đó thì người quy tiên. Ta tiếp tục trải qua chín kiếp nạn còn lại, chỉ là đến kiếp nạn cuối cùng lại thất bại, cơ thể bị thiên pháp đánh vào, hồn rời khỏi xác, ta còn tưởng bản thân thực sự đã chết rồi, không ngờ lại gặp được Dương phu nhân. Bởi vì chết trẻ nên khi gặp ta Dương Phu nhân nhìn bề ngoài cũng chỉ như cô nương hiện tại thôi, rất xinh đẹp."

Đúng thế, năm ra đi, mẫu thân mới vừa tròn hai mươi hai tuổi, quãng đời của bà, đáng lẽ ra là còn rất dài. Nhưng đáng tiếc...

"Dương phu nhân là một người phụ nữ rất có cốt khí, cũng rất tốt bụng, bà ấy dùng ba phần phách của mình để cứu ta, còn ba hồn ba phách còn lại, giúp bà ấy duy trì chút hơi tàn để thành toàn tâm nguyện cuối cùng."

"Tâm nguyện cuối cùng?" Duy trì hơi tàn để hoàn thành... tâm nguyện cuối cùng?

"Cứu ta, bà ấy nhờ ta hai việc, đầu tiên, giúp cô nương trải qua một kiếp bình yên vui vẻ, thứ hai, tạo ra một kết giới giữ phần hồn phách còn lại của bà ấy ở lại nhân thế, bà ấy còn muốn gặp lại phụ thân cô nương lần cuối."

"Gặp lại phụ thân..." Tâm nguyện cuối cùng của mẫu thân, chẳng qua chỉ là muốn gặp lại phụ thân lần cuối cùng, gặp lại người trượng phu đã quay lưng lạnh lùng với bà ấy... lần cuối cùng.

Mẫu thân...

Hách Liên Diệp nâng chung trà, hít một hơi thật sâu.

"Thanh Vũ cô nương, chuyện mẫu thân cô nương, ta cũng đã nhìn ra được. Dương phu nhân vì bị hàm oan mà chết không nhắm mắt, cuối cùng trở thành linh hồn lang thang nơi dương thế, quả thực rất đáng... thương..."

"Tiên sinh... đừng nói mẫu thân ta đáng thương."

Với tính cách của người, sự kiêu ngạo của người, cho dù thực sự có đáng thương đi nữa, người cũng nhất định không muốn nhận hai chữ "đáng thương" ấy.

Hách Liên Diệp thở dài: "Đúng là Dương phu nhân sẽ không muốn nghe những lời như vậy. Cô nương và phu nhân đều rất giống nhau, có thông minh, có kiêu ngạo, có kiên cường. Chỉ tiếc... số phận đều không được như mong muốn."

Ta cười khẽ, nói ra thì lời này hẳn nói không sai, ta và mẫu thân, đến cùng đều bị thứ gọi là "số phận" hành hạ.

"Chẳng phải tiên sinh đã cho ta làm lại một kiếp hay sao, lần này, "số phận" sẽ là thứ ta nắm trong tay."

Hách Liên Diệp mỉm cười đầy tán thưởng, đặt lại chung trà lên bàn: "Cô nương nói rất hay."

"Vậy... ta muốn hỏi, linh hồn mẫu thân của ta đang ở đâu?"

Hách Liên Diệp không nhìn ta, dời ánh mắt đến hướng nam xa xôi, khẽ nheo lại: "Vẫn ở Vạn Kim Sơn, trong Tu Nhân Trang. Nhưng hiện tại bà ấy chỉ là một linh hồn không có thực thể, cô nương không thể nhìn thấy được."

Quả thực ta rất muốn đi gặp người, nhưng nghe Hách Liên Diệp nói thế, cảm giác thất vọng liền như thủy triều ào ạt trào dâng trong lòng. Đã lâu lắm rồi... ta rất nhớ mẫu thân. Mỗi lần nghĩ đến cái chết năm đó của người, ta lại cảm thấy đau lòng... lẽ ra người đã không chết...

Trước mắt ta vẫn còn rất nhiều việc phải làm, thời hạn mười hai ngày vô cùng ngắn ngủi, muốn đến Tu Nhân Trang bây giờ là chuyện không thể nào, ta buộc phải tạm gác lại sau lưng.

"Làm thế nào ta mới gặp được mẫu thân?"

Hách Liên Diệp lại thở dài, buổi tối hôm nay hẳn đã thở dài rất nhiều lần. "Không thể, Dương phu nhân chết oan, linh hồn của bà ấy chỉ có những người gây ra cái chết cho bà ấy mới có thể thấy được. Năm đó ta cũng đã hồn lìa khỏi xác mới có thể bắt gặp được bà ấy, cũng xem như là có duyên, còn cô nương, thực sự là không thể."

Chỉ có những người đã gây ra cái chết cho mẫu thân mới có thể nhìn thấy linh hồn của người, chuyện này nói ra nghe mới điều cợt làm sao. Vì thế nên mẫu thân mới có thể gặp được phụ thân theo tâm nguyện cuối cùng của người.

"Bao giờ mẫu thân ta đi gặp phụ thân?"

Hách Liên Diệp di dời tầm mắt, hướng về phía ta, trong con ngươi đen láy trải lên một màn sương mù mờ ảo, hần đưa tay đan vào tóc, vè mặt bần khoản. Chẳng lẽ hần cũng không biết? Nói là giúp mẫu thân mà lại không biết?

Sau một hồi ngẫm nghĩ, hần thực sự nhún vai: "Cái này, hình như Dương phu nhân không nói với ta."

"... Vậy kết giới giữ linh hồn mẫu thân mà tiên sinh nói là?"

"À cái đó..." Hần hơi nheo mắt, một tay xoay xoay chung trà nằm trên bàn. "Chắc cô nương không biết, linh hồn không siêu thoát được lang thang ở dương thế sau một thời gian sẽ hồn phi phách tán khắp tam giới, lúc đó không những không thể đầu thai chuyển thế mà còn mất hết kí ức khi còn sống. Khi gặp mặt phu nhân đã cho ta ba phách, hiện tại chỉ còn ba hồn bốn phách, thời gian của bà ấy không còn nhiều, nếu không hóa giải oan khuất để bà ấy được vào cổng luân hồi... chi sợ... cũng khó nói... Vì thế nên ta mới giúp bà ấy giăng một kết giới giữ hồn phách lại, ít nhất là trong khoảng một năm tới sẽ không có vấn đề gì, chỉ cần đưa Thừa tướng đến nơi là được."

Như vậy, chỉ có đưa phụ thân đến Vạn Kim Sơn, hóa giải oan khuất của mẫu thân mới có thể sớm giúp người yên nghỉ.

"Hiện tại... mẫu thân của ta vẫn tốt chứ?"

Hách Liên Diệp đáp: "Vẫn tốt, chỉ là mất đi ba phách khiến đôi lúc bà ấy quên đi một vài thứ, nhưng cũng không quá nghiêm trọng."

Vẫn tốt, vậy là được rồi. Như vậy, ta cũng an tâm.

"Hách Liên tiên sinh, cảm ơn tiên sinh."

Hách Liên Diệp cười khẽ, lắc đầu, những sợi tóc trắng như sương giá trượt xuống: "Mạng của ta là do Dương phu nhân cứu, người nói lời cảm ơn phải là ta mới đúng."

Ta mỉm cười, nâng chum trà an thần lên, nhấp một ngụm nhỏ.

Nếu không có mẫu thân hy sinh ba phần phách, không có Hách Liên Diệp ra tay giúp đỡ, làm sao ta có được cơ hội làm lại từ đầu, làm sao ta có thể sống tốt như ta hiện tại?

Những chuyện kiếp trước, đã qua rồi thì để nó qua đi.

Mẫu thân muốn ta phải sống cho tốt, ta cũng không thể phụ lòng người được.

Mưa bên ngoài đã ngớt dần, chỉ còn những âm thanh lách tách gõ vào then cửa sổ bằng gỗ chạm hoa văn đẹp mắt, ta không gọi Ly Tâm nữa, có lẽ lúc này nàng cũng mệt rồi, để nàng nghỉ ngơi một chút, tự mình đứng dậy đi mở cửa sổ.

Một trận gió mang theo cái mát lạnh ẩm ướt của cơn mưa rào mùa hạ cùng với mùi hương mằn mặn tanh tanh của đất ẩm ủa vào phòng, ta hít một hơi dài, cơn đau đầu dường như đã hoàn toàn biến mất không chút tung tích. Ngửa cổ nhìn lên, bầu trời cao thăm thẳm như đại dương bao la, trong vắt không một gợn mây, trắng sáng vắng vẻ, cơn mưa đã qua rồi. Xem ra sáng mai khởi hành, trời sẽ rất đẹp.

Ta đi mở tất cả các cửa sổ, lúc quay lại, Hách Liên Diệp vẫn đang chậm rãi uống trà.

"Hách Liên tiên sinh, ngày mai khởi hành chúng ta phải mang theo những gì?"

Hách Liên Diệp vừa đẩy nắp chum trà, vừa như lơ đãng nhưng vẫn trả lời: "Những gì cô nương cảm thấy cần thiết là được, ngoài ra cũng phải mang theo hai cận vệ bên mình nữa, tới bên ngoài Thiên Dục Môn là ta phải tạm lánh mặt rồi."

Ta hơi ngẫm nghĩ xem nên đưa ai đi cùng, một người chắc chắn sẽ là Sát Long, vậy còn người thứ hai... Nên là ai đây? Tạm gác vấn đề sang một bên, ta lại hỏi: "Chúng ta sẽ mất bao nhiêu thời gian?"

"Nhanh nhất là bốn ngày ba đêm."

Không đủ.

"Nếu đi xuyên đêm thì sao?"

Hách Liên Diệp nhún mày, động tác vuốt tóc thoáng dừng: "Sao, đi như vậy sẽ rất vất vả, hơn nữa chúng ta còn đi đường rừng... Nhưng đúng là sẽ nhanh hơn, như vậy chỉ còn ba ngày hai đêm thôi."

Ta cười khẽ: "Như vậy đi, canh tư sáng mai sẽ xuất phát."

Ba ngày hai đêm, mất thêm một ngày một đêm đến Nguyệt Thành nữa, việc điều chế thuốc giải lúc đã có Dạ Càng trong tay hoàn toàn không thành vấn đề, có lẽ chỉ mất nhiều nhất là nửa ngày. Sau đó chúng ta sẽ cùng lên thuyền đi đường thủy theo dòng Mạn Hà, tính ra thì đi đường thủy so với đường bộ sẽ nhanh hơn nhiều, nội trong hai ngày là có thể tới được Bắc Thành. Chuyện tiếp theo thế nào, đành phải tùy cơ ứng biến, dựa vào may mắn mà thôi.

"Tiên sinh, tiên sinh nói sẽ giúp ta cứu Trường Minh Vương, tiên sinh đã có cách rồi chứ?"

Hách Liên Diệp chống cằm, cười nhẹ, ánh mắt trong trẻo như gương soi.

"Cô nương có thể tin vào chút bản lĩnh của ta."

"Được."

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rối, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Rời khỏi Kinh Thành

Vào hạ, mặt trời lên sớm, mới canh tư mà khung cảnh bên ngoài đã sáng rõ như chính ngọ. Ta dậy sớm trước thời điểm khởi hành hai khắc, bắt đầu xếp mấy bộ đồ đơn giản vào tay nải, gọi Ly Tâm dọn đồ mấy việc trước khi lên đường.

Đêm qua lúc Hách Liên Diệp rời đi, ta kể chuyện sáng nay sẽ lên đường đến Thiên Dục Môn trên đỉnh Chúc Đan cho Ly Tâm nghe, nàng liền kì kèo đòi đi từ đây cho đến tận bây giờ. Nàng vừa nhìn ta sắp hành lý, đứng một bên vừa phụng phịu khua tay múa chân không chịu dứt: "Tiểu thư, nô tì hầu hạ tiểu thư lâu vậy rồi, từ trước tới nay luôn là tiểu thư đi đâu thì nô tì theo đó. Tiểu thư đường xa vất vả, không có nô tì ở bên cạnh làm sao được, nô tì phải đi theo chăm sóc cho tiểu thư!"

Ta cười thành tiếng, đáp: "Chính vì đường xa xa xôi nên ta mới không muốn để em đi, em còn nhỏ, không chịu nổi vất vả đâu."

"Tiểu thư" Ly Tâm cao giọng, bĩu môi: "Sao tiểu thư có thể nói vậy, em... Sát Long nàng ta chẳng phải cũng cùng tuổi em hay sao, tại sao Sát Long có thể đi được, còn em thì phải ở nhà?"

Buộc gọn gàng đồ dùng cá nhân vào tay nải xong xuôi, ta để nó qua một bên, tiếp tục tiến về phía thư án, trái gậy mài mực. Ly Tâm lanh lẹ đuổi theo, tranh lấy nghiền mực trong tay ta, vừa mài vừa nói: "Tiểu thư, cho em đi đi, để tiểu thư đi như vậy làm sao em yên tâm được."

Ta ngồi xuống thư án, chọn một cây bút lông nét mảnh, chấm mực bắt đầu viết chữ.

"Để em đi cùng ta mới không yên tâm, Sát Long không giống em, nàng ấy có võ công, là ám vệ đích thân hoàng gia bồi dưỡng, gặp biến không ứng phó được thì cũng có thể dựa vào khinh công tuyệt đỉnh để thoát thân an toàn. Em thì sao, với ta cùng loại, đều là chân yếu tay mềm trời gà không chặt, có ta làm gánh nặng cho Sát Long là đủ rồi, em đi theo, lúc gặp nguy hiểm chỉ tăng thêm phiền phức cho nàng ấy thôi."

Động tác mài mực của Ly Tâm thoáng chậm lại, sắc mặt không còn vẻ trẻ con làm nũng đòi ăn kẹo nữa, thay vào đó là một bộ dạng ỉu xiu như chưa ăn cơm. "Tiểu thư, thật ra em cũng biết chuyện đó, nhưng mà nói gì thì nói, em vẫn rất lo lắng cho tiểu thư."

Ta cười nhẹ, giọng nói cũng ôn hòa hơn mấy phần: "Ta hiểu, nhưng lo lắng cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì, em hãy thay ta ở lại coi sóc vương phủ giúp Nhị vương gia cho cẩn thận, ta sẽ trở về sớm thôi. Bên cạnh ta có Hách Liên tiên sinh, Sát Long và Hoán Vũ, sẽ không sao đâu."

Ly Tâm rũ mắt nhìn nghiền mực đen nhánh, không cam tâm thở dài: "Vâng."

Tấm lòng của nàng ấy, dĩ nhiên ta rất hiểu, cũng rất cảm kích. Nàng ấy theo ta từ năm bảy tuổi, lúc là một đứa trẻ bé xíu đã phải làm bao nhiêu công việc nặng nhọc, ở chỗ của ta vừa hay lại là nơi nghèo nàn nhất tước phủ, cuộc sống đúng là không dễ dàng gì.

Nhưng càng như vậy, ta càng không nỡ để nàng ấy theo mình chịu nhiều nguy hiểm. Lần này ta rời vương phủ là bí mật rồi đi, vừa để bảo đảm an toàn, vừa là che mắt thiên hạ, trong thời gian này, Ly Tâm sẽ thay thế ta ở lại trông coi Nhị vương phủ, đối với nàng ấy hay với chính cũng là lựa chọn an toàn và thiết thực nhất.

"Ly Tâm, quãng thời gian tiếp theo ta cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì, em tuyệt đối không được ra khỏi phủ, ta sẽ để Sát Lang quay về phủ bảo vệ em, nghe lời ta."

Ly Tâm gật: "Dạ, em nghe lời tiểu thư."

"Mộ Trường Vũ chắc chắn đã cho người theo dõi phủ Nhị vương rồi, chút nữa ta sẽ cải nam trang ra ngoài, muội mặc y phục của ta, dẫn theo một thị nữ đến hoa viên để đánh lạc hướng."

"Vâng."

Ta mỉm cười hài lòng, vuốt lại mép bức thư vừa viết xong cho ngay ngắn.

"Thưa Vương phi, Sát Long, Hoán Vũ cầu kiến." Bên ngoài truyền vào giọng nói quen thuộc của Sát Long.

Ta hơi đề cao giọng đề người ngoài cửa cũng có thể nghe thấy: "Vào đi."

"Ly Tâm, em lui xuống một chút."

"Dạ, thưa tiểu thư." Ly Tâm khom người thoái lui vào bên trong hậu viện.

Cùng lúc, cửa phòng mở ra, hai người một nam một nữ tiến vào.

Nữ, mặc y phục màu trắng dài chấm đất, phong thái tĩnh lặng nghiêm chỉnh, toàn thân tỏa ra khí chất lạnh lùng bức người, chính là thủ lĩnh cao nhất của Bạch Hội, cùng với Sát Lang của Hắc Hội, dẫn đầu Anh Tiều Hội ưu tú bậc nhất đứng sau bàn tay nuôi dưỡng của hoàng thất.

Nam, cao lớn vạm vỡ, thân trên để trần, trên vai chỉ khoác hờ một tấm áo rách nát lỗ chỗ, ống quần bó vào ủng cao qua mắt cá chân, lấm lem đầy bùn đất bụi bặm, bên hông đeo thêm một bao kiếm cũ đã gỉ sét. Bộ dạng hần quả thực rất ấn khóp lời miêu tả của Sát long, chính xác là rách rưới hết như một tên ăn mày. Mà tên ăn mày này lại chính là sát thủ thông thạo hơn mười loại binh khí của Anh Tiều Hội, võ công cao cường chỉ sau Sát Lang, sức khỏe hơn voi, hung dữ hơn hổ - Hoán Vũ của Hắc Hội.

Anh Tiều Hội chia ra hai nhóm, Bạch Hội gồm thủ lĩnh Sát Long, trinh sát Tiểu Dao, ám vệ Lạc Nhận, cung thủ Trầm Ngư. Hắc Hội gồm thủ lĩnh Sát Lang, độc nhân Bê Nguyệt, sát thủ Phi Tiểu, khổng tâm Tu Hoa. Đó là bề nổi, còn bề chìm, Bạch Hội còn có một y nhân quy ẩn giang hồ và một kẻ hành tẩu khắp chốn nữa. Y nhân kia nghe nói là người của Bạch Hội, ta cũng chưa tiện hỏi rõ, còn kẻ hành tẩu kia, chính là Hoán Vũ trước mặt.

Đêm qua lúc gọi Sát Long vào để cân nhắc xem nên đưa ai đi, nàng liền nói cho ta biết Hoán Vũ này vừa hay có mặt ở kinh thành, hần rất thông thuộc địa hình rừng núi hiểm trở, dẫn hần theo sẽ giúp ích được không ít. Vì thế ta liền để nàng chiêu hồi hần về đây, hôm nay cùng ta lên đường lên núi Chúc Đan.

Sát Long cung tay kính lễ, Hoán Vũ sau một ánh nhìn ngừng trên người ta, cũng ôm quyền cúi đầu: "Vương phi" Hoán Vũ cũng theo Sát Long, gọi ta một tiếng Vương phi.

Ta khoát tay: "Miễn lễ."

"Tạ vương phi."

"Vương phi, Hoán Vũ ra mắt vương phi." Hần ngẩng đầu, mái tóc dài lòa xoà trước trán, ánh mắt sáng lên tia sắc bén, hoàn toàn khác hần với vẻ buồn bã bên ngoài.

"Chuyến đi này, nhờ người rồi."

Hần cung tay, nheo mắt cười thành tiếng: "Vương phi quá lời rồi."

Ta nghe tiếng trống điểm canh bên ngoài, biết đã đến giờ, liền gấp lá thư vừa viết, cho vào phong dán mép cẩn thận.

Ta đứng lên, cầm lá thư cùng tay nài hành lý, vừa đi ra cửa vừa nói: "Đi thôi, Hách Liên tiên sinh đang chờ chúng ta."

Sát Long cùng Hoán Vũ đáp vâng một câu, nhất loạt đi theo ta cùng ra ngoài.

Vì hôm qua vừa có trận mưa to nên thời tiết sáng nay khá mát mẻ, bầu trời trong và cao, mây trắng nhàn nhạt lượn lờ, khung cảnh trong vắt tràn đầy sinh khí.

Ta cười khê, hít một hơi thật sâu.

"Tiên sinh."

Nghe tiếng gọi, Hách Liên Diệp đang đứng chấp tay sau lưng nhắm mắt dưỡng thần bên gốc cây hoa Lê gần cổng lớn chậm chậm ngoái đầu lại, mái tóc trắng bay lượn theo gió trong không trung, tà áo xanh như màu trời của hần cũng khẽ dao động, diện mạo có phần hư ảo càng khiến hần trông giống một vị tiên nhân.

"Thanh Vũ cô nương chuẩn bị xong rồi? Vậy chúng ta đi thôi."

"Được."

Chúng ta không đi ra ngoài bằng cổng chính mà đi bằng lối phụ phía Bắc để tránh bị chú ý, Hách Liên Diệp búi lại mái tóc trắng nổi bật, giấu vào trong mũ vành, che mạng để dấu đi nhân diện. Ta cùng Sát Long và Hoán Vũ cũng đội mũ vành, che mạng đen. Nhưng ta lại cảm thấy đi ngoài đường vào ban ngày mà dùng mạng đen như thế này, thực sự còn thu hút sự chú ý hơn cả bình thường...

Chúng ta đi bộ qua hai con hẻm nhỏ, tránh đi những con đường đông người qua lại, mất khoảng một khắc thì tới được nơi cho thuê xe ngựa, Hách Liên thuê một cỗ đủ cho bốn người ngồi, không cần phu xe mà tự hãnh đánh xe. Ta cùng Sát Long ngồi bên trong, Hoán Vũ và Hách Liên đều ngồi bên ngoài.

Đến lúc chúng ta ra tới quan môn đã là chính ngọ, mặt trời cao quá đỉnh đầu, nắng rất gắt, không khí cũng nóng bức hơn rất nhiều. Ta buông rèm xe xuống, tránh nắng bên ngoài lọt vào.

"Sát Long."

Sát Long ngồi vị trí đối diện, nghiêng đầu đáp: "Vương phi có gì dặn dò?"

Ta cho tay vào túi ngực, rút bức thư viết sáng nay ra: "Chút nữa qua quan môn hãy đưa bức thư này cho binh lính giữ thành xem, bên ngoài có dấu của Vương phủ, chúng ta sẽ không bị hỏi danh tính. Ra ngoài thành thì giúp ta dùng bỏ câu gửi đến chỗ Trường Nguyên."

Sát Long đưa hai tay nhận lấy bức thư, đáp "Vâng" một tiếng rồi cất cẩn thận vào trong tay áo.

Đúng như những gì ta nghĩ, có được con dấu của Nhị vương phủ, chúng ta an toàn rời khỏi kinh thành, một đường tiến về phía Tây.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rồi, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Vết thương chưa lành

Đi một mạch đến lúc hoàng hôn, ta nhìn ra ngoài, thấy sắc trời đã nhá nhem tối, ngồi trên xe cho dù đường phẳng vẫn khá mệt mỏi, vết thương sau lưng lại bắt đầu nhói đau. Tình trạng thế này, không biết đi đến đoạn đường xóc còn đau đến mức nào nữa. Nhưng thời gian gấp gáp như vậy, ta cho dù có đau hơn nữa cũng phải cố chịu đựng, chuyện quan trọng trước mắt so với vết thương này vẫn đáng để tâm hơn nhiều.

Sát Long thấy bên trong xe bắt đầu tối đến không nhìn thấy gì, lục tìm mấy cây đèn trong góc đốt lên. Ánh sáng vừa được thấp trong phút chốc chiếu sáng cả gian xe ngựa nhỏ hẹp, theo chuyển động của xe mà xiêu xiêu vẹo vẹo, hắt lên bức vách hai cái bóng trông có phần u ám đáng sợ.

Sát Long cầm đèn loay hoay tìm chỗ để, đúng lúc chiếu đèn đến trước mặt ta, tầm mắt hạ xuống, vừa nhìn đã nhưn mảy kinh ngạc, trong giọng nói chứa tia vội vã: "Vương phi, vương phi, sắc mặt vương phi rất xấu, vương phi thấy trong người thế nào?"

Ta cơ hồ có thể cảm nhận được một giọt mồ hôi to như hạt đậu trượt xuống bên thái dương, thân nhiệt hơi nóng, không gian trong xe lại bức bí khiến cơ thể ngày càng khó chịu. Vết thương sau lưng tuy nói là đã lành miệng, nhưng chỉ cần không cẩn thận xảy ra va chạm là có thể nứt ra, lúc đó đợi lành sẽ còn lâu hơn cả ban đầu rất nhiều.

Đau đớn từ phần y phục cọ sát vào lưng truyền đến khiến toàn thân co cứng, ta thoáng cau mày, hít một hơi thật sâu.

"Sát Long, ngươi lấy giúp ta bình sứ men trắng ở trong tay nải hành lý."

Sát Long nghe xong, không nhiều lời, ngay lập tức cầm theo bắc đèn đến chỗ góc xe, mở hành lý tìm thuốc.

Đúng lúc này, xe ngựa rung mạnh một cái, cả cỗ xe to lớn nghiêng về một phía, từng đợt lắc lư không ngừng truyền đến. Ta nhíu mày chống tay xuống bàn, cố giữ thẳng bằng để ngồi vững, bên ngoài xe truyền đến một âm giọng nam nhân trầm thấp, là Hoán Vũ: "Vương phi, Sát Long, chúng ta đi đến đoạn đường xóc rồi, hai người bên trong cẩn thận một chút, đừng để bị thương."

Thật là đúng lúc quá mà, ta thầm kêu, cỗ xe lại đột nhiên nảy lên một cái. Chấn động mạnh, lưng ta không kiểm soát được đập vào vách xe đằng sau. Hồng rồi, ta nghiêng rặng, một trận đau đớn thống khổ như muốn lấy mạng sộc thẳng lên đại não khiến tứ chi tê liệt.

"Vương phi!" Sát Long vội vàng nhoài người đưa tay đỡ ta, nằng đã cầm theo lọ thuốc mà ta cần, sắc mặt có vẻ rất lo lắng: "Vương phi sao rồi?"

Ta vịn vào tay nàng ngồi thẳng dậy, duy trì khoảng cách giữa lưng với vách xe đằng sau, hơi thở đã không còn giữ được nhịp ổn định như lúc đầu, giọng nói phát ra cũng ngắt quãng rời rạc: "Ta... tình hình này có lẽ... vết thương lại rách ra rồi..."

Sát Long căng thẳng nhíu chặt đôi mày thanh, đôi mắt đen láy trong treo di chuyển không ngừng: "Làm sao... vương phi, làm sao bây giờ?"

Ta nén lại cảm giác đau đớn như hàng ngàn những mũi kim nhọn hoắt đang cắm sâu vào da thịt, đỉnh đầu vầng vất, giọng nói rít qua kẽ răng: "Ngươi giúp ta bôi thuốc, sau đó băng cố định lại, vài ngày tới... có lẽ ta vẫn sẽ chịu được."

"Vâng." Không nhiều lời, không có bất cứ một hành động thừa thãi nào, Sát Long xử dụng phần sức lực không hề ăn nhập với vẻ bề ngoài nhỏ nhắn thanh tú xoay người ta lại, bắt đầu vòng tay cởi tấm áo khoác ngoài. "Vương phi, thuộc hạ xin mạo phạm."

Ta khẽ cười: "Lúc này ngươi còn câu nệ gì chứ."

Nàng rất nhanh đã cởi bỏ được trung y của ta ra, bên trong chỉ còn một lớp yếm vàng nhạt trước ngực cùng tấm lưng băng bó chằng chịt.

"Vâng, thuộc hạ để Vương phi chê cười rồi." Có lẽ nàng muốn đánh lạc hướng để ta bớt đau, vẫn cứ tiếp tục câu chuyện chẳng đầu chẳng cuối này.

Nhận ra lớp băng bó đang được gỡ bỏ, lưng ta nhói đau từng đợt, tê ngứa như hàng ngàn con côn trùng bu đến cắn xé. Một âm thanh nghiêng răng khê vang lên, mồ hôi thấm vào tóc mai ướt đầm, bết lại dính lên khuôn mặt, không gian trong xe bức bí khó chịu.

Ta cùng muốn tạm quên đi cảm giác giãy vò hiện tại, cố kiếm chuyện hỏi Sát long: "Người cùng tuổi với Ly Tâm, vậy đã làm sát thủ cho Hội Anh Tiêu bao nhiêu lâu rồi?"

Động tác tháo băng của nàng lưu loát nhanh chóng, xem ra cũng là người có kinh nghiệm. "Hồi Vương phi, là từ khi sinh ra."

"Sao?" Giọng ta thoáng cao, có phần kinh ngạc.

Sát Long vẫn bình tĩnh làm việc đâu ra đó, vừa giải thích: "Có chuyện này Vương phi chắc không biết, Hội Anh Tiêu là đội ám vệ do đích thân Hoàng gia giao cho gia tộc Hộ quốc nuôi dưỡng, từ lúc thành lập đến nay đã hơn bảy mươi năm rồi. Sát Long vốn dĩ cũng không phải tên thật của thuộc hạ, đó chẳng qua chỉ là cái tên thuộc hạ kế thừa từ mẫu thân mà thôi."

"Mẫu thân người chính là Sát Long đời trước? Nói vậy... Sát Long đời thứ nhất là?"

"Là ngoại tổ mẫu của thuộc hạ, mẫu thân thuộc hạ là đời thứ hai."

"Phụ thân của người cũng là..." Ta thoáng chần chừ, có chút băn khoăn không biết đúng hay sai, chỉ là nếu suy nghĩ một chút sẽ thấy được rằng những sát thủ dưới quyền của hoàng gia như Sát Long rất ít tiếp xúc với người bên ngoài, nói phụ thân nàng cũng là sát thủ của hội Anh Tiêu không phải không có khả năng.

"Vâng, chính là Sát Lang đời thứ hai."

Ta kinh ngạc: "Sát Lang? Vậy Sát Lang hiện tại là...?"

"Đại ca của thuộc hạ."

"..." Sát Long và Sát Lang, ngoài việc có cùng một bộ mặt lạnh không biết vui buồn giận hờn ra, nhìn thế nào cũng thấy chẳng có dù chỉ là một chút điểm tương đồng nào. Vậy mà... hai người này lại là huynh muội của nhau.

Ta bị cuốn vào chuyện gia tộc của Sát Long, không để ý nàng đã sớm tháo được đến lớp băng cuối cùng, sau lưng nhẹ bẫng, cảm giác tuy vẫn còn đau nhưng vì không còn sự ma sát nên đã dịu đi rất nhiều. Mặt ta thoáng giãn ra, thở nhẹ một hơi.

Sát Long đặt hết chỗ băng cũ sang một bên, ta nhìn qua, thấy có vết máu đỏ thẫm, biết là vết thương lần này đã thực sự rách ra, kiểu này... chuyển đi vẫn còn dài, ta chỉ đành chịu đựng được bao nhiêu hay bấy nhiêu vậy.

Sát Long bắt đầu lấy thuốc ra, từ sau lưng một cảm giác lạnh lạnh mền mại như nước suốt môn man chảy dọc sống lưng khiến ta cảm thấy thoải mái vô cùng, tất cả cảm giác bức bách khó chịu cùng cơn đau đớn như muốn lột da xé thịt phút chốc đều tan biến. Ta thầm cảm thán, thứ thuốc bôi bên ngoài này của Trường Nguyên thực sự quá tốt, công hiệu giảm đau lại thần kì như vậy.

"Vương phi cảm thấy tốt hơn chút nào chưa?"

Ta gật đầu: "Ừm, rất thoải mái."

Sát Long nghe xong, cũng không nói gì thêm, tiếp tục cẩn thận thoa đều thuốc lên vết thương của ta, đến lúc xong xuôi, nàng đi lấy băng mới băng lại thì bị ta ngăn cản.

"Chờ một chút, người tìm một bình sứ màu đen, rắc thứ bột đó lên trước rồi mới băng bó."

"Vâng." Sát Long theo lời đi lấy bình sứ kia mang đến, lúc mở ra đổ một chút vào lòng bàn tay mới khựng lại.

"Sao vậy?"

Sát Long nhìn ta, giọng nói mang theo tia quở trách rất hiếm có: "Vương phi!" Nàng từ trước đến nay vẫn luôn là người biết trên biết dưới, chuyện thất thố như thế này là lần đầu ta được thấy.

Ta mỉm cười, ngồi dịch qua một chút để nàng tiện rắc thuốc bột lên: "Không ngờ người lại nhận ra, ta hiện tại cũng đã hết cách, vết thương cứ để như vậy mà đi sớm muộn cũng sưng tấy, cơn sốt cao có thể đến bất cứ lúc nào, mà thời gian thì không còn nhiều nữa."

Sát Long vẫn cau mày, không chuyển động: "Vương phi, bột Thí Khúc này bôi lên tuy có thể giúp vết thương không sưng lên trong vài ngày, nhưng tác dụng phụ... vương phi, vương phi làm như vậy là đang tự hủy hoại mình."

Chẳng qua là sau này sẽ đau đớn một chút, chỉ cần ta chịu đựng được qua một đêm thì sẽ không sao. Nhưng nếu không chịu được...

"Sát Long, người rắc lên đi."

"Vương phi!" Sát Long vẫn chưa chịu từ bỏ: "Vương phi làm thế là gây khó dễ cho thuộc hạ, Vương gia giao cho thuộc hạ bảo vệ Vương phi đâu phải để nhìn Vương phi làm những chuyện gây tổn hại bản thân như vậy?"

"Làm đi." Một giọng nam êm ái như con gió từ ngoài cửa xe vọng vào, trong tựa tiếng suối reo: "Đừng chần chừ nữa, Nhị vương gia và Đại vương gia đều đang đối diện với nguy hiểm trong gang tấc, chủ tử của các người kiên cường như vậy, các người lại sợ hãi sao?"

"Hách Liên tiên sinh?"

Hách Liên Diệp ở bên ngoài nhưng xem ra có thể biết được bên trong xe chúng ta đang xảy ra hoàn cảnh gì, trong lúc này còn có thể tham gia một câu như thế.

"Sát Long, Hách Liên tiên sinh nói đúng, người cũng nghe thấy rồi. Nếu ta thực sự lên con số, thời gian đi đường của chúng ta sẽ bị kéo dài, Trường Nguyên cũng sẽ gặp nguy hiểm. Sát Long, người hãy suy xét đến đại cục."

Sắc mặt Sát Long rất xấu, nòng mím môi, ánh mắt tối đi: "Thuộc hạ đã hiểu."

Thí Khúc được rắc lên, sau đó vết thương cũng được băng lại cẩn thận.

Ngồi trong xe thêm một canh giờ, cảm giác đau đớn sau lưng đã giảm đi ít nhiều, cơ thể ta cũng được thả lỏng hơn.

Chúng ta cứ đi liên tục không nghỉ, cũng không biết qua bao lâu mới dừng lại cho ngựa nghỉ ngơi một chút, nhân đây Hoán Vũ đến trấn gần đó mua vài phần mần thầu và lương khô. Chúng ta dùng bữa đơn giản, cất thêm đồ ăn làm lương thực dự trữ rồi tiếp tục lên đường.

Nửa đêm, trăng lên cao, sương đã bắt đầu bủa giăng tứ phía. Hoán Vũ quả nhiên rất thông thạo đường, cũng biết cách vượt qua sự cản trở tầm nhìn về đêm, thuận lợi dẫn chúng ta băng rừng suốt cả đêm dài.

Ngồi trong xe ngựa, ta ngã đầu mệt mỏi, đã đi cả ngày đường cũng không trách có phần cạn kiệt sức lực. Cuối cùng, ta cũng không biết bản thân đã thiếp đi từ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rối, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Lá thư từ kinh thành

Lúc tỉnh dậy đã là canh năm sáng hôm sau, ta chỉ biết bên ngoài vẫn là một rừng lá xanh cây cao chen cây thấp, hoàn toàn không biết chúng ta đã đi được bao nhiêu phần chặng đường. Trong lòng lúc nào cũng chỉ lo lắng sẽ trễ thời gian, đến lúc hỏi Hoán Vũ mới biết, thật ra đoàn còn đi nhanh hơn dự kiến, chỉ khoảng một canh giờ nữa là có thể đến dưới chân núi Chúc Đan rồi. Nghe được như vậy ta cũng mừng, sớm được khắc nào hay khắc ấy.

Sáng sớm, Sát Long ra ngoài nhận thư từ kinh thành chỗ Tu Hoa gửi tới. Ta mở lõi tre, lấy phong thư được cuộn cẩn thận bên trong ra. Sau khi xé phong rồi mở ra đọc, kết quả, nội dung trong thư khiến ta cau chặt mày, một chút tâm tình vui vẻ vừa rồi bị đánh bay hoàn toàn.

Trong thư viết, bệnh tình Hoàng thượng trở nặng, công việc triều chính giao lại cho các đại thần xử lý. Thế nhưng trong đám đại thần đó đã có non nửa là người của Hoàng hậu, Thừa tướng bị phạt trong phủ vẫn chưa mãn hạn, Dương gia vốn dĩ không có thực quyền lại bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió. Có thể nói, tình hình chính sự lúc này đã bị Hoàng hậu thâm tóm.

Nói như vậy, lẽ nào người bỏ thuốc Hoàng thượng không phải Mộ Trường Vũ mà là Hoàng hậu nương nương? Nhưng tại sao ta vẫn cứ cảm thấy có điều gì đó không đúng, rốt cuộc là không đúng ở chỗ nào?

Hoàng hậu nương nương đã nắm quyền điều khiển triều chính... nắm quyền điều khiển triều chính...

Một tia sáng khe vọt qua trong đầu, ta nheo mắt lại, tay nắm chặt thành quyền.

Chính là như vậy. Rốt cuộc ta cũng đã hiểu chuyện này có vấn đề ở đâu rồi.

"Sát Long, giúp ta chuẩn bị nghiên bút, để ta hồi âm lại một bức thư cho Tu Hoa."

"Vâng" Sát Long cúi người đáp rồi quay vào góc xe tìm đến chỗ hành lý, nòng lấy ra một bộ nghiên mực, bút lông và một cuộn giấy tuyền đặt lên bàn.

"Được rồi, để ta trải giấy, người mài mực đi."

Sát Long gật đầu: "Vâng."

Ta cầm cuộn giấy tuyên lên, dùng tay tháo dây buộc ở ngoài, tách lấy một tờ trải lên bàn. Sát Long dùng nước thấm ướt nghiên, bắt đầu mài mực. Ta vuốt qua đầu bút lông một lần, lấy mực, hạ bút viết.

Nội dung trong thư ngắn gọn đi thẳng vào trọng tâm, xong xuôi ta đọc lại một lượt, thấy đã vừa ý mới gấp lại, dán phong, cuộn cẩn thận cho vào trong lõi tre.

Sát Long nhận lấy lõi tre rồi dời đi. Ta ngồi trong kiệu cân nhắc xem xét một chút tình hình xung quanh, nhân tiện lấy một viên thuốc giảm đau uống vào, như vậy mới có thể giữ vết thương sau lưng bớt gây rối được một thời gian.

Chuyện lần này, nếu ta đoán không nhầm, xem ra biến động đến đây mới chỉ là khởi đầu mà thôi, tiếp theo... sợ là sẽ còn nhiều phong ba bão táp hơn nữa. Chỉ hy vọng phụ thân và Dương gia trước sóng gió vẫn có thể giữ thân an toàn, bọn họ đều là người nhà của ta, giờ tình hình kinh thành diễn biến như vậy cũng không tránh khỏi khiến ta có phần lo lắng bồn chồn.

Còn Trường Nguyên, chuyện ở Nguyệt Thành cũng không biết đã thế nào rồi...

Nghĩ đến đây khiến lòng ta nóng như lửa đốt, sốt ruột đến mức cứ chốc chốc lại vén rèm xe lên xem đã đi đến đâu rồi.

Chỉ là không biết tại sao càng đi càng lạnh, ta chợt nghĩ có phải mình gặp ảo giác rồi không, hiện tại vẫn đang là giữa mùa hè cơ mà, sao lại có thể chuyển biến thành lạnh như mùa đông như vậy được.

Nhưng cuối cùng ta vẫn không chống lại được cảm giác của bản thân, đi tới chỗ hành lý lấy một chiếc áo khoác tránh sương mặc vào, tuy không phải áo choàng lông cho mùa đông nhưng vậy là cũng đủ khá khảm rồi.

Lúc này thì Sát Long ra ngoài cũng về tới, nàng nhìn ta đang mặc áo khoác, nói: "Vương phi, chúng ta đang đi vào địa phận chân núi Chúc Đan nên không khí trở lạnh, vương phi hãy cẩn trọng sức khỏe."

À, hóa ra là vậy, nghe Hách Liên Diệp nói đỉnh Chúc Đan quanh năm tuyết phủ, vậy địa phận chân núi lạnh một chút cũng không có gì là lạ.

"Sát long, người cũng mặc áo khoác vào đi." Nhìn Sát Long vẫn mặc một lớp áo hè mỏng manh, ta lên tiếng.

Nàng chỉ đi đến chỗ ghé ngồi xuống, lắc đầu đáp: "Thuộc hạ không sao, tạ vương phi quan tâm."

"Ừ, dù sao thì cũng giữ gìn thân thể một chút." Ta cũng biết nàng không giống người bình thường chúng ta, vậy nên không có ý ép buộc.

"Dạ."

Đi thêm một đoạn nữa, không khí càng lúc càng lạnh hơn, lúc vén rèm lên đã có thể nhìn thấy những dãy núi trùng điệp nằm san sát nhau gần trong gang tấc, màu trời xanh ngắt, tầm nhìn thoáng đãng hoàn toàn không bị chia cắt bởi những tán cây rậm rạp.

Cả hành trình đi một ngày một đêm ngắn ngủi không gặp bất cứ đe dọa nào, xem ra kế hoạch che mắt của ta tạm thời đã thành công. Vừa nghĩ, ta vừa đứng lên đi ra ngoài. Sát Long nhìn thấy cũng muốn theo sau, nhưng ta ngăn cản, nói nàng cứ ở bên trong, ta chỉ nói với tiên sinh vài câu rồi sẽ vào ngay.

Mở cửa xe ra liền có thể gặp Hách Liên Diệp cùng Hoán Vũ đang ngồi ngay bên ngoài. Hoán Vũ trông thấy ta, cúi đầu chào một tiếng, ta cười cười đáp lại. Hách Liên Diệp khoanh tay trước ngực: "Thanh Vũ cô nương."

"Hách Liên tiên sinh." Ta đáp lời, ngồi xuống bên cạnh hắn: "Sắp đến nơi rồi?"

Hách Liên Diệp rũ làn mi trắng tuyết đưa tầm mắt về dãy núi non trùng điệp, giọng nói cất lên nghe như có mùi vị xa xăm lạ lùng: "Sắp đến rồi, ngay trước mặt thôi."

Ta gật đầu. Hắn lại nói: "Núi Chúc Đan là một vách núi dốc đứng, không có đường đi lên, ta chỉ biết một thông đạo của người Thiên Dục Môn. Nhưng muốn mở thông đạo đó cần phá giải một thế cò. Cô nương đừng nói ta, cái gì ta cũng có thể làm, nhưng chơi cò lại là tệ trong các loại tệ."

Ta bật cười, không ngờ người như Hách Liên Diệp lại có lúc nói những câu thế này. Nói đến cò, ta cũng có biết, nhưng đề nói là chuyên sâu thì lại chưa tới. Bảo ta phá giải thế cò để mở cửa mật đạo ư, e rằng không được khả quan cho lắm.

"Nói như Tiên sinh, ta cũng chẳng có chút tự tin nào."

Hách Liên Diệp nhún vai: "Cũng phải xem thế nào đã, ta cảm nhận được cô nương sẽ mở ra cửa thông đạo đó."

Ta nheo mắt nghi hoặc, không chắc chắn hỏi lại: "Tiên sinh nói... ta?"

Hắn dùng ngón tay gõ lên trán mấy cái, đôi mày chau lại với nhau: "Trực giác... trực giác."

Trực giác... trực giác của tiên sinh có... đáng tin không?

Xe ngựa đi qua đoạn đường đá lồi chồm lại xóc lên mấy đợt như muốn đổ lật đến nơi, ta thấy ngồi ngoài này với bản lĩnh vớ vẩn của mình sớm muộn cũng bị rơi ra khỏi xe nên không ở lại nữa mà quay vào trong.

Ta suy nghĩ điều Hách Liên Diệp nói, thế cò... phá giả thế cò?

Một đợt gió mạnh theo cửa sổ xe tràn vào ngắt ngang dòng tư tưởng mang theo cái giá lạnh mùa đông cắt da cắt thịt, ta khẽ rung mình, một tay kéo lại áo choàng đi đến đóng cửa chỗ đó lại. Xem ra đường đi rất xấu, xe ngựa vẫn cứ chòng chành không yên, ta ngồi bên trong mà cảm giác lục phủ ngũ tạng cứ lộn nhào hết cả lên, đầu vầng mắt hoa, thậm chí trong bụng còn dồn lên một đợt khí tức... ta thực cảm thấy có chút... buồn nôn.

"Vương phi, vương phi không ổn sao?" Sát Long quan sát thấy sắc mặt ta không tốt, đi tới bên hỏi. Ta cũng chỉ vừa cố nuốt xuống mấy thứ lạo nhạo trong bụng, vừa lắc đầu nói: "Ta không sao."

Cũng may đến đúng lúc ta chuẩn bị muốn nôn ra thì xe đi tới đoạn đường phẳng, cỗ xe trở lại bình thường. Ta thở phào một hơi, thật may mắn.

Ta bắt đầu vận động đầu óc nhớ lại tất cả những gì về cò mà mình học được trong sách ở Tướng phủ, cách thế, các nước, các hướng đi...

Cũng không biết là bao lâu sau, xe ngựa dừng lại, Hoán Vũ mở cửa thò đầu vào nói: "Chúng ta đến nơi rồi."

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rối, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Trắng hay đen?

"Vương phi, chúng ta... đến nơi rồi."

Đến nơi rồi, ta gật đầu với Hoán Vũ một cái, đứng dậy khỏi ghế. Sát Long cũng đứng lên, thu gom hết hành lý ở trong góc mang ra ngoài trước, chia cho Hoán Vũ cầm một nửa. Cửa trước của xe mở tung, gió lạnh ủa vào rét đến thấu xương khiến ta rung mình, bàn tay theo phản xạ kéo chặt tấm áo choàng vào người. Bước chân ra bên ngoài, một khung cảnh sườn đá trắng xóa đập vào mắt, cây cỏ chỉ mọc không quá đầu gối, đằng trước là núi cao vạn trượng, đằng sau là vách vực thẳng đứng, khu rừng chúng ta vừa đi qua đã nằm lại cách xa chỗ này vài thước, vậy mà thoảng trông như cả ngàn dặm.

Hách Liên Diệp đã đứng bên sườn đá, ta chấp sau lưng. Ta cũng trèo từ trên xe xuống, Hoán Vũ và Sát Long đi tìm chỗ buộc ngựa, còn ta đi đến bên cạnh Hách Liên Diệp, hỏi: "Tiên sinh, chúng ta lên núi thế nào?"

Núi dốc như vậy, thậm chí hoa lá còn chẳng mọc được, nói gì đến việc leo lên, câu hỏi của ta dĩ nhiên không phải hỏi cách bốn người chúng ta làm sao để "bò" lên núi, mà là hỏi "cơ quan" Hách Liên Diệp đã nhắc đến trước đó nằm ở đâu. Hách Liên Diệp nghe xong, nhả mày về đăm chiêu, không đáp.

Từ lúc gặp hấn đến bây giờ, ta phát hiện ra không ít điều bất ngờ, Hách Liên Diệp là một kẻ rất lợi hại, những điều hấn có thể làm được luôn nằm ngoài khả năng dự liệu của người khác, cả ta cũng không ngoại lệ. Nhưng ta cũng ngộ ra một vấn đề, có những thứ ta định ninh cho rằng hấn nhất định sẽ biết, nhưng kết quả lại là hấn chẳng biết gì cả. Ví dụ như bây giờ. Ta thực sự không muốn nghĩ hấn không biết vị trí cụ thể của cơ quan kia nằm ở đâu...

Ta kiên nhẫn chờ hấn trả lời.

Nhưng sau một thời gian chừng nửa nén hương, hấn chậm rãi quay đầu lại, nhìn ta, mặt không đổi sắc: "Hình như ta quên mất rồi."

Ta: "... Nếu như ánh mắt thật sự có thể giết người, nhất định Hách Liên Diệp lần này đã chết cả vạn lần.

Hấn mím môi, im lặng. Ta thực sự không còn gì để nói, cũng im lặng.

"Vương phi, Hách Liên tiên sinh, chúng ta có thể đi rồi." Sát Long và Hoán Vũ trở lại, nhìn chúng ta cảm lạnh bằng một ánh mắt khó hiểu.

Ta nghĩ nếu hấn không biết, chung quy thì cứ đứng đây cũng không phải là cách, cuối cùng đành nói: "Đi thôi, chúng ta vừa đi vừa tìm."

Ta cùng Hoán Vũ và Sát Long đi trước, Hách Liên Diệp cũng lật đặt theo sau. Quảng đường này không thể đi xe ngựa, bởi những mặt đá lồi chồm nhon hoắt dưới chân cùng độ hẹp của con đường chỉ đủ cho người đi. Hách Liên Diệp nói hấn không thể chỉ chính xác được vị trí của bản cò khởi động cơ quan kia nhưng hấn xác định nó chỉ nằm đâu đó xung quanh chân núi này, chúng ta không còn cách nào khác, chỉ có thể đi lòng vòng tìm kiếm mà thôi. Ta thực sự cảm thấy, khoảng thời gian vài canh giờ khó khăn lắm mới tiết kiệm được vừa rồi đã bị Hách Liên Diệp dẫm đạp tan thành mây khói.

"Cô nương cũng phải tha thứ cho ta... lần cuối cùng ta lên Chúc Đan cũng đã là chuyện của hơn năm năm trở về trước rồi, ta đối với nơi này cũng chẳng quen thuộc gì, không nhớ là chuyện bình thường thôi..."

Thật ra hấn nói không sai, chỉ là lần này hấn đã quên đi một chi tiết quá quan trọng mà thôi.

"Ta không trách tiên sinh, tiên sinh thử suy nghĩ kĩ xem nơi này có chút quen thuộc gì không?" Ta nghĩ, gọi mở trí nhớ của hần một chút biết đâu hần có thể nhớ ra mặt đạo kia sớm hơn.

"Cứ đi tiếp xem sao."

Chúng ta cứ thế men theo vách đá dưới chân núi đi lục tìm từ chỗ một, từng bụi cây hay phiến đá nào lồi ra cũng không bỏ sót, được chừng nửa canh giờ, chân đã mỏi nhừ, nhưng đáng ngại hơn là vết thương trên lưng ta do hoạt động quá lâu mà lại bắt đầu nhói đau.

Cảm giác này thực sự không ổn chút nào, ta cắn răng. Sát Long rất tinh ý, ta vừa thở một hơi không đều, nàng đã bước nhanh đến bên cạnh: "Vương phi, vết thương của vương phi vẫn ổn chứ?"

Ta mím môi, xua tay, ý nói không sao, dĩ nhiên Sát Long biết ta không ổn, tiến tới đỡ lấy một tay ta: "Để thuộc hạ dìu vương phi."

Ta cũng không từ chối, chúng ta tiếp tục đi thêm khoảng nửa khắc nữa. Không khí lúc này dường như ngày càng lạnh hơn, cho dù thời gian đang vào trưa, nắng đã chiếu đến đỉnh đầu thế nhưng vẫn không khiến nhiệt độ tăng lên chút nào.

"Có lẽ chúng ta nên dừng chân nghỉ một chút đã." Hách Liên Diệp nheo mắt nhìn mặt trời lặn sau những đám mây trắng bồng bênh giữa nền trời xanh vơi vợi, nói.

Ta rất nóng lòng muốn lên núi, nhưng với tình hình hiện giờ, nếu cứ cố quá thì cũng không phải cách hay.

Như vậy, chúng ta bốn người tìm một mỏm đá trông có vẻ sạch sẽ ngồi xuống, dùng chút ít lương thực mang theo bên người, rất nhanh lại đứng lên đi tiếp. Nhưng chỉ có Hách Liên Diệp vẫn ngồi xếp bằng không nhúc nhích. Ta quay đầu lại nhìn hần: "Hách Liên tiên sinh?"

Hách Liên Diệp cong cong khóe môi, đưa tay ấn xuống mặt đá bên dưới, cất chất giọng êm ái dễ nghe: "Không cần đi nữa, mặt đạo ở đây rồi."

"Cái gì?" Ta nghe trong giọng nói của mình phát ra tia vội vàng: "Mặt đạo ở đâu?"

Hách Liên Diệp chậm rãi đứng dậy, ngửa cổ nhìn trời, đôi mắt dài nheo lại thành một đường chỉ mảnh. Hần dùng một tay che trên trán, miệng khẽ mấp máy: "Một... hai..."

Lúc tiếng "ba" thoát ra khỏi cổ họng Hách Liên Diệp cũng là lúc phiến đá chúng ta vừa nghỉ chân vừa rồi ầm ầm rung chuyển, chỉ trong chớp mắt, một thông đạo tối sâu với những bậc thang lát đá đã hiện ra trước mắt, bên trong là một vùng tối đen như đáy giếng, sâu hút không nhìn ra điểm tận cùng.

Biết đây là mặt đạo kia, ta cũng không kịp suy nghĩ bên trong có gì nguy hiểm hay không, dứt tay ra khỏi Sát Long, dứt khoát nhấc chân tiến vào.

"Vương phi!" Thân thủ Sát Long rất nhanh, nàng tóm được cổ tay ta: "Vương phi, chớ hấp tấp."

Hách Liên Diệp nghiêng nghiêng đầu, đưa tay kéo cái mũ cỏ xuống, mái tóc trắng như sương tuyết được thả tự do đổ xuống tựa thác trên vai: "Đi thôi, không cần lo lắng, nơi này là mặt đạo riêng của Thiên Dực Môn, chỉ có vào thời điểm chính Ngọ mới mở ra một lần, bên trong chỉ có một bàn cờ, không gài cơ quan nào đâu."

Nghe được lời này, Sát Long thoáng buông lỏng tay, cùng ta và Hoán Vũ theo sau Hách Liên Diệp đi vào bên trong.

Qua một dãy bậc thang chừng vài bước chân, ánh sáng bên ngoài yếu dần rồi tắt hẳn, chúng ta bị bao phủ trong không gian tối đen như mực, Sát Long vẫn luôn giữ chặt cổ tay ta, tạm thời vẫn chưa có dấu hiệu nguy hiểm.

Xem ra mọi việc đều nằm trong sự liệu của Hách Liên Diệp, hần chẳng qua có ý câu thời gian để đợi đến chính Ngọ, thế nhưng ta cho rằng cách làm này của hần quá vớ vẩn. Hần hoàn toàn có thể nói cho chúng ta biết sự thật, sau đó an nhàn ngồi nghỉ trên xe ngựa, đầu cần đi hết một đoạn đường dài như thế... Tên Hách Liên Diệp này, đúng là kẻ... tự ngược.

"Mọi người đứng yên tại chỗ, đừng di chuyển lung tung, tránh vấp phải vật gì dưới đất. Đợi ta thắp đèn." Giọng nói của Hách Liên Diệp vang lên trong bóng tối vô tận, đập vào vách tường vang dội trở lại. Ta nghe âm thanh, có thể ước chừng được độ rộng của căn mật thất này, nhằm tính trong đầu một chút. Lúc này, trên người Hách Liên Diệp đột nhiên xuất hiện một tia sáng xanh kì lạ, chúng nhảy nhót luôn lách trên các đầu ngón tay trắng thon như bạch ngọc. Ta kinh ngạc mở to mắt nhìn, cả Sát Long và Hoán Vũ đều như nín thở, chỉ nghe tiếng Hách Liên Diệp lẩm nhẩm vào câu. Ánh sáng xanh kì lạ kia bay đến một bên góc phòng, lập tức có ánh lửa bùng lên, cây đuốc thắp sáng đã được đốt cháy.

Hoán Vũ cùng Sát Long vẫn còn ngơ ngẩn chưa bắt nhịp được, ta đã sớm biết Hách Liên Diệp là kẻ tu tiên, nghĩ cho dù hần có phép thuật cũng không phải chuyện gì quá phi lý. Ta thu lại biểu cảm kinh ngạc, dựa theo ánh sáng để nhìn rõ căn mật thất hơn một chút.

Đúng như những gì ta đã tưởng tượng, căn mật thất này không quá rộng, khoảng chừng một than*, bốn chung quanh đều là tường đất màu đen không nhìn rõ hình dạng, chúng ta đang đứng ở mép tường phía đông của căn phòng. Chính giữa có một bàn đá, ta tiến đến gần, Hách Liên Diệp cũng đi theo, khoanh tay trước ngực: "Đó là bàn cờ mở ra lối lên núi."

*than: đơn vị đo diện tích cổ xưa, 1 than bằng 4 vuông.

"Là bàn cờ này?" Là nheo mắt nhìn những ô vuông nhỏ xếp thành những hàng dọc và hàng ngang nằm trên mặt bàn đá. Những quân cờ trắng đen đã được định sẵn vị trí, chúng nằm im lìm như thể chưa từng bị dịch chuyển, bên cạnh bàn cờ có một đĩa sứ nhỏ. Ta nhìn vào trong, chỉ có hai quân cờ còn

lại, một trắng, một đen.

Hách Liên Diệp nghiêng đầu nhìn bàn cờ trước mặt, đôi mắt dài nheo lại: "Thú thực, ta không biết quá nhiều về kì nghệ... chỉ nghe nói đây từ lâu đã là niềm tự hào của người Thiên Dực Môn, nghe nói nước cờ khó này là do sư tổ của Môn sáng tạo ra, truyền qua các đời đệ tử, người ngoài không thể phá giải được."

Ta chăm chú nhìn vị trí của những quân cờ trắng đen nằm trên bàn cờ bằng đất, đôi mày cau lại. Hách Liên Diệp nói không sai, đây là một thế cờ rất khó. "Sinh tử thế."

"Cô nương nói sao?" Hách Liên Diệp hơi cao giọng.

"Là sinh tử thế." Ta nhắc lại

"Thế cờ một sống một chết, quân trắng bị bao vây toàn bộ bởi quân đen." Ta đưa ngón trỏ chỉ vào góc phía đông bàn cờ: "Ở đây." sau đó di chuyển đến ba góc tương ứng, nam "Ở đây." bắc "Ở đây." và Tây. "Và ở đây cũng vậy, quân trắng bị bắt chết."

"Cô nương có thể giải được không?"

Ta im lặng nhìn bàn cờ, lắc đầu. Không thể, thế cờ này đã đi vào ngõ cụt. Làm thế nào để hóa giải được nó? Ta mím môi, chắc chắn phải có một điểm mấu chốt nào đó, là nước đi của quân trắng... hay là quân đen?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rối, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Sinh tử thế

"Nếu là trắng... thì ở đâu?" Ta lăm bằm, nhìn kĩ từng vị trí có thể đi nước tiếp theo, nếu ở đây... sẽ mất quân, còn ở kia... không được, đều không được.

"Còn đen..." Cho dù thế cờ hiện tại đang nghiêng về bên đen, nhưng chỉ cần sa chân một bước thôi... một bước cũng có thể khiến quân trắng lật ngược tình thế...

"Thế sinh tử... thế sinh tử này phải phá thế nào." Ta lục tìm, cân nhắc tất cả những hướng có thể đi, nhưng cuối cùng vẫn không thể tìm ra được một nước cờ phù hợp nhất. Thế sinh tử này chỉ có duy nhất một "điểm chốt" để hóa giải, nhưng vấn đề là nằm ở chỗ điểm chốt đó rốt cuộc ở đâu và nên dùng quân trắng hay quân đen.

"Thế sinh tử..." Ta lăm bằm, bất chợt, một giọng nói mơ hồ xuất hiện thoáng qua trong đầu.

- - -

"Đây là thế sinh tử, tiểu thư, nô tì có thể giúp tiểu thư hóa giải thế cờ này." Khánh Ngọc chống cằm, nháy mắt với Tiểu Vũ một cái, nàng dùng ngón trỏ khua khua trên không, nói.

Tiểu Vũ vừa mới được mẫu thân dạy chơi cờ, nàng rất phấn kích, nghe nói Khánh Ngọc kì nghệ cũng không kém liền kéo nàng ấy chơi cùng, kết quả, bày ra một bàn bế tắc thế này... Tiểu Vũ đang ôm đầu rầu rĩ, lại nghe thấy Khánh Ngọc nói có thể chỉ cho nàng cách phá giải "Sinh tử thế", dĩ nhiên vô cùng háo hức, đôi mắt to tròn đen láy sáng rỡ, nàng gật đầu lia lịa: "Hóa giải như thế nào? Khánh Ngọc, mau dạy ta, dạy ta!"

Khánh Ngọc mỉm cười, nheo nheo đôi mắt đẹp: "Tiểu thư xem này." Nàng rũ mi nhìn xuống bàn cờ phía dưới, ngón trỏ chỉ vào chính giữa: "Tại chỗ này... đúng rồi, tiểu thư có thể thấy chứ, ba quân đen, một quân trắng." Tiếp theo nàng lại khoanh tròn khu vực bên cạnh: "Chỗ này, ba quân trắng, bốn quân đen... đúng rồi, nối với chỗ này..." Nàng di chuyển ngón tay sang một góc phía tây, rồi tiếp theo là một góc phía đông: "Một hình tứ giác, tiểu thư thấy không, vậy tiếp theo, quân trắng... hạ xuống, chính giữa chỗ này!"

"Cạch!" Quân trắng được Khánh Ngọc đặt xuống bàn cờ đúng vào vị trí nàng vừa nói, Tiểu Vũ mở to mắt kinh ngạc nhìn cho kĩ, nàng đưa ngón tay bụ bẫm trắng trẻo lên tính tính: "Ừm... bên này... thế này... quân đen ở đây... Đúng rồi! phá được rồi!" Tiểu Vũ vui mừng reo lên, nụ cười tươi rói tràn đến tận khóe mắt, chất giọng trẻ thơ vang lên đầy phấn khích: "Đúng rồi! Khánh Ngọc, thực sự có thể giải được, người giỏi quá!"

Khánh Ngọc cười vui vẻ, nghiêng nghiêng đầu dựa vào bàn tay đang chống: "Tiểu thư quá khen rồi."

- - -

"Ồ đây!" Ta đưa ngón tay kẹp lấy quân cờ trắng nằm trong lòng đĩa, "Cạch" một tiếng, nó đã nằm yên tại vị trí mà ta nhắm tới. Nhấc tay lên, ta nhìn lại thế cờ một lần.

"Giải được rồi, quân trắng thắng rồi!" Hách Liên Diệp ngạc nhiên nhìn bàn cờ, lại đưa mắt nhìn ta: "Thanh Vũ cô nương, thực sự giải được rồi!"

"Vương phi, không ngờ vương phi lại tinh thông kì nghệ đến thế!" Hoán Vũ cũng thốt lên, nhìn ta bằng ánh mắt đầy ngưỡng mộ. Nhưng ta biết rất rõ, ta không giỏi như thế, cách hóa giải "Sinh từ thế" không phải do ta nghĩ ra... mà là Khánh Ngọc, tỷ nữ thiếp thân của mẫu thân ta mười năm trước đã dạy cho ta. Ta chỉ bất ngờ nhớ lại được, nói ra thì cũng chẳng có gì, nhưng điều đó lại khiến ta thắc mắc... làm sao Khánh Ngọc biết về "Sinh từ thế" của Thiên Dực Môn?

Một tiếng động ầm ầm vang lên làm cắt ngang dòng suy nghĩ quần quanh trong đầu, ta giật mình nhận ra mặt đất dưới chân rung chuyển dữ dội, cơ thể lao đảo đứng không vững, may có Sát Long bên cạnh đỡ mới không ngã. Hoán Vũ cảnh giác hạ thấp trọng tâm, đánh mắt theo dõi động tĩnh xung quanh, khuôn mặt có phần căng thẳng. Ta đoán là do cơ quan được khởi động nên cũng không quá lo lắng. Hách Liên Diệp vẫn đứng im lặng, tay chấp sau lưng, ung dung như không có chuyện gì xảy ra.

Bụi bặm cùng đất đá bắt đầu theo chuyển động rơi xuống là tả, bức tường trước mặt đột nhiên lún vào, những âm thanh "lạch cạch" như tiếng xích sắt kéo lê trên nền đất vang lên bị vách tường dội lại càng thêm chói tai. Hách Liên Diệp nhắc bước, điều chỉnh âm giọng đủ to để qua những tiếng ầm ầm rung chuyển đất trời, chúng ta ở đằng sau vẫn có thể nghe thấy rõ: "Mau đi khỏi chỗ này, phía trước chính là đường dẫn lên núi!"

Sát Long dìu tay ta bước đi, Hoán Vũ rút đoản kiếm chém văng những viên đá đang rơi xuống như mưa, chúng ta nhanh chóng đến chỗ mặt đạo nơi Hách Liên Diệp đứng. Hắn đợi cho cả ba người đã đứng an toàn bên trong lối đi mới quay người lần mò cái gì đó ở vách tường, chỉ nghe một tiếng lún xuống, cánh cửa to lớn nặng nề đã lại rung chuyển đến long trời lở đất, chậm chạp khép vào. Hách Liên Diệp búng tay một cái, trong hầm vốn tối đen như mực sáng rực như ban ngày trong chớp mắt: "Đi thôi!"

Tất cả chúng ta đi theo những bậc cầu thang bằng đất đá gồ ghề chông chênh đi lên mà không hề nhìn thấy được lối ra của căn hầm khép kín, đi rồi đi mãi, như thế chẳng biết đến điểm tận cùng.

Hách Liên Diệp vừa đi, tay vừa vuốt vuốt tóc trắng muốt như phát sáng mờ mờ trong ánh sáng vàng nhàn nhạt của đuốc lửa: "Những bậc thang này dẫn chúng ta lên đến đỉnh của Chúc Đan Sơn, ngoài công lớn Thiên Dực Môn, chỉ có điều là hơi lâu một chút, đi nhanh nhất cũng phải hơn một canh giờ mới tới nơi."

Khi đứng dưới chân núi nhìn lên, đỉnh của Chúc Đan vốn dĩ không nhìn thấy được, tất cả những gì ta thấy là một vách đá bạc màu lên tới cao tít tắp ẩn khuất sau màn mây trắng bồng bềnh, như vậy cũng đủ hiểu đỉnh Chúc Đan này cao đến mức nào, chỉ đi hết hai canh giờ là đã là tốt ngoài tưởng tượng của ta rồi.

Đi thêm một lúc, có lẽ do nhận ra không khí bốn người mà im lặng như tờ này quá nhàm chán, Hách Liên Diệp chẳng ai hỏi cũng bắt đầu kể chuyện: "Nhớ nơi này khi ta đến đây lần đầu, đúng là mới chỉ như ngày hôm qua thôi, không ngờ chớp mắt đã gần mười năm. Thanh Vũ cô nương, cô nương có biết tại sao ta lại có thù oán sâu nặng với Thiên Dực Môn không?"

Ta cảm thấy cách mở đầu câu chuyện này của Hách Liên Diệp thực sự có phần nhạt nhẽo, trả lời: "Biết."

Hắn đang đi đột ngột dừng cước bộ, quay phắt đầu lại, đôi mắt giãn ra hết cỡ: "Cái gì?" Giọng kinh hoàng như thể vừa nghe được chuyện gì đáng ngạc nhiên lắm: "Cô nương biết? Làm sao cô nương biết được?!"

Ta nhún vai: "Tự nhiên biết."

Hắn bước giật lùi, tư thế quả thực vô cùng kì quặc, mắt dài híp lại đầy vẻ hoài nghi: "Cô nương đừng lừa ta, đến ta còn không thể nhớ được chính xác chuyện năm đó, cô nương là người ngoài...."

Ta gạt đầu, đáp rất chắc chắn: "Ta lừa ngươi đấy!"

Hắn tròn mắt: "... Miệng há ra trông có vẻ là muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn là quay phắt đi mà không nói năng gì cả, em ra là... tổn thương rồi.

Không ngờ.... Hách Liên Diệp lại là kẻ dễ lừa như thế... Ta cảm thấy bản thân có chút có lỗi vì đã dấn đạp lên lòng tự trọng của hắn... cuối cùng đành mở miệng đích thân vớt vát lại chút ít: "Ồ... thế năm đó đã xảy ra chuyện gì?"

Hách Liên Diệp vo vo một nhúm tóc trong tay: "Là kiếp nạn thứ ba mươi hai của ta, ta phải cứu một người nữ nhân giang hồ bị trúng độc dưới chân núi Vạn Kim, thuốc giải cần là La Sinh Môn chỉ có Thiên Dực Môn mới trồng được. Năm đó ta cũng có quen biết chút ít với một vài người ở đây nên được họ dẫn tới nơi, chỉ là trưởng môn của Thiên Dực Môn lúc ấy... cô nương có biết trưởng môn lúc đó... là ai không?"

Chắc là ta biết được đấy....

"Không, là ai vậy?"

Hách Liên Diệp vừa đi vừa ủ rũ lắc đầu: "Một kẻ điên."

Ta: "..."

Chưa kịp nói gì, Sát Long đã mở miệng trước: "Hách Liên tiên sinh, xin tiên sinh đừng buông lời nhục mạ trưởng môn tiền bối."

"Sao?" Ta khó hiểu nhìn nàng, lời này nói ra nghe cứ như nàng quen biết vị trưởng môn này vậy. Hách Liên Diệp cười thành tiếng: "Sát Long, ngươi nóng tính thật... nhưng cái tên họ Quan đó, tính cách thực sự chẳng ra sao cả."

Ta vẫn như lạc trong một mớ bòng bong: "Họ Quan? Trưởng môn tiền bối đó... rốt cuộc là ai?"

Hách Liên Diệp đi đằng trước, ta không thể nhìn rõ được biểu cảm của hắn, chỉ là cảm thấy qua giọng nói, tâm trạng hắn rất tốt: "Quan Thiên Dực, một lão già vừa cổ hủ, khó tính lại còn lẩm lòi."

Đến lúc này, Hoán Vũ từ nãy tới giờ vẫn im lặng đột nhiên lên tiếng: "Quan lão tiền bối đúng là có chút khó tính... thuộc hạ vẫn còn nhớ lần đầu gặp mặt tiền bối, lúc đó chỉ sợ ý định phải tiền bối một cái liền bị mắng đến hơn hai canh giờ."

Hách Liên Diệp nghe xong liền cười vang: "Hahaha, hơn hai canh giờ, cái lão đấy đúng thật là..."

Cái gì vậy... ta thực sự cảm thấy bản thân không theo kịp cuộc nói chuyện này, đầu óc bỗng chốc ù ì chậm chạp.

"... Chờ một chút, sao ai có vẻ cũng biết... lão trưởng môn gì đó vậy?" Ai cũng biết, chỉ có ta là không biết.

Hoán Vũ vẫn cười tươi như hoa, lúc nghe ta hỏi thì nhướn mày: "Vương phi không biết sao? Quan lão tiền bối là cựu sát thủ của Hội Anh Tiều chúng ta, Ứng Lôi đời thứ hai."

"..." Ta không biết, ta thực sự không biết.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rối, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Ứng Lôi

"À... Chuyện này vương phi vẫn chưa được nghe qua, để thuộc hạ giải thích cho vương phi." Sát Long vừa đi, hai tay chấp trước ngực, nói với ta.

"... Người nói đi." Ta cảm thấy ta sắp biết được chuyện gì quan trọng lắm.

Hoán Vũ nghịch con dao nhỏ trong tay, mắt không rời khỏi lưỡi dao sáng bóng, miệng mấp máy: "Không ngờ người còn chưa nói cho vương phi biết chuyện đó."

Sát Long lạnh lùng liếc Hoán Vũ, ánh mắt nàng bén còn hơn cả lưỡi dao trong tay hắn, giọng nói khiến người khác nổi hết da gà: "Vương phi chưa từng hỏi ta!"

Ha... ha... cuối cùng cũng là lỗi của ta à? Ta quả thực chẳng biết nên khóc hay nên cười.

"...Thuộc hạ không có ý... nói vương phi." Sát Long nhận ra câu mình vừa nói có vấn đề, ngay lập tức quay sang hướng ta cúi đầu thật thấp.

Ta xua tay: "Không sao, không sao đâu, đừng để tâm, bây giờ nói là được rồi."

Sát Long có vẻ xúc động, gấp người thấp hơn: "Tạ vương phi!"

"Được rồi, chuyện là thế nào?"

Sát Long đứng thẳng người, tiếp tục bước những bước thoăn thoắt qua từng bậc thang, giữ một khoảng cách vừa đủ với ta ở đằng trước, nàng bắt đầu hắng giọng, kể: "Quan lão tiền bối từng là người của Hội Anh Tiều, làm việc cho Bạch Hiệu, giữ tên Ứng Lôi, là người có y thuật cao minh, gần như có thể chữa được bách bệnh, cải tử hoàn sinh, hiểu biết về các loại thảo dược, với Bể Nguyệt được coi là một đôi song sát."

Bể Nguyệt là độc nhân, còn Ứng Lôi là y nhân, quả thực là một đôi, nhưng cặp đôi này nghe sao mà... trái ngang thế...?

"Quan lão tiền bối và Bể Nguyệt đời thứ hai - Trúc Nghiên tiền bối, sau khi truyền lại vị trí trong hội cho hai người kế nhiệm đã lên đỉnh Chúc Đan này xây dựng nên Thiên Dực Môn, ngày ngày chăm sóc và nghiên cứu dược thảo. Vài năm trở lại thuộc hạ mới nghe tin, Quan lão tiền bối và Trúc Nghiên tiền bối cùng nhau du sơn ngoạn thủy, đến cả Thiên Dực môn cũng không muốn quản liên giao lại cho ái nữ, cũng chính là Ứng Lôi đời thứ ba. Lúc đó Anh Tiều Hội vẫn cứ ăn không ngồi rồi, chẳng có chuyện gì làm đều lưu lạc giang hồ hết, tháng trước mới được Hộ quốc công triệu tập về, giao lại cho vương phi và vương gia. Có điều trong mười người vẫn có hai người tạm thời chưa về, chính là Hoán Vũ và Ứng Lôi. Ứng Lôi là vì sự vụ trên núi bận rộn, nghe nói dạo gần đây Trúc Nghiên tiền bối lại mới hoài thai nên phải đi đến Liêu Châu một chuyến, giờ tỷ ấy cũng không có ở trên núi."

À... ta vừa nghe vừa âm ừ, đại khái cũng có thể hiểu được một chút. Tóm lại hiện tại Môn chủ Thiên Dực Môn tuy chính là người dưới chướng Anh Tiều Hội nhưng lại không ở trên núi, chúng ta cũng không thể gặp được. Nhưng sao ta cứ có cảm giác hình như chỗ nào đó... sai sai?

"Sát Long, người nói... Trúc Nghiên tiền bối hoài thai... năm nay bà ấy bao nhiêu tuổi?"

Chẳng phải Hách Liên Diệp vừa nói mười năm trước đã lên Chúc Đan sơn lần đầu tiên hay sao, nếu tính từ đó đến bây giờ, Trúc Nghiên tiền bối ít cũng phải... ngoài ngũ tuần? Hoài thai? Không thể nào... Ta thực sự cảm thấy chuyện này quá vô lý, nữ nhân sau năm mươi vẫn có thể hoài thai sao?

Sát Long định nói thì Hoán Vũ đã nhanh nhẩu chen ngang, bây giờ nghe xong lời hấn ta mới phát hiện ra... trên đời này không có chuyện vô lý, chỉ có chuyện phi thường vô lý. Ta phải tự trấn an mình, ta còn trẻ sinh nữa cơ mà, còn chuyện gì không thể xảy ra chứ?

Hoán Vũ, chính xác thì hấn nói: "Vương phi ngạc nhiên cũng phải, y thuật của hai người đó rất tốt, nghe nói đã điều chế được loại thuốc nín kéo tuổi xuân gì đó. Hơn nữa, Trúc Nghiên tiền bối là nam nhân cường tráng khỏe mạnh, cho dù có nhiều tuổi một chút thì vẫn tinh lực dồi dào lắm!"

Trước khi chấp nhận sự thật, ta vẫn còn muốn nín kéo chút niềm tin đang vụn vỡ, trợn mắt kinh ngạc: "Người nói cái gì?! Nam nhân cường tráng cái gì? Ai là nam nhân cường tráng?"

Nam nhân cường tráng... hoài thai? Hai thứ này có thể... liên quan được hơn nữa không?

Sát Long không nói gì, chỉ có Hoán Vũ là rất phấn khích khua tay múa chân kể tiếp: "Chính là Trúc Nghiên tiền bối đó, hai người đó có quan hệ đoạn tụ mấy mươi năm trời, hơn nữa còn sinh ra một nữ nhi... bây giờ vẫn muốn sinh nữa. Thuộc hạ biết vương phi ngạc nhiên, thuộc hạ đây lúc biết chuyện còn ngạc nhiên hơn nhiều! Nhưng vương phi biết đấy, một thân y một thân độc, có gì là không thể chứ? Đừng nói sinh ra vài đứa con, muốn Trúc Nghiên tiền bối biến thành nữ cũng chẳng có gì khó khăn. Chẳng qua họ không muốn thôi."

Ta nghe xong, lỗ tai lủng bùng, cảm giác khả năng tiêu hóa ngôn từ bị tắc nghẽn, nhất thời thấy thế giới trước mặt đảo điên không thể tưởng tượng nổi.

Đoạn tụ... sinh con?

Có thể sao?

Ta tự hỏi... có phải bản thân sống quá chậm rồi không...?

Hách Liên Diệp đi đằng trước nghe Hoán Vũ nói xong liền bật cười, đến độ đôi vai rung lên bần bật: "Hahaha... chính là thế đấy, mười năm trước, ta lên Chúc Đan lấy lá La Sinh Môn, gặp Quan Thiên Dực và Đồng Trúc Nghiên ân ái ái... thực sự không chịu được! Hai cái lão đó ngọt ngào đến mức buồn nôn! Cô nương không thể hiểu nổi đâu, không tài nào tưởng tượng ra được đâu! Ta cũng chẳng hiểu lúc đó nghĩ gì, sau khi lấy được La Sinh Môn, đợi đêm xuống còn đến phá chuyện tốt của người ta, cuối cùng mới bị xua đuổi như thế... hahaha... Chuyện này, mỗi lần kể lại đều khiến ta muốn cười đến rụng răng! Cái lão họ Quan đấy vốn thù dai thôi rồi, từ đó ta trở thành đối tượng tuy sát hàng đầu của Thiên Dực Môn..."

Hoán Vũ cũng cười hùa theo: "Tiên sinh, một khắc đêm xuân đáng giá ngàn vàng, tiên sinh phá người ta như vậy là không đúng rồi."

"Người nói vậy cũng có lý, nhưng người nói xem, ta đã một thân một mình bao lâu như thế rồi... sao có thể chịu được cảnh... giữa hai cái lão ấy chứ! May lần này hai lão đó không có trong môn, còn muốn rủ nhau đi ngao du nín kéo tuổi trẻ chắc, ầu ơ!"

Ta chưa bao giờ thấy một Hách Liên Diệp vốn phong tư ưu nhã lại nói ra những lời thế này...

Hấn bị truy sát mười năm... vì... phá "chuyện tốt" nhà người khác?

"Vương phi?" Sát Long hơi ngạc nhiên, nhìn ta một hồi: "Sắc mặt vương phi... vương phi không sao chứ?"

Ta đoán, chắc chắn sắc mặt ta lúc này rất kinh hãi, còn lẽ so với việc gặp ma giữa ban ngày nữa cũng không kém là bao, ta hít sâu một hơi, lắc đầu đáp: "Ta không sao."

Thực sự là không sao, chỉ là nhân sinh quan bị đã kích một chút. Ta nghĩ... chắc chừng này thì ta vẫn còn... chịu được.

Hoán Vũ với Hách Liên Diệp tiếp tục sôi nổi bàn tán về hai vị tiền bối kia, trông mới đây còn có chút kiêng nể xa cách, giờ chẳng khác với tri âm tri kỉ là bao. Ta vẫn cần có thời gian bình tĩnh, suốt hơn một khắc sau chung thủy không nói gì, mắt chăm chú nhìn những bậc thang đen ngòm không biết dẫn đến đâu dưới chân.

Cũng chẳng biết là qua bao lâu, Hách Liên Diệp và Hoán Vũ đã đi cách ta và Sát Long một đoạn, xem chừng là do nói chuyện hăng say quá liền không để ý. Lúc này Sát Long mới thở dài: "Chúng ta lần này lên núi đúng là chọn nhầm thời điểm."

"Sao?" Ta không hiểu lời này của nàng lắm, nếu quả thực chúng ta và Thiên Dực Môn đã có quan hệ như vậy, đáng ra chuyện đi xin thuốc sẽ chẳng phải chuyện gì khó khăn mới phải chứ?

Sát Long nhún mày: "Vương phi không biết... đúng như Hách Liên tiên sinh đã nói trước khi đi, tính tình của môn hạ Thiên Dực Môn cực kì không tốt, nếu như có Ứng Lôi tỷ ở nhà thì không sao, nhưng hiện tại... thuộc hạ chỉ sợ sẽ không dễ để có được Dạ Càng đâu."

Bước chân ta thoáng chậm lại: "Chuyện này... chúng ta phải giải quyết thế nào?"

Sát Long mỉm môi lắc đầu: "Thực sự thuộc hạ không có cách nào... chúng ta cũng chỉ có thể tùy cơ ứng biến mà thôi. Lúc trước thuộc hạ không nói cho vương phi biết chuyện của Quan lão tiền bối và Ứng Lôi tỷ vì sợ vương phi thất vọng, đáng ra chúng ta có thể lấy được Dạ Càng dễ dàng rồi nhưng tình hình lúc này... mong vương phi trách tội."

Khi nghe Hách Liên Diệp nói ta cũng đã có sẵn suy nghĩ chuyện này sẽ không đơn giản, vì thể hiện tại không tỏ ra quá bi quan.

"Không sao, người không cần tự trách bản thân."

Sát Long cúi đầu thật thấp, cung tay: "Tạ vương phi."

"Được rồi."

Chúng ta tiếp tục đi, sau một lúc ta bắt đầu cảm thấy hai ống chân trở nên nặng nề. Cũng bởi bình thường ở phủ không hoạt động nhiều nên giờ mới nhanh xuống sức như vậy, trong bốn người, có lẽ ta ta chính là người đuối nhất. Nhưng ta tự nhủ thời gian chẳng còn nhiều, cho dù có mỏi nữa thì cũng phải cố, không còn lựa chọn nào khác.

Đi chừng non nửa canh giờ, chân ta đã đau như muốn gãy rời, sắp không bước nổi nữa đến nơi. Đầu lại bắt đầu ong lên, đau như bị ai lấy búa nện xuống, mồ hôi cứ chảy thành dòng, thấm qua tóc mai dính bết vào gò má, da thịt ngứa ngáy khó chịu. Mắt ta mờ đi, phải cố nhắm lại mấy lần nhưng cũng không thu được nhiều hiệu quả, hình ảnh vẫn nhòe tối, chồng chéo đan xen nhau khiến ta không thể phân định được rõ ràng.

Sát Long biết ta mệt, cũng không nói gì nhiều liền tiến đến sát bên dìu ta đi tiếp. Hơi thở ta có phần hỗn loạn, khuôn ngực co thắt đau quặn lên từng hồi. Sát Long lo lắng ghé vào tai ta, nói: "Vương phi có ổn không? Hay để Hoán Vũ công vương phi lên?"

Ta tỉnh, chắc chỉ còn gần một khắc nữa chúng ta sẽ lên đến nơi, ta cũng không muốn làm phiền người khác: "Không cần đâu." Một khắc nữa thôi, ta nghĩ ta vẫn có thể cố được.

"Vậy vương phi... chúng ta đi."

Ta hít sâu mấy nhịp để điều hòa lại hơi thở, hình ảnh trước mắt trở lại một chút, đầu óc có phần thanh tỉnh hơn. "Được."

Đi thôi, Trường Nguyên vẫn đang đợi ta.

- - - -

Vậy là, yếu tố đam mê đã xuất hiện một cách oanh liệt trong truyện (͡° ͜ʖ ͡°)

Nhân tiện giới thiệu, tuổi là hủ đó (͡° ͜ʖ ͡°) / Và tôi cũng viết cả đam nữa ~

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rời, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Bách Lý Lục Đàm

"Đến rồi." Hách Liên Diệp dừng lại trước một bức vách đen ngòm, hẩn đứng lẩn sờ một lúc, rốt cuộc cũng tìm thấy cơ quan, khẽ ấn một cái liền khiến trời đất rung chuyển, cánh cửa chìm âm âm mở ra.

"Đến... rồi sao?" Ta thấy đầu đau như búa bổ, cả tiếng thoát ra khỏi cổ họng cũng rời rạc chẳng thành câu. Sau cánh cửa bằng đá, những tia sáng chói lọi len vào khiến trông mắt đau rất, ta nhắm mắt, đột nhiên cảm thấy... đất trời đảo lộn.

"Vương phi!"

"Thanh Vũ cô nương!!"

"..."

- - -

Lúc tỉnh lại, thứ đầu tiên ta nhìn thấy và trần nhà bằng gỗ tạc hoa văn liên hoa uyển chuyển, rèm giường màu nhạt, có cảm giác rất hài hòa dễ chịu.

"Vương phi?" Sát Long đứng ôm kiếm bên cạnh giường, nhìn thấy ta tỉnh lại liền cúi xuống hỏi thăm: "Vương phi thấy trong người thế nào rồi?"

"Ta không sao." Lúc trước ngất đi chắc cũng vì hơi quá sức, hiện tại ta không có cảm giác gì khó chịu, đầu óc thanh tỉnh, tứ chi thoải mái, chỉ là có chút uể oải mà thôi.

"Chúng ta vào trong Thiên Dực Môn rồi?"

Sát Long lùi lại khỏi mép giường một bước, khom người đáp: "Vâng, vì thuộc hạ có ngọc bội của Hội Anh Tiêu nên người của Thiên Dực Môn cũng cho

chúng ta vào nghỉ ngơi."

Ngoài bình phù triệu tập thì mỗi sát thủ trong Hội Anh Tiêu cũng sẽ nắm giữ một mảnh ngọc bội khác nhau để bảo đảm thân phận, được truyền đi từ đời này sang đời khác, mỗi người đều có trong tay một thứ không giống nhau, không thể nhầm lẫn, cũng không thể làm giả. Nếu ta nhớ không nhầm, ngọc bội của Sát Long là một khối ngọc tròn màu trắng khắc hình đuôi rồng, mặt trước tạc chữ Tiêu, mặt sau tạc chữ Long.

"Trước kia người đã từng đến đây?" Sẽ không phải tự nhiên mà người của Thiên Dực Môn nhận ra được ngọc bội trong tay Sát Long là ngọc bội của Hội Anh Tiêu.

Sát Long lắc đầu: "Thuộc hạ chưa từng lên đỉnh Chúc Đan, nhưng ngày trước có gặp mặt Úng Lôi tỷ và môn hạ bên ngoài, hôm nay đón tiếp chúng ta chính là vị môn hạ thuộc hạ gặp lúc đó."

Vậy nói ra chúng ta ít nhất cũng có được chút may mắn, có thể vào tới bên trong Thiên Dực Môn dễ dàng như vậy.

"Hách Liên tiên sinh sao rồi?"

Sát Long đáp: "Tiên sinh sau khi đưa chúng ta đến cổng Thiên Dực Môn đã xuống núi rồi, dặn chúng ta không cần lo lắng, sau khi lấy được Dạ Càng thì cứ theo đường tiên sinh đã chỉ dẫn để tìm ra mặt đạo. Tiên sinh sẽ chuẩn bị xe ngựa và đợi chúng ta dưới chân núi."

Xem ra Hách Liên Diệp đã chuẩn bị kỹ càng rồi, chỉ cần ta lấy được Dạ Càng nữa thôi. Nếu theo thời gian mà ta đã tính toán trước đó, từ lúc lên núi đến trước khi mặt trời lặn mà ta có thể thành công mang được Dạ Càng xuống núi, vậy thì muộn nhất là chiều mai, chúng ta sẽ có mặt ở Nguyệt Thành.

"Vương phi." Sát Long đưa tay vào trong túi ngực, rút ra một phong thư nhỏ, dùng hai tay hướng đến trước mặt ta: "Đây là thư từ Nguyệt Thành thuộc hạ vừa nhận được."

"Nguyệt Thành?" Ta chống tay xuống giường, ngồi dậy đón lấy lá thư. Khoảnh khắc ngón tay chạm vào bao thư bằng giấy đã ngả màu, một cảm giác bất an vô cùng truyền tới khiến trái tim nhói lên. Ta mím môi nén lại sự thay đổi trạng thái trên khuôn mặt, thư từ Nguyệt Thành...

Ta bóc bao thư, đầu ngón tay thoáng run rẩy không rõ lý do.

Lá thư mở ra trước mắt, ta đọc từng dòng, không bỏ qua bất cứ chi tiết gì...

Đọc xong, ta gấp lại cẩn thận, đặt trên mặt bàn trà ở đầu giường.

"Sát Long."

"Dạ, vương phi có gì phân phó?"

Ta đẩy tấm chăn mỏng đang đắp trên người sang một bên, bước xuống giường, tìm đôi giày dưới đất đi vào. Sát Long vội vàng đỡ lấy vai ta: "Vương phi, người vừa tỉnh lại nên nghỉ ngơi thêm một chút."

Ta gạt tay nàng ra, dứt khoát đứng dậy, vì động tác quá nhanh mà có chút lảo đảo. Ta bám vào cột giường, bàn tay siết chặt đến mức lộ ra những điểm trắng xanh. Giọng nói ta lúc này rất xa lạ, dường như không giống ta của hằng ngày, lạnh lùng khiến Sát Long sợ hãi: "Đưa ta đến gặp người của Thiên Dực Môn."

"Vương phi..."

Ta đưa mắt nhìn nàng, nhả ra từng chữ: "Đưa ta đi."

Ngay bây giờ.

Sát Long không nói gì nữa, nàng chỉ im lặng cúi đầu: "Vương phi, có phải vương gia đã gặp chuyện gì không?"

Sát Long vừa dứt câu, cả người ta cứng đờ, trái tim đau đớn đến nỗi muốn rách toạc, ta chỉ có thể cắn răng nín nhịn.

"Sát Long, dẫn đường."

Sát Long hít một hơi, cúi đầu đáp dạ. Nàng đi đến bên bình phong, lấy cho ta một tấm áo choàng lông thú trông có vẻ rất dày, choàng lên người ta. "Vương phi, bên ngoài tuyết đang rơi, rất lạnh."

"Được rồi."

"Vâng, mời vương phi theo thuộc hạ." Sát Long dẫn ta ra đến phòng ngoài, cửa chính vừa mở, bên ngoài có một đợt gió lạnh tràn vào, cuốn theo những bông tuyết li ti trắng xóa. Ta không cảm thấy lạnh, có lẽ vì trên người đã khoác thêm một lớp áo lông, cũng có lẽ là do nỗi bồn chồn trong lòng đã khiến ta mất hết cảm giác với không gian bên ngoài.

Bước qua ngưỡng cửa căn phòng, bên ngoài chỉ độc một màu trắng xóa của tuyết lạnh, cảnh vật nhạt nhòa và ảm đạm. Một đợt tuyết nữa lại đổ xuống, vài hạt tuyết đọng lên má ta, lạnh buốt tận tâm can.

"Vương phi, người đội mũ áo lên đi." Sát Long cũng mặc trên mình một tấm áo khoác trắng muốt, nàng vừa kéo mũ lên cũng nhắc nhở ta. Ta không đáp, đưa tay luôn ra sau, cầm vào vành mũ viền lông mềm mại che đi mái tóc buông xõa, bước chân giẫm vào nền tuyết để lại những vết thật sâu vẫn không hề chậm lại.

Sát Long đi bên cạnh chỉ đường, ta cùng nàng đi hết hai dãy hành lang mới đến một tòa viện đề tên Sương Linh Đại Viện.

Bên ngoài từ cửa vào có rất nhiều người mặc áo lông màu xanh nhạt đứng gác, hông dắt kiếm cùng kiêu dáng, mũ trùm che kín mặt không nhìn được rõ diện mạo.

"Sát Long, ở đây sao?"

Sát Long đáp vâng: "Phó môn chủ và Hoán Vũ đang ngồi bên trong."

Ta gật đầu, Sát Long tiến lên đứng trước, đưa tay qua tấm áo choàng dày, đẩy cánh cửa lớn.

Ta đi theo nàng vào trong, chỉ thấy trước mặt là một gian sảnh đường rộng, có hai hàng ghế chạm lốt đệm lông thú hai bên, trên vị trí chủ vị là một nữ nhân có đôi mắt hơi xếch, thân khoác áo lông thêu liên hoa màu lục nhạt như nước hồ sen mà ta từng thấy trong vương phủ. Nàng ấy ngồi bằng một tư thế khoan thai, tay nâng chén trà ngọc bích, nhìn thấy Sát Long và ta bước vào thì hơi bất ngờ.

"Sát Long cô nương? Vị này... chắc hẳn là Trường Nguyên Vương phi."

Ta cúi đầu làm một lễ ngắn để bày tỏ phép lịch sự, cũng không dông dài, đi thẳng vào chính sự: "Ta là Bạch Lưu Thanh Vũ, hôm nay đến Thiên Dục Môn là có chuyện muốn nhờ."

Nàng ấy mỉm cười, nốt đuôi ở đuôi mắt trái hơi chuyển động theo độ cong của khóe mắt: "Có chuyện gì cứ từ từ nói, mời vương phi và Sát Long cô nương ngồi."

Sát Long gật đầu, nàng đi đến bên dãy ghế chỗ Hoán Vũ đang ngồi, hướng tay: "Vương phi."

Ta đi đến ngồi xuống, Sát Long cũng ngồi, trà được mang lên đặt trên bàn, nhưng hiện giờ ta lại không có chút tâm trạng nào để thưởng thức.

"Để ta giới thiệu, ta là Bạch Lý Lục Đàm, phó trưởng môn của Thiên Dục Môn, trong thời gian trưởng môn đi vắng, ta sẽ là người trông giữ tòa bộ môn các."

Ta cảm thấy bản thân không cần thiết phải vòng vo thêm nữa, nhìn Bạch Lý Lục Đàm: "Hôm nay ta đến quý môn là muốn xin quý môn cho phép mang đi một số lá Dạ Cang, chúng ta đang cần vị thuốc này để chế thuốc cứu người."

Nụ cười trên môi Bạch Lý Lục Đàm tắt ngấm: "Vương phi, Thiên Dục môn chúng ta không cho thuốc để cứu người, e là vương phi đến nhầm nơi rồi."

Ta mím môi, quả nhiên lấy được thuốc ở chỗ Thiên Dục Môn không phải chuyện dễ dàng.

Hoán Vũ nhướn chặt đôi mày rậm: "Bạch Lý Lục Đàm! Vương phi là chủ nhân của trưởng môn các người, nếu có Ứng Lôĩ ấy ở đây, tỷ ấy nhất định sẽ giao ra Dạ Cang! Người không thể làm khó chủ nhân được!"

Bạch Lý Lục Đàm không chút phản ứng, lạnh nhạt đáp: "Thiên Dục Môn chúng ta và Anh Tiêu Hội chẳng dây dưa gì với nhau cả, cho dù môn chủ có là Ứng Lôĩ đi nữa, thì nguyên tắc vẫn là nguyên tắc."

Thái độ của Bạch Lý Lục Đàm vô cùng cương quyết, khiến Hoán Vũ chỉ có thể nghiêng răng mà không phản bác được gì.

"Bạch Lý phó trưởng môn, phó trưởng môn muốn ta làm thế nào mới đồng ý giao ra Dạ Cang?"

Bạch Lý Lục Đàm nheo mắt nhìn ta: "Nhị vương phi, Dạ Cang là vị thuốc chữa được bách bệnh, cái giá không nhỏ đâu."

Ta cười nhạt, cái giá không nhỏ nghĩa là chỉ cần đáp ứng được, nàng ta có thể giao đồ.

"Mời phó trưởng môn nói."

Bạch Lý Lục Đàm nâng chén ngọc, nhấp một ngụm nhỏ.

"Thiên Dục Môn nghiên cứu thảo dược điều chế thuốc, thứ bốn môn cần ngoài thảo dược ra không còn gì khác. Vương phi nói xem, vương phi có gì đáng giá bằng lá Dạ Cang trị được bách bệnh, chỉ cần ta cảm thấy vừa ý, ta có thể ngay lập tức sai người đi hái Dạ Cang mang đến trước mặt vương phi."

Ta khẽ cau mày, thứ gì có thể đáng giá tương đương với Dạ Cang trị được bách bệnh?

Bạch Lý Lục Đàm cười nhạt, lại nâng chén nhấp một ngụm trà, hít một hơi thật sâu, nàng ta thờ ơ nói: "Ta biết vương phi không thể giao được cái giá tương ứng, vì thế vương phi nên dời đi thì hơn."

Hoán Vũ tức giận, đập bàn đứng dậy: "Bách Lý Lục Đàm! Ngươi đừng quá đáng!"

Bách Lý Lục Đàm nghiêng đầu nhìn Hoán Vũ: "Hoán Vũ đại hiệp, thỉnh ngài tự trọng, đây là Thiên Dực Môn, không phải La Kiếm Quán của ngài!"

Hoán Vũ nắm tay chặt thành quyền, gân xanh nổi lên, hấn gằn từng từ: "Nếu ngươi còn biết ta là quán chủ của La Kiếm Quán thì tốt nhất hãy ngoan ngoãn một chút, ta không ngại để La Kiếm Quán đến đây san bằng Thiên Dực Môn đâu!"

"Hoán Vũ!" Ta lạnh nhạt nhìn hấn, lắc đầu: "Ngồi xuống!"

Hoán Vũ giương mắt nhìn ta, không hiểu vì sao lại bị nạt, giữ vẻ mặt thối mắt lật đặt ngồi xuống, bộ dạng tức giận đùng đùng vừa rồi đã xẹp đi quá nửa.

Bách Lý Lục Đàm cười khẩy nhìn Hoán Vũ, giọng mỉa mai: "Hừ, đúng là Thiên Dực Môn không thể so sánh với La Kiếm Quán, nhưng Hoán Vũ đại hiệp cũng đừng quá coi thường bản môn như thế. Nếu quả thực xảy ra tranh chấp, còn không biết bên nào hơn bên nào đâu."

Hoán Vũ nghiêng răng: "Bách Lý Lục Đàm!"

"Hoán Vũ, đủ rồi!"

Hoán Vũ bị ta nạt lần thứ hai, lập tức nén lại cơn giận sắp xông tới đỉnh đầu, dứt khoát quay đi không nói gì nữa.

Bách Lý Lục Đàm rũ mi nhìn chén trà trong tay, như chẳng còn tâm trạng nói chuyện: "Vương phi, ta nghĩ vương phi có thể dời bước được rồi, vương phi đã khỏe, vậy mời xuống núi càng sớm càng tốt."

Ta im lặng không đáp, chỉ nhìn nàng ta bằng một ánh mắt chẳng rõ tâm trạng.

Sát Long bình tĩnh hơn Hoán Vũ nhiều, nàng giữ giọng chừng mực: "Bách Lý phó trưởng môn, chúng ta đã từng gặp mặt, cũng không tính là quá xa lạ, lần này... phó trưởng môn có thể nể mặt ta mà giao Dạ Cang ra được không?"

Bách Lý Lục Đàm nghe xong, trên mặt thoáng nét chần chừ, nhưng cuối cùng vẫn đáp: "Sát Long, ta cũng không phải không nể mặt cô nương, nhưng nơi này là Thiên Dực môn, ta không thể để việc công lẫn lộn với việc tư được."

Nàng ấy đặt chén trà trên tay xuống bàn, nhắm mắt ngả người vào tựa ghế lót đệm lông thú sau lưng.

"Vương phi có thể rời đi rồi."

Ta thờ dãi, đưa tay cầm chén ngọc trên bàn, nhìn nước trà màu rêu trong suốt bốc hơi nghi ngút bên trong, trong lòng bình thản lạ lùng.

"Bách Lý phó trưởng môn, ta nghĩ là ta có trong tay thứ có thể đổi lấy Dạ Cang."

- - -

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rối, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Thiên Sinh Dực

"Nhị vương phi... ngài..."

Ta đưa tay lục tìm ngực áo, đầu ngón tay chạm vào một bao gấm mềm mại nằm yên ắng bên trong. Lúc đưa vật đó về phía Bách Lý Lục Đàm, ta thấy được sự kinh ngạc sững sờ ánh lên trong đôi mắt đen láy hơi xéch của nàng ta.

Nằm trong lòng bàn tay của ta là một túi hương bằng gấm. Cái túi dùng loại gấm của Túc Vũ ngâm trong bể trúc nên từ màu trắng tinh ngấm sang sắc xanh nhàn nhạt, bên trên thân túi thêu họa tiết liên hoa mềm mại, trông rất hài hòa dễ chịu. Đầu túi được cột chắc lại bằng một sợi dây bện bằng chỉ kim tuyến lông lánh, cuối mỗi đầu dây kết vài hạt ngọc xanh nho nhỏ xinh xắn trông rất tinh tế.

Bách Lý Lục Đàm sắc mặt trắng nhợt, đưa ngón tay chỉ cái túi hương nằm trong tay ta mà run lên từng đợt.

"Cái đó... là... cái đó..." Đến cả nói chuyện, nàng ta cũng không nói được thành câu. Bộ dạng ấp úng kinh hoàng của nàng ta lúc này đối lập hoàn toàn với vẻ điềm đạm sắc lạnh vừa hùng hổ đuổi chúng ta đi trước đó, dù thấy thứ ta đang cầm trên tay để trao đổi, nhất định không phải thứ vô dụng.

Ta đã đoán đúng.

Rất mơ hồ, nhưng chuyện đã đến nước này, ta đành liều thử một phen, rốt cục may mắn cũng mỉm cười, coi như là một lần "chó ngáp phải ruồi".

Sát Long cũng ngạc nhiên chẳng kém, đôi mắt hơi tròn lên ngó cái túi hương, lại quay đầu nhìn Bách Lý Lục Đàm, sự tò mò hiện rõ trên khuôn mặt. Đến cả Hoán Vũ vừa rồi quay lưng hờn dỗi vì bị nạt oan hai lần, cũng không kiềm chế được mà nghiêng nghiêng đầu liếc tới.

Bách Lý Lục Đàm đã hạ tay xuống nhưng vẻ mặt xúc động vẫn còn hiển hiện. Nàng cúi đầu, bàn tay nặng nề nhấc chén trà trên bàn, đưa lên đến môi, nhưng không biết vì sao lại bỏ xuống. Ta có thể nhìn thấy rất rõ ràng, rằng bàn tay phải của Bách Lý Lục Đàm đang siết chặt chén trà bằng ngọc bích, mạnh đến mức như muốn bóp vụn nó ngay tức khắc.

Nàng ta không chỉ kinh ngạc, không chỉ xúc động, mà còn tức giận.

Nhưng nguồn cơn của sự tức giận này, ta thực tình không có cách nào lý giải.

Ta không đợi thêm, quyết định lên tiếng trước: "Bách Lý Phó Trưởng môn, ngài thấy vật này thế nào? Có thể đổi chứ?"

Bách Lý Lục Đàm vẫn cúi gầm mặt, mắt nhìn trân trân vào sàn gạch lát đá xám ngoét, một đường gân hằn lên trên thái dương, mồ hôi cứ đút thành từng hạt mà chảy xuống dần dần.

Ta cứ nghĩ nàng ấy đang chìm trong suy nghĩ của bản thân, lúc này mọi thứ người ngoài nói đều không nghe rõ, đang định mở miệng gọi thêm một câu thì nàng ấy ngẩng phắt đầu dậy, cử động bất ngờ này khiến ta thoáng giật mình.

Trong một khắc rất ngắn ngủi, ta dường như đã thấy đáy mắt Bách Lý Lục Đàm ánh lên hận ý sâu đến mức khiến người đối diện lạnh toát sống lưng, nhưng mọi thứ biến mất rất nhanh, thành thử ta nghi ngờ vừa rồi chẳng qua là ta nhìn thấy ảo giác mà thôi...

"Trưởng môn... đưa thứ này cho vương phi?"

Nghe thì cảm thấy câu hỏi này đúng là lộn xộn khó hiểu, nhưng ta lại là người rõ ràng hơn ai hết. Trên môi vẽ nên một đường cong nhàn nhạt, ta thừa nhận: "Đúng."

Sát Long nghe xong thì giật mình: "Vương phi gặp Ứng Lôi tỷ rồi sao?"

Ta gật đầu với nàng: "Gặp rồi."

Trên mặt Sát Long hiện lên vẻ ngạc nhiên hết sức, cái bộ dạng lãnh đạm thường ngày trôi bay trôi biến chẳng còn chút vết tích: "Sao có thể!"

"Ta sẽ giải thích chuyện này cho người sau." Thời gian gấp gáp, ta không thể cứ tiếp tục nán lại ở đây thêm nữa. Lòng chộn rộn như bị lửa nung, từng câu từng chữ trong lá thư viết vội kia như lưỡi dao bén nhọn cứa vào lòng ta, đau đến quặn thắt lên từng cơn...

Ta khẽ nhủ mày, đứng dậy khỏi ghế.

"Bách Lý phó trưởng môn, rốt cuộc muốn đổi, hay không đổi?"

Ánh mắt Bách Lý Lục Đàm tối đi, sâu hoắm như đáy giếng đen ngòm không có điểm tận cùng. Nàng ta khe khẽ mím môi, sắc mặt so với lúc nhìn thấy túi hương không tốt lên được là bao, có chăng chỉ là đã định thần lại một chút mà thôi.

Giọng Bách Lý Lục Đàm ẩn chứa tia run rẩy không thể che giấu: "Đổi."

Ta cảm thấy hòn đá đè nặng trong lòng bỗng chốc tiêu biến không còn chút vết tích, một cảm giác nao nao mừng vui khó tả dâng lên khiến ta khẽ siết lấy bàn tay đang túa đầy mồ hôi lạnh. Cơ mặt căng cứng vì thế mà cũng được thả lỏng ra không ít.

Sát Long và Hoán Vũ xem ra cũng vui mừng chẳng kém, đều không hẹn mà cùng đứng cả dậy.

"Được, dẫn chúng ta đi lấy Dạ Cang trước, sau đó ta sẽ giao đồ cho phó trưởng môn."

Bách Lý Lục Đàm nghe vậy thì nhủ mày, tỏ vẻ không hài lòng, xem ra nàng ta không tin ta sẽ giữ lời hứa.

"Không cần, vương phi, La Quán Chủ và Sát Long cô nương cứ ở lại đây, ta sẽ cho người đi lấy Dạ Cang... Vương phi cần bao nhiêu?"

Ta cất túi hương lại vào trong ngực áo, cung tay tạ lễ với Bách Lý Lục Đàm - lúc này đang đứng dậy từ trên ý ghế: "Vậy làm phiền phó trưởng môn rồi, ta cần hai cân."

Nàng ta lúc đứng lên thoáng lão đảo, nhưng ngay lập tức đã lấy lại được thăng bằng, nét mặt vô cùng nặng nề, xem ra là chẳng được vui vẻ gì cho cam. Ta ngồi lại vào ghế dành cho khách, nhìn nàng ta gọi môn hạ vào bên trong, khoát tay phân phó mấy câu, rồi sau đó nhủ mày nhìn ta một cái, trong mắt ánh lên tia dò xét.

"Vương phi xin cứ ngồi nghỉ ngơi một lát, ta cần đích thân đi lấy mới được, sẽ trở về nhanh thôi."

Ta gật đầu: "Nhờ phó trưởng môn."

Sau đó, nàng ta cũng chẳng nán lại thêm, dẫn theo thuộc hạ cùng nhau mở cửa rồi đi.

Nghe tiếng bước chân đã khuất dần, Hoán Vũ mới ngay lập tức quay sang hỏi ta về chuyện túi hương lúc nãy.

Ta ừ chén trà còn ấm trong tay, vừa nhìn hơi trà mỏng tang bay lên như sương vào lúc tối muộn, đáp, nghe giọng có chút mơ hồ: "Như Bách Lý Lục Đàm nói, là chính Thiên Dực Môn chủ tặng cho ta. Khi đó, nàng ấy nói, thứ đựng trong này là Thiên Sinh Dược, mùi hương dịu nhẹ có thể dùng làm túi hương an thần rất tốt. Nhưng mọi chuyện không phải chỉ có thế. Thiên Sinh Dược này... nàng ấy còn nói đây là một thứ dược liệu vô cùng hiếm có... nói ta phải luôn luôn giữ gìn bên mình."

Hoán Vũ vừa nghe vừa gật gù như già tới, nhưng xem biểu cảm thì có vẻ chẳng hiểu được bao nhiêu, chỉ có Sát Long vừa uống một ngụm trà, nói: "Thuộc hạ cũng từng nghe Quan lão tiền bối nói về thứ Thiên Sinh Dược này, đó là thành phẩm tâm đắc bậc nhất của Thiên Dực Môn, vô cùng trân quý, còn được coi như tiên dược trường sinh. Tác dụng của nó là kéo dài tuổi thọ, ít thì hai mươi năm, nhiều thì lên đến gần năm mươi năm. Nhưng đáng tiếc là chỉ chế được một lọ... từ lâu... đã thất truyền rồi."

Ta cũng không ngờ Thiên Sinh Dược này lại có tác dụng thần kì như thế, thoáng kinh ngạc.

Nàng ngần ngừ ngắt câu, rồi lại hé mắt nhìn ta, như muốn thăm dò điều gì, vẻ rất cân nhắc. Ta gật đầu: "Ngươi cứ nói đi."

Sát Long e dè tiếp tục: "Thuộc hạ... chỉ muốn biết, làm sao vương phi có thể...? Rõ ràng vương phi không hề biết gì về Thiên Dực Môn..."

Ta mỉm cười: "Đúng, ta không biết."

"Vậy... làm sao mà...?"

"Lúc gặp thế cô sinh tử ở dưới núi, ta đã ngờ ngợ rồi. Thật ra ta đâu hề giỏi kĩ nghệ như thế, chẳng qua trước đó đã từng được dạy rồi mà thôi. Nhưng người nói xem, thế cô vốn là cơ quan dẫn lên Chúc Đan sơn của Thiên Dực Môn, làm sao người đó lại biết được? Chỉ có một khả năng, đó là, người đó và Thiên Dực Môn này, ắt phải có quan hệ."

Sát Long nhướn mày: "Người đó... vương phi nói là...?"

"Người dạy cách giải Sinh tử thế cho ta là Khánh Ngọc - tỉ nữ thiếp thân của mẫu thân ta. Mà, ngươi biết không? Trùng hợp, nhũ danh của nàng ấy lại là Quan Thanh Ngọc."

Hoán Vũ giờ mới như bừng tỉnh đại ngộ, nhanh nhồm chen ngang: "Họ Quan! Quan Thanh Ngọc, chính là Ứng Lôi tỷ tỷ!"

Đúng vậy, Khánh Ngọc đó, chính là sát thủ của Bạch kì Anh Tiêu Hội, y nhân Ứng Lôi. Nàng ấy đã luôn ở bên cạnh mẫu thân của ta, cũng đã cứu ta, sau đó còn đem Sinh tử thế và Thiên Sinh Dược giao lại cho ta. Tất cả đều là chuyện có nguồn cội rõ ràng... mọi thứ ngay từ đầu đã chẳng có sự trùng hợp gì cả.

Sát Long để lộ vẻ kinh ngạc vô cùng: "Vương phi nói thật sao? Ứng Lôi tỷ từng đi theo cố phu nhân?"

Ta đáp: "Phải, nhưng ta nghĩ lúc đó nàng ấy vẫn chưa nhận ấn Ứng Lôi, sau này bị đuổi ra khỏi phủ, có lẽ đến lúc ấy mới bắt đầu hoạt động dưới quyền quản lý của Hội Anh Tiêu."

"Nhưng... làm sao vương phi nhận ra được?"

Ta nhìn nàng, cười khê.

"Ngươi có nhớ căn phòng mà Thiên Dực Môn cho chúng ta dùng vừa rồi không? Tắm chân mà ta đắp ấy mang mùi trúc nhạ rất đặc trưng, nhưng chắc chắn không phải do dùng hương, mà là do gấm dùng may là thứ vải đã được ngâm vào trúc thủy, chính là gấm Túc Vũ. Với thứ gấm để may túi hương kia là cùng loại. Hơn nữa, hoa văn mà ta nhìn thấy đầu tiên khi tỉnh lại, thứ được chạm trên cột giường và trần phòng đó, chính là hoa văn liên hoa thêu trên túi hương, giống đến từng nét, tuyệt không thể nhầm lẫn. Vì vậy, ta có thể đoán ra, túi hương này cùng Thiên Dực Môn ắt phải có quan hệ gì đó, như vậy, nếu nói Khánh Ngọc là Ứng Lôi, mọi chuyện xem ra cũng không quá vô lý. Ngươi nói có đúng không?"

Lần này tất cả chẳng qua chỉ là suy đoán của ta mà thôi, ta chỉ nghĩ nếu túi gấm đó có liên quan đến Thiên Dực Môn, còn được Khánh Ngọc cất nhắc ta cẩn thận như thế... rất có thể nó sẽ giúp ta đổi được Dạ Càng... Tình thế cấp bách như vậy, ta liền đánh liều một lần... Không ngờ có thể thành công đâm đúng chỗ đau của Bách Lý Lục Đàm, ầu cũng nhờ may mắn.

Sát long nghe xong lời giải thích của ta, nhất thời lộ ra vẻ mặt đầy sùng bái: "Vương phi, không ngờ vương còn có thể để ý kĩ càng như vậy... thuộc hạ, đúng là đã quá sơ ý rồi."

Ta xua tay: "Đâu có, chẳng qua lúc đó ta tỉnh lại, ở một nơi xa lạ lần đầu như vậy dĩ nhiên ấn tượng sẽ rất sâu đậm. Mà ngươi cũng đâu phải người nhận được túi hương, sao có thể để ý được?"

Sát Long bối rối cúi đầu: "Là thuộc hạ nói sai rồi."

"Được rồi."

Ta để ý sang Hoán Vũ, hần bình tĩnh như nước, nâng trà chậm rãi nhấp vào một ngụm.

Hoán Vũ.

Nếu chỉ nhìn qua mấy biểu hiện hấp tấp vội vàng của hần, lại thêm tính cách có phần nóng nảy, ai cũng sẽ nghĩ hần là kẻ tâm cơ đơn giản, thậm chí còn hơi ngốc nghếch chậm tiêu. Nhưng, hần không phải.

Ta không biết rốt cuộc về mặt của hần lúc nào là thật, lúc nào là giả... Một kẻ khó lường. La Kiếm Quán, quán hội xưng bá cả vùng Thịnh Tây, nức danh giang hồ gần năm năm nay, khí thế đến triều đình cũng phải kiêng nể. Hoán Vũ ngồi trước mặt ta đây, lại chính là quán chủ của La Kiếm Quán.

La Kiếm Quán, Thiên Dực Môn, xem ra Anh Tiểu Hội quả thực không hề đơn giản.

- - -

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rồi, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Hạ sơn

Đợi đến lúc Bách Lý Lục Đàm trở về cũng là sau đó hơn thời gian một nén hương cháy hết. Cho dù ta vẫn ngồi bình thần nhìn nước trà nguội dần trong chén, nhưng tâm tình sốt ruột lúc này của ta không phải là điều ai cũng biết được. Trước khi lên núi ta đã rất vội, nhưng sau khi đọc được lá thư từ Nguyệt Thành gửi về kia, ta còn nóng lòng hơn gấp ngàn lần.

Cảm giác lo lắng khiến ta dậy lên một khối gờn gợn trong cổ họng, nhìn xung quanh cái gì cũng thấy không được vừa mắt, đến cả nước trà trong chén cũng bình lặng trôi một cách đáng ghét.

"Cạch" Gió tuyết vẫn vũ theo cánh cửa vừa được đẩy ra thổi một đợt hơi lạnh buốt vào đại sảnh, đem theo cái giá rét của mùa đông chòn vòn nơi cổ chân khiến ta thoáng run lên nhẹ nhẹ.

Bách Lý Lục Đàm kéo tấm áo choàng dài, nhắc chân qua ngưỡng cửa rồi sai người đóng cửa lại. Đi theo sau nàng ta là một tiểu hầu tử, chắc chi độ mười hay mười một gì đó, so ra còn non hơn Sát Long đến vài phần.

Hải tử khoác áo lông vũ dài màu mận chín, nhìn chất liệu và đường thêu có vẻ khác so với môn nhân bên ngoài mà ta đã gặp trên đường đến đây. Khuôn mặt tròn tròn trắng trắng như bánh bao hấp của hải tử ửng lên vì lạnh, môi nhỏ hồng hồng xinh xắn như một tiểu cô nương trông vô cùng đáng yêu. Hải tử bưng trên tay một khay dài mạ bạc nhẵn bóng không có hoa văn, bên trong đựng một hộp gỗ trơn to chừng bốn tấc. Bách Lý Lục Đàm quay người đi về phía chủ vị, hải tử cũng bưng khay nổi gót phía sau.

Lúc đi ngang chúng ta, hải tử có liếc đôi mắt nhỏ trong veo nhìn ta một cái, rồi rất nhanh lại e dè quay đầu về hướng khác.

Ta nghĩ, hộp gỗ kia hẳn chính là Dạ Cang mà chúng ta đang cần.

Bách Lý Lục Đàm từ tốn cởi bỏ áo khoác ngoài, đưa cho hầu nữ mang vào trong nội phòng rồi ngồi xuống. Sắc mặt nàng ta hiện tại đã khôi phục được vẻ điềm đạm lạnh nhạt ban đầu, không còn chút nào vết tích của sự kích động lúc rời đi. Đôi mắt hơi xéch của nàng ta nhìn đến phía chúng ta, không nhanh không chậm cất lời: "Ở đây là tất cả số dược Dạ Cang đã được phơi khô của bản môn, vừa đủ như vương phi yêu cầu. Vương phi có thể giao... túi gấm kia cho ta chưa?"

Ta chỉ đợi lời này của nàng ta, ngay lập tức đồng ý: "Được, cảm tạ phó trưởng môn đã chiếu cố, trao đổi xong chúng ta lập tức xuống núi."

Bách Lý Lục Đàm khẽ thở ra một hơi, khoát tay với hải tử nhỏ đang đứng bên cạnh: "Lục Bân, mang Dạ Cang đến cho Trường Nguyên vương phi."

Lục Bân cúi đầu với nàng ta, đáp dạ một tiếng rồi xoay người bưng khay bạc đến trước mặt ta. Ta lấy túi gấm ra, theo đúng thỏa thuận đặt lại lên khay rồi sai Sát Long nhận lấy hộp gỗ. Lục Bân cúi đầu với ta một cái, sau đó mới bưng khay đựng túi gấm quay về chỗ cũ bên cạnh Bách Lý Lục Đàm. Bách Lý Lục Đàm nhìn chăm chú vào túi gấm, khoảnh khắc nàng ta cảm nó lên để kiểm tra, ta nhận ra một sự giao động rất nhẹ trong đáy mắt đen láy của nàng ta.

Bách Lý Lục Đàm dường như không muốn dời mắt khỏi túi gấm trong tay, chỉ thờ ơ nói: "Vương phi có thể mở hộp kiểm tra lại lần cuối trước khi đi."

Cho dù tiếp xúc chưa lâu nhưng với tính khí có phần bảo thủ và tôn trọng nguyên tắc như Bách Lý Lục Đàm, ta biết nàng ta sẽ không nuốt lời. Nhưng việc kiểm tra để đảm bảo chắc chắn vẫn là việc cần làm, ta gật đầu với Sát Long một cái để nàng mở hộp gỗ ra xem.

Bên trong hộp đựng đầy những lá cây khô đã được tán nhỏ màu nâu sậm, lúc mở ra còn có thể ngửi thấy mùi ngọt gắt đặc trưng của Dạ Cang. Ta yên tâm, đóng hộp lại rồi giao cho Sát Long bảo quản.

"Nếu đã xong rồi, vậy mời Vương phi, Sát Long cô nương và La quán chủ dời bước. Thứ cho bản môn thất lễ, không tiễn." Bách Lý Lục Đàm vẫn say sưa vuốt ve túi gấm trong tay, giọng nói truyền đến nghe có phần lạnh nhạt.

Ta cũng chẳng còn lý do gì để nán lại đây thêm, đứng dậy khỏi ghế, cung tay hướng Bách Lý Lục Đàm nói: "Vâng, xin cáo từ."

Sát Long và Hoán Vũ cũng đứng lên, đều hành tiểu lễ với Bách Lý Lục Đàm, cho dù nhìn thái độ của Hoán Vũ thì có vẻ không được tình nguyện cho lắm.

Chúng ta dời bước, đến bên cửa chính. Hoán Vũ vừa khẽ đẩy ra đã khiến cho một đợt hoa tuyết lạnh buốt ủa vào phòng, có hạt còn đọng lại trên da thịt ta, cảm giác như được đánh thức từng tác giác quan, có phần run lên vì lạnh nhưng cũng có phần sáng khoái vô cùng.

Đi trên hành lang trải dài của Thiên Dực Môn, ta đưa mắt nhìn khung cảnh trắng xóa hai bên, có phần ảm đạm, tiếng gió thổi rít mạnh bên tai, trong lòng ngổn ngang bao mối lo âu muộn phiền.

Sát Long và Hoán Vũ dẫn ta ra ngoài Thiên Dực Môn bằng một cửa ngách phía tây, đi qua khoảng mười bước là có thể nhìn thấy một lối mòn phủ tuyết trắng xóa dẫn đến một hòn giả sơn cao lớn đồ sộ. Mà trong cái cảnh vật trống vắng này, vị trí đặt hòn giả sơn trông lại có vẻ đặc biệt thu hút sự chú ý, bởi lẽ nhìn nó có phần lạc quẻ với không gian xung quanh.

Mãi đến lúc Sát Long di chuyển cơ quan để mở lối đi bí mật, chúng ta ba người vẫn chưa lên tiếng nói với nhau câu nào. Không khí có vẻ chìm vào cái im lặng lẫn chút căng thẳng. Với những nỗi niềm quần quanh trong đầu, ta thực sự cũng chẳng biết nên nói gì, chỉ lặng lẽ men theo lối dẫn xuống núi sâu hút như chẳng có điểm tận cùng.

Mật đạo cách trở với gió tuyết bên ngoài nên có phần ấm hơn, ta cởi bỏ bớt một tầng áo choàng. Sát Long và Hoán Vũ cũng vậy, đều có vẻ không được thoải mái lắm với sự ngột ngạt của không gian tăm tối quanh co lúc này.

Lần theo từng bậc thang dẫn xuống, ta nóng lòng muốn đến Nguyệt Thành vô cùng. Chưa bao giờ... chưa bao giờ ta muốn gặp Trường Nguyên như lúc này.

Ta nhớ chàng, rất nhớ chàng.

So với đi lên thì đi xuống có vẻ nhanh hơn, hoặc đó là do cảm giác chủ quan của bản thân ta. Chỉ biết trong cái im lặng bức bối ấy, chúng ta cuối cùng cũng đặt bước xuống được đến những bậc cuối cùng của mật đạo. Sát Long lần mò trong góc tìm cơ quan chìm, sau khi nài ấn xuống một phiến đá gỗ lên có phần không hợp lý, cánh cửa đá đồ sộ lại âm ỉ rung chuyển, mở ra trước mắt chúng ta căn phòng đặt bàn cờ lúc ban đầu.

Mọi thứ vẫn tối tăm như thế, chỉ có ánh lửa chập chờn từ ngọn đuốc treo trên bức tường đá lạnh lẽo dường như chẳng đủ để thắp sáng toàn bộ căn hầm. Ta bước đến bên bàn cờ, hơi ngạc nhiên khi thấy thế cờ sinh tử vẫn yên lặng nằm đó, như thể chưa từng bị phá giải.

"Một cơ quan tinh vi của lão già Quan Thiên Dực thôi. Thanh Vũ cô nương, chúng ta lên đường chứ?" Giọng nói du dương tựa tiếng gió ngậm vang lên, chạm vào vách tường vọng lại nghe như một khúc ca trầm bổng êm ái, ta ngẩng đầu, phát hiện ra Hách Liên Diệp không biết từ lúc nào đã đứng trong động, cơ thể hần tỏa ra thứ ánh sáng xanh trắng mờ ảo như sương giăng. Hắn mỉm cười rất nhạt, mái tóc trắng xóa xuống như lơ lửng chậm rãi trôi trong không trung, nhìn thoáng có gì đó mơ hồ, bất định, hết như chỉ khẽ đưa tay chạm vào là ngay lập tức sẽ biến mất vào thinh không.

"Tiên sinh...?" Không hiểu tại sao ta lại gọi hắn, bằng một giọng có phần nghi hoặc lạ lùng.

Hách Liên Diệp lúc này giống hệt với Hách Liên Diệp ta gặp trong Đông cung ngày ấy, mơ hồ tựa ảo ảnh, chỉ thoáng hiện lên rồi biến mất.

Hắn nhìn ta, khẽ gật đầu một cái, ánh sáng xung quanh hắn bắt đầu tản đi, mái tóc trắng như tuyết đông cứng nhẹ nhàng đọng lại trên vai áo xanh nhạt. Hình ảnh hắn trở nên chân thực hơn nhiều, nhưng gương mặt của hắn thì vẫn thế, luôn có gì đó khiến ta không thể hình dung nổi, chỉ có thể biết rằng diện mạo hắn rất đẹp, nhưng vĩnh viễn cũng nói được tường tận những đường nét ấy ra sao.

Chỉ vài canh giờ không gặp, ta đã có cảm giác như quên mất Hách Liên Diệp trông như thế nào.

"Đi thôi."

Ta dứt mình khỏi dòng tư tưởng miên man, gật đầu đáp: "Được."

Bốn người chúng ta theo cửa đá dẫn ra ngoài, ánh sáng tràn vào khiến đồng tử ta căng lên đau rát, phải nheo mắt lại mấy hồi mới có thể nhìn rõ được khung cảnh xung quanh. Trước mặt ta vẫn là rừng cây lặng gió. Ta ngược mắt lên, bầu trời khoác lên một màu xám nhạt ảm đạm, mây trắng trôi lững lờ chậm rãi. Gió thổi qua, hơi lạnh nhưng so với gió tuyết thấu xương trên đỉnh Chúc Đan thì vẫn còn đỡ hơn nhiều.

Hách Liên Diệp dẫn đầu, đưa chúng ta quay trở về con đường cũ ở bìa rừng, xe ngựa vẫn cột ở thân cây như lúc ta rời đi. Con hắc mã nhún nhả gặm mấy nhúm cỏ non dưới chân, nhìn thấy chúng ta trở lại thì hí dài lên một tiếng.

Hoán Vũ tiến tới tháo thừng buộc ngựa. Sát Long đỡ ta lên xe, sau đó Hách Liên Diệp cũng vén màn đi vào. Hắn ngồi yên vị ở một góc bàn trà sát vách xe, nghiêng đầu nhìn ra ngoài qua khung cửa sổ nhỏ nhún nhai với một ánh mắt thoáng có chút lơ đãng. Ta và Sát Long cất kỹ càng hộp thảo dược vào bên trong tay nải hành lý rồi mới yên tâm ngồi xuống nghỉ ngơi một chút. Bên ngoài truyền vào tiếng đánh xe cùng giọng thúc ngựa của Hoán Vũ, cỗ xe lại bắt đầu di chuyển.

Hách Liên Diệp thôi không nhìn ra ngoài nữa, hơi ngả người, hàng mi bạc buông xuống.

"Thanh Vũ cô nương, Trường Nguyên vương gia đã gặp chuyện gì?"

Ta cau nhệ mày, Hách Liên Diệp xem ra nắm bắt tình hình rất nhanh. Ta biết những chuyện như vậy cũng không cần thiết phải giấu hẩn, dù sao mọi chuyện bây giờ, ta vẫn cần hẩn giúp sức rất nhiều. Cho dù ta chẳng muốn nhắc đến nội dung trong lá thư kia một chút nào, bởi nó càng khiến lòng ta rối rắm hơn, nhưng sau cái ngập ngừng ngắn ngủi, ta vẫn đáp: "Trường Nguyên... tình hình không được khả quan lắm, chàng đã được chẩn đoán là... nhiễm phải dịch bệnh, hiện tại còn đang trong cơn sốt, mê man chưa tỉnh."

Ta biết, giọng nói của ta lúc này run rẩy chất chứa đầy lo âu và sợ hãi khôn cùng.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rối, Có Nó Lại Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Dịch bệnh

Hách Liên Diệp rũ hàng mi bạc, nói: "Không sai biệt với những gì ta đoán lắm."

Ta đan hai bàn tay run rẩy vào nhau, cúi đầu nhìn sàn xe tối tăm không phân biệt được màu sắc, từng câu từng từ phát ra từ cổ họng như mũi kim chích vào trái tim, rỉ máu, đau đớn: "Mộ Trường Vũ thực sự muốn xuống tay với Trường Nguyên... Tu Hoa viết trong thư... chàng được cách ly và chăm sóc rất cẩn thận, không thể nào xảy ra sai sót như vậy... không thể nào..."

"Nhưng nếu đã là chuyện Mộ Trường Vũ cố ý muốn làm, muốn đề phòng cũng vô dụng?" Hách Liên Diệp bình thản tiếp lời.

"... Đúng..." Không còn cách nào, ta phải thừa nhận. Hách Liên Diệp nói đúng, Mộ Trường Vũ là người thế nào? Đối với hẩn mà nói, không phải cứ đề phòng là sẽ tránh được. Nếu có kẻ thực sự tin vào những chuyện như vậy, ta nhất định sẽ chế cười kẻ đó quá ngây thơ.

"Vương phi... xin đừng quá lo lắng." Sát Long nhận ra ta đã vò góc áo đến nhàu nát, nói một câu an ủi.

"Ta..." Ta vốn muốn nói ta không sao, nhưng hai chữ không sao lại mắc lại nơi cuống họng, nghẹn ngào không thể thốt ra thành lời. Không sao ư? Làm sao ta có thể nói ta không sao đây? Ta không lo lắng ư? Bằng cách nào?

Trường Nguyên, Trường Nguyên... Ta tin chàng, tin chàng. Vì thế chàng đừng xảy ra chuyện gì...

Đợi ta.

Trường Nguyên, chàng phải đợi ta.

Hách Liên Diệp tựa đầu vào vách xe, trong lòng bàn tay không biết từ bao giờ đã xuất hiện một viên bạch ngọc to cỡ quả cam nhỏ, đang phát sáng yếu ớt qua từng kẽ ngón tay thon dài, chảy xuống vạt y phục xanh của hẩn một sắc màu nhàn nhạt như sương. Hẩn mân mê viên ngọc, chất giọng êm êm như suốt chảy vang lên: "Sinh mệnh Thiên tử lại bớt đi một ngày, sắp đến lúc rồi... sắp rồi..."

"Sao...?" Hách Liên Diệp lại nói những lời mơ hồ khiến ta không hiểu.

"Không lâu nữa đâu." Hẩn mỉm cười rất nhẹ, buông một câu bình thản.

Sau đó, suốt chuyến đi rờn rã không nghỉ, hẩn không nói thêm bất cứ một lời nào.

Đi qua khỏi vùng rừng núi phía Tây, tiết trời càng ngày càng ấm lên, cái lạnh buốt của gió tuyết trên đỉnh Chúc Đương dường như đã tan biến theo dải nắng dịu cuối ngày. Hoàng hôn dệt thành một vệt nhuộm đỏ ngang bầu trời cao vợi vợi. Gió khẽ thổi qua tán cây, ngân nga một khúc ca yên bình dễ chịu.

Ta mơ màng nhìn bóng xe đang đỏ dần phía chân trời, thấy mi mắt đã bắt đầu trĩu xuống.

"Vương phi, người nghỉ ngơi chút đi... đường còn dài, rất vất vả. Non nửa canh giờ nữa đi đến vùng đất khó đi sẽ không ngủ được."

Ta không nhìn Sát Long, cũng không đáp gì, chỉ lặng lẽ nhắm mắt dưỡng thần.

Đừng suy nghĩ nhiều, tịnh tâm, sẽ không lo sợ, không buồn khổ.

Vài canh giờ nữa thôi, ta có thể mang được thuốc giải đến. Trường Nguyên sẽ không sao đâu.

Chàng sẽ không sao cả.

Trước khi thiếp đi, ta nghe tiếng gót giày vang lên rất nhẹ, Hách Liên Diệp đã rời khỏi khoang xe.

--

"Cứu nó, xin ngài! Cầu xin ngài cứu nó, cứu con của tiện dân... cứu nó..." Thím Khương quỳ trên nền đất đen mà khóc đến váng mắt. Thân thể bà gầy gò không chịu nổi sự tàn phá của nghèo khổ, của sự đói kém, mùa màng thất thu, giờ chỉ còn lại mảnh da đen sạm vì nắng mưa bọc lấy xương cốt khẳng khiu. Bà chỉ mới ngủ nghỉ từ tuần, nhưng mái tóc đã trắng đến quá nửa, những vết chân chim trũng xuống vì lo âu bộn bề. Đôi mắt bà sâu thẳm thẳm đọng đầy nỗi thống khổ chông chéo, nhìn Trường Nguyên, rồi lại chuyển dời sang ta đang đứng bên.

"Cứu lấy A Bảo, cứu nó..." Giọng thím Khương khản đi, nghe chẳng còn rõ tiếng. Nước mắt bà cứ giàn ra, không sao ngăn lại được, khía xuống gò má đen xạm những vết dài khắc khổ.

Trong lòng ta dậy lên cảm xúc đau xót như thể A Bảo đang bị bệnh dịch hành hạ kia chính là con của ta, máu từ tình thân, chẳng khác nào cắt chia từng khúc ruột. Ta đang tay cúi xuống ôm thím Khương vào lòng, bà vẫn cứ khóc nức lên, không ngừng nghẹn ngào cầu xin chúng ta cứu A Bảo, cứu con trai bà.

Trường Nguyên nhủ mảy, ánh mắt chàng nhìn A Bảo đang nằm trên cái giường tre xiêu vẹo phía góc nhà sâu biết bao nhiêu. Ánh mắt ấy chứa đầy sự thương xót, sự cảm thông cho dân chúng vô tội phải hứng chịu tai họa vì cái thể tranh quyền đoạt vị, vừa chứa đầy sự bất lực cùng sự oán trách bản thân quá vô dụng.

Ta vỗ nhẹ lên lưng an ủi thím Khương, hy vọng có thể giúp bà bình tĩnh lại một chút.

Tình hình lúc này đang chuyển biến ngày càng xấu, thấy người chết vì bệnh dịch hỏa táng bao nhiêu cũng không xuể, đói kém, mất mùa, hạn hán... Mọi thứ khiến mảnh đất Minh Nguyệt đã từng rất thịnh vượng trù phú này chỉ trong chốc lát biến thành xa mạc cằn cỗi, cỏ cây còn chẳng mọc được, huống gì đến con người?

Đến cùng, hứng chịu nhiều đau khổ nhất, vẫn là lê dân bách tính vô tội.

A Bảo chỉ là một trong số rất nhiều đứa trẻ nhiễm bệnh ở nơi này, hài tử chỉ mới bốn tuổi đã nằm trên giường qua bảy ngày bảy đêm, mạng sống giờ chỉ như mảnh chỉ cheo chuông, cứ voi dần voi dần, từng chút từng chút một. Bệnh dịch ăn mòn A Bảo, cũng ăn mòn cả người mẫu thân yêu thương nhủ từ hơn cả sinh mạng, thím Khương.

"Không sao... thím Khương... không sao đâu, A Bảo sẽ khỏe lại thôi mà." Ta nói cái điều mà chính ta cũng không dám tin tưởng, cho dù cảm thấy vô cùng có lỗi, vô cùng xấu hổ vì không thể làm được gì, nhưng Trường Nguyên và ta vẫn đang rất nỗ lực. Nỗ lực từng ngày để đấu tranh với dịch bệnh, để tranh đoạt với Diêm vương từng mạng sống. Ta hiểu, ta đau một, thì Trường Nguyên chàng còn đau gấp mười. Nơi này là quê hương mà mẫu phi của chàng dành cả đời để hướng về, là thứ bà đã gửi gắm lại cho chàng trước khi ra đi. Bây giờ nhìn thấy mọi thứ trở thành như thế... thử hỏi, có ai còn có thể đau đớn hơn chàng đây?

"Khụ... khụ... khụ" Tiếng ho như muốn xé toạc cả cuống họng yếu ớt vang lên ở phía giường tre, thím Khương vùng khỏi tay ta, lao nhanh đến mức gần như là ngã rạp xuống mặt nền lạnh buốt lấm lem. Bà bò tới bên giường, hoảng hốt run rẩy ôm lấy thân hình gầy gò của A Bảo vào lòng, bờ môi trắng bệch nứt nẻ thót chẳng nên lời.

Trường Nguyên bước những bước thật dài đến bên giường, ta cũng theo sau. Chàng cúi xuống đưa tay xem mạch cho A Bảo. Hài tử vẫn run lên bần bật trong cơn ho xé ruột xé gan, khuôn mặt hõm sâu tím lại, đôi mắt vẫn nhắm nghiền không mở.

Đôi mày kiếm của Trường Nguyên cau lại rất chặt, khiến cho bàn tay đang vỗ lưng A Bảo của ta thoáng run rẩy, chậm đi vài nhịp.

Những tiếng nức nghẹn quẩn quanh chẳng ngừng. A Bảo quằn quại giãy dụa trong cơn đau nơi cuống họng bỏng rát, Thím Khương ra sức ôm lấy A Bảo, như thể sợ hãi chỉ khẽ nơi tay là sẽ mất đi đứa con bé bỏng mãi mãi...

Ta nhìn Trường Nguyên, ánh mắt chàng dường như chẳng còn tiêu cự, tùy ý phóng ra một điểm, gương mặt chàng căng lên, hẳn rõ những đường cơ chạy dọc hai thái dương. Chàng đang rất căng thẳng, cũng rất lo âu... Mạch của A Bảo như vậy... chỉ sợ là mạch xấu.

Qua cơn ho dữ dội, thím Khương bình tĩnh hơn được một chút, ta giúp thím bế A Bảo đặt nằm cẩn thận lên giường rồi theo Trường Nguyên rời đi.

Bước ra khỏi ngôi nhà mái ngói cũ kỹ, ta ngược mắt nhìn, khoảng trời đông xám ngoét như khói tàn khiến lòng người cũng trở nên nao nê biết bao nhiêu.

"Trường Nguyên... A Bảo có phải...?"

Chàng không đáp, chỉ khẽ lắc đầu.

A Bảo... một đứa trẻ chỉ mới bốn tuổi, ngây thơ nhỏ dại như vậy... lại sắp không còn bao nhiêu thời gian nữa.

"Tiểu Vũ... Đều là lỗi của ta..."

"Chàng..." Ta muốn nói với chàng rằng không phải... nhưng lại không đủ khả năng. Sự day dứt trong lòng chàng, không phải chỉ một câu "Không phải" là có thể nguôi ngoai được.

"Mộ Trường Vũ vẫn là nuôi mối thù không thể buông bỏ với mẫu phi... hần... nhất định muốn đuổi cùng giết tận."

Năm xưa trong cung, Hiền Quý Phi - mẫu phi của Mộ Trường Vũ từng là phi tử được sủng ái bậc nhất. Nhưng quang hoa có được mấy khi... dựa vào chân tình đế vương thì có thể tồn tại ở chốn lầu son cung cấm được bao lâu? Rồi cũng đến lúc Hoàng thượng đưa một Thục quý phi về, ngoài Hoàng hậu có chỗ đứng vững chắc, có ai mà không lao đao? Hiền quý phi rồi cũng rút đài, mang theo mối hận thù ấy truyền lại cho đứa con trai duy nhất của mình - Mộ Huyền. Một tam hoàng tử trẻ người non dạ, chưa biết đến nhân tình thế thái đã sớm bị cuốn vào tranh đấu khốc liệt nơi hậu cung, tâm tính độc ác của hần... suy đến cùng vẫn là do chính tay mẫu phi của hần tạo nên.

Người khiến mẫu phi hần bị ghét lạnh là Thục Quý Phi, người khiến hần trở thành một hoàng tử bị ghét bỏ là đứa con trai do Thục Quý Phi sinh ra. Vì vậy hần hận, hần muốn phá hoại tất cả của Trường Nguyên... Đến cuối cùng, hần còn muốn cả mạng của chàng.

Dịch bệnh, giữa mùa đông? Kê khờ cũng biết mọi chuyện chẳng đơn giản như thế...

"Về lại chỗ Thành chủ thôi, hôm nay chúng ta sẽ thử lại thuốc giải lần nữa." Ta nhìn đọt lá rụng cuối cùng từ phía cây hoa gạo đã xơ xác bên hiên, nói.

Trường Nguyên đưa bàn tay ấm áp đan vào năm đầu ngón tay của ta, gật đầu: "Về thôi, chỉ cần có một chút hy vọng, chúng ta cũng phải thử!"

"Được."

Thuốc giải, vốn là thứ ta và Trường Nguyên mất rất nhiều công sức tìm kiếm từng loại thảo dược một, phối chúng với nhau, căn chỉnh liều lượng. Nhưng đã thử đến cả nghìn lần, kết quả, vẫn là thất bại. Ba ngày. Đã ba ngày rồi, số thảo dược dự trữ đã không còn nhiều, nhưng ta và chàng vẫn không thể cứ thế mà bỏ cuộc. Dân chúng Nguyệt Thành vẫn còn chờ chúng ta, vẫn còn chờ Nhị vương gia, cho dù có phải thử lại bao nhiêu lần đi nữa, chúng ta nhất định không được để những người đã đặt cược cả mạng sống để tin tưởng phải chịu thất vọng.

A Bảo vẫn chờ thuốc giải của chúng ta.

Ta dùng bút lông ghi lại số liệu xử dụng ở lần thứ thuốc mới nhất, vừa cân Hoàng Cẩn vừa gõ cán bút lên mặt thẻ tre nhảm tính: "Hai lạng, liều trước dùng một lạng bảy, lần này có thể tăng lên một chút. Vân Sặng, giảm đi nửa lạng... được rồi, như vậy."

Ta đóng số thuốc mới bốc vào nồi đất, đi qua chỗ Trường Nguyên đang ngồi cạnh bếp. Chàng đang ngồi xem lại số bã thuốc vừa rồi, trường bào túm không hết quệt xuống đất bắn hết cả, nhọ nồi lem luốc khắp người. Ta đặt nồi đất lên bếp, nhóm lửa xong liền quay lại chỗ Trường Nguyên. Chàng ngẩng đầu lên nhìn ta, khiến ta không nhìn được liền bật cười.

"Trường Nguyên... mặt chàng!"

Trường Nguyên cau mày dùng bàn tay vừa bốc bã thuốc đưa lên sờ mặt, hoài nghi hỏi: "Mặt ta? Mặt ta làm sao?"

"Nhọ nồi kia..." Ta khúc khích cười, kéo khăn tay ra lau đi giúp chàng. Trường Nguyên lại tiếp tục xem xét bã thuốc, nét mặt trông có vẻ khá dễ chịu.

"Sao rồi? Chàng có phát hiện gì không?"

"Tiểu Vũ... nếu ta không nhầm thì... chúng ta... sắp thành công rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rối, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Tác dụng phụ

Mùa đông, tuyết trải trắng trời, mặc kệ cái giá lạnh đang áp kề ngay cạnh, ta cùng Trường Nguyên ôm nhau bật khóc bên bếp lửa leo lắt mang theo cái áp áp mờ tỏ yếu ớt. Thành công, thực sự thành công rồi!

Trút bao nhiêu công sức, bao nhiêu thời gian, bao nhiêu hy vọng, cuối cùng chúng ta cũng thành công rồi.

"Trường Nguyên, chúng ta sẽ cứu tất cả, chúng ta có thể cứu tất cả rồi... A Bảo..." Giọng nói của ta bị nước mắt pha loãng, nhòe nhoẹt nghe chẳng rõ. "Cứu... có thể cứu A Bảo rồi..."

Trong khoảnh khắc ấy, ta cứ ngỡ như nhìn thấy nụ cười vô cùng ngây thơ rạng ngời của đứa bé thôn quê gầy guộc đen nhẻm, giọng nó mềm mại biết bao, gọi ta một tiếng "Vũ tỷ!". Đó là giọng nói mà có lẽ, suốt đời ta nhất định sẽ không quên. Bởi ta cũng khao khát được làm mẹ biết bao, nhưng cuối cùng, ông trời chẳng cho ta được hưởng một phần phúc mong ấy...

"Báo!!!" Thị vệ từ bên ngoài vội vã chạy vào, quỳ sụp xuống nền tuyết trắng xóa, cất giọng khàn đặc nghe chẳng rõ tiếng: "Vương gia, bên ngoài có người báo tin, hải tử nhà họ Tô... đã... đi rồi..."

Choang!

Ta nghe, ta nhìn thấy, ta chạm vào... Hình ảnh chỉ vừa mới hiện ra, bỗng chốc vỡ tan chẳng chút lưu tình. Nước mắt ta lạnh toát, khắc lên gò má, đau như dao cứa...

"Tiểu Vũ... nàng.. dừng.." Trời đất quay cuồng, trước mắt cuối cùng chỉ còn lại một màn bóng tối thăm thẳm không tìm thấy lối ra.

--

"Vương phi... vương phi... người sao vậy? Người có nghe được tiếng thuộc hạ không? Người sao vậy?" Từ một quãng nào đó rất xa xăm, có tiếng người truyền đến, như một mảnh kim nhọn xuyên vào trí óc khiến ta đau đớn bưng mắt.

Ta khó khăn mở mắt, mấy tia sáng bên ngoài tràn vào, đau rát.

"Vương phi, chúng ta đến nơi rồi, bên ngoài chính là Phủ Thành Chủ Nguyệt Thành." Nghe giọng nói Sát Long truyền đến, thần trí ta còn đang trong lúc nửa tỉnh nửa mê, nhất thời không phản ứng kịp.

Ta hít một hơi sâu, đôi mày cau chặt, cố ngồi thẳng dậy. Từ từ suy nghĩ thông tin Sát Long truyền đến, ta như thể được tắm nước lạnh, tinh thần thanh tỉnh tức thì, hơn nữa còn rất sốt sắng cầm hai đầu vai Sát Long mà lay lay lay đẻ: "Đến rồi? Chúng ta đến nơi rồi?"

Sát Long mặt mày rạng rỡ, tuy ở chỗ ngược sáng nhưng ta vẫn nhìn thấy được ánh mắt có phần vui vẻ của nàng. Nàng thấy ta vội vàng như thế, cũng mở miệng định đáp, nhưng ta lại không chờ được, ngay lập tức muốn đứng dậy lao ra khỏi xe.

Chỉ là, đi đường mệt mỏi, lúc đứng dậy là hơi loạng choạng.

"Vương phi, cẩn thận!" Sát Long rất nhanh đã xoay người đỡ lấy ta. "Vương Phi đi đường dài, sức khỏe lại không được tốt, người đừng vội, để Sát Long dìu người ra."

Đừng vội? Ta biết Sát Long nói vậy là có lý của nàng, nàng lo cho ta. Thế nhưng lòng ta từ lúc nhận được bức thư kia có bao nhiêu phần hoảng loạn, bao nhiêu phần lo sợ? Nay đã đến được nơi cần đến, Trường Nguyên còn đợi ta, nước sôi lửa bỏng, nói ta làm thế nào bình tĩnh?

Chỉ là, muốn chạy đi thật nhanh mà cơ thể lại vô lực, ta đành thuận theo thể đỡ của Sát Long. "Nhanh, mau đưa ta đi gặp Trường Nguyên!"

"Vâng." Sát Long đáp gọn, cũng không nhiều lời nữa. Nàng dìu ra ra phía cửa kiệu đã được Hoán Vũ mở sẵn, ta hơi nheo mắt do ánh sáng bên ngoài truyền vào có phần hơi chói, đoán bây giờ có lẽ cũng đã gần giữa trưa.

Bước ra khỏi kiệu, trước mắt hiện ra một con đường lớn trải dài, bên kia là hàng liễu xanh ngắt ven dòng Từ Hà, bên này lại là một dãy nhà khói đỏ, cao thấp đan xen. Bầu trời rất xanh, yên bình đến mức, có nói thế nào người ta cũng khó tin nơi này đang lâm vào tình cảnh khốn đốn vì bệnh dịch hoành hành.

Cũng phải thôi, bởi nếu ta không nhầm, con đường lớn ven sông này vốn gọi là đường Thập Nam, cảnh quan thuộc vào nơi đẹp nhất của Nguyệt Thành, một bên là sông, một bên là dãy nhà của các thương lái, nhà thuyền, thương nhân giàu có, quan lại lớn nhỏ, quan trọng nhất, đây chính là nơi tòa Nguyệt Phủ của Thành chủ Minh Nguyệt Thành được dựng nên, vốn đã trải qua hơn năm mươi năm.

Ta bước thấp bước cao được Sát long dìu xuống kiệu, phát hiện ra kiệu quả đúng là đỗ ngay bên cửa Nguyệt Phủ. Ta ngược mắt nhìn, quả thực, nơi này rất giống với chủ nhân của nó, thanh tao nhã nhặn chứ không hề khoa trương lộng lẫy, khiến người ta vừa nhìn liền ngay lập tức có được bảy phần hảo cảm.

"Vương phi, cẩn thận." Sát Long nhỏ giọng dặn dò, ta cũng gật đầu khẽ một cái. Cùng mấy người Hoán Vũ, Hách Liên bước lên bậc tam cấp. Đến cửa lớn, hộ vệ hai bên đứng ra ngăn cản, thế nhưng chỉ một tấm lệnh bài của phủ Nhị Vương đã giúp chúng ta ngay lập tức được chào đón nồng nhiệt.

Cửa lớn mở ra, bên trong, thoáng thấy có bóng người bước vội đến.

Là Thành chủ Nguyệt Thành Văn Lượng. Thân sinh Thục Quý Phi quá cố, dĩ nhiên, cũng chính là ngoại tổ phụ của Trường Nguyên. Ông năm nay đã quá ngũ tuần, dáng người hơi đậm, khuôn mặt chữ điền, ánh mắt hơi rù, nhìn rất hiền lành phúc hậu. Thấy ta cùng mấy người Hoán Vũ đi vào, Thành chủ liền tiến tới tiếp đón, theo sau còn có hai nô gia.

"Là người phủ Nhị Vương sao? Các vị, mời vào!" Thành chủ hơi khom người, có ý mời. Ta vội đỡ ông, phát hiện bước chân vững vàng hơn, thần trí cũng đã thanh tỉnh, không còn hoa mắt chóng mặt như lúc mới bước xuống xe.

"Thành chủ, mời người đứng lên. Thanh Vũ là phận văn bối sao có thể nhận lễ này. Từ kinh thành đến cốt là muốn chuyển thuốc cứu người, nghe nói Vương gia hiện tình trạng nguy cấp, xin Thành chủ đưa văn bối đến gặp vương gia."

"Được, được, mời các vị theo ta." Thành chủ nhanh chóng dẫn đường, chúng ta theo sau, đi qua trúc uyển tới một biệt viện nhỏ yên tĩnh. Ta nhớ, Trường Nguyên nói rất thích trúc, cũng thích nơi yên tĩnh, đúng là rất hợp với chàng.

Biệt viện này rất vắng, chỉ có một tiểu nô chạy ra chạy vào, trông từ bên ngoài, ta liền ngay lập tức nhận ra Tu Hoa đứng gần cửa ra vào. Không đợi ta

lên tiếng, Sát Long cất lời gọi: "Tu Hoa, mau đến tiếp đón Vương phi!"

Tu Hoa nghe tiếng gọi, mắt cũng đã thấy chúng ta đến, trên mặt hiện lên biểu tình hết sức bất ngờ, hai chân đạp đất mà đến, bộ dạng vội vàng khác thường.

"Vương phi!" - Vừa đến nơi, nàng liền quỳ sụp xuống trước mặt ta, khiến ta đang đi cũng phải giật mình dừng lại, đưa tay đỡ nàng lại: "Tu Hoa, ngươi làm gì thế?"

Không ngờ, vừa nghe được câu này của ta, trông mắt Tu Hoa đã ngấn nước.

"Ngươi... vương gia... sao rồi?" Ta nghe giọng mình đứt quãng, run rẩy, đến chân cũng bủn rủn.

Tu Hoa bắt đầu khóc, vẫn cúi đầu, thủy chung không trả lời.

"Chàng..." Còn chưa nói được nửa còn lại, ta đã thấy đất trời ngả nghiêng, trước mắt bỗng chốc tối sầm.

- - -

"Ngươi, đúng là ta không biết nên nói gì với ngươi bây giờ. Ngươi cứ thế dọa vương phi bất tỉnh. Hừ, đợi vương gia hỏi tội đi!"

"Ta cũng đâu nghĩ đến... vương phi lại hiểu lầm..."

"Ngươi còn nói, trong vòng hai ngày, ngươi nghĩ vương phi trên đường vất vả lo lắng đến mức nào? Hơn nữa, vết thương trên người còn chưa lành, ngươi lại có thể dọa người..."

"Ta... ta thực sự không cố ý... ta không biết..."

"Thôi được rồi, Sát Long, người không biết không có tội. Tiểu Vũ không sao là được rồi."

Ta thấy đầu đau nhức đến cực điểm, trước mắt vẫn là bóng tối bao trùm, chỉ nghe bên ngoài lừng bùng tiếng người đối thoại truyền đến. Âm thanh lúc xa lúc gần, nhưng câu cuối cùng ta lại nghe rất rõ.

"Trường... Nguyên!" Ta không biết mình lấy đâu ra sức lực để gọi hai tiếng này, chỉ biết giọng nói kia chắc chắn là chàng, không sai. Thanh âm này ta đã khắc ghi một kiếp, cho dù có thế nào, ta cũng nhất định sẽ không nghe nhầm.

"Tiểu Vũ!" Ta lại nghe tiếng Trường Nguyên gọi mình, cảm nhận cổ tay có người chạm vào, đầu ngón tay cẩn trọng di chuyển đến lớp da bên trên huyết đạo.

"Vương phi!" - Còn hai người nữa, cũng gọi ta, còn có tiếng giày vải nện xuống sàn nhà...

Tai ta nghe rõ, nhưng bản thân không thể cử động được, tứ chi tê dại, mắt không thể mở, miệng cũng không thể cất tiếng nói.

Ta biết Trường Nguyên gọi ta, nhưng ta lại không thể nào đáp lại.

"Vương gia..." - Có lẽ là Sát Long, giọng nói của nàng e dè, lại xen chút lo lắng. Ta không biết khi Trường Nguyên bắt mạch, tình hình của ta như thế nào. Nhưng ta nghĩ, chàng có thể ngồi đây, có thể nói chuyện bình thường, có lẽ tình trạng cũng không tệ, như vậy, ta cũng có chút an tâm.

Ta nghĩ, việc tê liệt tứ chi này có lẽ là tác dụng phụ của bột Thí Khúc. Ta cũng biết thuốc này hại thân, bào mòn sinh lực cơ thể, càng yếu tác dụng phụ sẽ càng mạnh. Thí Khúc tuy có thể giúp ta cầm cự một chút mấy ngày đi đường, nhưng suy cho cùng cũng không phải thứ lâu dài. Người dùng thuốc này nhẹ thì thân thể suy nhược, kém ăn, tri giác yếu đi, đại kị nhất là trong thời gian dùng thuốc tâm lý không ổn định. Đúng thời điểm này ta lại có nhiều chuyện cần giải quyết như vậy, cũng khó mà kìm nén xúc động, quả thực, ta đã đánh giá thấp tác hại của thứ thuốc này rồi.

Bất quá, tác dụng phụ này chỉ cần không dùng thuốc nữa, nội trong hai ngày sẽ tiêu tan hoàn toàn. Nhưng mà như vậy, chỉ sợ chúng ta không kịp đến chiến trường cứu Mộ Trường Minh.

Đại hoàng tử ơi là đại hoàng tử, người nhất định phải bảo trọng!

- - -

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rồi, Có Nở Lại Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Phong tỏa tin tức

Nói chung, ngoài việc không thể động đậy nhìn nói, về cơ bản ta vẫn có thể thông qua những gì nghe được để nhận biết tình hình xung quanh. Trường Nguyên sau khi bắt mạch cho ta, e là đã bắt được cái gì không tốt lắm, chỉ nghe chàng thở dài một hơi mà không đáp lời Sát Long.

Rồi lại nghe "phịch" - "phịch" hai tiếng nói nhau truyền đến, giống như âm thanh ai bị xô ngã xuống đất vậy.

"Vương gia, thuộc hạ không thể bảo vệ Vương phi chu toàn, là thuộc hạ đáng chết!"

"Vương gia, đều là do thuộc hạ không khống chế được hành động của mình, dọa Vương phi hoảng sợ, là thuộc hạ đáng chết một trăm lần!"

Sát Long và Tu Hoa cứ thế ta một câu ngươi một câu, thỉnh tội hết sức chân thành, ta đoán âm thanh "phịch" vừa rồi hẳn là do bọn họ hai kẻ quỳ xuống đất vô cùng mạnh mẽ, chính xác là tác phong của con nhà võ...

"Hai người nói nhiều thêm vài câu cũng chẳng có ích gì, nàng ấy cũng không khỏe lên được. Đều đứng dậy cả đi." Trường Nguyên không nặng không nhẹ, một câu này ngữ khí vô cùng lạnh lùng, nghe ý tứ tuy là không truy cứu, nhưng rõ ràng tức giận trong lời nói không phải là giả.

"Vương gia..."

Quả nhiên, giọng Tu Hoa và Ứng Long cắt liên nghe vô cùng yếu ớt, mười phần là đã bị Trường Nguyên dọa sợ, hoàn toàn không dám đứng lên.

"Ra ngoài hết đi, ta muốn yên tĩnh."

"Dạ..." - Tuy chần chừ, nhưng Tu Hoa và Ứng Long cũng không dám kiêu thêm câu nào, đều đồng loạt "xoạt xoạt", chắc là đã đứng dậy cả, sau đó vài tiếng bước chân xa dần, kết thúc là âm thanh "cạch" của cửa phòng.

Bọn họ đều đi rồi.

Có lẽ trong phòng hiện giờ chỉ còn ta và Trường Nguyên.

"Đồ ngốc nhà nàng! Tiểu Vũ, nàng gan to lắm, lại dám dùng bột Xích Chi để cường chế vết thương trên lưng! Ta có bệnh thì đã làm sao, nàng đi đường chậm một ngày thì ta sẽ chết à? Nàng thật là... lớn đến thế rồi mà chẳng khiến người ta an tâm nổi ngày nào..." - Lời Trường Nguyên rõ ràng là trách móc, thế nhưng trong giọng nói không có chút tâm tư trách móc nào, giọng chàng trầm ấm, mang theo sự xót xa không hề che giấu.

"Nàng xem, ta chẳng phải rất ôn sao! Nàng thì giỏi rồi, cái gì cũng biết, chỉ gửi cho nàng một bức thư liệt kê thành phần độc dược, hôm nay nàng liền có thể mang thuốc giải đến trước mặt ta. Một mạng này của ta, cứ thế là ghi lên người nàng rồi."

Nghe câu này, ta cảm thấy vui vẻ vô cùng, chàng nói vậy, tức là độc trên người chàng đã được giải rồi, sớm muộn dân chúng trong thành cũng đều sẽ được chữa trị, mọi chuyện đều sẽ được sắp xếp ổn thỏa. Đến đây ta có thể bớt lo rồi, Trường Nguyên trước nay xử lý mọi chuyện đều đầu ra đó, chu đáo vô cùng, ta tự nhận bản thân cũng không thể suy nghĩ cận kề như chàng.

Quan trọng nhất là, Trường Nguyên chàng, lúc này thực sự khỏe mạnh ngồi bên cạnh ta, vậy đã là tin tốt nhất mà ta chờ đợi rồi.

"Đợi nàng tỉnh lại đi, xem ta có mắng nàng một trận không? Nàng tưởng ta không dám à. Mà có lẽ ta cũng chẳng nỡ nặng lời với nàng... Tiểu Vũ ngốc ghêch này..."

Mấy lời này của chàng giống như một hũ đường lớn đổ đầy vào lòng ta, khiến tim gan ta cứ như được người ta dịu dàng vuốt ve, dễ chịu vô cùng.

Ngốc ghêch một chút thì đã làm sao, không phải chàng vẫn không nỡ mắng ta sao?

"Tiểu Vũ, nàng mau tỉnh lại đi... Tỉnh lại, ta dẫn nàng tham quan một phen, Minh Nguyệt Thành rất nhiều cảnh đẹp, non xanh nước biếc, không gì không có... Ta nhớ nàng rất thích ăn bánh Hoa Quế, ta sẽ dẫn nàng đến Phong Lan Lâu thưởng thức, nàng biết không, bánh Hoa Quế ở đó là ngon nhất."

Ta dù hiện tại không thể mở miệng đáp lời, nhưng vẫn âm thầm gật đầu đồng ý, được, nhất định sẽ theo chàng đến ăn bánh Quế Hoa ở Phong Lan Lâu!

"Cộc cộc" Bên ngoài truyền vào hai tiếng gõ cửa, kèm theo một câu: "Hách Liên xin được cầu kiến Vương gia, có chuyện cần nói."

Là Hách Liên Diệp.

"Vào đi." - Trường Nguyên đáp lời.

"Cạch."

"Vương gia, làm phiền Vương phi nghỉ ngơi rồi."

"Tiên sinh ngồi đi."

"Tạ Vương gia."

"Có chuyện gì?"

"Vương gia, ngài vừa uống thuốc giải độc, dù độc tính đã được tiêu trừ hết nhưng cơ thể vốn suy nhược nhiều ngày, vẫn nên nghỉ ngơi một chút."

Ta nghe Hách Liên Diệp nói, trong lòng vừa xót xa vừa lo lắng cho Trường Nguyên.

"Bỏn vương không sao, Tiên Sinh không cần lo lắng cho ta. Ngược lại, nàng ấy bị tác dụng phụ của bột Xích Chi làm hôn mê bất tỉnh, tứ chi ngũ quan đều tê liệt, tiên sinh có cách nào hỗ trợ hay không?"

"Vương gia có thể yên tâm, Vương phi mới chỉ dùng Xích Chi hai lần, đoán chừng tác dụng phụ cũng không thể kéo dài quá lâu, ta đã nhờ người đi bốc một ít dược liệu, có thể thanh lọc cơ thể, giúp Vương phi thoải mái hơn một chút. Chừng hết đêm nay là có thể khôi phục như bình thường."

"Cảm tạ tiên sinh. Vậy, tiên sinh đến đây là có chuyện gì muốn nói?"

"Ta muốn thông báo cho Vương gia một chút về tiến triển trị độc của dân chúng trong thành, lần này cứu trợ nhanh chóng, người chết không quá mười đầu ngón tay, ai cũng đều bình phục rất nhanh."

"Như vậy rất tốt."

Ta cũng cảm thấy như vậy là một kết quả vô cùng tốt, phải biết, năm xưa, bệnh dịch này đã tàn quét hơn nửa số dân chúng ở Liễu Thành, số người chết không dưới năm trăm, hiện tại có thể dùng hai bàn tay để đếm số người tử vong đã là rất tốt rồi.

"Ta cũng đã làm theo lời Vương gia, mọi chuyện đều bí mật thực hiện, tuyệt đối sẽ thông tin về thuốc giải sẽ không bị truyền ra ngoài."

"Tiên sinh vất vả rồi."

Minh Nguyệt Thành bùng phát dịch bệnh lạ, đã được phong tỏa từ lâu, binh lính kiểm soát người ra vào cực kì chặt chẽ, chắc chắn tin tức trong thành muốn truyền được ra ngoài cũng sẽ khó khăn, kể có có truyền được thì đó cũng đã là chuyện của vài ngày sau rồi. Vậy nên muốn giữ kín chuyện đã có thể trị bệnh thành công cũng không phải không thể, nếu siết càng chặt tuyến thông tin ra vào thành, chắc vẫn có thể kiểm soát được ít nhất là bây giờ. Lý do phong tỏa tin tức, tám chín phần là Trường Nguyên e dè Mộ Trường Vũ sẽ có hành động khác, để hắn nghĩ đã hoàn thành được mục đích mới là tốt nhất, có thể khiến hắn nơi lòng cảnh giác, chúng ta cũng dễ bề suy tính bước tiếp theo.

"Còn chiến sự biên ải, Vương gia có dự tính gì?"

"Đội Tiểu Vũ tinh lại, lập tức lên đường."

"Đường xá vất vả, Vương gia và Vương phi đều mang bệnh trên người, có phải nên nán lại ít ngày nghỉ ngơi một chút hay không?"

"Ta không ngại vất vả, Tiểu Vũ ở bên cạnh ta cũng sẽ nhận được sự chăm sóc tốt nhất. Để nàng ấy ở lại một mình, không bằng mang theo bên người. Thời gian cấp bách, không thể chậm trễ."

"Vậy mọi chuyện đều nghe theo sự sắp xếp của Vương gia."

"Làm phiền Tiên sinh rồi."

"Vương gia quá lời rồi. Không còn sớm nữa, lát nữa sẽ có người mang thuốc đến cho Vương phi, ta xin cáo từ trước."

"Được."

Lại một chuỗi tiếng bước chân vang lên, Hách Liên Diệp rời khỏi. Không lâu sau, đúng là có người gõ cửa mang thuốc đến thật.

"Tu Hoa mang thuốc đến cho Vương phi."

Ta chỉ cảm giác cơ thể được người ta đỡ dậy, để dựa vào trong lòng, hơi ấm nơi vòm ngực này vô cùng quen thuộc, là Trường Nguyên.

"Đưa cho ta."

"Vâng."

Sau đó, ta chỉ có cảm giác chất lỏng ấm ấm trườn qua môi chạy vào miệng, rồi từ từ bị nuốt xuống. Ta không biết thứ thuốc này có mùi vị như thế nào, mà có lẽ như vậy cũng rất tốt, nếu thuốc có lẽ khó uống cũng đã nhanh chóng bị ta nuốt hết vào bụng rồi.

Ta cứ mơ mơ hồ hồ được người ta đút hết bát thuốc như thế, mà thậm chí uống hết lúc nào ta cũng chẳng hay, chỉ biết sau khi ta đã nằm lại yên vị trên giường lại nghe thấy Trường Nguyên nói với Tu Hoa mấy câu.

"Lần sau không được để thái độ thể hiện ra ngoài như vậy trước mặt Vương phi, nghe rõ chưa?"

"Dạ, Tu Hoa... là quá lo cho Vương gia, Vương gia lúc đó..."

"Nàng ấy là người rất cảm tính, bộ dạng của người lúc đó nàng ấy nhìn thấy nhất định sẽ cho rằng ta chết rồi..."

"Vương... vương gia..."

Ta ngẫm lại một chút, thật ra lời này Trường Nguyên nói không sai, Tu Hoa trưng bộ mặt bi đát ấy ra quỳ xuống trước mặt ta, ta thực sự đã nghĩ... Trường Nguyên không ổn rồi...

"Sau này người đi theo ta nhất nhất phải giữ thái độ bình tĩnh, Thái Sơn có đồ cũng không được chớp mắt, đi theo nàng ấy lại càng phải cứng rắn, người hiểu không?"

"Thuộc hạ hiểu."

"Ta chỉ mới hôm mê vài hôm, người đã như đưa tang trước mặt nàng ấy, nếu ta chết thật, có phải người định tự dùng kiếm đâm mình để bồi tội không?"

Tu Hoa vốn dĩ cũng chỉ là một cô nương, tuổi tác với ta tương đương, đối với người Anh Tiêu hội mà nói, trung thành luôn lấy lên làm đầu. Nàng đã nhận lệnh ta phải bảo vệ Trường Nguyên, cuối cùng chàng lại rơi vào tình cảnh như vậy, khó trách cảm thấy có lỗi, trước mặt ta mới xúc động như vậy... Tuy có phần hơi quá, chưa hợp với phong phạm của một sát thủ lẫm, nhưng ta cũng có thể hiểu được.

"Dạ, thuộc hạ sẽ ghi nhớ lời dạy của Vương gia, sau này nhất định không xúc động như vậy nữa."

"Thế thì được, người về nghỉ đi."

"Vâng, thuộc hạ cáo lui."

- - -

Phúc lợi 200k view!! Hôm nay đăng hai chương!

Bên cạnh lời cảm ơn đến tất cả độc giả đã đồng hành cùng tôi trong khoảng thời gian này và đã theo dõi truyện đến tận đây, tôi cũng hy vọng mọi người cùng tôi bỏ chút thời gian cmt tại đây cảm nhận của mọi người dành cho câu chuyện này, để tôi có thể rút kinh nghiệm, có thêm động lực hoàn thiện bản thân hơn trong tương lai ><

- - -

Tái bút: Dự án sau khi tôi hoàn truyện này sẽ là truyện Stand by you vòng du thanh xuân vườn trường và một truyện Đam mỹ cổ phong tu chân nhá nhá nhá >< Yêu mọi người, sau này tiếp tục yêu thương tôi và những bé con nhà tôi nhaaa <3

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tàn Rồi, Có Nỡ Lại Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.